

Джозуеф Р. Лало

ОБЕДИНЕНИ ОТ БОЖЕСТВА

Втора книга от трилогията "Книгата на Дийкън"

MBG BOOKS®

ДЖОУЗЕФ Р. ЛАЛО

ОБЕДИНЕНИ ОТ БОЖЕСТВА

Превод: Радин Григоров

chitanka.info

Разказаната наполовина история е престъпление, най-голямото престъпление. Когато тази история започна, то тя разказваше за съдбата на една обикновена жена, озовала се наред необикновени обстоятелства. Жена, която беше необучена, неопитна и неподготвена. А когато и последните думи бяха изписани върху листа, те описваха съвсем различен човек. Описваха жена, изпълнена с решителност. Безстрашна, непоколебима — и главно: уверена. С непоклатима убеденост във вярата си, съзираща единствено целта, която си бе поставила, готова да се хвърли между челюстите на гибелта, за да я постигне. Имаше задача, която трябваше да изпълни — и разполагаше с нужните инструменти за изпълнението ѝ. Представете си какво крият следващите страници...

Втората книга от трилогията „Книга на Дийкън“ продължава историята на младата Миранда Селесте. Усъвършенствала магическите си умения и твърдо решена да сложи край на войната, опустошаваща родната ѝ земя, девойката се отправя в търсенето на петимата орисани от съдбата Избрани. Всеки нов воин е нова стъпка към мира, но дали Миранда ще съумее да се справи с очакващите я предизвикателства?

Жител на град Байон, щата Ню Джърси — прословутото родно място на Джордж Р. Р. Мартин — Джоузеф Лало е необичаен представител на литературния свят. След детство, прекарано в света на фантазията и книгите, възнамерявал да търси кариера в информационния сектор. Защитил магистърска степен по Компютърно инженерство в Института по технология в Ню Джърси, след което започнал работа по специалността си в здравна корпорация. Нещата се променили в началото на 2010 г., когато приятелите му най-сетне го убедили да публикува историята, рожба на почти десетилетие свободно време. Тази история, понастоящем известна като трилогията „Книгата на Дийкън“, се превърнала в изненадващ хит. Веднъж докоснал се до света на независимото писане, Джоузеф бил запленил. Сега разпределя времето си между дъвченето на числа денем, писането на романи нощем и публикуването на статии и ревюта за сайта BrainLazy.com, където е част от екипа. Последните му романи са

Проход Джемини и Нестабилни прототипи, първите книги от научнофантастични серии.

ИЗРАЗЯВАМ БЛАГОДАРНОСТИ

... за усилната работа и подкрепата, принос на следните хора, без които нямаше да държите тази книга в ръце:

Ник Делигарис

За великолепните корици.

Ана Геноезе

За помощта, оказана ми от нея по обогатяването на монотонния ми изказ.

Моите почитатели, блогъри и приятели:

За това, че ме насърчаваха, вдъхваха ми увереност и спомогнаха да стигна толкова далеч.

Разказаната наполовина история е престъпление, най-голямото престъпление. Когато тази история започна, то тя разкриваше съдбата на едно обикновено момиче, озовало се наред необикновени обстоятелства. Момиче, което беше необучено, неопитно и неподготвено. А когато и последните думи бяха изписани върху листа, те описваха съвсем различен човек. Описваха жена, изпълнена с решителност. Безстрашна, непоколебима — и главно — уверена. С непоклатима убеденост във вярата си, съзираща единствено целта, която си бе поставила, готова да се хвърли между челюстите на гибелта, за да я постигне. Имаше задача, която трябваше да изпълни — и разполагаше с нужните инструменти за изпълнението ѝ. Представете си какво крият следващите страници...

— Сигурно съм се чалнала — промърмори си Миранда. — Зад мен се намира раят. Топло легло ме очаква всяка нощ, гореща храна — всеки ден. Хората се интересуват от мен, уважават ме, дори ме почитат! А загърбвам всичко това в полза на мрачна пещера, която много скоро ще се наводни, преследвайки закоравял и безсрамен убиец, като се надявам да го убедя да спре войната и да спаси света.

Раят бе Ентуел. Място за трупане и предаване на знание, обитавано от най-мъдрите чародеи и най-могъщите воители. Всички те се бяха озовали там, търсейки звяр с легендарна свирепост. Смятало се, че въпросният звяр погубил онези, влезли в пещерата преди тях. А се бе оказало, че самата пещера е чудовището. Два пъти годишно водата се оттегляше от заплетените ѝ тунели, което правеше възможно прекосяването. Съвсем скоро последният такъв период щеше да свърши.

Убиецът беше създание без истинско име. Миранда първо го бе познавала като Лео, сетне като Лейн. Името, под което го познаваха болшинството люде, бе Червената сянка. Асасин, познат и вдъхващ боязън из целия континент. Също така беше малтроп, мразен и отмиращ вид, наподобяващ кръстоска между човек и лисица. Но най-важно бе откритието, донесено от последните няколко дни. На церемония, предназначена да определи самоличността на божествен боец и същевременно да призове друг, Лейн се бе оказал Избран. Инструмент на боговете, орисан да сложи край на войната, покосяваща поданиците на Северното съглашение и Тресор в продължение на век и половина. Но наместо да приеме съдбата си, той ѝ бе обърнал гръб. Сега се намираше някъде из тези проходи, поел към раздирания от бран свят — и нямаше никакво намерение да изпълни предназначението си. Затова девойката вървеше подпре му.

— Ще го намеря. Ще го убедя. Трябва — настоя момичето.

Мин я стрелна с поглед, сетне възобнови работата си. Дракончето, още ненавършило година, не бе прекарало и ден разделено от Миранда — нито имаше и такова намерение, без значение какви трудности щеше да донесе пътуването. Лапите на Мин бяха подходящи за грубите стени на обикновена пещера. Гладките повърхности на тукашните тунели я затрудняваха — а предстоеше и друго, по-голямо предизвикателство. Двете приятелки вече бяха навлезли достатъчно, че светлината от входа да започне да изчезва.

Бързо приближаваха точката, отвъд която връщането щеше да бъде невъзможно.

Миранда измъкна жезъла от торбата си. Fino изработеният инструмент бе по-дълъг от предишната ѝ тояжка, както и по-як. Пропорциите му несъмнено бяха пригодени към височината и захвата на предишния собственик, нейния приятел и бивш наставник Дийкън. С лекота призова светлина от кристала. Вървенето сред стените на пещерата ѝ напомни колко скоро се бе сдобила с тези умения. По време на предишното си преминаване трябваше да разчита на факла. Сега, благодарение на наученото от Дийкън, можеше просто да си създаде светлина. Не си и бе мечтала за нещо подобно преди месеци.

Двете бяха вървели едва няколко минути, когато планината нададе раздиращия рев, познат им до болка. Леден въздух прелетя край гърба на девойката, указвайки, че пътят назад е отрязан от прииждащи води. Миранда ускори крачка, а Мин направо подскочи, драскайки с подновена енергичност по гладките стени. От последната среща с водите девойката бе останала с впечатлението, че се покачват с няколко фута ежеминутно. Ако имаше късмет, щеше да успее да се задържи пред надигащите се талази.

Не след дълго стана ясно, че късметът не бе на нейна страна. При пристигането им в селото бяха извадени от вира под водопада, преди водата да е потекла с все сила. Сега планинският рев нарастваше непрекъснато. Не след дълго чу разплискването на неуморните струи. Не лазеха напред, както Миранда се бе надявала. Направо бушуваха. Девойката се опита да побегне, но хлъзгавината на пода не позволяваше. Накрая спря и завърза торбата с припаси за кръста си. Нямахше да може да избегне водата. Мин, далеч несъгласна да посрещне съдбата си с чакане, хвърли умоляващ поглед към приятелката си. Съзирайки ужаса в животинските очи, момичето разбра, че ревящите води са ги настигнали.

Стената ледена вода се стовари отгоре ѝ със силата на побеснял бик. Девойката бе пометена напред далеч по-бързо, отколкото можеше да тича. По-бързо и от конски бяг. Миг по-късно се блъсна в познатата снага на дракончето си и се притисна силно към ужасеното създание, докато с другата ръка стискаше жезъла си. Сред хаоса на бушуващата стихия не разполагаше с много концентрация, която да отдели за светлина. Частицата спокойно съзнание бе изцяло ангажирана със

смътни заклинания, целящи да запазят нея и спътничката ѝ от премазване в стените. Нямаше как да определи колко от пещерата бе прекосила, тласкана от водите, а мержеливите спомени за пътя, по който бе дошла, нямаше да ѝ помогнат да се ориентира, дори и ако оцелее.

Пътуването пряко волята ѝ престана да я отвежда нагоре и удвои скоростта си. Водите отнасяха Миранда по ставащото все по-стръмно нанадолнище. За миг девойката се зачуди дали това развитие на събитията е в нейна полза. Както винаги, съдбата побърза да даде отговор. Подът под краката ѝ внезапно изчезна и девойката полетя. Пусна Мин и опита левитация. Но имаше причина планината да представлява такова предизвикателство и за воини, и за магьосници. Богатите на кристал скали разрушаваха всички магии, с изключение на най-простоватите. Това заклинание явно също попадаше в категорията на сложните, тъй като девойката скоро почувства мистичните енергии да се разсейват. Усети остра болка в корема при сблъсъка си в стена. Инстинктивно посегна с две ръце, панически търсейки някаква опора. Някак успя да се задържи за грубата скала. В продължение на един дълъг миг се държа здраво, възстановявайки се от липсата на дъх, предизвикана от удара. Отвори очи, макар това да бе безсмислено — пуснатият от нея жезъл не излъчваше светлина самостоятелно. Така че първо трябваше да го *намери*. Тъй като го бе изпуснала в пропастта при удара в стената, изглеждаше по-вероятно жезълът да *намери нея*, отколкото *обратно*. Докато прехвърляше из ума си ограничените възможности, с които разполагаше, Миранда усети побутване по рамото. Неочакваното усещане едва не я събори от стената.

— Мин! Ти си добре! — викна тя.

Естествено, животинката се намираше в стихията си. Можеше да пълзи по неравните стени със същата лекота, с която вървеше по пода. Дракончето извади топлия си език и облиза ушите на приятелката си, благодарно за превеждането през водата.

— Да. Няма за какво. Сега е време да ми се отплатиш. Не мога да вися на скалата вечно. Трябва да откриеш тунел, който да извежда навън, или поне някаква тераса, на която да отдъхна — каза Миранда.

Мин запляска с криле и полетя във въздуха. За момент девойката се почуди как дракончето ще вижда сред мастиления мрак. Миг по-късно създанието избълва огнен стълб, окъпал сивите стени и

пенещата се вода в жълто сияние. Проницателните очи на Мин огледаха скалата. След още миг тя отново се намираше до Миранда. Насочвана от побутвания с драконова опашка, девойката успя да се изкачи до една тераска.

— Не предполагам, че ще си в състояние да намериш тояжката ми. Изпуснах я, когато се ударих в стената — обърна се към приятелката си Миранда, смятайки, че Мин е седнала до нея.

Когато протегна ръка, за да възнагради създаването с няколко почесвания по главата, девойката установи, че е сама на терасата. Очевидно Мин възнамеряваше да ѝ угажда. След няколко огнени струи по-късно към компанията на момичето се присъедини изключително доволно драконче, стиснало жезъл в уста.

— Браво, Мин. Добро момиче — рече тя, търсейки пипнешком драконовото чело и започвайки да го гали.

Мин потръпна от удоволствие и тежко се отпусна в скута на Миранда, размествайки тежката торба, която Дийкън ѝ бе пробутал. Разнесе се метално дрънчане, което предизвика мисли, какво ли младежът бе определил като „неща от първа необходимост“. Мин си бе заслужила и изискваше още много милване, преди да ѝ позволи да задоволи любопитството си. Девойката използва жезъла си, за да призове светлина, с чиято помощ да разгледа торбата. Първото извадено нещо бе страница от книга с магии. Отдели един миг, за да се огледа разкъсания ръб. Дийкън отделяше за книгите си повече грижи, отколкото за самия себе си, а когато бе узнал, че Миранда планира да последва Лейн, бе откъснал тази страница, без да се замисля. Беше стара, личеше си. Каквото там използваша в Ентуел за хартия бе придобило странен махагонов цвят. Черните букви се разчитаха трудно върху червеникавия фон. Грижливо я прибра. Металното издрънчаване се оказа солиден кинжал. Несъмнено щеше да се окаже от полза. Имаше комплект бинтове и еликсири. Досетливо от негова страна. Накрая откри и стилус, нямаше съмнение, че бе онзи, който непрекъснато носеше със себе си. Прокара пръсти по писалото, преди да прибере и него.

Бързо провери туниката си. Зъбът на Лейн все още се намираше в подгизналия ѝ джоб. В пристъп на гняв бе успяла да го избие от устата му. Малтропът ѝ го бе подарил, за да ѝ напомня за изпитаната тогава ярост. Девойката извади зъба от джоба си и от парче превръзка

изработи торбичка. С помощта на нишка я окачи на врата си. Отново завърза торбата. Време беше да потърси изход.

Заставайки колкото се може по-сигурно върху донякъде нестабилната скална площадка, Миранда огледа позицията си. Върху стената чернееха множество отвори. Болшинството от тях бяха прекалено малки, за да представляват изход, а и всички се намираха много нависоко. Звукът на гръмовните струи се бе променил — вече се разплискваха върху натрупана вода, а не шуртяха както преди срещу скалите. Дъното на пропастта вече бе покрито. Макар нивото на водата още да не се бе вдигнало до обсега на светлината ѝ, пътуването насам недвусмислено бе показало, че нещата няма да останат така задълго. Още първият ѝ избор трябваше да е правилен, в противен случай щеше да се озове в задънен проход, в който вече нахлува вода.

— Мин, ето още една работа за теб. Искам да потърсиш миризмата на Лейн. Имал е преднина, но съм готова да се обзаложа, че водата ни е помогнала да я стопим.

Още преди Миранда да е изрекла думите си, Мин вече лазеше по стената. Душеше и показваше език, обхождайки последователно всеки отвор. Не след дълго се върна и подуши кесийката около врата на девойката.

— Значи страховете ми се потвърждават. Вероятно сме били отдалечени от най-бързия или най-безопасния път, така че между нас и Лейн има половин планина. Най-добре да измислим друг план — рече тя, галейки дракончето като награда за проявените усилия.

Миранда се съсредоточи. Лишена от острото обоняние на Мин, не бе сигурна какво точно да я накара да намери. Накрая реши.

— Искам да потърсиш свеж въздух, а ако не — някакво животно, което се среща извън пещерите. Ако тук има такива и са излезли, можем да последваме тяхната диря.

Дракончето мигновено отърча. Създанието действително бе надушило такава миризма по време на търсенето на Лейн. Ловко се изкачи до широк отвор над главата на Миранда и се шмугна вътре. Муцуната ѝ изникна отвътре, сякаш изненадана, че Миранда още не се е присъединила към нея. Стената бе насечена с множество загладени цепнатини. Идеална за катерене. Но рязкото пътуване и внезапният му край бяха оставили девойката далеч не в най-подходящото за целта състояние. Мина повече от час бавно, предпазливо изкачване, преди

момичето да е достигнало до отвора. Очакващото я там в никакъв случай не спомогна за подобряване на настроението. Таванът на тунела бе толкова нисък, че на практика трябваше да лази. Въздъхвайки тежко, Миранда пое по прохода.

Мин я водеше, развълнувана накрая да се окаже толкова полезна. За щастие тунелът се раздели няколко пъти, накрая разширил се достатъчно, за да позволи да бъде прекосен в по-удобна стойка. От полза бе и фактът, че Мин беше открила отвеждащ нагоре проход. Ако водата се промъкнеше и тук, щеше да ѝ отнеме повече време да ги достигне. В чернотата на тунелите времето минаваше бавно. След вървене, продължило достатъчно, за да изцеди почти цялата енергия от краката ѝ, девойката започна да усеща миризмата, която бе достатъчно остра, за да може дракончето да я проследи. Това означаваше, че приближаваха към позната част на пещерите, макар и не най-приятната. След още няколко минути се озоваха в подземна зала, изпълнена с цвърчене и отвратителна воня. Огромна колония прилепи живееше тук.

За отврат на Миранда, стомахът ѝ изкъркори. При последното си посещение тук умираше от глад. Тогава я бе придружавал Лейн и двамата се бяха подкрепили с по неколцина от крилатите създания. Без предвидливостта да си вземе храна, Миранда не искаше да мисли в какво състояние щеше да се намира след още ден пътуване. Въпреки това реши, че следващото хранене ще се проведе под открито небе. Мин не бе толкова придилична. Мигновено се издигна във въздуха, за да похапне, карайки Миранда да потърси прикритие от последвалата крилата вихрушка.

Вече се намираха в позната на Миранда част и девойката можеше да открие пътя си. Продължиха да вървят, докато момичето не капна от умора, отпусайки се уморено до стената. Утрото побърза да я запознае с двама постоянни спътници на пътуващия из севера, спътници, които бе забравила в Ентуел — режещ студ и мъчителен глад. Бе придобила навика да закусва, което несъмнено бе допринесло за решението ѝ да не яде единственото налично нещо. Ако някой прилеп сега прелети край нея, щеше да прекърши полета му със зъби, толкова гладна бе. Поне умът ѝ не си бе губил времето, докато тя бе почивала. Множеството драскотини и синини от първата част на пътуването бяха изцелени, резултат на несъзнателното прилагане на

бяла магия. Макар при изправянето си да установи, че умората от напрежението още се чувства, девойката продължи. Ако паметта не я лъжеше, ѝ предстоеше още цял ден пътуване.

Две значителни допълнения съпътстваха напредъка ѝ. Първо, загладеният проходите поток, който им бе служил като ориентир по време на първото пътуване, отново бе потекъл, предоставяйки вода за пиене. Второ, Мин започна да се оживява, несъмнено надушвайки миризмата на Лейн. Зверчето бе привързано към него почти колкото към Миранда, което в още по-голяма степен я мотивираше да го намери бързо.

Студът в пещерата ставаше все по-суров с приближаването на входа. Миранда се прокле, задето не си бе взела нещо по-топло. Предстояха ѝ много дни на треперене, ако не си намереше по-съобразени със северния климат одежди. И по-лошо — туниката ѝ бе яркосиня. А обитателите на севера почти без изключение се издокарваха в сиви наметала. Дрехите ѝ щяха да бият на очи — последното нещо, от което се нуждаеше.

Бавно се изнизваше час подир час. Стърженето на Мирандиния стомах почти оставяше ехо. Мин изглеждаше разтревожена. Очевидно надушваше нещо, което не ѝ харесваше. За миг Миранда се учуди колко добре разбира мислите и чувствата на приятелката си, дори без помощта на думи. Соломон — малкият дракон от Ентуел, бе единственият друг дракон, когото девойката бе познавала, а той бе владеел както нейния език, така и своя, заедно с безброй други. Мин рядко издаваше звук. Миранда свъси вежди при мисълта, че може би израстването с човек лишава Мин от някакъв инстинктивен език на вида ѝ.

Все още се притесняваше за това, когато съзря бледа дневна светлина. Сърцето ѝ подскочи, щеше да се затича, ако разполагаше със сили. Наместо това продължи със същата крачка, наблюдавайки задълбочаващата се тревога на дракончето. Внезапно Мин спря и категорично отказа да продължи.

— Какво има, Мин?

Дракончето се вцепени, опашката му се изправи, зъбите му се оголиха. Враг. Съдейки по закрилничеството, демонстрирано преди от Мин, би могъл да бъде кой ли не, но от тази страна на планината всеки можеше да бъде враг. Миранда угаси светлината и се придвижи до

стената, опитвайки се да остане незабелязана. Мин бавно и тихо започна да се промъква. Когато входът на пещерата се оказа достатъчно близо, Миранда видя какво бе подушила приятелката ѝ.

Не един, а двама Елитни покорно стояха на пост на входа. Елитни, след цялото това време?! Контингент от легендарните ветерани я бе последвал тук, но това бе преди месеци. Би трябвало вече да са се отказали. Очите на Миранда паникьосано се стрелнаха наоколо. Попадаха на Мин, която се канеше да ги нападне.

— Мин, не — настоятелно прошепна девойката в ухото ѝ. — Не можем. Ако ги убием и те не докладват, началниците им ще разберат, че нещо се е случило. Защо инак Лейн би ги оставил живи? Трябва някак да се промъкнем покрай тях.

Прииска ѝ се да притежаваше, макар и частица от уменията за промъкване, което имаше Лейн. Несъмнено се бе изнизал край тях без проблеми. Девойката започна да преценява заклинанията, с които разполагаше. От никоя дегизировка нямаше да има полза, а и се съмняваше, че щеше да е в състояние да създаде убедителна такава. Невидимостта щеше да свърши работа, но Дийкън тепърва я усъвършенстваше, а Миранда далеч не бе имала успех с малкото, което бе овладяла. Можеше да ги приспи, но внезапната им загуба на съзнание щеше несъмнено да показва, че някой е преминал. Не, ако искаше да успее, трябваше да бъде внимателна.

Бавно, едва забележимо, насочи влиянието си и накара очите им да натежат съвсем леко. С изключителна предпазливост усили заклинанието. Бавно, леко. Забеляза единият от тях да се олюлява, подпирайки се, а другият се прозина. Бавно. Първият се доближи до стената, за да се подпре. Няколко минути по-късно се плъзна на земята, за да се настани по-удобно. Колегата му стори същото. След още няколко минути двамата спяха от двете страни на входа. Доколкото можеха да преценят, идеята бе тяхна.

След като напомни на Мин да не ги закача, Миранда премина покрай безчувствените войници. За щастие други ратници нямаше. Имаше само двуместна палатка, чифт коне и още една палатка, побрала провизии. Миранда надникна в последната и откри всякакви дажби и екипировка. Елитните бяха стояли тук близо половин година и припасите щяха да им стигнат за още няколко месеца. Девойката си взе грубо кафяво одеяло от една купчина край задната част на палатката,

както и по една от наличните видове дажби, без да си прави труда да гледа какво точно задига. Изключително внимаваше, всичко от което взимаше да не бъде забелязано. Увила одеялото около себе си и натъпкала провизиите в торбата си, Миранда потъна в гората, ширнала се около пещерата.

Пейзажът ѝ напомни за мрачния живот, който бе оставила зад себе си с влизането в пещерата. Светът бе поглъщащо бял. Цветовете от вечнозелените дървета, лишейте или небето бяха сведени до стерилно сиво от мраза. Студът във въздуха пронизваше, влажната туника и грубото одеяло не бяха в състояние да сторят нещо особено срещу му. Миранда прокуди неприятните мисли от съзнанието си и ускори крачка. Когато прецени, че се е отдалечила достатъчно, за да не бъде открита, разчисти парче земя, натрупа купчина замръзнали дърва и създаде бездимен огън. Седна кръстат край пламъците и позволи на Мин да се изкатери в скута ѝ, преди да увие и двете с одеялото.

Когато телесната им топлина успя да ги посгрее, Миранда извади страницата със заклинанieto от торбата си. Задържа я с една ръка, а с другата започна да гали Мин. Кожата и люспите бяха необичайни на допир, а също така забеляза, че малкото създание има по-тъмен цвят, но точно сега не можеше да размишлява над това. Трябваше да се съсредоточи над магията. Черните букви върху махагоновата хартия едва се различаваха на светлината на огъня, но очите на девойката се адаптираха с изчезването на слънчевите лъчи. Уви, Дийкън не бе използвал превеждаща магия върху страницата, така че на Миранда се налагаше да я разгадае. Макар да разполагаше с познания за говоримите езици в Ентуел, не бе отделяла време да се учи и да ги чете. Тази страница поне не беше написана от самия Дийкън, тъй като бе на един език. Дийкън имаше склонността да си служи със смесица от езици, за чието разгадаване бе необходим експерт. Миранда се зачуди дали това бе говореният от него език в нейно отсъствие. Азбуката на заклинанieto бе същата като на северния език. Това щеше да ѝ позволи да изрече думите. Може би тогава би могла да ги разбере. Значителна част от нощта премина в проучване на необходимите процедури, докато особено настойчив стомашен протест не събуди Мин.

— Вероятно трябва да се нахраня и да продължа на сутринта — тихо рече Миранда на спътничката си.

Изглежда Мин възнамеряваше да излезе изпод одеялото и лично да осигури храна за приятелката си, но когато подаде лапа в немилостивия студ, промени мнението си и отново се сви на топло. Дажбите в чантата на Миранда бяха много и разнообразни. Корав като камък сухар. Някакво осолено месо. Сушени плодове. Миранда бе чувала, че най-добрата храна бива заделяна за войниците, но като се изключи ябълката, която бе отгледала сама, най-близкото до плод, опитвано от нея, бе долнопробното вино, което наливаха из кръчмите. Реши да задели плодовете за някой специален случай. Спря се на сухара, погълна го бързо и се облегна на едно дърво, където се унесе.

На сутринта моментално пристъпи отново към задачата си. Мин се измъкна от одеялото, протегна се и отърча да си намери закуска, а девойката се подкрепи с още сухар. Мин донесе заек и го остави прел приятелката си, която вложи цялото си скромно умение в приготвянето му. Когато Миранда се нахрани, дракончето омете останалото. Девойката напредваше с разгадаването на заклинанието. Когато бъдеше направено, използваният за проследяване предмет щеше да се придвижи в посоката, в която се намираше неговият стопанин. Силата на привличането показваше разстоянието. Продължителността зависеше от волята на заклинателя. Миранда се изправи и откачи зъба от врата си. Задържа връвта в едната си ръка, а в другата взе жезъла. Магията бе малка, но сложна. Няколко пъти се опита да я призове, като последният опит предизвика леко подръпване на югозапад. Не беше кой знае какво, но пак представляваше начало. Миранда уви одеялото около раменете си, прибра заклинанието, окачи си обратно кесийката и пое на югозапад.

С напредването на дните и постепенното намаляване на откраднатите дажби, Миранда започна да се чуди какво си бе мислила. Не можеше да влезе в някое селище заедно с Мин, а дракончето в никакъв случай нямаше да я изостави. Можеше да преживява със споделения улов на Мин, но рано или късно щеше да се нуждае от топли дрехи. Дори и ако убеди спътничката си да я чака, докато девойката влезе в някой град, не разполагаше с пари, за да си купи необходимото, нямаше и как да си ги набави. Спомни си думите на Лейн. Бе казал, че тя е създание на градовете и пътищата, а себе си бе описал като обитател на горите, планините и полята. Сега и тя самата

не се вписваше в света на хората. И още по-добре. Щом по тези места можеше да бъде намерен Лейн, там щеше да бъде и тя.

Почти седмица пътуване на юг я накара да свикне със звуците на гората, които вече не ѝ правеха впечатление по време на сън, макар при снеговалеж да ѝ липсваше качулката. Всяка утрин проверяваше със заклинанието местонахождението на Лейн. Знаеше, че той пътува нощем, а тя крачеше през деня. Така поне малтропът нямаше да се движи, докато тя прави магията. Ставаше по-лесно. Доближаваше се до него. През последните няколко дни бе вървяла почти право на юг. Вероятно Лейн се придвижваше по границата на горите, за да остане незабелязан. Но днешното призоваване на магията показва, че той се намира на запад от нея, пътувайки през открити поля.

Плъзвайки поглед през равнините, в далечината Миранда видя да се мерзелее рехаво залесена територия. Намираще се почти на половината път между нея и края на Рейвънууд, обширната западна гора, видима в полите на планината. Окаченият зъб я насочи към дърветата, шумолящи под неспирния вятър. Девойката пое в тази посока, внимателно оглеждайки се за евентуални очевидци. Веднъж да се зарадва, че равнините на севера бяха почти изоставени. Забърза през полето с цялата си налична скорост. И същевременно се чудеше на липсата на пътища. Наблизо имаше поне пет градчета, а най-близкият път се отправяше далеч на запад и заобикаляше полето, за да достигне поселищата. Един друм през това поле щеше да скъси пътуването наполовина.

Нещо тормозеше Мин. Бавно усиливащият се вятър донасяше миризмата на Лейн или нещо друго и това я правеше неспокойна. Когато достигнаха дърветата, Миранда зърна неколцина дребни създания да притичват по земята. Внезапно Мин застина: Миранда понечи да я запита какво не е наред, но гласът ѝ застина в гърлото, когато осъзна причината за тревогата на приятелката си. Не просто неколцина дребни създания. Зад тях имаше десетки, може би стотици. Всяко бе с големината и издълженото телце на невестулка, но очите им липсваха, заменени с малки вдлъбнатини. Имаха шест лапи, всяка от които завършваше с триада къси и яки нокти. Имаше купища от тях, душещи бясно земята около стъпките ѝ.

Двете бяха заобиколени от създанията, а от пръснатите наоколо дупки продължаваха да извират и още. Подушваха въздуха, след което

редица подир редица остри зъбки биваха оголени гневно. Не им допадаше миризмата на нашествениците. Приближаваха едно по едно. Мин се опита да ги прогони, но те се отдръпваха от нея, държейки се непосредствено извън досега ѝ. След няколко мига двете с Миранда бяха обградени. Тръпки на ужас пробягаха по гърба на девойката, докато подготвяше жезъла си. Прецени, че огнена магия щеше да ги отблъсне, но ѝ трябваше поне минута, за да създаде достатъчно, да не говорим, че страхът в ума ѝ щеше допълнително да забави процеса.

— Огън, Мин! — викна тя.

Мин се опита да изпълни заръката, но някак безоките същества бяха в състояние да избягат от пламъците. Само малка част от тях бяха поопърлени. Вече се тълпяха около краката на Миранда. Без достатъчно бързи или безопасни заклинания, с които да ги прогони, девойката се принуди да използва жезъла си, поваляйки няколко настрана. Тъкмо първото създание впиваше остриите си зъби в крака ѝ, когато се разнесе оглушително изсвирване. Дребните същества се пръснаха. Миг по-късно одеялото около раменете на младата жена бе отскубнато от гърба ѝ. Обръщайки се бързо да погледне виновника, очите ѝ попаднаха върху Лейн, облечен в черната ентуелска туника, държащ бялото си наметало в едната ръка, а в другата кафявото одеяло на Миранда.

— Ти! — провикна се яростно девойката.

Мин радостно заскача около него.

— Вдигни я — нареди малтропът.

Преди Миранда да се възпротиви, Мин послушно скочи в обятията ѝ. Лейн уви наметалото си около раменете на момичето и хвърли одеялото сред купищата създания, които тъкмо бяха започнали да се приближават. Грубият плат още не се бе приземил напълно, а съществата вече го раздираха.

— Насам, бързо. И не говори, докато не ти кажа — рече той.

Двамата трескаво се отправиха към по-гъсто залесената част на полето. На всеки няколко крачки Лейн се обръщаше да погледне към яростния хаос зад тях. Когато няколко от създанията се изправиха на задни лапи, подушиха въздуха и се върнаха, откъдето бяха дошли, Лейн наруши мълчанието.

— Трябваше да останеш в Ентуел. Там беше в безопасност.

— Безопасно за теб. За да можеш да продължиш с убийствата, без да се притесняваш, че някой друг може да получи наградата за залавянето ми.

— Да.

Откровеността на отговора я накара да замълчи за миг.

— Е, какви са запланиваните от теб благородни дела, несъмнено по-важни от края на войната? — запита тя.

— Трябва да попълня припасите си и да се срещна с партньора си. Елитните не са си губили времето. Ще ми е нужно известно време да възстановя щетите.

— Не мога да кажа, че съжалявам да го чуя. Заслужаваш си всяка трудност и нещастие, които светът ти предостави, докато не се заемеш с призванието си.

Лейн понесе атаката със стоическо мълчание. По някаква причина Миранда не можа да продължи с остроото си порицаване, за което знаеше, че е оправдано.

— Впрочем благодаря — рече тя. Гласът ѝ бе още суров.

Малтропът изръмжа в отговор.

— Що за създания бяха това? — попита момичето.

— Олои. Нападат, убиват и поглъщат всяко същество с непозната миризма или звучене.

— Защо тогава и едничък олой не ти обърна внимание?

— Моята миризма им е позната — отвърна Лейн.

Продължиха да вървят, докато стигнаха до висок, як бор. Лейн огледа корените. На няколко места те се издигаха над земята. След като отдели особено внимание на един от тях, малтропът го сграбчи, опря крак в ствола и задърпа. Не само коренът, но и квадратна част от земята започнаха да се надигат. Лисугерът продължи да дърпа, докато квадратът, вече ясно показал истинската си природа на дебел дървен капак, не бе изправен докрай. Лейн приклепна до отвора и внимателно протегна ръка вътре, опипвайки стените. Миранда надникна вътре. Малкото процеждаща се през облаците светлина не проникваше дълбоко в мрака. Когато малтропът намери търсеното, тихо прищракване откъм дупката го накара бързо да издърпа ръката си. В отвора профуча острие, а избликналият въздух показваше, че не е било единствено.

— Свали я на земята. Пристигнахме — рече той.

— След като онези остриета едва не ти отсякоха ръката, искаш да слезеш?

— Да. Веднъж олоите да надушат кръвта по крака ти, ще е нужно нещо повече от изсвирване, за да ги изплаши.

Миранда бе забравила за създанието, успяло да я ухапе. Никак не ѝ се нравеше мисълта отново да се изправи срещу тях. Неохотно погледна в дупката. Мин скочи на земята и също надникна любопитно. Девојката оглеждаше стените за някаква стълба, но не откри нищо подобно. Протегна торбата си надолу и я пусна. По звука определи, че отворът не бе дълбок. Вмъкна крака и увисна на ръце за миг, преди да се приземи след около един-два фута върху твърда повърхност. Очите ѝ едва бяха започнали да се адаптират към мрака, когато пред лицето ѝ проблесна светлина. Девојката отиде до торбата си под отвора и измъкна жезъла си, обръщайки се навреме за втори проблясък. Този се задържа, вдъхнал живот на лампа, която освети помещението.

А то не бе голямо. Стените бяха изработени от камък, а ниският таван бе дървен, изграден от дебели дъски. На равномерно разстояние имаше носещи греди. Три от стените можеха да се похвалят с тежки врати. Лампата бе в ръцете на мъж, застанал на прага на отворената врата срещу входната шахта. Жълтеникавото ѝ сияние осветяваше лицето му, изразяващо объркано разпознаване, изражение, несъмнено споделяно от Миранда, тъй като човекът с лампата не беше съвсем непознат. След миг търсене из претрупани спомени, всеки изрече името на другия.

— Дезмър?

— Миранда?

Действително това бе странникът от гостилницата, когото бе срещнала в самото начало на приключението. Младото му лице с бяла коса и скъпите му одежди не можеха да бъдат сбъркани.

— Не мога да кажа, че очаквах да те видя тук — каза той.

Мин, дочула гласове, скочи долу и застана между Миранда и потенциалната заплаха. Дезмър отстъпи една крачка.

— Предполагам това е твое — рече той, развеселено наблюдавайки нахлулото създание.

— Да. Това е Мин — отвърна Миранда, нетърпелива да получи отговор на собствените си въпроси. — Какво правиш тук?

— Понастоящем тук живея. По-удачно би било да запитам *ти* какво правиш тук? — контрира Дезмър.

Преди девойката да успее да отговори, Лейн се спусна. Дезмър погледна нагоре, ала този път погледът му бе лишен от объркване.

— Л-л-л-л-лео, нали? Небеса, цяла вечност мина. Как се отнасяше Саша с теб? — рече той, сякаш разговаряше със стар приятел.

— Тя е заловена — отвърна малтропът.

— Не! От кого? — смаяно запита Дезмър.

— Елитни.

— О! Смятах, че няма да доживея това. Вярвам, че ти е служила добре? Бе тиха, когато трябваше, но поискаше ли, можеше да пее. Срамота, че си я изгубил. По-добре измисли как да си я върнеш, преди да са измъкнали някоя тайна от нея, защото ако...

— Чакайте! Какво става тук? — попита Миранда.

— Разговарям с приятеля си Лео — отвърна Дезмър.

— Познаваш го?

— Естествено! Колекционирам и изработвам оръжия, а той ги използва. Е, как е работата? Някакви интересни проекти?

— Остави това. Тя знае — рече Лейн.

— Така ли? Колко? — рече белокосият младеж, изненадан, но все още с веселие в гласа.

— Достатъчно — каза малтропът.

— Е... това е новост — отговори Дезмър.

— Предполагам не е било съвпадение, че двамата с теб се срещнахме в гостилницата тогава — рече Миранда.

— Не. Естествено, че не беше. Спокойно може да се рече, че всяко предприето от мен действие има за цел да ми донесе известна угода — изрече Дезмър с тон, който затрудняваше определянето на сериозността на думите му.

Лейн отвори една от другите врати и влезе. Дезмър понечи да мине покрай Миранда, но Мин не му позволи.

— Добре тогава. Миранда, ще ми направиш ли една услуга? Край капака има въже. Дръпни хубаво. Трябва да затворим вратата и да презаредим остриетата.

Миранда се извърна, за да стори заръчаното. Дезмър продължи да говори с нея, сякаш бяха най-добри приятели.

— Разпознавам ентуелските одежди. Там ли се озова?

— Да. Откъде знаеш за Ентуел? — попита девойката.

— Там съм роден и израснал. Баща ми още ли се бъхти? Изработваше великолепни оръжия.

— Не зная. Не съм срещала майстори на оръжие, освен... Чакай, какво става тук? — запита тя. Дезмър караше нещата да изглеждат толкова обикновени, че почти бе забравила изпитанията, които трябваше да преживее, за да се озове на това място.

— Просто дърпаш въжето и... — поде той.

— Не това! Къде съм? Защо работиш с Лейн? Какво правиш в действителност? — викна девойката.

— Вече Лейн ли го наричаш? Е, няма значение. Просто затвори вратата, ще се присъединим към Лейн и всичко ще ти се изясни. А може би само *част*. Не искам да давам обещания, които не съм в състояние да спазя.

Миранда въздъхна и задърпа въжето. Масивният капак започна да се спуска, тежестта му очевидно задвижила механизъм, придърпващ остриетата обратно.

— Много добре. Насам, моля. Това е нещо като събиране, тъй че най-сетне имам причина да отворя хубава реколта. Само по себе си достатъчна причина за празнуване.

Озоваха се в по-голяма стая, по едната стена, на която бяха окачени различни сушени и опушени храни. Друга стена бе приютила множество редици скъпи вина. По-голямата част от помещението бе запълнена с различни по големина сандъци. В средата имаше маса с два стола. Дезмър запали намиращите се отгоре ѝ свещи, както и няколко лампи по стените.

— Както виждаш, не сме подготвени за гости. Довлечи някой сандък и сядай. Изпразних доста, докато чаках този юнак да се появи — отбеляза той, докато оглеждаше вината.

Миранда последва съвета му. Вече бе повече от ясно, че нямаше да има отговори, докато Дезмър не се почувства в настроение да отговаря. Белокосият отпуши бутилка, остави я на масата и се заоглежда в търсене на чаши, които да стигнат за всички присъстващи. Излизайки от стаята, след малко се върна с две тежки глинени и една метална.

— Почетната гостенка получава специалната чаша — обяви Дезмър, оставяйки бокала пред нея.

Едва след като той ѝ наля виното, Миранда осъзна, че чашата бе от чисто злато.

— Откъде имаш това? — рече тя, възхищавайки се на произведението на изкуството.

— Не помня вече. Някакви хора не можеха да си позволят да платят в монети. Склонен съм да приема всичко, стига да е от злато — каза младежът, наливайки в останалите чаши.

Лейн се върна на мястото си, след като се разходи до стената да си вземе сушено месо. Дезмър измъкна чиния със сирене.

— За старите и новите приятели — рече младежът, издигайки чаша. Миранда се присъедини към тоста, а Лейн зарови муцуна в месото.

След като отпи от виното, оказало се по-изящно и възхитително от всяко друго, което бе пила досега, Миранда остави потира.

— Сега вече може ли да получа отговори? — примоли се тя.

— Но разбира се. Секунда само. Лейн, да пазим ли някакви тайни от нея?

— Прецени сам — отговори малтропът.

— Нима вече преценяваме? От последните ти няколко решения бях останал с впечатлението, че трябва безогледно да правим всичко по силите си, за да си намерим смъртта и да изгубим всичко, за което сме работили. Моя грешка. След като разумната преценка отново е на дневен ред, може би нещата ще потръгнат. Въпроси, моля — рече той. Думите му бяха изпълнени със сарказъм, но пак бяха достатъчно хапливи. Не успяха обаче да впечатлят Лейн, който изглежда им бе привикнал.

— Кой си ти всъщност? С какво точно се занимаваш? — запита Миранда.

— Негов съдружник съм — отвърна Дезмър.

— Но той е асасин. Какво би могъл да сториш за него?

— Не много. Изработвам всичките му оръжия. Изграждам, оперирам и поддържам мрежа от свързки и информатори. Откривам и се свързвам с бъдещи клиенти, занимавам се с прикритието, с финансите, поддържам архив, събирам и договарям плащания. На

практика всичко, с изключение на това да си цапам ръцете. А в замяна получавам половината от възнаграждението му.

Миранда се навъси.

— Значи си също толкова убиец, колкото е и той — каза тя.

— Небеса, не! Ако има кръв, то тя е изцяло по неговите ръце. Аз само го насочвам в най-доходоносните посоки.

— И го въоръжаваш — изтъкна девойката.

— Да. Вече водихме този разговор. Оръжието е просто инструмент, а аз само го изработвам. Той е онзи, който решава какво да прави с него.

— Но... — поде Миранда.

— Но, но, но. Имал съм десетилетия, за да усъвършенствам обясненията си. Доста са солидни. Препоръчвам ти да зададеш друг въпрос, наместо да ме поучаваш — рече той, а в гласа му не се долавяше и следа от гняв. Бе вършил всичко това и преди, усещаше се. Това впечатление се просмукваше във всичките му реплики и дела, сякаш абсурдният му живот бе нещо съвсем обичайно.

— Какво е това място? — поинтересува се момичето.

— Склад. Един от многото. Хранилище за допълнителните финанси, архив за стари записи. Повечето от читавите си оръжия държа тук. Разбира се, при нужда това място служи и като убежище, а откакто този тук реши да те предаде на Подронието, времената със сигурност са такива. Клиентите не са склонни да реагират добре, когато наетият от тях е заловил дадена личност и е решил да я освободи. А когато клиентите разполагат с армия, нещата не се развиват никак благоприятно.

— Какви са щетите? — попита Лейн.

— Странноприемницата и гостилницата бяха претърсени. Все още имам достъп до две от оръжейните, но останалите също бяха затворени. Малкото ни начинание е почти заличено — отговори мъжът, усмихнат. — Ще трябва да започнем от самото начало.

— За какво говориш? — попита Миранда.

— Разполагахме с няколко легитимни места, които използвахме за срещи и привличане на клиенти. В момента Тригора и Елитните ѝ ги заличават едно по едно, откакто любимата ѝ цел изчезна. Понякога може да бъде много досадна — рече Дезмър.

Лейн стана и се отправи към вратата.

— Ти къде? — запита младежът.

Лейн продължи мълчаливо.

— Е, наслаждавай се. Имах още да ти кажа, но то може да почака — каза младежът, очевидно познавайки малтропа достатъчно добре, за да не очаква отговор.

— Връщай се! Още не съм приключила с теб! Последвах те с причина! Предстои ти работа, на мен също! — извика Миранда.

Лейн се измъкна през вратата, затваряйки я след себе си. Миранда се втурна подире му, но докато достигне изходното помещение, тежкият капак вече се затваряше.

— О, остави го. Ще се върне. На света не е останало друго място, където да се подслони. Вероятно просто отиде да ловува. Между нас казано, не понася готвена храна. Сигурно имаш още въпроси, а ако си приключила, то аз разполагам с няколко, които бих искал да ти задам.

Миранда не можеше да последва Лейн дори и да искаше. Спомни си остриетата, за които нито знаеше как се деактивират, нито какво ги задейства. Върна се в трапезарията и седна на стола на малтропа.

— Още въпроси? — запита Дезмър.

Младата жена се зачуди за момент защо изобщо си бе помислила, че може да убеди Лейн в каквото и да било, след като той разполагаше с цял свят на разположение, за да се скрие. Следвайки го, бе изоставила рая, за да го замени с дупка в земята — и вероятно нищо повече.

— Има ли значение? Ти ще ме излъжеш — отвърна горчиво момичето.

— Нищо подобно. Всъщност имам усещането, че много скоро ще се убедиш, че съм най-вбесяващо честната личност, някога срещана от теб. Та ако имаш въпроси, не се стеснявай.

Миранда седеше вцепенено, поклащайки глава.

— Тогава аз ще си позволя да ти задам. Казваш, че му предстояла работа. Приемам, че не визиращ все още незавършената работа да те предаде на Съглашенската армия. Какво тогава?

— Той е един от Избраните.

— Кои? А, да. Помня, че държаха тази реч поне дузина пъти в Ентуел.

— Истина е. Доказано е! — рече тя.

— Как така?

Миранда разказа за състоялата се преди напускането ѝ церемония. Разказа за призоваването на елемента, Избран, и че само Лейн бил останал при оформянето на създанието. Мистичното същество дори се приближило до него. Според несравнимите ентуелски умове, това бе възможно само ако Лейн също е Избран. Дезмър кимаше замислено по време на цялата история, пийвайки си вино.

— Хм. Винаги съм мразел Черупката — обяви той, когато припомнянето на пророка, предсказал церемонията и значението ѝ, приключи. — Честно казано, никога не съм се доверявал на концепцията за пророчеството. Фактът, че нещата са се случили точно според предсказанията, със сигурност опровергава теорията ми, че през всички тези години е говорил глупости. И казваш, че другата Избрана, онази, която сте призовали, просто отлетяла?

— Да.

— Малко странно. Човек би си помислил, че след като нещо бъде създадено, то ще гори от нетърпение да се захване с делото, за което е било създадено. Но не съм чувал нищо за елементал, който ще донесе мир.

— Вярвам, че Избраните няма да пристъпят към задачата си, докато и петимата не се появят и не обединят усилия — обясни тя.

— А, да. Легендарното „Свръхсъсредоточие“. Струва ми се, че събирането на Избраните ще бъде доста трудно за уреждане, когато Лейн се е отдал на други задачи, мистериозният елементал хвърчи наоколо, чакайки нещо, а от останалите няма и следа.

— Видях един. В полето. Беше мъртъв — каза Миранда.

— Бих си помислил, че това ще усложни допълнително нещата. Но ако е бил мъртъв, как си открила, че е бил Избран?

— Имаше белег. Този белег — рече девойката, показвайки своята дамга.

— Хм. Това ми изглежда познато.

— Същият белег стои на гърдите на Лейн, беше на челото на елементалното създание, също така бе изписан върху оръжието и бронята на покойния. Това е белегът на Избраните.

— Да разбирам ли, че ти също си Избрана?

— Не. Избраният трябва да бъде с божествен произход и да носи този знак по рождение. Аз съм обикновен човек, моят е от рана.

— А се чувстваш длъжна да търсиш останалите. Надявам се осъзнаваш, че ако пророчеството се е изпълнило досега, то вероятно е да се изпълни само без помощта ти — каза Дезмър.

— Тъкмо това е. Вярвам, че съм част от пророчеството. Черупката може да ме е споменал.

— Разбирам. Не страдаш от мания за величие, нали? Е, не би било удачно да ти задавам подобен въпрос. Както и да е, това е интересно, но се надявам да не възразиш, ако променя темата. По-склонен съм да се наслаждавам на приказките за случили се неща, отколкото да се впускам в обсъждания за тези, които са на път да го сторят. Така шансът за разваляне на изненади е по-малък — рече младежът. — Предполагам си учила магия в Ентуел. Докъде стигна?

— Главен майстор — отвърна Миранда.

Дезмър наклони глава.

— Не... за половин година? — невярващо отбеляза той.

— По-малко.

— А си позволила на олой да те ухапе. Още не си достатъчно бърза със заклинанията? — рече той, сочейки към кръвта по крака ѝ.

— Оправям се — отвърна тя, насочвайки частица от съзнанието си към раната, за да я излекува.

— Хм... Може да се наложи да я уговарям наново.

— Какво да уговаряш наново?

— Цената ти. И без това е най-високата, която са ни предлагали досега, но след като вече си магьосник, може да успея да изстискам още.

— Все още обмисляш дали да ме предадеш? — изръмжа тя.

— Миранда, на практика това е единственото нещо, за което си мисля — каза Дезмър, като в тона му не се долавяше оправдание.

— Но как? След като ме познаваш? След като знаеш какво трябва да сторя? Как би могъл? — запита ужасена тя.

— Лейн казвал ли ти е някога колко струваш?

— Не! Какво значение има?

— С толкова голяма сума? Има — рече той, отправяйки се бързо към вратата.

Тя се надигна да го последва.

— Не, не, остани тук. Бе впечатлена от златния бокал, нали? — изрече Дезмър сред изскърцвания на панти и затръшвания на сандъчета. Накрая се върна в стаята и отиде до масата. Хвърли нещо отгоре ѝ.

Огромно кюлче, дебело колкото ръката ѝ и почти толкова дълго. От злато.

— Един слитък злато. Мисли за него като за четиристотин златни монети, претопени в едно. Понастоящем разполагаме с почти тридесет от тези, както и с монети и дрънкулки, чиято стойност възлиза някъде на още сто кюлчета. Съглашенската армия, по някаква причина, е готова, не — склонна е — да ни плати сто двадесет и пет такива за трупа ти и меча, който носеше със себе си.

Очите на Миранда се залепиха за слитъка и се разшириха.

— Обаче! Това е само основната цена. Ако все още дишаш, когато те предаваме, цената се увеличава десетократно. Хиляда двеста и петдесет от тези златни тухли. Това се равнява на *петстотин хиляди* златни монети. *Пет милиона* сребърни. *Двеста и петдесет милиона* медни. Бих казал, че струваш колкото теглото си в злато, но това би било несправедливо подценяване. Струваш триста пъти колкото теглото си. Най-ценното нещо, което някога съм виждал.

— Но... защо? — смаяно запита тя.

— Както казах, мотивацията им остава мистерия за мен. По-интересен е фактът, че те дори не се интересуват конкретно от теб. Поне не в началото. Заповедите им бяха да открият меча ти, който впрочем е у нас, както и всеки, който го докосне и остане жив. Бе ни казано да не го докосваме, ако ни е мил животът. Не съм и нямам намерение — рече той.

Умът на Миранда работеше бясно.

— Мечът... мечът е принадлежал на мъртвия. Този меч ми даде белега. Свързано е с Избраните. И ме искат жива — разсъждаваше на глас девойката.

Дълбоко в съзнанието ѝ се сблъскваха мисли и инстинкти. Мисли, оформяли се откакто Лейн ѝ бе казал истината за залавянето ѝ. Копнения и надежди се сливаха, докато търсеше някакво обяснение за подобни действия. Още от рождение ѝ бе набивано в главата, че Съглашенската армия е загрижена за добруването на хората и света. Тази мисъл предизвика покълването на определена идея. Искаха

човека, докоснал меча, по възможност жив. Идеята продължи да расте, докато накрая си проправи път до гласа ѝ.

— Те знаят! Знаят за пророчеството! Стигнали са до същото заключение като мен, че белязаният от меча ще помогне за събирането на Избраните! Трябва да искат помощта ми! — каза тя, ставайки все по-убедена с всеки изминал миг.

— Възможно е. Виждал съм да се сбъдват и по-големи фантазии — каза младежът, като кимна замислено, сетне се навъси. — Но е много малко вероятно. Всъщност, сега като се...

— Дезмър, трябва да се срещна със Съглашенската армия веднага! — рече Миранда.

— Страхувам се, че няма да стане толкова бързо — рече той, изоставяйки прекъснатата мисъл и подхващайки друга. — Когато Лейн реши да те освободи и да ги държи на разстояние от теб, това ме остави с впечатлението, че вече не сме склонни да те предадем. Което постави двама ни с него в специален списък метежници, които Елитните трябва да съсекат на място. Очевидно е, че въпросните Елитни са тези, които те търсят. Докато не се убедят, че малките чудатости на Лейн са безопасни и че в действителност все още сме склонни и в състояние да предадем теб и меча, ще трябва да чакаме.

— Просто ще ида сама.

— Не би било разумно. Ако си забравила, предишните опити да те заловят не са били особено приятни. Останалите преследващи те агенти не са толкова дисциплинирани като Елитните, готов съм да се обзаложа, че не им е била предложена същата компенсация като нас. Ако попаднеш първо на тях, което е твърде вероятно, възможно е да са склонни да предадат просто труп.

— Ще поема риска. В състояние съм да се грижа за себе си.

— Прясно излекуваната рана на крака ти и предишните сблъсъци показват обратното — рече той. — Пък и ако се предадеш сама, няма да ни бъде платено, а това вече ще е трагедия.

— Хм. И Лейн е Избран. Впоследствие ще трябва да го търся отново.

— Именно. Е, какво ще кажеш? Оставаш като наша гостенка, докато изглежда отношенията достатъчно, за да е възможна размяна. Освен ако не желаеш, в който случай оставаш като наша пленничка. Бих препоръчал да избереш първото. Условиата са малко по-добри, а и

разговорите няма да са толкова едностранчиви. Ще имаш нужното време да убедиш Лейн за позицията му в космическия развой на събитията, а ние ще разполагаме с време да защитим инвестицията си. Тогава вие двамата с него ще се отправите да търсите елементи и всякакви чудати създания, с които да създадете приказка, която да разказваме на децата си — каза Дезмър, докато отнасяше слитъка.

Миранда се навъси на подигравателния му тон към края на думите. Когато младежът посягаше към кюлчето, внезапно тя осъзна нещо.

— Чакай! Войната е добра за вас. Защо ще ми позволявате да допринеса за мира? — поинтересува се момичето.

— Наистина ли мислиш, че ще успееш да убедиш Лейн да обедини усилия със Съгласенската армия и да изложи живота си на риск за тях, та по някакъв начин да сложи край на войната? Преследвали са го с десетилетия, а когато го заловили, го измъчвали в продължение на един месец, ако източниците ми са достоверни. Никога няма да работи заедно с тях в отсъствието на нещо, което да определи като дяволски добра причина, а силно ме съмнява наличието на такава.

— Ще му просветне — уверено изрече Миранда.

— Искрено се съмнявам. Такива като Лейн са живели в мрака толкова дълго, че при вида на светлина имат навика да затварят очи. Я кажи... защо смяташ, че войната е добра за нас?

— Лейн ми каза, че подклажданата от нея омраза е добра за бизнеса.

— Ммм. В общи линии наистина може да се каже, че войната е добра за бизнеса. Разбира се, една война би траела само няколко години и не би била толкова всеобхватна. По време на нормална война има бесни домогвания до сила. Хората се наръгват едни други в гърба, за да заграбят най-голямото парче власт и земя. Тази война продължава прекалено дълго. Всичко се е стабилизирало. Който иска власт и е в състояние да си я извоюва, вече го е сторил, често с наша помощ. Останалите са твърде слаби, за да се надяват на нещо по-добро — или твърде бедни, за да го постигнат. Ако войната приключи внезапно, ще настане хаос. Килимът ще бъде издърпан изпод нозете на обществото. Старите окупиращи ще се паникьосат и ще започнат да хвърлят пари към всеки, който би могъл да им помогне да задържат малко власт, а

новодошли ще се хвърлят към десетките празници в йерархията. Едва бихме намогвали на всички клиенти.

Миранда поклати глава.

— Би прекратил войната, защото това ще ти донесе приходи? Би сторил правилното нещо по неправилна причина.

— Не съм казал, че бих я прекратил. Пък и кого го е грижа за причината, щом като правилното нещо е сторено? Но стига философия. Би ли желала да поогледаш? Няма много за гледане, но доста се гордея с постигнатото.

Миранда неохотно се съгласи. Двете с Мин напуснаха стаята, следвайки Дезмър към отсрещната врата. Там девойката се озова в стая със същата големина, чиято отсрещна стена бе заета с три големи лавици, почти изцяло запълнени с книги. Останалата част от помещението бе затрупана с различни ценности, нахвърляни безразборно. Полупълни сандъчета с монети, предимно златни, макар тук-таме да се виждаха и сребърници. Имаше статуи, бокали, украсени ками, мечове и шлемове. На места се въргаляха торби с хартия. Дезмър се впусна в разяснения:

— Богатството не се нуждае от обяснение. Хартиите са актове. Като част от проекта на Лейн притежаваме значителни площи земя. На онази стена се помещава каталогът на досегашната ни работа. Първите две лавици съдържат договорите. Описват подробностите на сключените сделки, както и всичко, струващо си отбелязване за начина на изпълнение на дадена задача. Последната отново е свързана с проекта на Лейн. Заел се е с него откакто работим заедно.

Мин се приближи до третата лавица и я подуши любопитно. Каквото и да съдържаха тези книги, миризмата им бе достатъчна да събуди интереса на дракончето. Миранда също пристъпи по-близо. Гърбовете на книгите бяха неозаглавени. Някои изглеждаха стари и захабени. Други бяха нови. Миранда посегна да вземе една.

— На твое място не бих го правил. После ще трябва да се разправяш с Лейн — предупреди я той.

— Двамата с него се разбрахме да ми отговаря на всеки въпрос, който му задам.

— Как си успяла да постигнеш такъв напредък за по-малко от година, какъвто аз не съм отбелязал за седемдесет? Опитвал съм практически всичко, за да се сдобия с пълното му доверие.

— Избих му зъб с тренировъчен меч — каза тя, изваждайки книга от средата на реда.

Дезмър кимна замислено.

— Това не съм го опитвал — отбеляза младежът.

— Лейн се обзаложи, че никога няма да го нараня до кръв — и че ако го сторя, заслужавам да получа отговор на въпросите си.

— Аха — отвърна той.

Миранда отвори книгата. Нямаше думи, само десетки червеникавокафяви петна, десетки от тях, върху всяка страница. Разлисти я, но не откри друго. Върна книгата и взе една от по-старите. Още петна. Постави обратно и нея, вземайки представител на новите. Подобаващо, тук имаше нововъведение. Под всяко малко петно стоеше име, надраскано с различен почерк.

— Какво е това? — запита тя.

— Ще трябва да попиташ Лейн. Това е негова тайна, не моя. А и имам още да ти показвам. Още не сме били в любимата ми стая.

Миранда поклати глава, постави книгата обратно на рафта и го последва. Влязоха в помещението, на чийто праг Дезмър бе стоял при появата им. Щом светлината на лампата му освети вътрешността, сиянието ѝ затанцува върху дузини полирани повърхности. Младежът се придвижи до стената, запалвайки и стенните лампи. Всеки нов светлик разкриваше все повече от помещението. По стените бяха окачени всякакви оръжия. Мечове със закривено острие, лъкове, стрели, брадви и безброй други, изправени в поставки, витрини и дори висящи от тавана. Други поставки съдържаха бутилки, стъкленици, инструменти и книги.

— Галерията ми. Тук са почти половината от оръжията, които съм изработил, откакто започнах да работя с Лейн. Постарах се да направя по едно от всеки тип. Лейн умее да борава с всички, но напоследък предпочита само кинжали и лек меч. Гарантирам, че скоро ще иска да му направя нов, след като Саша изчезна. Няма значение, в момента приготвям два. Ще довърша единия за около две седмици — каза той, изпълнен с гордост.

— Погледни ги. Отделил си толкова време, за да създаваш инструменти за убиване — рече Миранда, леко отвратена.

— Инструменти, да. За убиване — само понякога. Имам и джунджурии за всякакви случаи. Лечебни еликсири, еликсири против

безсъние... всякакви. Не можах да усвоя заклинаването, затова се съсредоточих върху тях. Не е най-великият талант, но се оправям. Този ми е любимият — изрече Дезмър, показвайки малка, невинна на вид стъкленица, изпълнена с прозрачна течност. — Отрова, която убива всичко без Лейн.

Миранда поклати глава.

— Защо? — попита тя.

— За отровата ли? Несъмнено разбираш полезността на... — заговори младежът.

— Не, защо е всичко това? — запита момичето. — Разбирам защо би прекарвал времето си с подобни неща в Ентуел, но защо тук? Изглеждаш свестен човек. Защо запълваш цялото си време със смърт?

— О, значи сега е само смърт? „Инструменти за убиване“ ми харесваше повече. Каквато и терминология да употребяваш, просто се нуждаеш от нещо, с което да си запълваш времето.

— Това ли е? Запълваш си времето?

— Виждам, че си объркана. Първо, на колко години съм според теб?

Миранда прецени вида му. Бялата му коса бе в малко по-лошо състояние, в сравнение с последната им среща. Дрехите му бяха от най-добро качество. В общи линии приличаше на неин връстник, макар че питането я бе оставило с впечатление, че е по-възрастен, отколкото изглежда.

— На тридесет — отговори девойката.

— На тридесет бях, когато напуснах Ентуел. Съвсем скоро ще празнувам сто и третия си рожден ден.

— Какво? Не.

— Татко беше — и е — елф. От него съм наследил дълголетие. А външния си вид наследих от мама. Това ми помага да се слея с хората. Но това е без значение. Търсеше отговор защо си пиляе така живота. Помисли си за всички възрастни мъже и жени, които си срещала. Готов съм да се обзаложа, че половината от тях са разгневени непрекъснато, без да имат някаква причина, или просто са сковани и апатични. Защо? Отегчени са от живота. Видели и сторили всичко, което са искали да видят и сторят. Не им е останало нищо. Човеците са едновременно благословени и прокълнати с кратък живот. По времето, когато амбицията и мотивацията им се изчерпят, крайт обикновено е

близо. Елфите нямат този късмет. Ние живеем ли, живеем. И като резултат се нуждаем от нещо, с което да си запълваме обширното време. Нещо безкрайно, което да предоставя занимавка. Някаква страст. Аз имам две. На първо място изработвам оръжия. Аз съм занаятчия, който се стреми към съвършенство. Никога няма да го постигна, поне така се надявам, но се приближавам към него с всяко следващо оръжие. Втората ми страст е малко по-трудна за обяснение. Обичам да правя пари.

— Колко възвишено — рече тя, като се подсмихна.

— Нямам предвид от алчност. Първите тридесет години от живота си изобщо не се нуждаех от пари. Просто обичам пазаренето, планирането. Обичам да тълкувам хората. Това също е почти изкуство — и почти също толкова удовлетворяващо. Щом като веднъж спечеля парите, преставам да се интересувам от тях. Бих ги раздал, но това би ме лишило от радостта да се пазаря за цената на нещата, които купувам — обясни Дезмър.

— Ако обичаш парите толкова много, защо просто не продаваш оръжията си? Така поне няма да се налага да работиш директно с асасин — каза Миранда.

— Не. Страстите не бива да се смесват. Оръжията са си оръжия, парите са си пари. През целия си живот съм продал само петнадесет бройки, като последващите години съм прекарал в издирване и обратното им откупване. Все още не съм успял да си върна три — едва понасям мисълта.

— Защо? — попита девойката.

— Защото са в ръцете на къпопави глупаци! Не понасям да гледам някое от произведенията ми да бъде употребявано недостойно. Това осквернява творбата. Оръжията ми могат да направят майстор от аматьор, а един майстор могат да направят неуязвим. Затова работя с Лейн. Той е един от малцината воители, които са достойни да държат изработеното от мен, и работата му предлага неограничен потенциал за другите ми умения. Докато продължи да ме устройва, ще работя с него. Престане ли, ще си намеря друг. Просто е.

— Това е толкова себично — каза Миранда.

— Още една характерна черта на дълголетниците. Тъй като и без това ще надживеем повечето си познати, имаме склонност да се съсредоточаваме върху себе си. Също така е типично за нещата, за

които човек е разпален. Взема лоши решения, за да им угоди. Като например преценката, че хората, преследващите те над година, в действителност се опитват да ти помогнат — каза безстрастно той.

Миранда оглеждаше оръжията и броните. Ако бе в състояние да забрави целта им, щеше да остане възхитена от красотата им. Но виждаше само смърт. Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от странен дърлящ звук. Извърна се към Мин, източник на прекъсването, за да я види как бясно се чеше по врата. Потъмнелите люспи бяха започнали да се отронват.

— Виж ти. Приятелката ни да не сменя кожата? Ще донеса одеяло — изрече той, втурвайки се към склада.

Когато се върна, постави одеялото на пода. Мин изглежда разбра, че е за нея, защото се отърколи отгоре му и започна да се почесва по корема. Почти час Миранда и Дезмър обсъждаха подробности от приключението ѝ, които той още не бе узнал, докато Мин се отърсваше от старите люспи, за да разкрие нови, които бяха безупречни и проблясващи. Когато дракончето насочи фокуса си към врата, Миранда развърза талисмана и го махна.

— Това не си спомням да си го споменавала. Позволи ми да го разгледам — рече Дезмър.

Миранда му го подаде. Той го завъртя в ръце, издигна го към светлината, сетне почука с пръст.

— Помня го. Беше на шлема на Тригора.

— Помниш, че си го виждал там? — запита девойката.

— Помня как го поставих там — отвърна Дезмър, търкайки парчето в дрехата си, за да възвърне блясъка му.

— Ти си изработил шлема ѝ? — шокирано попита Миранда.

— Не, само талисмана. Едно от добрите ми произведения. Пропуска целение и подобни магии, но блокира останалите. Беше нещо като подарък за годишнина.

Миранда зяпна.

— Не бяхме сключили брак. Не официално. Но бяхме... заедно за известно време — каза той, подавайки ѝ обратно талисмана. Тя беше твърде смаяна, за да си го прибере, така че Дезмър отдръпна ръка.

— Колко... — успя да промълви тя.

— Колко дълго? Шест години. Дадох ѝ го на петата — рече той, опитвайки се да отговори на полузададения въпрос.

Миранда поклати глава, все още търсейки думи.

— Колко време е минало оттогава? За пръв път я заговорих преди тридесет години. Не, и това ли не е? Колко... колко задълбочени бяха отношенията ни? Имам син, за когото тя така и не ми каза — обяви той, ухилвайки се при последните си думи.

Миранда престана да се мъчи да си върне дар слово и се задоволи просто да се взира, поразена.

— Скрила го е някъде на север. Вече е на двадесет и пет, част от армията. Името му е Кройдън, ако не се лъжа. Чудя се дали му е дала моето фамилно име. Трябва да проверя.

Миранда най-накрая съумя да завърши репликата, която той не бе успял да отгатне.

— Колко долно!

— Е, тя бе започнала да преследва Лейн отпреди аз да започна да работя с него. Никак не е глупава, така че проследявайки го, попадеше отново и отново на мен. Винаги съм смятал, че е добре враговете да бъдат държани наблизко, тя също споделяше възгледите ми. Така започна всичко. Цялото ни време заедно наподобяваше танц, където всеки се опитваше да отгатне намеренията на другия. Тя е много привлекателна. И двамата принадлежим към рядко срещана раса. Докато се надигравахме за информация, установихме множество общи неща помежду си. Какво да кажа?

— Но тя иска да те убие!

— Това е отскоро. Тогава искаше да убие само Лейн.

— Нали ти е партньор?!

— Всичко започна като начин да го предпазя. Не изпитвам срам — рече той, свивайки рамене. — Двамата с него сме сами. Правим каквото е нужно.

— Само двамата... чакай, не спомена ли и някаква жена?

— Жена? Не мисля — каза Дезмър, опитвайки се да си припомни.

— Напротив, спомена. Саша — подсети го Миранда.

— О... О! Недоразумение. Саша не е коя, а какво. Сашат Манс. Торба с трикове. Това е мечът, използван от Лейн — разясни белокосият.

— Какво? Не. Ти каза, че тя си мълчала, но че можела и да пее, и че щели да се опитат да изтръгнат тайни от нея — възрази девойката.

Дезмър се изкикоти и откачи един меч от стената.

— Слушай — рече той, рязко изтегляйки оръжието от ножницата.

Никакъв звук не се разнесе. Тогава той прокара пръст по плоската страна на острието. Безукорният метал отекна с кристалночист звук.

— Множество ковачи биха дали десницата си да научат как ги изработвам. Това са тайните, за които се тревожа. Един на име Флин натрупа цяло състояние само с един от кинжалите ми — заговори той, моментално сменяйки темата. — Знаеш ли какво не съм изработвал от сума ти време? Жезъл. Лейн не използва магия. Нито думица. Което ми изглежда безсмислено, тъй като се кълне в онзи „воински сън“, на който са го научили в търбуха на звяра, а това е по-трудно за постигане от какъвто и да било транс. Изработвал съм нормални тояжки, но магическата би представлявала приятно разнообразие. Казваш, че си главен майстор? Предполагам заслужаваш да ти предоставя мое произведение, но... няма как да бъда сигурен. Би трябвало да те видя в действие, преди да изработя нещо. Но не бих имал нищо против да поработя върху сегашния ти жезъл.

Миранда отново поклати невярващо глава. Той говореше за предаването на приятеля си и връзката с врага си съвсем невъзмутимо, но в мига, в който станеше дума за оръжия, интересът му не познаваше граници. Преди да успее да възрази, Дезмър вече бе докопал жезъла ѝ.

— Небеса. Кода още ли се занимава с това? Бих могъл да го подобра неизмеримо. Съществуват поне дузина руни, които биха повишили двойно съпротивлението му срещу враждебни заклинания. Плюс няколко еликсира. Да. Би могло да стане хубаво оръжие... Ух, ама това тежи. Те ли ти го дадоха?

— Не, Дийкън — отвърна тя. Вече знаеше, че беше безполезно да се опитва да подхваща теми, към които Дезмър не проявява интерес.

— Е, този Дийкън очевидно не е специалист по оръжията, защото големината, теглото и формата на този жезъл не са пригодени за човек с твоето телосложение. На кристала също не би се отразила зле малко работа, но не разполагам с нужното оборудване. Поне не тук.

Това бяха последните думи, които чу от него през по-голямата част от деня. Оттегли се в един ъгъл на помещението с оръжията и се потопи в работа, разлиствайки книги, избирайки подходящите инструменти и дълбаейки в жезъла. Известно време Миранда го наблюдава. Дезмър работеше с бързина, елегантност и ентузиазъм, на които девойката се възхити. *Наистина обича работата си*, помисли си тя. Но не след дълго умът ѝ се насочи към други неща. Оттегли се в трапезарията и седна на един стол. Мин вече се бе отърсила напълно от старите люспи и поглеждаше към приятелката си, очаквайки внимание. Момичето приклекна на земята, за да я огледа по-добре. Погали малкото създание, чиито люспи сега бяха лъскави и гладки както в деня, в който се бе излюпило. И се замисли.

Насочи мислите си обратно към срещата с Тригора. Споменът бе мъчителен. Отчаяно се беше опитала да избяга. В отчаянието си едва не беше убила командира. А сега бе възможно през цялото това време Тригора да е била посветена на същата цел. Ако само Миранда се бе предала, всичко това можеше да бъде избегнато. Но пък ако го бе сторила, нямаше да помогне за призоваването на Избраната в Ентуел, нито щеше да научи толкова магия. Дори нямаше да е сигурна дали Лейн действително принадлежи към Петимата. Всичко това част от пророчеството ли беше? Част от описаното, та тя да не научи истината, докато не си я заслужи? Толкова трудности бяха изникнали оттогава... Мислите ѝ бяха прекъснати от влезлия Дезмър.

— А, отлично, дракончето си е сменило кожата — рече той, сгъвайки одеялото и изсипвайки съдържанието му в торба. — Това е много ценен и изключително рядък ресурс. Сещам се за най-малко дузина приложения.

— Значи постави одеялото не за удобството на Мин, а за да събереш по-лесно люспите? — запита Миранда, раздразнена, че още едно привидно добродетелно действие се е оказало фалшиво.

— Да. Би ли се изправила?

— Защо? — поинтересува се девойката.

— Трябва ми точната ти височина — изрече Дезмър, докато ѝ подаваше ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

Миранда неохотно прие помощта. Той я огледа, карайки я да покаже и ръце. След като взе нужните мерки и остана доволен, белокосият я уведоми за това, сетне продължи:

— Преди да седнеш, предполагам би предпочела нещо по-удобно от пода за спане. Нямаме легла, само спални чували. Има и един резервен. Ако дракончето ти...

— Името ѝ е Мин — прекъсна го Миранда.

— Ако Мин може да удържа пламъците си, не бих имал нищо против да ѝ го отстъпя.

— Мин обича да спи отгоре ми.

— А на теб удобно ли ти е?

— Не възразявам.

— В такъв случай нека остане така. Разположи се, където намериш, макар че не препоръчвам мястото директно под отвора. Може да бъдеш разбудена доста грубо.

Миранда прие спалния чувал и го разстла, но още не ѝ се спеше. Отново седна и потъна в размисъл. Вероятно бяха изминали няколко часа и нощта бе напреднала, когато капакът проскърца тихо и Лейн деактивира капаните, за да се спусне вътре. Дезмър бе твърде потънал в работата си, за да забележи завръщането му. Лейн седна срещу Миранда. Не носеше нищо със себе си. Дракончето се премести от нейния скут в неговия, нетърпеливо да сподели компанията си с другото си любимо същество в света.

— Дезмър ме разведе наоколо — каза Миранда.

Лейн премести поглед върху нея, без да отговори.

— Видях книгите. Първите два рафта са свързани с работата ти. Дезмър не ми каза за какво са онези от третия рафт.

— Дезмър си знае мястото — отвърна малтропът.

— Нужно е само да попитам. Ти ми обеща.

— Така беше.

— Кажи ми тогава. Какво е предназначението им? Повечето от страниците дори нямат имена.

— Имената не ме интересуват. Интересуват ме хора.

— Кажи ми каквото искам да зная — настоя тя.

— Това са капки кръв. Събирам по една от всеки човек, който ми е длъжник, така че да мога да го открия по миризмата.

— Длъжник?

— Коуто съм помогнал по някакъв начин.

— О? Предполагам това означава, че си убил някого, а още не си получил заплащането.

— Би представлявало пресилено опростяване на предлаганите от нас услуги — обади се Дезмър, който бе привлечен от гласовете. — Ние не просто убиваме хора. Пробваме се и в шпионажа. Тоест, тук имам всички депеши, които успяхме да измъкнем от армията чрез различните си канали от деня на изчезването ти. Позволи ми да ти предоставя сбита версия. Допреди шест седмици летяха депеши с неадекватно и доста изкривено описание на Миранда. Отделно, значителни усилия бяха вложени в опресняването на паметта на населението колко лоши са малтропите. Тогава съобщенията започнаха да стават по-редки. Накрая сравнително бедната колекция съобщения изглежда бе единопдушна, че първостепенните цели от последно време са или мъртви, или вече не представляват проблем. С изключение на едно, в което успяхме да надзърнем, докато си проправяше път от самата Тригора до генерал Багу, настояващо търсенето да не бъде прекратявано, докато не бъде открито тяло. Имам основания да вярвам, че Багу споделя същото мнение. Дори може той да е изпратил някой от другите генерали да ѝ помагат, макар други депеши да загатват, че втори генерал вече е замесен от известно време.

— И какво означава това за нас? — запита девойката.

— За нас това означава, че ще се изправим срещу Елитните като по-малка, по-фокусирана и много по-мощна група. За щастие, благодарение на неособено дискретните действия на Лейн преди оттеглянето в Търбуха на звяра, редиците на Елитните са значително проредени, а с начина, по който нещата на фронта се нагорещават, не очаквам нови членове в скоро време. Останалото са просто преоблечени наемници, които не представляват голяма заплаха. Също така означава, че ако променим вида ти малко, ще сме в състояние да те придвижваме от едно място на друго, без да будим подозрение. Стига да не се натъкнеш на Тригора, която те познава.

— Но тъкмо с нея искам да се срещна. Тя може да ме свърже безопасно със Съглашенската армия, за да мога да започна търсенето на останалите Избрани — каза Миранда.

Погледът на Лейн я прониза сурово.

— Да. Сигнала е до възвишеното заключение, че Съглашенската армия иска да ѝ помогне да събере Избраните — обясни Дезмър.

— Ти се съгласи — каза девойката.

— Съгласих се, че е възможно. И също така отбелязах, че е много малко вероятно. Бих предположил, че намеренията им към теб не са никак гостоприемни, но няма смисъл да се гадае за нечи намерения, когато е възможно да бъдат съзрени в изписаните им слова. Виж съобщението от Багу до Тригора отпреди няколко месеца. „Не бих могъл да изтъкна важността на това залавяне. Докато целта остава извън досега ни, вероятността за провал ще присъства неизменно. Трябва да я заловим, по възможност жива. Тя би могла да се окаже безценен ресурс.“ Залавяне, цел, ресурс, по възможност жива? Това не звучи като думите на загрижена страна.

— Не ме интересува — отвърна тя.

— Ако знаеше повече за хората, които те търсят, щеше. Трябва да узнаеш кой те преследва. Петимата генерали проявяват най-голям интерес. Без значение какво си чула или видяла, генералите не са от типа хора, които би искала да са по дирите ти. Зная, че си мислиш, че имат най-добри намерения към теб и към света, но не забравяй, че ако не бяха те, войната щеше да е свършила, вероятно с помирение, още преди десетилетия.

— Какво искаш да кажеш? — запита Миранда.

— Че са издадени постоянни заповеди да се убива всеки, изпратен да посредничи за мир. По всичко личи, че тези заповеди датират още от началото на бранта — обясни Дезмър.

— Чувала съм... чакай. Войната продължава повече от сто и петдесет години. Как е възможно едни и същи петима генерали да носят вина?

— Не са човеци. Поне четирима от тях със сигурност не са. Тригора е елф, както знаеш, но тя бе произведена последна, далеч след началото на войната. Що се отнася до останалите... смятам, че са д'карони.

— Д'карони? Онези, които са създали отвратителните плащове и онова драконово подобие, убило мечоносеца? — викна тя. — Не вярвам.

— Не го и очаквам. Само те съветвам да си държиш очите отворени и да се ослушваш за тези имена. Те са зли. Има си причина много малко мъже и жени да са ги виждали, а това е защото виделите ги обикновено не живеят дълго след това. Първа е Тригора. Достатъчно добре я познаваш. В известна степен, тя е най-малкият ти

проблем. Святина и достойна, върши всичките си дела, защото са заповед. И като стана дума за това, тя *винаги* изпълнява нареденото, и тъй като получава нарежданията си от останалите генерали, от нея може да се очаква всичко.

Сетне идва Тяхт. Малко вероятно е да я срещнеш, но можеш да бъдеш отведена при нея, ако бъдеш заловена. Тя е доста пасивна, прекарвайки почти цялото си време в проучване, експерименти и обучение. Могъщ магьосник, заобиколена от множество подобни.

После идва ред на Димънт. От него трябва да се пазиш надалеч. Не изглежда опасен. Дребен и слабават мъж, ала е заобиколен с най-извратените и жестоки д'каронски създания, които имат волята му за закон. Тези зверове му се подчиняват с по-голяма самоотверженост и готовност, дори и от войниците. Той също обича да прекарва времето си в изследване, но неговите проучвания са от различен тип. Чувал съм множество истории за войнишки патрули, разкъсани на парченца от орда невиджани досега създания, докато мъж със сходно на Димънт описание наблюдава. Изпитва създанията си.

По-обезпокоителен е мъжът, когото често води със себе си. Епидим. Почти цялата ми информация за него си противоречи. Но за следното съм убеден: отличен разузнавач, специалността му са разпитите. Уменията му в тази област са източник на легенди. Изправяните пред него се променят завинаги. Разговарял съм с неколцина от жертвите му. Признавали са неща, за които дори не са знаели, че са знаели.

Но и четиримата се подчиняват на водача си, Багу. Не позволявай името му да те подлъже. Той е властен лидер, а ако слуховете са истина — достатъчно могъщ воин и магьосник, за да държи останалите под контрол със сила и страх.

— Не мога да си ги представя толкова зли, колкото ги изкарваш — отбеляза девойката.

— Въпрос на перспектива. Повечето ти сънародници би трябвало да ги боготворят. Гарантирам ти, че ако не са били те, Северът е щял да падне още преди петдесет години. На силата на тези петима генерали се дължи на това, че Съглашенската армия е удържала толкова години срещу далеч по-многобройна и по-здрава сила. Но от твоята гледна точка са определено зли. Това са мъжете и жените, които искат свободата ти.

— Искат да помогнат на мен и на света — каза Миранда.

— Щом избираш да вярваш в това — рече Дезмър, свивайки рамене. — Просто помни, че това са най-значимите и могъщи хора на север. Срещнеш ли ги, считай всеки дъх оттам насетне за подарък. Онези около тях обикновено не се задържат дълго след като изчерпят полезността си.

— Ще го запомня — увери го момичето.

— Искрено се съмнявам. Както и да е, да се върнем към настоящата работа. Скоро ще трябва да предприемем нещо. Смятам, че това ще са последните депеши, които ще получим, докато не се сдобием с нови информатори. Нуждаем се от хора — рече Дезмър.

— Колко злато имам? — запита Лейн.

— Повечето от останалото е твое. Стойността възлиза някъде на деветдесет кюлчета.

— Достатъчно — каза малтропът.

— За какво...? — запита белокосият с тон, с който обикновено се разговаря с децата.

— В планините на североизток има мина... — поде Лейн.

— Не. Не! В никакъв случай. Знаеш, че не мога да ида там. Ако желаш, ще ти покажа нареждането от Съглашенската армия, което изисква главата ми! За него дори не се нуждаех от информатор. *Беше заковано за дърво*. Искаш да изляза и да преговарям *сега*? — яростно възрази Дезмър.

— Това ще ни предостави безбройни възможности — спокойно контрира партньорът му.

— Не ме е грижа какво ще ни предостави, идеята е отвратителна. Просто няма да го направя. И не си мисли, че ти ще си в състояние да го сториш. Освен ако разпитващите не са били достатъчно любезни да ти върнат специалното наметало, криещо лицето ти, няма да си изрекъл и три думи, преди някой да ти е прерязал гърлото или да си принуден да прережеш нечие. Изработката на ново ще ми отнеме *месеци*. Не че някой би се впуснал с преговори с човек, когото не би могъл да погледне в очите.

— Ще изпратим Миранда — каза малтропът.

— Не! Абсурд! Не възнамерявам да имам нищо общо с ужасния ти бизнес! — възрази момичето.

— Нея ли искаш да изпратиш?! Та ние едва сега я прибрахме след последната ти хрумка да я освободиш. Сега предлагаш да я изпратим навън, сама, понесла всичките ни пари? Бях останал с впечатлението, че вече разчитаме на разумна преценка.

— Не разполагаме с изобилие от варианти — отбеляза Лейн.

— Това не означава, че трябва да изберем най-лошия! Все още са ми останали едно-две начинания. Нужно е да се захванем само с едно.

— Ако беше толкова просто, досега щеше да си го направил — рече Лейн.

— Може би съм те чакал — каза Дезмър.

Малтропът изглежда спокойно партньора си.

— Колко? — победен запита белокосият.

— Двеста — отговори Лейн.

— Гросмър? Гросмър, доставящи половината желязо и мед в Ниските земи, на това ли си хвърлил око? — невярващо рече Дезмър.

Лейн кимна.

— Кога изобщо са оповестили, че се продава? Не добиват злато, но от печалбите им човек би останал точно с това впечатление. Сключили са договор с войската! Гарантиран бизнес до края на войната! Разбира се, отдавнашните военни договори означават, че някои от по-старите администратори разполагат със сериозни връзки. Това би ни било от полза. Доста ще трябва да се попазарим, за да ги убедим да вземат само деветдесет и да ни остане малко за безполезните ти експерименти — замислено каза Дезмър. Накрая размахна ръце. — Прекалено много неща трябва да се направят. Ще трябва да дойда. Ще ни трябва карета, впечатляваща на вид. С не по-малко впечатляващи коне и кочияш. Впечатляващи, но не екстравагантни. Трябва да създадем впечатлението, че бъкаме от пари, но ги използваме разумно. Това ще създаде нужната атмосфера и ще тласне сделката в нужната посока още преди да сме започнали. Ще ни е нужна дегизировка за Миранда, съответстваща на предполагаемия ѝ социален ранг. Каретата ще се нуждае от скривалище за мен.

— Не ме ли чу? Няма да участвам! — отново възрази Миранда.

— Ще си промениш мнението. Що се отнася до теб, Лейн, тъй като идеята е твоя, от теб ще очаквам да събереш нужната екипировка. Ще приключа с жезъла на Миранда и ще приготвя документацията.

Ще приготвя и малко димки, за да държим олоите настрана, докато натоварваме каретата.

— Среща на пътя източно от тук след седем дни — рече Лейн.

С това малтропът се изправи и се отправи към вратата.

— Не, не отново! Върни се! Не съм се съгласила! — викна подпре му девойката.

Нямаше полза. Тя отвори вратата, която той бе затворил след себе си и го видя да прошепва няколко думи на Мин, която послушно седна и загледа как той се измъква през капака.

— Още не съм приключила с теб! — напразно се провикна Миранда.

— Започваш да се повтаряш. Приеми съвета на един ветеран в общуването с него. Той и само той преценява кога си приключила с него. Още не ми се е случвало да довърша разговор, който не е представлявал интерес за Лейн.

— И двамата сте такива егоисти — рече тя.

— Мнението ти е коректно.

— Как може да си толкова самонадеян? Приемаш автоматично, че ще ви помогна.

— Ще го сториш. Ти си интелигентна и услужлива. В природата ти е да правиш това, от което другите се нуждаят. Вече ти става ясно колко съм делови, само въпрос на време е да осъзнаеш ползата да ни направиш ценна услуга — каза той, отправяйки се обратно към работилницата си.

— Какво искаш да кажеш? — попита девойката, тръгвайки след него.

— Дали ще живееш, или не, зависи от ценността, която имаш за всеки един от нас. Жива си, защото в това състояние си по-ценна за нас. Ако бях на твое място и ако се мъчех да се сдобия с помощта на Лейн за тази избраническа глупост, щях да прекарвам по-голямата част от времето си в усилия да демонстрирам, че ще съм по-ценен като съюзник, отколкото като пленник — каза той, присядайки на пейката и хващайки секача.

— Как бих могла да сторя това?

— Не разполагам с всички отговори, но бих казал, че съдействието за тази покупка ще бъде добро начало. Може да помислиш върху саботирането на отношенията ни със Съглашенската

армия. Така би ни било по-трудно да те предадем на някой друг, освен на Тригора. Същевременно ще ти предостави повече време да убедиш Лейн да сложи край на войната, тъй като ще трябва да те задържим по-дълго.

— Защо ми го казваш? — запита Миранда.

— Ще предизвика покълването на идея, увеличавайки вероятността да вземеш решението, което ми носи най-голяма полза, а същевременно и ще обърка желанието ти да сториш обратното на казаното от мен.

— Ще ми се да не беше толкова изчерпателен в обясненията си — каза тя, никак не останала доволна от надникването в сложните манипулации на домакина си.

— Предупредих те, че откровеността ми ще те отегчи — каза той, повдигайки разсеяно очи. — Лейн... не взе оръжие, нали?

— Не съм забелязала. Май не. Защо? Притесняваш се за него ли?

— Не, не за него. За евентуалните му противници.

— Не разбирам — рече момичето.

— Когато... когато носи оръжие, особено някое от моите, той е елегантен, тих, прецизен убиец. Невъоръжен е съвсем друга работа. Жесток, яростен. Връща се към нещо първично. Бих казал, че е дори по-смъртоносен, но по начин, който е непогрешимо животински — каза Дезмър с потръпване.

— Какво те е грижа?

— Ако някой трябва да умре, тъй да бъде, но няма нужда от жестокост. Трябва да завърши оръжието му. Но преди това трябва да приключи с твоето, както и с документацията. Толкова много работа, а само седем дни, за да бъде свършена — промърмори той, докато се връщаше към делото си.

Миранда се върна в стаята с масата, където бе поставила спалния си чувал и си легна. Но колкото и да се опитваше, не можеше да заспи. Чувстваше се по-удобно на замръзналата земя, отколкото в това място. Повдигаше ѝ се от знанието, че всичко наоколо е било купено с кръв. Как можеше мирът да зависи от такива извратени умове? Успя единствено да се потопи в лека дрямка, периодично прекъсвана от странни звуци или миризми, разнесли се откъм работилницата на Дезмър. Мин, настанила се отгоре ѝ, спа спокойно както винаги до предполагаемата утрин. Когато дракончето се надигна, Миранда реши,

че е крайно време да изостави безплодното преследване на сънища. Отиде в ателието на Дезмър.

Полуелфът бе видимо уморен и се наслаждаваше на работата си върху жезъла. Забеляза влизането ѝ и гордо ѝ показва творението си. Девојката взе тояжката си от ръцете му. Бе много по-лека. Дезмър бе издялкарал голяма част и я бе оформил внимателно. Пръстите ѝ се захващаха удобно и с лекота. Цветът бе различен, нашарен с по-тъмни цветове, които караха допреди бялата повърхност да наподобява сива дървесна кора. Повърхността бе обагрена с множество дребни, търпеливо издълбани символи. Зърна същите символи да красят дръжките и остриетата на почти всички оръжия в помещението. Допирайки жезъла до пода, Миранда установи, че височината му вече беше много по-съразмерна. Подобренията бяха очевидни, макар да се чудеше на необходимостта на някои.

— Защо си потъмнил цвета? — попита тя.

— Страничен ефект от разтворите, в които го накиснах, за да го подсиля. Естествено дърво с подходяща за ръката ти дебелина не би било достатъчно здраво. Бих могъл да възстановя предишния цвят, ако желаеш.

— Не държа особено. А символите?

— Руни. Лейн ги употребява с успех от години, така че не виждам причина защо ти да не правиш същото. Той не знае и думица магия, както вече казах, така че се нуждаеше от нещо, което да превръща защитните му сили в ефективност и срещу магия. Тези руни ще ти позволят да се защитаваш от насочени към теб магии със същата лекота, с която би блокирала физически удар. Можеш да отразиш огнено кълбо като че е камък — или да пръснеш защитно заклинание сякаш е стъкло. И всичко това без да изхабиш и частица от силите си. Естествено, по-силните заклинания са по-трудни за отбиване, точно както някой по-голям камък би те затруднил. Също така, макар да имам пълна вяра в уменията си, не мога да гарантирам, че подобренията ще работят срещу всички магии. Областта неспирно се променя.

Миранда претегли силата на доста по-тънкия инструмент. Докосвайки го за пръв път в течение на ден, девојката бе изумена от яснотата на ума, която това ѝ донесе. Определено ефектът не бе толкова забележим преди. Забелязал изражението ѝ, Дезмър предостави обяснение.

— Освен всичко друго, подложих дървото на специална обработка, така че то подсилва концентрацията и в отсъствието на кристал. А с кристал ефектът е двоен. Полезно, нали?

Девојката се възхищава на постигнатото в продължение на още няколко мига, сетне в ума ѝ пропълзя подозрение.

— Сторил си това, за да повишиш стойността на главата ми, така ли е?

— Небеса, не! Не *само* това. Нуждаех се от малко практика в изработката на мистични оръжия. Почти никога не ми се удава възможността. Но се радвам, че ме обвини. Това показва, че постепенно придобиваш по-нормален поглед върху околните — ухилено каза Дезмър, докато търсеше наоколо за хартия, мастило и перо.

— *Нормален?* Допуснах най-лошото за теб!

— И не сгреси напълно. Ще откриеш, че рядко грешаш, когато допускаш най-лошото за останалите — отбеляза той, намирайки висококачествен пергамент и мастило.

— Това е отвратително! — възрази тя.

— Опровергай ме — каза белокосият, потапяйки перото, за да започне да пише със забележителен калиграфски стил.

— Какво пишеш?

— Документация. Страшно много бумащина има около закупуването на земя.

— Няма ли да спиш? — запита момичето.

— Предпочитам да изчакам, докато приведа в ред делата си.

— А Лейн? Той спи ли някога?

— Не и в традиционния смисъл. Наричат го „воински сън“, но общото между него и обикновеното спане е само названието.

— Спомена за него и преди. Какво представлява той?

— Представлява... ами... да го кажем мистично. Наподобява медитация, само дето е далеч, далеч по-дълбок. Фокусира мислите, оставяйки тялото в състояние почти на смърт. Преподавали са го в Ентуел още от самото начало. Аз самият така и не успях да го науча, но казват, че няколко минути в това състояние се равняват на няколко часа нормален сън. Преди да разполага със съдружник, който да му приготвя лечебни еликсири, Лейн се е възстановявал от по-сериозни наранявания именно по този начин. Методът не притежава същата

бързина като еликсир или магия, но е далеч по-добре от обикновено изчакване.

— И никога не спи нормален сън?

— Ако някога го видиш да лежи, особено в легло, можеш да бъдеш сигурна, че идеята не е била негова — отвърна Дезмър.

Наблюдавайки го как скулптира официалния език с изключителна предпазливост, девойката реши, че е най-добре да го остави на мира. Нещо я влечеше към стаята със златото и архивите. Лапите на Мин затрополиха след нея, а щом двете влязоха във въпросното помещение, животинката скочи върху едно от сандъчетата, пълно предимно със златни монети, инстинктивно привлечена от сияещото съкровище. Сви се отгоре им и започна да наблюдава Миранда, която се доближи към втория рафт. Изпълващите го книги бяха разположени на групи по четири. Малко повече от седемдесет комплекта. Девойката прецени, че след като Дезмър е бил негов партньор около седемдесет лета, книгите трябва да са групирани по сезони, всяка тетрада представляваща една година. Макар че ако въпросните години бяха отбелязани по някакъв начин, то използваната за целта форма ѝ бе непозната. Стандартният съвременен метод за отчитане на годините приемаше за начало първия ден на войната. Според това летоброене настоящата година бе сто петдесет и шеста. Потискаща мисъл.

В последващите дни, които изглеждаха болезнено празни, Миранда прекара много време в разлистване на книгите. Единствено имената на хората и местата, както и цените не бяха написани на някакъв странен език, несъмнено научен в Ентуел. Затова девойката започна да търси познати ѝ места или имена. Рядко отнемаше дълго. След цял живот бродене от селище на селище, бе посетила по-голямата част от севера. Очевидно работата на Лейн бе сторила същото. Често биваха споменавани и известни хора. Богати чифликчии, търговци, хора с всякакви професии и от всякакви социални прослойки бяха наемали или намирали смъртта си от острието му. Без да разчете езика, не бе в състояние да определи. Повечето от съзираното ѝ бе вече познато под формата на слухове, които бе чувала през годините. Червената сянка. Фактът, че той бе жив, че го познаваше, я изпълваше с глождеща, ледена тревога.

Скоро настъпи седмият ден. Дезмър отдавна бе приключил с приготовленията, последните от които се изразяваха в някакви довършителни дейности по меча на Лейн. Отказа да ѝ го покаже, твърдейки, че Лейн трябва да бъде пръв. Напусна подземие, предупреждавайки я, че ще се върне в края на деня и че тогава трябва да е готова да се движи бързо. Дотогава не ѝ оставаше нищо друго, освен да рови из още книги. Бе отметнала около петнадесет години и попадна на име, за което вече знаеше. Ринтоурн, клетникът, който беше начело на Кенвард при започването на клането.

Мрачни спомени нахлуха в съзнанието ѝ при съзирането на името. На този ден бе изгубила дома си, семейството, всичко. Тогава нещо странно привлече вниманието ѝ. Един ред от книгата бе зачертан. Бе изписан с различен почерк от останалите. С известно усилие думите пак можеха да бъдат разчетени, не че имаше полза. Все още не можеше да ги разбира. И още нещо бе странно. Нямаше индикации за кого или върху кого е била изпълнена задачата. Разпознаваше само една дума.

Кенвард.

Умът ѝ усилено диреше отговор. Как? Той ѝ бе казал, че задачата е била по поръчка на Ринтоурн. Бе се случила по същото време като клането. Как би могло да се изпълнява мисия в Кенвард впоследствие? След като не е *имало* Кенвард. Кралството с това име бе погълнато, а едноименната столица бе срината. Затова ли бе зачертано? И защо нямаше имена? И цена? Поне не такава, която да може да бъде платена в кюлчета. Присъстваше думата, която винаги бе предхождала числата, но този път след нея следваше друго слово. Миранда се прокле, задето не е прекарала повече време в половината на воините. Ако бе го сторила, може би щеше да научи този език.

Някакво тревожно чувство не я оставяше на мира. Това бе важно. Не можеше да обясни защо, но трябваше да узнае какво означава. Изскърцването на капака и профучаването на остриетата прекъсна мислите ѝ.

— Миранда! Бързо! Не съм сигурен още колко ще мога да държа олоите настрана! — викна Дезмър, мъчейки се да надвика силния вятър, който фучеше в отвора.

Миранда мушна книгата в торбата си и побърза да се изкатери. Нужното за покупката злато биваше пренасяно в двадесетина малки

сандъчета. Макар всяко да побираше само четири-пет слитъка, тежаха повече и от олово. Бе спуснато въже, към което девойката да ги привързва едно по едно, а обединените усилия на Лейн и Дезмър ги изтегляха на повърхността. Мин, заинтересувана от случващото се горе, пролази до тях и скоро сандъчетата започнаха да се издигат много по-бързо. Дракончето бе разгадало целта на играта и се бе присъединило, стискайки въжето с уста, добавяйки непропорционалната си сила към мишците на двамата. Скоро всички сандъчета бяха изтеглени. Миранда се вкопчи във въжето, за да бъде извлечена на свой ред.

На повърхността бе нощ. Земята около тях бе покрита с тънка мъгла, която миришеше силно на горяща дървесина. Ужасяващите кафяви създания, охраняващи местността, ги бяха заобиколили напълно, стоейки точно там, където мъглата изчезваше. Карета с четири коня очакваше пътниците си. Точно каквато бе поискана — елегантна, но здрава. Не безвкусна пищнотия, а добре изработено превозно средство. В задната част имаше голям багажник, натъпкан до пръсване със скъпоценния товар. Пред него имаше удобно място за пътниците, на свой ред предшествано от покритото място за кочияша. То бе празно.

Дезмър се приближи до нея. Бе облечен в същите дрехи, както когато бе напуснал, увит до крайност в зимни одежди, положил старание да му е топло и да остане неразпознат. Лейн не се бе дегизирал въобще. Носеше светлосиво наметало с бяла подплата и семпла туника отдолу. От колана му висеше нов меч, прибран в ножница.

— Да тълкувам ли присъствието ти като знак, че си решила да ни помогнеш? — запита Дезмър, отваряйки ѝ вратата на каретата.

— Определено нямам желание да прекарам остатъка от живота си в онази дупка. Ще видим дали ще ви помогна или не. Първо искам да науча повече — каза тя, докато пристъпваше вътре и поставяше торбата и жезъла на пода.

— Добре, добре. Не бих и очаквал да се заемеш без изчерпателни инструкции — отвърна белокосият, започвайки да затваря вратата.

— Ти няма ли да се качиш?

— Скоро ще се зазори, а кочияшът ни все още е на няколко часа. От Лейн няма по-добър, но дори и той не може да управлява карета

посред бял ден. Аз ще бъда на капрата, докато срещнем кочияша.

— Ами Мин?

— Във всяко едно твоє описание винаги се изтъква, че те придружава дракон. Тя ще трябва да остане с Лейн.

Сърцето на Миранда се сви, когато Мин се обърна към Лейн, хвърли ѝ прощален поглед и изтопурка до него.

— Що се отнася до теб, в каретата има одежди — препоръчвам ти да се преоблечеш, докато си сама — каза Дезмър, затваряйки изцяло вратата.

Миг по-късно каретата се втурна напред. Миранда се огледа. За пръв път в живота си се возеше в покрита карета, като се изключи доста неприятното пътуване в черната каруца след залавянето от плащовете.

Седалките бяха тапицирани с тъмнорвено кадифе. Врати, които бяха по-добре изработени от онези от детството ѝ, не допускаха и най-малкия полъх. Пред всеки от стъклените прозорци, по един от които имаше върху всяка врата, бе спусната завеса, целяща да спира любопитните очи, но да пропуска светлината, както и тежка драперия от същото червено кадифе, предназначена да пази сянка. Миранда спусна тънките завеси и огледа дрехите. Изящни. Дантели, лен и... коприна! Бе виждала жени да плащат цяло състояние за подобни дрехи. Роклята и фустата ѝ бяха точно по мярка, сякаш ушити точно за нея. Зачуди се за миг как Лейн е успял да се сдобие с това, но мислите ѝ не се задържаха дълго над това разсъждение, привлечени от лъскавата кожена връхна дреха, която щеше да я пази от вцепняващия студ.

Кожата не бе необичайна гледка из севера. Ако някой изоставаше вездешното сиво наметало, то обикновено бе в полза на одежда от груба кожа. Но в тези случаи представляваше просто кожа, понякога дори необработена, метната около раменете и пристегната в кръста. С новата ѝ дреха нещата съвсем не стояха така. Миранда облече и нея. Също ѝ беше по мярка — и предостатъчно топла.

Ако възнамеряваха да остане неразпозната, със сигурност бяха свършили отлична работа с гардероба. Самата тя не се чувстваше като себе си. Купчината износени дрехи на пода на каретата наподобяваха истинската ѝ същност по-безпогрешно и от огледало. След като набута предишното си аз в торбата и се опита да промени косата си в нещо

по-съответстващо на облеклото, девойката дръпна една от завесите и надникна навън.

След няколко минути срещнаха друг пътник, отправил се в противоположна посока. Възрастен мъж с шейна, която почти се разпадаше. Наметалото му бе толкова раздрано, че качулката бе станала безполезна. Затова бе заменена с кожена шапка, която повдигна, докато се разминаваха. Миранда му се усмихна. За пръв път някой ѝ обръщаше внимание на път. Девойката се отпусна в меката седалка и се замисли защо хората бяха толкова склонни да игнорират себеподобните си — и толкова готови да раболепничат пред по-висшите. Каретата спря при изчезването на пътника. Дезмър се появи пред прозореца и отвори вратата.

— Завесата вдигната ли беше? — запита той.

— Да.

— Спусни я. Би трябвало да си по-предпазлива.

Тя се подчини и отново пое на път. Беше прекрасно най-сетне да пътува в лукс, но без Мин, която да ѝ прави компания, момичето чувстваше как предишната самота бавно започва да се промъква. Чувство, забравено след откриването на дракончето, определено не ѝ се нравеше. Вдигна чантата от пода и извади стилуса. Търкаляйки го бавно в дланта си, момичето се замисли за мъжа, който ѝ го бе дал. Изваждайки и откъснатата страница, девойката я прокле, задето не бе изписана от ръката му. Драсна със стилуса по страницата. Тънка черна линия бързо засъхна подире му. Бе омагьосан да пише без мастило. В Ентуел нямаше да впечатли никого. Тук представляваше същинско чудо. Усмихвайки се, тя продължи да се възхищава на простия писец. А умът ѝ се върна към по-щастливите времена.

* * *

Междувременно на една гора и планина разстояние, Дийкън седеше на масата си. Все повече се затрудняваше да се съсредоточава върху работата си, а самоналожените крайни срокове бързо изоставаха. През целия си живот бе спазвал времевите разписания, които сам си създаваше. Изправен пред обезкуражаващата задача да запише всяко късче сива магия, което бившият му наставник не си бе направил труда да отбележи, ако не се бе придържал към стриктни разписания, нямаше да е в състояние да я завърши през целия си живот. Благодарение на усърдието си бе преценил, че след пет години ще е приключил със записването на преподаденото от Гилиъм и ще пристъпи към собствената си работа.

Но това бе преди. А сега бе изостанал с цял том.

А наместо да пише, мъжът се взираше в отсрещния празен стол. Движение привлече вниманието му. Писалката треперливо се повдигна и докосна хартията. Бавна, мързелива линия обагри един от ъглите. Дийкън напрегнато зачака още движения. Когато такива не последваха, той откъсна страницата и жадно плъзна очи по ивицата. Тя я бе начертала.

Бе й дал стилуса като нещо, което да й бъде полезно, инструмент, който да облекчи пътя й. Едва впоследствие бе предположил, че магията може да се запази, без значение от разстоянието. В мига, в който го бе осенила тази мисъл, мъжът се бе втурнал към хартията, за да провери дали някоя от нанесените думи не е изписана от чужда ръка. Оттогава насетне всяка утрин се будеше с надеждата да види нещо ново. Нещо от нея. Бавно проумя колко откачено бе това. Това беше обикновена драскулка. По нищо не се различаваше от някоя безсмислена рязка, която самият той би могъл да остави върху хартията. Защо тогава значеше толкова за него? Опита се да си внуши, че е заради задачата й, че не може да откъсне мисли от нея, защото бе част от пророчество.

Лъжа. Пророчеството бе последното нещо, изникващо в ума му, когато си мислеше за нея. Нямаше друго. Когато тя бе в мислите му, за друго не оставаше място. Напрегна сили да се отърси, прибирайки

хартията в едно чекмедже. Нямахме какво да се прави. Щяха да минат месеци, преди пътят отново да е достъпен и тя да може да се върне. А дотогава, щеше да се залисва с магия. Ако не можеше да записва, поне можеше да учи. Изправяйки се и отивайки до един от рафтовете, Дийкън измъкна от него том, който бе написал преди години. Отгърна на една страница в средата, приютила заклинание, на което така и не бе успял да намери употреба. Далекозрение. Може би... скоро щеше да му намери приложение.

* * *

След няколко часа Дезмър отби каретата встрани от пътя и се присъедини към Миранда в купето. Сядайки на срещуположната седалка, той размота няколко слоя от зимното си облекло, докато отдолу не се появиха одежди, чието фино изящество не отстъпваше и на йота от нейните. Изправяйки се, той повдигна седалката, за да разкрие голяма кухня, която очевидно бе исканото от него скривалище. От въпросното скривалище измъкна купчина пергаменти.

— Сега да приключил дегизировката ти — рече той.

— Какво има на тези листове? Магии? — попита Миранда.

— Небеса, не! Не съм магьосник. Всяка магия за прикриване само би привлякла *повече* внимание върху теб. Не, те съдържат новата ти самоличност, най-важната част от дегизировката. Това и инструкциите ти, но те могат да почакаат. Кочияшът ще се появи скоро, той ще бъде първият истински тест. Преди това трябва да се заемем с основите.

— Не разбирам.

— Няма смисъл от притеснения. Ще разбереш. Най-често срещаната фраза в описващите те депеши е „бедно, скитащо момиче“. Дори и ако съумееш напълно да прикриеш вида си, все още ще отговаряш на описанието. А точно сега си облечена като благородничка. Ако не се държиш подобаващо, ще привлечеш внимание, дори и ако нямаш никаква прилика с търсената девойка. Затова трябва да промениш и маниерите си. И така, започваме от самото начало. Името ти е Алексия Адриана Теселор — започна той.

Миранда наклони глава, опитвайки си да си припомни къде бе чувала това име преди.

— От уесткинсианските Теселори. Това е факт, с който се гордееш неимоверно. Имаш ли възможност, ще го споменавам не по-късно от второто изречение, в каквото и да е разговор, а оттам насетне колкото се може по-често.

Миранда кимна. Теселорови бяха изключително богат род от западното крайбрежие на континента, толкова богат, че на практика притежаваха родния си град. Макар да нямаха синя кръв, нямаше командир от Северното съглашение, който да не бе свързан финансово или семейно с рода им. Носеха се слухове, че самата кралска особа имала дългове към главата на рода с разходите за коронацията си.

Дезмър ѝ подаде лист хартия и малка торбичка с бижута.

— Това е родословно дърво с кратко описание на най-известните членове. Запомни го. Боговете знаят, че те са го сторили. Пръстени и огърлици, златни, всички със семейния герб. Сложи си ги. Сега знаеш коя си. Остава да те науча как да *бъдеш* нея. Слушай. Ще ти дам най-важния съвет, който някога ще чуеш. Има само две неща, нужни за успеха, без значение какво се опитваш да постигнеш: увереност и опит. От двете увереността е от първостепенна важност. Никой — *никой* — не е по-уверен и убеден в превъзходството си от приказно богатите. Трябва да излъчваш непоносима увереност във всяка една ситуация.

— Като теб — подигравателно рече Миранда.

— Именно — отвърна Дезмър, нарушавайки шегата ѝ. — Дължа всичко, което имам, на — често неоправданата — увереност. А сега, наместо да си повтаряме неща, които вече знаеш, ще направим малък тест. Как се казваш?

— Алексия Теселор — отвърна девойката.

— Алексия *Адриана* Теселор. Адриана Теселор е твоя баба и е сред най-влиятелните членове на рода. Никога не трябва да пропускаш възможност да изтъкнеш пълното си име. Е, как се казваш?

— Алексия Адриана Теселор.

— Добре. Сега да си представим, че някой се опитва да те командва. И също така си представи, че вършеното от теб е грешно, така че въпросната личност е в правото си да те порицава. Какво правиш? — запита Дезмър.

— Предполагам не се подчинявам — каза Миранда, съпровождайки очевидно грешния отговор с извъртане на очи.

— Ти си Теселор. Какво правиш? — повтори той.

— Подкупвам...?

— По-добре, но не. Престъпниците подкупват. Освен това подкупът е признание, че си в неизгодна позиция.

Миранда се замисли, но не можа да намери отговор.

— Заплашваш. Винаги заплашвай! Самото произнасяне на името ти трябва да е достатъчно, особено ако го произнасяш достатъчно често, което ти ще правиш. Ако не стига, спомени името на някой роднина. Ако случайно попаднеш на безкрайно отдаден на дълга индивид, изричането на названието на семейния патриарх, Вандър Теселор, е достатъчно, за да се респектира почти всеки властник — уведоми Дезмър.

В продължение на около час Миранда бе наставлявана как да се държи в пълна противоположност на диктуваното от сърцето и възпитанието ѝ. Разговорите с подчинените са кратки и директни, винаги под формата на заповеди. Трябва да приема, че всичко, във всяка една ситуация, бива вършено в нейна полза.

Първоначално ѝ се стори невъзможно да реши какво да казва или прави, за да влезе в новата си роля. Но постепенно мислите ѝ се насочиха към една личност, с чието поведение придобиваше все по-голямо сходство. Айна, повелителката на вятъра от Ентуел. Когато започна да отговаря на въпросите по начина, по който феята би го сторила, всичко си дойде на мястото. Първият тест настъпи, когато кочияшът потропа на прозореца. Дезмър тихо се шмугна в скривалището, а Миранда отметна завесата.

— Какво има? — раздразнено се сопна тя.

— Къде желае мадам... — поде той.

— Господарке Алексия Адриана Теселор, не мадам! Ще се обръщаш към мен с господарке Теселор. Искам да бъда в мините на Гросмър до три дни — заяви високомерно девойката.

Кочияшът, донякъде смаян от вихрушката заповеди, се поколеба.

— Какво висиш? Мърдай! — рязко рече тя, отпусайки завесата.

— Прекрасно изпълнение — каза тихо Дезмър, след като каретата бе потеглила. Изпълзя изпод седалката.

— Убедително ли беше? — запита Миранда, някак горда от себе си.

— Забележително. Но снижи глас. Тук си сама. Предстои ти да научиш много. Три дни може и да не са достатъчни.

Остатъкът от деня премина по същия начин както времето, прекарвано в Ентуел. Дезмър ѝ обясни всичко, от което се нуждаеше за придобиването на мините колкото се може по-бързо, евтино и лесно. Научи цената на рудата, успехите в досегашните години и вероятните успехи занапред. По залез главата ѝ се въртеше. Каретата започна да завива, показвайки приближаването на град.

— Ето пари. Дай ги на кочияша, когато отвори вратата. Богатите никога не плащат лично. В тази чанта на пода има пет ката дрехи. Ще я вземе, без да му заповядваш. Отседни в най-добрата стая на най-добрата странноприемница в града. Няма да се наложи да ги търсиш, това също е работа за кочияша. Аз ще остана в каретата — е, за нуждите ще се измъквам, разбира се — каза Дезмър, оттегляйки се в скривалището.

— Чакай, а златото? Просто така ли ще оставим каретата? Ще бъде откраднато.

— Лейн се навърта някъде наоколо. Ако някой докосне сандъците с пръст, ще се наложи да си го прибере от земята, ако държи да си го запази за спомен — отговори той, докато изчезваше.

Миг по-късно вратата се отвори.

Без да каже дума, Миранда блъсна торбата с пари в ръцете на кочияша и протегна ръка, за да ѝ бъде помогнато да слезе. Той го стори, сетне влязоха в най-добрата странноприемница, която можеше да се намери в околностите. Не беше отдаваща стаи кръчма, каквото място девойката би избрала. Разликата стана очевидна от мига, в който кочияшът ѝ отвори вратата. Гъмжеше от внимателни прислужници, а стаята бе забележително удобна, първото истинско легло от напускането на Ентуел. Сготвената в кухня храна също бе приятен лукс.

Разбира се, през целия престой тя не пропусна да омаловажи качеството и на най-дребните неща. Щеше да е подозрително, ако не го правеше. Да спи сама бе по-неприятно, отколкото си спомняше. Още по-лошо бе, че остави торбата си от Ентуел в каретата, така че не разполагаше с никакво занимание, освен да се взира в боядисаните

стени на стаята, докато не стане време за потегляне. След като напусна странноприемницата, бе отведена обратно в каретата и отново пое на път. Дезмър се измъкна от скривалището, намусил черти. Държеше книгата, която Миранда бе взела със себе си.

— Това какво прави тук? — рязко прошепна той.

— Вътре открих нещо, за което исках да те запitam. Защо си ми ровил из нещата? — пораздразнено запита тя.

— Прекарах нощта в каретата. Трябваше да си намеря занимание. Но да оставим това. Тази книга съдържа много ценна информация. Не трябва да напуска хранилището.

— Е, не знаех това — каза Миранда.

— Да беше се поинтересувала. Какво искаш да ме питаш? По-добре въпросът да е първокласен, за да оправдае подобно нарушение.

Миранда взе книгата и отгърна на тормозещата я страница. Посочи зачертания ред и му подаде книгата. Дезмър едва бе погледнал към него, когато стисна очи и с отсечено движение затвори кориците.

— Какво? Ти дори не го прочете — каза тя, вземайки книгата от ръцете му и опитвайки се да намери страницата отново.

— Не е писано от мен. Ако не е от мен, значи е от Лейн. Ако го е написал той, значи не е искал да узная. Ако той не е искал да узная, значи и аз не искам да узная — рече белокосият, затваряйки книгата отново.

— Ако не е искал да знаеш, защо го е записал?

— Няма значение. Той знае, че уважавам тайните му. Не бих го прочел.

— Каж ми какво пише.

— Ако можех да измисля начин да го сторя, без самият аз да го прочета, с радост. Защо толкова държиш да узнаеш?

— Тази бележка е писана непосредствено след... клането в Кенвард. А споменава Кенвард. Как е възможно това? Освен мен и чичо ми други оцелели няма.

— Нямам представа. Мога да кажа само, че каквото и да означава този ред, описва задача, която е повлияла по някакъв начин на Лейн. Ако искаш отговор, питай него, защото последното, което искам, е да му дам причина да изпитва недоверие към мен.

Мистерията на Лейновата бележка остана неразрешена, но Дезмър съумя да я погребее под още два дни напътствия. Когато

колелата на каретата трополяха по каменистия път към Гросмърровите мини, на Миранда ѝ се струваше, че знае за тях повече, отколкото самият собственик. По-слабо бе разбирането ѝ за потайностите на изкуството на пазаренето. Винаги бе успявала да договори изгодна цена, когато се бе налагало, но при суми с такъв мащаб нещата бяха различни. Дори и когато Дезмър изложи ясно всеки ход, който тя трябва да предприеме и всеки вероятен отговор, Миранда само се обърка повече.

Накрая белокосият неохотно предприе друг метод.

— Може би три дни не са достатъчни, за да те науча на тънкостите на покупката на земя, но те уверявам, че за три минути мога да те науча на един безотказен метод да получиш парцела на изгодна цена, без значение дали искат да продават или не. Но не го препоръчвам, защото ще проработи *единствено* ако носиш със себе си пълната сума, която възнамеряваш да платиш. Което е далеч от практиката в подобни ситуации — именно по тази причина методът работи.

Правило номер едно, винаги се обръщай директно към собственика. Ако подчинените се опитат да се противопоставят, вметни, че става въпрос за цената на земята им и че не търпи отлагане. Няма да ти се наложи да чакаш дълго. Правило номер две, никакво гостоприемство. Даже не влизай в кабинета. Проведи преговорите отвън. Това ти дава предимство, тъй като изважда продаващия извън обичайната му среда и затруднява мисленето. Изтъкни някаква причина, но нека бъде ясно, че винаги вършиш работата си по такъв начин. Може да не ти бъде отговорено с голяма охота, което ни отвежда към правило номер три. Дръж парите, цялата сума, наблизко. Недей да спориш, просто насочи преговарящия към сандъка и му покажи златото. Ще се огъне. Всеки би го сторил при вида на толкова пари.

Правило номер четири, фиксирай максимална цена — в този случай тя е седемдесет хиляди златни монети — и ако другият се опита да я повиши, отвори и останалите сандъчета. Никой не плаща наведнъж. Мисълта за получаване на цялата сума обикновено е достатъчна, за да пропъди логиката. И накрая, правило номер пет. Разкарай го. Разкарай го от земята колкото се може по-бързо, най-добре в края на деня. Рязката промяна не само ще ти осигури земята в

най-краткото възможно време, но също така ще създаде и хаос, карайки оставащите да търсят човек, който ще възстанови реда, което ще заздравя управленските ти позиции.

Почти мигновено, каретата спря и Дезмър потъна в скривалището си. Няколко мига по-късно вратата бе отворена и кочияшът я оповести.

— Господарката Теселор — обяви той.

В края на каменливия друм се издигаше имение, което би се вписало идеално в най-заможните части на най-богатите северни градове. Но *изглеждаше* не на място, разположено върху една от двете сравнително равни площи в инак насечената планина. Як мъж, облечен в различен тип кожи, общото между които бе единствено това, че не се срещаха в тази гора, побърза да посрещне Миранда, докато ѝ биваше помогнато да слезе от каретата.

— Господарке Теселор, какво ви води в скромния ми дом? — запита Лутер Гросмър, собственик на мините, с което и на цялата планина.

Почервенялото като цвекло лице показваше, че не бе свикнал да заема по-ниска позиция от най-важната личност в планината, следователно несвикнал и да бърза.

— Води ме, Лутер, пламенната надежда, че ще съм в състояние да поставя този скромен дом под не толкова скромна управа. Моята собствена — изрече тя. Дезмър бе подчертал да се обръща към него на малко име. Това видимо наруши равновесието на Гросмър.

— Искате да направите оферта? — запита той с вдигната вежда.

— Искам да закупя мините — поправи го Миранда.

— Несъмнено съм склонен да обсъдя предложението. Заповядайте вътре, разполагам с превъзходно вино... — предложи собственикът.

— Няма нужда. Ще го обсъдим тук или изобщо няма да дискутираме — настоя девойката.

— Със сигурност бихте се чувствали по-удобно вътре. Бих могъл... — поде отново Гросмър.

— Никога не се чувствам удобно под покрив, който не притежавам, Лутер. А и преговорите ще бъдат кратки — рече Миранда, вживявайки се добре в ролята си — и за свой срам, наслаждавайки се.

— Не бих си и помислил да ви лиша от гостоприемството на...
— не се отказваше нахалният стопанин.

— Твърдоглавата ти настойчивост да ме отведеш вътре започва да ме навежда на мисълта, че има нещо в предприятието ти, което не би искал да видя. *Има* и други мини, добри ми сър — сухо каза девойката.

— Не, не. Разбира се. И тук става. Насред великолепието на мините ми. Хачет, маса и два стола, също и документите — бързо нареди Гросмър.

Слабоват мъж със змийски черти, стоящ покорно до господаря си, бързо се отправи към имението. Докато се приближаваше към вратата, друг мъж се бе отправил по страничната алея към нещо, което приличаше на голяма барака с инструменти. Хачет му направи знак да дойде моментално и двамата изчезнаха в огромното имение.

— Не очаквах предложения. Всъщност само споменах намерението си да се оттегля. Бихте ли имали нещо против да ми кажете как стигнахте до решението да закупите... — понечи да запита Гросмър.

— Не те касае — бързо се сопна девойката. — Достатъчно е да кажа, че няма много произнесени в Северното съглашение думи, които да не достигнат до ушите на Теселор.

Двамата слуги вече се връщаха. Хачет носеше няколко листа пергамент, мастилница и перо. Другият със сложен маниер бе успял да постави тежка дъбова маса на гърба си. Всяка ръка държеше украсен стол, неудобно позициониран да предотврати изхлузването на масата. Постави столовете на земята, с известни усилия успя да постави и масата откъм правилната ѝ страна. На Миранда ѝ костваше огромни усилия да се удържи да не помогне.

Работникът понечи да си иде, но мълчаливият асистент на Гросмър му направи знак, че трябва да остане. Стоикът кимна и застана настрани. Бе изгърбен и по тази причина изглеждаше по-нисък от Хачет. Създаваше впечатлението, че ако се изправи, ще бъде с поне една глава по-висок. Дрехите му сякаш бяха служили за съхраняването на картофи. Неуловимо загатваха, че някога са били сини, но сега споделяха цвета на своя носител, който от своя страна споделяше този на камъка, върху който бе застанал. Нямаше съмнение, че се радваше

на тази задача, тъй като му бе предоставила рядката възможност да гледа към небето, а не по протежението на минната шахта.

Столтът на Гросмър бе поставен на нужното място и изпъшка под тежестта на стопанина. Хачет побърза да предложи същата вежливост и на Миранда. Тя седна с отмерени внимателно движения, за да не остане никакво съмнение, че се опитва да допре колкото се може по-малка частица от тялото си до стола, като същевременно показваше, че не е никак доволна от перспективата изобщо да го докосва. На масата пред девойката бяха разстлани страници, внимателно затиснати с парчета желязна руда, за да не бъдат отнесени от пакостливия планински вятър.

— През последните няколко години бележим стабилни приходи от... — делово заговори Гросмър.

— Петдесет хиляди — каза Миранда.

— Не ви разбрах? — каза Гросмър, търсейки в страниците пред себе си споменатата сума.

— Цената е петдесет хиляди — уточни тя.

— При цялото ми уважение, господарке, това е съвсем малко повече от годишната ни печалба. Не бих и сънувал да продам мястото за... — възрази Гросмър.

— Добри ми сър, Теселорови не се занимават със *сребро* — присмя се Миранда, стараяйки се да изрече думата по такъв начин, сякаш бе оставила отворителен звук в устата ѝ.

— Петдесет хиляди... златни? — рече Лутер, думата проблеснала в окото му.

— Разбира се... — небрежно отговори девойката.

— Това... това е добра оферта. Но... — замъчи се да каже собственикът.

— Ти, силният! Донеси един сандък от багажника на каретата ми. Който и да е — нареди Миранда.

Работникът погледна към Хачет, който от своя страна насочи поглед към Гросмър. Верига от кимвания го отпрати към каретата. Отвори багажника и измъкна един от по-тежките сандъци. Мускулите му се издуха, оставяйки впечатлението за създание, изцяло изградено от кости и мускули. Лицето му остана стоическо.

— Но... Този склон не е преставал да бъде собственост на Гросмърови откакто първата мина е била изкопана. Кръвта ми тече

през тези жили — рече той, кискайки се нервно. — Шегичка.

— Много мъничка. На масата — нареди Миранда.

— Госпожице? — със съмнение изрече работникът, думите отронили се задъхано от напрегнатите му дробове.

— На масата — тя изрече всяка сричка отчетливо, като същевременно се изправи и отстъпи встрани.

Работникът много внимателно постави сандъка върху плота, колкото се може по-леко. Краката на масата изскърцаха, сетне се строшиха, събаряйки сандъка и съдържанието му, златни кюлчета, по чакълестата земя. Незатрупаните от златото хартии запърхаха из въздуха, но единствено Миранда обърна внимание на това. Всички останали очи бяха вперени в златото.

— Да, много щедра оферта — каза Гросмър, а гласът му изоставаше няколко срички от устата му. — Но... синовете ми. Заветът...

Миранда въздъхна раздразнено.

— Добре. Шестдесет хиляди. Смятам, че десет хиляди златни монети биха били достатъчни дори и на неизменчивите Гросмърови да открият друг завет.

— Продадено — механично изрече Гросмър. — Приемам, че това представлява първата вноска.

— Така е. Останалото е в каретата — прозина се Миранда. — Събирай си багажа. Искam да се махнеш от собствеността ми още днес.

— Донесли сте цялата... Днес?! — заекна Лутер Гросмър, трескаво търсейки из заплетения си ум за какво да възрази. — Имам семейни реликви от цели поколения, имам...

— Имаш един ден да ги изнесеш. Но аз съм благоразумна жена. Каквото не можеш да отнесеш със себе си, ще го закупя. Още десет хиляди стигат. Това прави седемдесет хиляди за земята, работниците и имението. Слугите си можеш да вземеш със себе си или да ги освободиш. Част от моите скоро ще бъдат тук. И прати някой да каже на работниците, че за остатъка от деня са свободни — каза Миранда, усмихвайки се широко, достигнала финалната цена.

Гросмър престана да възразява. Отпрати работника и изчезна вътре. По залез всичко, към което бе особено привързан, беше натоварено в керван коли, обикновено използвани за превоз на руда.

Набързо предостави описание на ежедневната работна рутина на мините и пое на път. За улеснение, останалото злато бе извадено от багажника на каретата, в която Миранда бе пристигнала, а след като Дезмър потайно се бе промъкнал с все багажа си в имението, колата бе предоставена на Лутер Гросмър и също толкова пълничката му съпруга.

Миранда наблюдаваше през прозореца на все още великолепно мебелираното имение как и последната кола от кервана се скрива от поглед. Тогава въздъхна тежко и се отпусна в тапициран фотьойл.

— Не беше най-добрата цена, но като цяло забележително първо представяне — каза Дезмър, сепвайки девойката с внезапната си поява.

— Дадох сумата, която ми каза. А и в сандъчетата в спалнята все още има слитъци на стойност двадесет хиляди златни монети. Би трябвало да е повече от достатъчно, за каквото сте намислили — сопна се Миранда.

— Спокойно. Не бих искал ролята да развали инак приятния ти характер — рече белокосият. В гласа му нямаше и следа от сарказъм. — Кухнята е добре запасена. Ще желаеш ли нещо?

— По-късно... — отвърна девойката. Бе изтощена.

— Почини си. Утре ни чака голям ден — каза той, преди да изчезне.

Известно време Миранда седя в празното имение. Заобикаляха я стая подир стая богато украсени мебели. Ако бе в по-добро състояние на духа, щеше да осъзнае, че е осъществила детската си мечта. Ето че се намираше в обширно имение, облечена в изящни дрехи, струващи цяло състояние, а единственото нещо, което чувстваше, бе празнота. Докато ядеше храна, която като малка не бе могла и да си представи, мислите ѝ се насочиха първо към Мин, сетне и към Дийкън. Унасяйки се, все още мислеше за него.

На сутринта Дезмър я събуди.

— Наслаждаваш ли се на сладкия живот? — запита той.

Девойката въздъхна.

— Какво следва? Бих искала да оставя тази досада зад себе си — простена Миранда.

— Сигурно ще останеш доволна да узнаеш, че днес ще играя ролята на твой лакей — поне докато не намерим роб, комуто да се доверим.

— Роб? — запита момичето. — Не. Те са работници. Получават заплата.

— Мм. Да. В случай че не си забелязала, намираме се в планината, а единствените коне принадлежат на стопанина на мината. Спечелените от тях пари отиват за... стая и храна. Доста умна система — обясни Дезмър.

— Как може да казваш това? — съсна Миранда.

— Казах умна, не етична или морална — белокосият сви рамене. Девојката потръпна, преди да запита:

— Защо вече е безопасно да си показваш лицето?

— Защото са останали само роби. Уверявам те, никакви прокламации за смъртта ми не са ги достигнали.

Двамата се навлякоха и се отправиха към помещенията на работниците, които представляваха малко градче от приличащи си колиби. Дезмър нареди на двама от първите срещнати да се заемат с количката, която раздаваше дневните дажби. Те се заеха.

— Каква точно е целта на всичко това? — прошепна Миранда.

— Трябва да открием човек, който да предложи „офертата“ — отговори Дезмър. — Причината за покупката. Предлагаме свобода в замяна на услуга.

— Наистина? Искаш да ми кажеш, че самите ние не бихме могли да го сторим? — запита девојката.

— Със сигурност бихме могли — каза белокосият. — Всъщност, ела с мен!

Вратата на една от колибите бе отворена. Вътрешността ѝ представляваше стая с простовато легло, опряно до стената. Намиращите се вътре мъж и жена скочиха на крака, когато изискано облечените странници влязоха. Кимнаха навъсено, когато Дезмър изсипа черпак яхния в съда над нищожния огън и постави пита хляб край него. Това струваше една медна монета.

— Внимание, роби. Ако желаете свободата си, ще я получите в замяна на услуга и капка от кръвта си — обяви Дезмър.

По лицата на робите изникна объркване.

— Това... това няма да е необходимо. Дажбите са предостатъчни. Да ни плащате за тези два дни без работа е повече от достатъчно — каза мъжът.

— Той... той ви предложи свобода — заекна Миранда, за миг излизайки от ролята си.

— Да, много мило предложение. Но порционите са повече от достатъчни — нервно отвърна жената.

— А ако ви принудя да приемете свободата си? — запита Миранда.

— Не, моля ви! Вие сте новата собственичка, нали? Госпож... господарката Теселор, нали? Моля ви, ще работим. С радост ще работим. Дори не искаме дажбата за деня! — изтърси жената.

— Да — съгласи се мъжът. — Не сме работили — не сме я заслужили.

Миранда опита още два пъти да ги убеди да приемат свободата си, но в отговор получи още по-енергични уверения за лоялност. Следващите три колиби донесоха идентични реакции с малки вариации.

— Не разбирам. Живеят в мизерия. Не са свободни. Едва оцеляват. Защо не посрещат възторжено шанса да получат свобода, на каквато и да е цена? — тихо запита Миранда.

— Заради това кой им я предлага. Собственикът никога не би го направил. Робите виждат в това тест. Примамваш ги, опитваш се да ги накараш да кажат нещо, което ще ти позволи да ги използваш за респектиращ пример. Не биха се доверили на стария си господар. Със сигурност не биха се доверили и на новия — обясни Дезмър.

— Как тогава ще намерим един, който да ни помогне?

— Няма. Ще намерим един, когото не го е грижа. Ще разберем, когато го намерим.

Колиба след колиба унизени работници се опитваха бързо и ентусиазирано да уверят новата си стопанка в щастието и отдадеността си. Накрая достигнаха до врата, която не се отвори моментално. Дезмър повдигна вежда. Очевидно това бе добър знак.

— Отвори веднага! — излая той.

Разнесоха се стъпки и накрая вратата бе отворена. В очите на приведената фигура проблесна разпознаване.

— О! Това сте вие — промърмори той, влачейки крака обратно към леглото си.

— Ти донесе сандъка със златото — припомни си Миранда.

— А вие ме накарахте да строша масата с него. Дошли сте да ми орежете заплатата? Хубаво. Голяма разлика ще има — изрече със сарказъм огорченият мъж.

Дезмър се усмихна. Когато храната и хлябът бяха предоставени, белокосият накара останалите работници да напуснат колибата, затваряйки вратата след тях.

— Сега пък какво? Наказание? Ако търсите кой да ме набие с камшик, Халърн, две колиби по-надолу, с радост ще се съгласи да помогне. Силно се надявам да не възнамерявате да поверите задачата на това конте. Ако той ме набие, като нищо да забравя, че изобщо се е случило — изръмжа мъжът.

— Как се казваш, робе? — попита Дезмър.

— Робе, а? Вече използваме правилните названия? Сигурно ще си искаш монетите обратно.

— Име! — нареди белокосият.

— Удо — отвърна мъжът.

— Щастлив ли си тук, Удо? — поинтересува се Дезмър.

— Колкото мога да бъда — отвърна работникът с тон, който пребогато изразяваше как се чувства в действителност.

— Би ли искал да се махнеш? — попита мнимият лакей.

— Защо? Това ли предлагаш? — рече мъжът, изпадайки в престорен ентузиазъм. — Оо, ами да, господарю! Наистина бих се радвал да избягам. Много благодаря за питането.

— Огледай се, Удо. Колцина пазачи виждаш? Колко собственици? Колко други хора, освен роби като теб? — каза белокосият.

— Никакви — отвърна Удо.

— И какво ти говори това?

— Или си глупав, или си беден — отговори работникът.

— Ако знаеш, че няма пазачи, които да те спират, защо просто не избягаш?

— Да ме преследват каквито там кръвожадни ловци на глави наемеш загдето бягам от тази борчова дупка, където ни остави онзи преди теб — не ми звучи като особено подобрение.

— Моята работодателка притежава дълговете.

— Значи тя ще се занимава с наемането. Гледай сега, колкото и да ми е приятен този разговор, предполагам утре ще ме искате на

работа. Така че ако няма да те затрудни, бих искал да си отспя.

— Тъй да бъде. Той е. Удо, нали? — реши Дезмър.

Ровейки внимателно из купчина страници, които носеше в чантата си, белокосият извади една.

— Можеш ли да четеш, Удо? — продължи полуелфът.

— Малко.

— Можеш ли да разпознаваш името си?

— Да.

— Ето го на тази страница. Пише, че дължиш седем сребърни монети.

— Великолепно. Ще ги събера след няколко години, стига през това време да не спя и да не ям — озъби се Удо.

Дезмър скъса листа.

— Какво... какво означава това? — запита работникът.

— Вече не дължиш нищо. Нищо не те задържа тук.

— И... и няма други страници като тази, нали? Това е просто трик — рече Удо, като някаква емоция за пръв път си проправи път до гласа му.

— Не че ще ми повярваш, но не, дългът ти е документиран единствено тук — обясни белокосият. — Моята работодателка не е от щедрите, но има по-специфични предпочитания към работата. Няма нищо лошо в цял живот служба, обаче една легитимна услуга в удачното време е съвсем различно нещо. Никога не оставах без приятели, разбираш ли?

— О, разбирам, не е наред с главата — каза Удо, поглеждайки към нея. — Не исках да ви обидя. Не наред по добър начин.

— Сякаш ме е грижа какво мислиш — отрязва го Миранда, която още не бе сигурна дали да излезе от ролята си.

— Заможните използват думата ексцентрична — поправи Дезмър. — Както и да е, всичко се свежда до това. Ще напуснем до края на седмицата. Преди този момент да настъпи, очакваме да чуем решението на всеки от вас. Дотогава няма да се работи. Изборът е лесен. Съгласете се да направите услуга на работодателката ми, давайки по капка от кръвта си като гаранция, и ще получите възможността да продължите работата си тук, получавайки дял от мината — или достатъчно злато, за да започнете живота си другаде.

Дезмър отвори вратата и изведе Миранда.

— Остатъкът от дажбите ще раздадете сами, работници. Господарката се умори от огледа — нареди полуелфът.

Миранда и Дезмър се отправиха към имението. Когато останалите се бяха заели със задачата си, девойката се обърна към него.

— Сега какво? — попита тя.

— Чакаме. Обикновено не отнема повече от три дни.

— Просто така? Той ще убеди останалите?

— Просто така — отвърна белокосият.

Следващите няколко дни бяха самото възплъщение на скуката. Като се изключат доставките на провизии и един керван, който трябваше да бъде върнат заради липсата на скорошна работа, времето бе изцяло запълнено с Дезмъровото нанасяне на двеста имена в книга. На четвъртия ден на вратата се почука.

— Мисля... мисля, че всички решихме — несигурно каза Удо.

Отвън стояха едва дузина роби, очевидно споделящи апатията му към живота. Дезмър откри имената им, убоде пръстите им и се впусна в добре репетирана реч.

— Ще дойде време, когато ще чуете глас, но няма да видите лице. Гласът ще ви напомни за този ден, денят, в който сте получили свободата си в замяна на услуга. На този ден, без значение дали ще настъпи утре или след едно поколение, ще върнете дълга, ако е по силите ви. Ще уведомите синовете и дъщерите си за този дълг, защото когато умрете, той се пренася върху им. Разбрано?

Неизменно следваше ококорено кимане. Желаетелите да останат получиха документ, удостоверяващ притежаването на част от мината. Желаетелите да напуснат получиха шепа монети. Златни монети. Накрая всеки получи къс хартия, указващ дълга им. Приблизително след времето, нужно на двойка уморени люде да изтичат до колибите, се появи втора малка група. Ентусиазираността и големината на групите нарастваха, тъй като обещанието за свобода и искрата на алчността надвиваха разумната им преценка.

Двама от освободените роби стояха пред вратата, пребледнели като призраци, старателно намесващи се при първите прояви на нещо, напомнящо бунт. Преди слънцето да бе сложило край на този четвърти ден, списъкът бе изчерпан. Със спускането на нощта отдалечените

звуци от празнуване отстъпиха място на тишина и воя на вихри, изпълвал всяка нощ.

— Онези роби защо поддържаха ред без никой да им е наредил? — запита Миранда, все още удивена колко гладко бе протекло откаченото начинание.

— Лейн поиска да платят дълга си моментално — обясни й Дезмър.

— Но... как? Не съм го видяла — отвърна девойката.

— Той е асасин. Ако не иска да бъде видян, няма. А когато чуеш призрак да прошепва в ухото ти, че е настъпило време да изплатиш дълга си, оказваш се повече от склонен да изпълниш заръката му, вместо да любопитстваш какво е наказанието за неподчинение.

Минаха няколко дни. Вече работейки за себе си, значителна бройка от работниците се завърнаха в мината. Дезмър написа няколко официални документа, които да отпратят евентуални власти, усъмнили се в съмнителната история, която освободените мъже и жени щяха да разкажат. Миранда бе оставена на скуката си и на раздиращите душата образи на страдание, които бе видяла при кратките си посещения сред робите. Опита се да си представи Лейн в подобна ситуация, с допълнителната стигма да бъде мразен от останалите роби. Значителна част от личността му получи обяснение.

Трябваше да измине цяла седмица, преди монотонността да бъде нарушена.

— Трябва да вървим — *незабавно!* — рече Дезмър, нахлувайки в трапезарията.

— Какво? Защо? — попита Миранда, но Дезмър само изхвърча през вратата.

Слънцето тъкмо докосваше хоризонта. Девойката дотича до колата, към която се бе отправил приятелят ѝ. Белокосият бе разпрегнал два от конете, едно от животните бе оседлано и готово.

— Имаме проблем. Мой стар приятел се кани да ни посети — рече той.

— Кой?

— Ардън. Нарича се ловец на глави, но главорез му отива повече. Това е единствената част от тялото, която предава. Той е един от „другите агенти“ за които ти казах, онези, които те искат не по-малко от нас и не са толкова придилични за състоянието, в което да те

представят. И което е по-лошо, има си ескорт. Войници. Това означава, че се ползва с благословията на военните и разполага с всички нужни правомощия, за да претърси мястото. Не бива да му позволяваме да те види. По-важно, не бива да вижда и мен, защото дори и да не бях част от списъка „убий, щом го видиш“, пак би ме наръгал с радост — каза Дезмър, оседлавайки втория кон.

— Защо?

— Имам връзка в неговото оперативно място, която ми предоставя по-значимите му задачи. Ако си струват, пускам Лейн и така отмъквам наградата. Знае, че аз стоя зад това. Не мога да позволя да си отмъсти точно когато съм на път да постигна най-големия си успех.

— Защо му е да идва тук? — попита тя.

— Откъде да знам? Той е идиот. Едва може да скалъпи изречение. Получава цялата си информация, като намери човек, за когото подозира, че знае нещо и го бие, докато не научи интересувашото го. Вероятно е почерпил информация от проклетите коли, които върнахме. Знаех си, че трябваше да отложим цялата тази лудост до получаването на поръчка — отвърна той, докато се бореше със своенравна закопчалка. — Ескортът ме притеснява. Смятат, че ще открият някой важен. Но кой? Не че има значение — ако не се измъкнем, ще намерят неколцина важни...

Очите на Дезмър се бяха вперили в далечната сива мъгла, вдигната от копитата на някъде половин дузина коне, приближаващи по пътя. *Единственият път.*

— Не. По дяволите! Намираме се в планината, няма прикритие в радиус от мили! Ако побегнем сега, несъмнено ще ни последват, а няма как да надбягаме кавалерийски коне с товарни. Нямаме избор. Миранда, надявам се да си усвоила ролята си добре, защото когато дойдат тук, трябва да си много убедителна — каза Дезмър, втурвайки се към къщата.

— Но...

— Никакво „но“! Увереност и арогантност! Аз ще бъда в мазето... не, ще погледнат първо там... в килера с провизии. Не им позволявай да надникнат там. Късмет. Провалиш ли се, на Лейн ще му се отвори много работа — викна Дезмър, преди да изчезне вътре.

Миранда се приготви и влезе в къщата. До този момент бе успяла да заблуди всички. Пък и този Ардън бе глупак. Нямаше повод за притеснения. Просто трябваше да се подготви за евентуалните въпроси. Нямаше прислужници. Това трябваше да бъде обяснено. Робите почиваха. Това със сигурност щеше да привлече внимание. Стига да имаше отговори, щеше да е лесно.

Поне това си повтаряше наум до самия миг, когато груба ръка потропа на вратата. Тя се втурна към входа, но спря. Не. Алексия никога не би отворила сама. Отправи се бързо към стола на челното място в стаята в трапезарията. Второ тропане, по-настойтелно от първото. Не му обърна внимание. Последва трето, разклатило вратата.

— *Никой* да не ме безпокои! — извиси високо глас тя.

— По работа на Съглашенската армия — излая глас.

— Днес не приемам посетители — викна с отпращащ тон.

— Ти! Отвори вратата! — долетя заповед.

— Със сигурност няма... — започна да възразява Миранда.

Изглежда заповедта не бе насочена към нея, тъй като мощен удар накара вратата да се отвори. Едър войник в масивна броня отстъпи встрани, разкривайки мъжа, издал нареждането. Не ѝ изглеждаше познат, но същото не можеше да се каже за бронята му. Беше Елитен, един от малцината, които можеха да я разпознаят. За миг се зачуди дали това бе добре или зле. Би могъл да я отведе при Тригора и да ѝ помогне да пристъпи към задачата си или да я посочи на Ардън, за да я обезглави. Засега щеше да играе ролята си — поне докато не се убедеше, че е в безопасност.

Когато той прекоси прага, Миранда прогони страха си настрана и скочи на крака.

— Как се *осмеляваш*? С кого си мислиш, че си имаш работа? — избесня тя.

Елитният изтегли меча си и го насочи към нея. Миранда спря малко преди острието и си придаде изражение, за което се надяваше, че представлява убедителна смес от гняв и удивление.

— Вадиш ми оръжие? На *мен*, Алексия Адриана Теселор? — яростно запита девойката.

Изражението на мъжа бързо се промени от гняв към съжаление, промяната провела се едновременно с прибирането на меча в ножницата.

— Хиляда извинения, мадам... — понечи да каже той.

— Господарке! — поправи го Миранда.

— Господарке Теселор. Аз... — поде наново мъжът.

— Излишно е да се мъчиш да обясняваш. Стореното от теб не може да бъде оправдано. И то като Елитен! Ако ти си най-доброто, което армията ни може да предложи, то горко ни! Жалката ти кожа скверни великолепно изработената броня на вуйчо ми. Напусни! — заповяда Миранда.

— Не мога, господарке. Действам по заповед на самата генерал Телоран. Възложено ми е да... — бързо изрече той, опитвайки се да предотврати прекъсване.

— Тригора? Милото ми момче, познавам Тригора. Тя никога не би направила нещо толкова глупаво — каза девойката, внезапно сполетяна от идея. — Тя тук ли е?

— Не, господарке, тя... — започна да отговаря войникът.

— Тогава не ми говори за заповедите й. Нима очакваш да приема думите ти за истина? Покажи ми писмено нареждане. Покажи ми подписан и подпечатан документ, нареждащ ти да нахлуваш в наскоро закупеното ми имение и да ме заплашваш с оръжие! — изкрещя тя с нарастващ гняв.

Елитният се сви като ударено псе, изръмжавайки заповед на войника, който бе насилил вратата, да я затвори. Миранда си пое дълбоко въздух. Сърцето й биеше бясно. За миг се зачуди върху факта, че споменаването на едно обикновено име бе достатъчно да й даде силата да сплаши Елитен — който обичайно биваше третиран като бог.

Девойката се обърна отново към вратата, когато отвън долетя някаква суматоха. Елитният бе потънал в разгорещена дискусия с мъж, който изглеждаше по-як и по-силен от онзи, който стоеше мирно край прага. Носеше черна алебарда с тънка дръжка и голям синкав кристал в острието. Оръжието не му подходеше. Беше елегантно, докато всичките черти на стопанина му изглежда придаваха ново значение на думата варварски. За бронята му можеше да се каже, че бе прекомерна, но това щеше да е подценяване. Носеше незавършена и някак не по мярка ризница от метални пластини, нахлузена върху кожен подбронник, комуто подходеше описанието гранясал. Облечена на голо риза от метални брънки показваше, че бе толкова глупав, колкото и войнствен. Обърна се към къщата и решително се отправи към нея.

Това трябваше да е Ардън. Миранда се приготви за още една тирада. Мъжагата нахлу вътре.

— Вече казах на партньора ти идиот, че няма да позволя и въпрос без писмена заповед — каза Миранда.

Мъжът бръкна в чантата си и извади свитък висококачествена хартия, запечатан с официалния печат на края. Миранда неохотно пое хартията и разчупи восъка. Развиването на свитъка разкри ред подир ред пълномощия на приносителя. Притеснително високо в списъка се споменаваше правото на приносителя да убие всеки, пречещ на изпълнението на задълженията. Постави обратно свитъка в шункестата ръка, протегната пред нея. Бе смачкан и безцеремонно набутан обратно в торбата.

Допусна грешката да погледне в лицето му. Някоя мечка щеше да се гордее с подобна физиономия. Окосмяването му се бе сплъстило в дълга брада, послужила като мемориал за остатъци от последните хранения. За вежди служеха гъсталаци, съединени в средата. Изпод тях надничаха две дребни, гневни очи.

— Много добре. Предполагам мога да отделя няколко мига — рече Миранда, стараейки се да звучи колкото се може по-неангажирана.

— Значи си Теселор. Какво търсиш тук? — запита с груб глас.

Някак успяваше да предава омразата си чрез погледа. Бяха необходими героични усилия, за да не трепне.

— Аз съм новата собственичка на това начинание.

— За какво са ви куп мини?

— Нужни са ми „куп мини“, защото на вуйчо ми, човекът, който поставя бронята на гърбовете на тези войници, му омръзна непрекъснато да налива луди пари за руда, която би могъл да получава безплатно.

— Тука никой не работи. Робите се предполага да работят.

— Както трябва да е видно от окаяното състояние на тази къща, управленските умения на предишния собственик не бяха на твърде високо ниво. В момента преценявам дали ще е нужно да заменя всички работници. Докато не реша, че са достатъчно компетентни, няма да рискувам някой от тези идиоти да срути шахта.

Слабоумният му начин на изразяване я накара да се почувства по-добре. Ако умът му действително бе толкова тинест, колкото и

устата, нямаше голям шанс да разгадае прикритието ѝ. Но цялото ѝ спокойствие изчезна в мига, в който започна да забучва пръсти в рамото ѝ. Използваше само два, но пак бяха по-дебели от китката ѝ.

— Дрънкаш големи думи. Всички вие, богатите, ползвате големи думи. Пробваш се да ме накараш да се чувствам тъп? — обвини я той.

Миранда мъчително преглътна. Струваше ѝ се, че си копае гроба, но не ѝ бе останало нищо, освен лопатата, така че можеше само да продължи да копае.

— Как се осмеляваш да ме докосваш? Аз съм Теселор! — заяви тя. Надяваше се, че е била единствената, забелязала потреперването на гласа си.

Не беше. В очите му бавно проблесна разбиране. Изглеждаше по-несъответстващо и от елегантното оръжие.

— Позната си ми. Страхът... виждам го. Но коя? — рече той. Зад думите му се криеше необичайна гладкост и личеше непогрешим интелект.

— Казах ти, аз съм Алексия А... — заговори девойката, изблъсквайки страха си настрана.

— Да, чух. Играеш ролята добре, но със сигурност не е това. Да му се не види! Само да можех да си спомня. Търсех на неправилното място. Трябва да погледна отново. Беше нещо с „М“ — рече той на себе си, като че потънал в мисли. Потропа с дръжката на алебардата по пода.

Сега през нея пробяга друг страх. Страхът от откритие. Този мъж, доколкото той можеше да прецени, заплашваше съвсем невинен човек. Ако осъзнаеше, че е търсена, нямаше да може да се отърве от него. Сърцето на Миранда пърхаше в гърлото ѝ, но се насили да продължи.

— Какво търсите тук!? Отговорих на зададените ми въпроси и сега е крайно време да отговориш на моите.

Яснотата и интелектът изчезнаха.

— Какво диря тук? Бях изпратен от генерал Телоран. Тя рече да видя какво се случва. Дума, че щом подобни места бивали купени бързо, някакъв си лудак на име Дезмир или нещо от сорта е замесен. Каза, че бил костеляк орех, можел да има як бодигард.

Той се отправи към счупената врата. За миг девойката помисли, че си тръгва. Наместо това той я затвори и я подпря със стол, за да

остане в това състояние. Неприятното чувство в стомаха ѝ припламна непоносимо. Каквото и да бе намислил, очевидно не искаше останалите войници да видят.

— Както можеш да се убедиш с очите си, тук няма такава личност, нито има бодигард.

— О, туй го виждам. Няма бодигард. Само ти. Гледаш презрително, говориш с големи думи, като всички богаташи. А няма кой да се бие за тебе — рече той, приближавайки я заплашително.

— Не зная какво си мислиш, но може да спреш. Аз съм Теселор. Имаш ли някаква представа какво мога да ти причиня? Какво мога да *накарам* да ти причинят? — заплаши тя с цялата си възможна убедителност, отдръпвайки се, докато не опря в стената.

— Няма да направят нищо, докато не кажеш, а ти няма да кажеш нищо — рече той, притискайки дръжката на алебардата до гърлото ѝ. — Няма да кажеш нищо.

Миранда успя рязко да поеме въздух, преди достъпът на въздух да ѝ бъде отрязан. Гърчеше се и се бореше. Умът ѝ заработи трескаво, докато напразно се опитваше да се измъкне. Зад нея, точно от другата страна на стената, се криеше Дезмър. Познаваше го отскоро, но наученото бе достатъчно, за да предположи, че е по-вероятно да остане скрит, отколкото да ѝ помогне. Всичко зависеше от нея. Опита се да овладее паникьосаното си съзнание. Бе научила магия, нали така? Не бе било само сън. Жезълът ѝ се намираше на масата. В настоящата си форма умът ѝ нямаше да ѝ е от полза без него.

Точно когато въздухът бе почти изчерпан, Миранда съумя да насочи огнена магия върху дръжката на алебардата, където я бе стиснало чудовището. Умът ѝ бе изпълнен с ярост и тя се опита да насочи отчаянието си към магията. Разнесе се противно цвърчене и отвратителна миризма, но Ардън не реагира. По лицето му бавно плъзна усмивка.

— Магия? *Ха!* Болка? *Ха!* Магията е нищо. Болката мога да игнорирам. Сбогом — рече той, притискайки дръжката по-силно.

Светът започна да се замъглява. Миранда прекрати заклинанието. Черният метал на алебардата бе започнал да обгаря врата ѝ, а девойката се нуждаеше от малкото останало съзнание, за да остане будна. Причерня ѝ. Ставаше все по-трудно да се бори. Много отдалеч дочу стъпки. Дезмър най-накрая бе решил да предприеме

нещо. Той се втурна зад огромния мъж, размахвайки нищожен на вид кинжал. С чист удар го заби в гърба на Ардън.

Някое по-долнопробно оръжие би се огънало в яката броня, но това бе един от шедьоврите на Дезмър. Тясното, твърдо острие прониза плочката, кожата, брънките и поне инч плът, преди да спре. Това със сигурност надминаваше прага на болката, която можеше да бъде игнорирана, или нищожността на рана, която можеше да бъде подмината. Определено. Ардън отдръпна едната си ръка от алебардата, за да блъсне кандидат-спасителя на Миранда. Стори го с бързина, която далеч не можеше да се очаква от огромното му туловище. Краткотрайното отслабване на натиска върху гърлото ѝ позволи на девойката да поеме нова глътка въздух, предоставяща ѝ още няколко мига живот.

Поднови борбата и прерови ума си за някое подходящо заклинание, с което да отблъсне нападателя. Не се сецаше за нищо и не след дълго отново усети как пред очите ѝ се спуска пелена. Обзета от отчаяние, девойката се опита да откопчи пръстите му от дръжката на оръжието. Щом лявата ѝ ръка докосна десницата му, той рязко се отдръпна. Миранда пое дълъг, болезнен дъх. Отдръпна се настрани — или по-скоро се опита, защото той отново демонстрира същата абсурдна бързина. Изражението му премина от шокирана изненада в гняв, ръката му сграбчи рамото ѝ. Стискаше я като менгеме. Момичето падна на едно коляно и извика. Дочу звъна на счупено стъкло и повей на вятъра.

Червено-златна светкавица профуча през стаята и се сблъска с чудовищния мъж. Той се олюля, сетне внезапно изръмжа гневно. Миранда пролази до масата и грабна жезъла си. Скачайки на крака, тя се обърна. Там беше Мин, а челюстите ѝ бяха склучени около крака на Ардън. Зъбите ѝ не можеха да пробият бронята, но силата на захапката бе достатъчна да предизвика болка, която щеше да осакати нормален човек. Главорезът изглеждаше незасегнат, само отегчен от енергичните опити на храброто създание да отбягва атаките му и да се опитва да наруши равновесието му. Накрая сграбчи дракончето за врата.

— Пусни я! — нареди Миранда.

Държеше тояжката в готовност, съзнанието ѝ също бе подготвено. Ардън хвърли дракона с цялата си необикновена мощ. Малкото създание можеше да се нарани, ако не се беше приземило

върху прясноизправения Дезмър. И двамата полетяха към един шкаф, пълен със скъпи чинии. Миранда се разгневи. Нямаше смисъл да поддържа прикритието. Той щеше да я убие и без това. Призова ветрена магия, рязък повей на вятъра. Възнамеряваше да повали противника си бързо. Веднъж съборен, тя щеше да разполага с повече опции, стига да можеше да го задържи там.

Девојката знаеше, че далеч не е опитен заклинател, а ситуацията налагаше единственото нещо, което още не бе овладяла — бързина. Ако искаше да има полза от магията, трябваше да вложи всичките си усилия, за да е сигурна, че заклинанието ще има нужната сила в нужното време. Имаше две неща, които не бе преценила, докато съсредоточаваше ума си като водопад. Първо: беше ужасена, гневна и отчаяна. Още не бе овладяла дисциплината да не позволява на тези емоции да подхранват заклинанието. И второ: жезълът бе модифициран от Дезмър.

Недостатъчно бе да се каже, че резултатът бе задоволителен. Вятърът раздра стаята с рев на банши, блъскайки прозорци и разтваряйки врати. Удряйки Ардън, вихърът не само го повали, а направо го понесе. Масивното му туловище полетя из стаята и пръсна подпрелия вратата стол, както и самата врата. Изходът не беше чист, тъй като тялото му бе натрошило рамката на вратата. Ловецът на глави полетя в нощта и се приземи на петдесет крачки от прага.

Миранда трепереше от изтощението и току-що изпитаните емоции. Обичайно щеше да е изцедена до безпомощност след подобно заклинание, а сега стоеше изправена — задъхана и замаяна, но стабилна. Бавно, внимателно, девојката излезе навън. Мин бързо закуцука след нея. Дезмър я последва на четири крака. За един дълъг момент всичко сякаш затихна. Самата нощ бе стаила дъх.

Изглеждаше невъзможно, но Ардън се размърда. Първо се претъркаля на колене, сетне се изправи на крака. Приведе се да надигне алебардата, която лежеше наблизо. Миранда стоеше неподвижно, изчаквайки да види какво ще последва. С оръжие в ръка, той се обърна към нея. Едната му ръка висеше ужасно изкривена. Спокойно, почти невъзмутимо, той я намести с гнусно изхрущяване, което се чу ясно дори и на прага, където бе застанало момичето. Сетне чертите на Ардън бързо се промениха в гримаса на ярост и омраза.

— Убийте ги! Убийте ги! Заповядвам ви да убиете предателите!
— зави той.

Елитните! Бе забравила за ескорта. Очите ѝ се стрелнаха наоколо. Никой не я нападаше. Никой дори не стоеше прав. Тук-там, на сред тъмночервени петна, лежаха безжизнени войници. Миранда бе едновременно ужасена и облекчена от гледката. Лейн не си бе губил времето, докато Ардън бе стоял вътре. Бе елиминирал целия ескорт. Когато ловецът на глави осъзна, че помощ няма да има, страховитото спокойствие отново изгря на лицето му. Очите му придобиха ясения, дълбокомислен вид, който бе зърнала по-рано.

— Да. Нещата се раздвижват, нали? Следващите месеци се очертават да бъдат много интересни. Страхувам се, че междувременно ще трябва да се оттегля. Един от вас има остро жило, за което не бях подготвен. Но няма повод за притеснения — генералът ще се появи скоро — рече Ардън, обръщайки се да си върви.

— О, няма — викна Дезмър, внезапно намирайки енергията да се изправи. „Втурна се“ към боеца, макар че накуцващата му походка да беше далеч от бързината.

Мълчаливата поява на Лейн бе далеч по-заплашителна, а храбростта на Дезмър очевидно бе предназначена да я прикрие. Той полетя през градината към Ардън, привидно изниквайки от нищото, носейки се тихо, докато бесният вихър продължаваше да вилнее из равнините. Ардън не го видя, нямаше как да го види, но пак издигна алебардата. Скъпоценният камък в острието потъмня, приканвайки нощта да се просмуче в него. Ловецът на глави описа широка арка с оръжието си. Кристалът остави тъмночер белег във въздуха. Ивицата се понесе като вълна из градината, ставайки по-широка и по-дебела. По времето, когато достигна Лейн, вече наподобяваше стена.

Малтропът застина и вдигна меча си. Изписаните по острието руни засияха като въглени и ивица от черната вълна изчезна, но пролуката не бе достатъчно широка, за да може Лейн да избегне изцяло мрачината. Мин, която знаеше, че зъбите и ноктите ѝ няма да имат ефект, скочи зад Миранда. Младата магьосница се опита да издигне бързо защитно заклинание и размаха жезъла по подобие на Лейн. Чернотата блъсна бледия щит и го разтроши. Тояжката отрази още малко, оставяйки само тънка струйка, която облиза крака ѝ.

Усещането бе изцяло ново — и много мъчително. Чернотата оставяше след себе си усещане за студ и вцепеняване, докоснатото отказваше да ѝ служи. От по-дълбоко, отвъд тялото, някъде от душата, долетя раздираща болка, сякаш мрачината подкопаваше самия ѝ дух. За разлика от обикновена рана, която можеше да бъде загърбена, тази болка се бе вкопчила в съзнанието ѝ и не искаше да я остави. Усещането бе ослепяващо.

Страданията бавно я оставиха, макар вкочанението да не изчезна. Девојката отвори очи и откри, че е паднала на земята. Мин, избегнала черната вълна, беше отгоре ѝ, отдавайки ѝ вниманието, което младото момиче не бе получавало, откакто бе станало Теселор. Когато вълната мрачина се разсея, Ардън бе изчезнал. Лейн, видимо незасегнат, бързо влезе в имението. Дезмър се бе прикрил по-рано вътре и също беше невредим. Двамата с Мин помогнаха на Миранда да влезе. Отидоха във всекидневната, първата стая, която имаше годна за заключване врата.

— Ардън е понаучил някои нови трикове. Не мисля, че е в състояние да прави заклинания. Трябва да е новото оръжие. Откъде ли е намерил оръжие, което притежава активна магическа атака? Дори аз не съм открил начин да го сторя! — рече Дезмър с небрежен тон, обръщайки се към Миранда. — Добра работа с *твое* заклинание, между другото. Не бих си помислил, че го притежаваш.

— Оръжията ти се нуждаят от работа — рече Лейн.

Сега, когато бяха далеч от любопитни очи, ясно се виждаше, че малтропът не бе останал непокътнат. Една от ръцете му бе сгърчена като мъртъв паяк и се тресеше неконтролируемо. Бе седнал, което издаваше, че нещо с краката му също не е наред. Дезмър се впусна в защита на оръжейните си процедури, изреждайки различни оправдания за непълната защита от заклинанието, макар накрая да призна, че трябва да продължи проучванията си в тази област. Миранда се канеше да предложи помощ на Лейн, когато осъзна, че още не се е погрижила за своите наранявания. Съсредоточи ума си върху тях. Междувременно Лейн затвори очи. Дишането му се забави, почти спря. Много бавно треперенето спря и пръстите му се отпуснаха. По времето, когато Миранда бе възвърнала възприятията в крака си, Лейн се бе възстановил напълно и дишането му бе започнало да се нормализира.

— Страхувам се, че не разполагаме с много време да си ближем раните — каза Дезмър, поглеждайки нервно през прозореца. — Каквото успя да измъкне Ардън толкова бързо, със сигурност би могло...

На вратата се почука. Лейн моментално се измъкна през задната врата, последван от Дезмър, който бързо прошепна на девойката да отвори и да извика за помощ при нужда. Мин бе извлечена от стаята. Миранда си взе жезъла и нестабилно се приближи към вратата. Вече не знаеше какво да очаква. Държейки кристала на нивото на очите си и подготвяйки заклинание, девойката отвори. Удо.

— Господарке Теселор, какво се е случило! Навсякъде лежат мъртви войници, входната врата е натрошена — рече той.

— Удо — облекчено изрече тя. — Сам ли си?

— Да.

— Влез, моля — рече девойката.

Той го стори и затвори вратата след себе си.

— Удо... Трябва да вървя.

— И аз предположих нещо подобно, господарке Теселор — отвърна той.

— Там... аз не... беше Червената сянка — рече тя, съставяйки достоверна история в ума си.

— Червената сянка, господарке? — смаяно запита той.

— Да. Той... дойде да ме убие. Елитните го бяха последвали и се бориха храбро, отблъсквайки го с цената на живота си — рече тя, надявайки се кратката и опростена история да прозвучи правдиво.

— Не мислех, че би се появил на подобно място — каза Удо.

— Където има някой Теселор, твърде вероятно е да се появи и чудовището. Трябва да вървя — веднага, преди да се е върнал. Можеш ли да се справиш с управлението и сам?

— Ами, не зная, аз... — отвърна работникът.

— Зная, че можеш. Грижи се за хората и за себе си. Сега върви — каза тя.

Това бе най-лошата имперсонализация на заможно превъзходство, но като се имаше предвид състоянието ѝ, на по-добра не можеше да се надява. Когато Удо напусна с повече въпроси, отколкото отговори, Дезмър, Мин и Лейн се върнаха.

— Умна употреба на Лейновото прозвище, но ти отнемам точки за проявата на привързаност и загриженост. Във всеки случай, по изгрев трябва да сме се отдалечили колкото се може повече от това място — рече Дезмър.

— Но къде ще идем? — попита тя.

— Имам убежище наблизко, което може още да е непокътнато. То е последната ни надежда.

— Но... Тригора ще дойде. Може да успееш да се разбереш с нея. Възможно е тя да ти осигури парите. Тогава бих могла просто да се присъединя към нея и...

— И дума да не става. Тази жена ще е побесняла, когато се появи. Ще бъде невъзможно да се преговаря с Тригора. Не, страхувам се, че ще трябва да дойдеш с нас — изрече той с тон, който сякаш съобщаваше някакъв подразбиращ се факт, макар в действителност това да представляваше заплахата за отвличане.

Ако Миранда разполагаше с повече енергия, щеше да се впусне в спор, но след сблъсъка искаше единствено да се отдалечи колкото се може повече от имението. Сграбчи простоватата торба, която бе донесла със себе си, преоблече се в мръсните, но не толкова биещи на очи одежди, откри няколко коне и потегли. Мин и Лейн избраха да тичат. Бяха направили кратък опит да открият конете, яздени от войниците, но битката бе подплашила животните, тъй че неохотно трябваше да се задоволят с останалите. Тъй като наличните коне бяха товарни и тяхната най-силна страна бе издръжливостта, двамата пешаци съумяваха да не изостават.

Отправиха се на изток. Докато следваше коня на Дезмър, в ума на Миранда проблясваха мисли. Силен вятър разхвърляше снега около тях, а в далечината (отпред и зад тях) всичко изглеждаше спокойно. Защо сякаш ги преследваше?

Елитните. Ако Лейн не ги бе убил, те със сигурност щяха да отнемат живота ѝ. В крайна сметка придружаваха Ардън, който изглеждаше доста склонен да го стори. Бе убедена, че Елитните знаеха за ролята ѝ в търсенето на останалите Избрани и щяха да ѝ помогнат. А сега изглеждаше, че само Тригора знае.

Миранда се зачуди... Дали бе така наистина? Или само се заблуждаваше и армията я искаше по съвсем друга причина? Изобщо притежаваше ли някаква важност? От призоваването на другата

Избрана насам не бе сторила нищо, с което да помогне за откриването на другите. А и това бе представлявало дело на Лейн, не нейно. Съвпадение?

* * *

Миранда си нямаше представа, че не е единствената, загрижена за мястото ѝ в света. В малка затъмнена стая, потънал в дебрите на транса, Дийкън размишляваше над същата дилема. Взираше се с копнеж в безжизненото сърце на кристал, който държеше в дланта си. Преди много дни бе преровил паметта си из основи и си припомни всеки аспект от далекозрението. Но за негово огромно разочарование, тази магия също бе развалена от влиянието на планината.

Независимо от чудовищните усилия, които бе вложил, така и не бе успял дори да зърне Миранда, да я намери. Надълго и нашироко разговаряше с всеки, който би могъл да му помогне с превъзхождащите си знания, но единствената що-годе полезна информация се бе отронила от устните на самия Старейшина. Той му каза, че ако искал да съзре някого през непроницаемия воал на планината, целта трябвало да придобие видимост, подобно на маяк в нощта.

Проблемът тук беше, че нямаше как Миранда да разбере, че той се опитва да я намери. Можеше да я съзре единствено ако тя направи някаква изключително мощна магия по същото време, в което я търси. От негова гледна точка, това представляваше единственото решение. Трябваше да я търси непрестанно, заделайки малка част от съзнанието си да изследва околния свят.

Това забави работата му неимоверно. Нижеха се безплодни дни, но Дийкън оставаше непоколебим. Накрая усилията му бяха възнаградени. Внезапно потръпване в съзнанието му го уведоми, че има нещо, което може да види. Насочи целия си ум в търсенето му. Бавно се оформи премигващо изображение. Първоначално си помисли, че е допуснал грешка. Жената бе облечена по начин, за който само бе чувал. Елегантни — дори екстравагантни — дрехи. Едва когато образът се изчисти съвсем можа да се убеди, че действително съзира Миранда. Беше притисната към стена, животът ѝ бе в опасност.

Образът гаснеше едновременно с нея. Мъжът разтревожено гледаше как тя се опомня и атакува на свой ред, като накрая бива ударена със странна магия, подобна на която не бе съзирал досега. За

последно видя Миранда на земята, заобиколена от Мин и непознат мъж, когото не разпозна. Когато образът не се върна, Дийкън прекрати заклинанието.

Бе се надявал, че повторното ѝ съзиране ще успокои ума му, но напрежението само се бе увеличило, след като видя сполетялата я опасност и не знаеше дали е избягала. Неколцината изучаващи пророчеството чираци не бяха убедени, че целта на Миранда бе такава, каквато тя си мислеше. Мненията бяха разделени на два лагера — че или надвишава, или подценява важноста си. Консенсус около степента нямаше.

Дийкън седеше в тъмнината и мислеше. Не можеше да живее така. Трябваше да има решение. Както винаги, младежът се обърна към книгите си. Те винаги криеха нещо. Обръщаше страница подир страница от том след том, спирайки единствено при появата на слънцето. Нямаше полза от неотпочинал ум.

* * *

Групата не можеше да си позволи да пътува повече под разсветляващото небе. За да подобрят шансовете си да избегнат залавяне, преди няколко часа бяха пуснали конете и бяха продължили пеш. Сега се намираха наскред безлесна равнина. Заобикаляха я множество пътища, от които бе изцяло видима. Най-сносното прикритие представляваше падината между две ниски хълмчета. Стига по западния път да не минаваха патрули, щяха да останат незасечени. Тази нощ нямаше да се вечеря. Поне не и Миранда. Не можеха да рискуват да палят огън, а девойката не можеше да яде сурово месо като Мин и Лейн.

Тя прекара деня в лежане върху студената, снежна земя, опитвайки се да поспи. Отново разполагаше единствено с неподходящата роба от Ентуел, лишена дори и от откраднатото одеяло. Това, в комбинация с упорито нестихващия вятър, правеше спането невъзможна задача. Още един проблем, засягащ само нея. Лейн не се нуждаеше от сън, Дезмър също. Мин се настани на обичайното си място и тутакси заспа. Девойката се отказа от опитите да потъне в сън и за голямо неудоволствие на Мин се присъедини към Дезмър, който

бе приклекнал и оглеждаше хоризонта. Изглежда се усмихваше — неподходяща за настоящите обстоятелства гримаса.

— На какво точно се радваш? — попита го тя.

— Задава се нещо, което може да ни помогне.

— Приятел? Не мислех, че имаш такива.

— Казах нещо, не някой — отвърна Дезмър.

Миранда се огледа. Не видя нищо от полза, ала съзря нещо заплашително. Цветът на небето, увеличаващата се ярост на вятъра.

— Задава се буря — нервно каза девойката.

— Именно. В снежна буря сме в безопасност.

— В безопасност! — Миранда едва потуши невярващия си вик.
— Намираме се наскред открито поле, без никакъв заслон. Как е възможно да сме в безопасност?

— Не ни заплашва откриване. Само лунатик, фанатик или идиот би тръгнал да ни лови посред снежна буря. Дори бихме могли да поемем незабелязани по пътя.

Миранда си помисли да му изнесе лекция върху опасностите, които стоенето неподвижни носеше, да не говорим за пътуването, но знаеше, че словата ѝ щяха да си останат нечути. Реши да насочи мислите си върху собственото си оцеляване. Пригответи редица заклинания, които да ѝ помогнат да се стопли при приближаването на бурята.

А тя започна не след дълго, внезапно и вихрено. Шибаш вятър, стена от сняг. Противно на всякаква логика, групата отново пое на път. Жестокият вихър, сякаш притежаващ собствен разсъдък — и то коварен — задуха право в лицата им, забавяйки и без това охлювоподобния им напредък. Лицето на Лейн, или малкото, каквото можеше да се съзре от него, имаше лек оттенък на притеснение. Едва се забелязваше, но никаква емоция не бе оставяла следа по лика му, откакто бе зарязал ролята на Лео, за да покаже истинската си стоическа личност.

— Наблюдавай гърба ни — нареди Лейн наскред пронизващия вятър.

— Защо? Там има само сняг. Не по-различно от този пред нас и във всички останали посоки! — раздразнено отвърна девойката. Забиваше жезъла си в снега и го използваше като опора, за да се придвижва напред.

Въпреки нищожните ѝ приготовления, студът вече бе съумял да направи лицето и крайниците ѝ безчувствени. В качеството си на дълговременен обитател на севера знаеше разликата между досаден и опасен студ. Бурята бе прекосила линията. Още няколко минути и мразът щеше да донесе щети. След още няколко минути щетите щяха да бъдат перманентни. В ума ѝ проблясваха образите на глупавите ловци, които бе познавала, а чоканестите им ръце служеха за напомняне колко глуповати са били.

Периодично създаваше заклинание, което бе сглобила от уроците на Соломон, достатъчно да я сгрее за още няколко минути пътуване. Мин бълваше няколко огнени струи. Дезмър отпиваше с глътка от манерката, която носеше със себе си, А Лейн... Лейн просто се оправяше.

Пресният килим сняг бързо увеличаваше дебелината си. Невъзможно бе да се определи в коя посока са се отправили. Навсякъде съзираха съпътстващата ги ледена вихрушка. Дори шестото чувство за посока, което Миранда бе придобила от обхождането на мрачния север, изглежда я бе изоставило. Единствената им надежда да поддържат правилната посока бе да вървят право срещу вятъра. Това означаваше мъчително влачене през преспи. Не след дълго всяка стъпка се превърна в усилие.

— Колко още остава до убежището? — провикна се девойката към Дезмър, опитвайки се да устои на изкушението да погълне вледеняващия въздух с уста.

— Недалеч надолу по пътя в края на полето. Ако все още яздехме, можехме да го достигнем за половин ден път. Сега... — той не се доизказа. Дори неговата непробиваема увереност изглеждаше поразклатена.

— А сега ще умрем! — изкрещя тя.

— Няма да умрем! — викна той в отговор. Гласът му остави впечатление, че сякаш се опитва да убеди себе си. Търсеше нещо в джобовете на връхната си дреха.

— Тя няма да умре, защото заповедите ми са да я отведа жива — долетя глас зад тях.

Генерал Телоран. Стройна, с недокоснатата от годините грация и изключителна красота, споделяна от всички елфи, облечена в броня на Елитен. Само шлемът липсваше, отскубнат от Мин при предишна

среща и очевидно останал незаменен. Веещият в лицата им вятър бе попречил да надушат миризмата ѝ. Вятърът и снегът бяха прикрили приближаването ѝ.

Хиляди въпроси се вихреха из умовете на групата. Без значение дали фанатизъм, лудост или идиотщина я бяха мотивирали, Тригора ги бе последвала. Просияващите в острието на меча кристали показваха, че някаква магия ѝ е помогнала. За миг се чуваше само фученето на вятъра, тъй като всички изчакваха в мълчание. Следващият звук бе изсъскването на Лейновото острие. Малтропът не изчакваше заплахи, пазарлъци и хитрости. Двамата просто се сблъскаха.

Сраженията между двама майстори на меча представляваха рядка гледка. Движеха се с трудна за представяне скорост. Оръжията губеха очертанията си, движени от напрегналите всичките си усилия притежатели. Бавно, закрити от снега, вятъра и страховитата бързина на битката, кристалите в острието започнаха да засияват по-ярко.

— Върви! Дошла е за теб! — нареди Дезмър, изваждайки кинжала си, докато с другата ръка продължаваше да рови в джобовете си.

— Можем да приключим всичко още сега! — викна Миранда. — Не е нужно да има повече борба!

Дезмър не ѝ обърна внимание и предпазливо приближи битката. Остана на няколко крачки, като че изчакваше нещо. Проблесна светкавица. Мълнията на натрупващите се в меча на Тригора мистични енергии се стрелна към малтропа. Лейн умело промени позицията на меча си, за да отрази атаката, но синьо-бялата светкавица сякаш се разтроши при допира си с омагьосаното острие. Парчета светлина полетяха във всички посоки. Значително количество от тях удариха Лейн, прогаряйки до черно-белите му дрехи. Само леко потръпване на крайниците му показва свирепата болка, която изпитваше. Отстъпи една крачка, а Тригора постави едната си ръка зад гърба. Дезмър бързо зае мястото на лисугера. Малкият му кинжал изглеждаше нищожен срещу меча, но Тригора зае такава позиция, сякаш срещу ѝ бе застанала цяла войска.

— Дезмър. Смятах те за по-умен. Да бъдеш видян със звяра. Той е обществен враг. Дори и да нямаше заповед за убийството ти, би трябвало да те убия за съдружничеството с него.

— Опитай — рече той, изваждайки малка стъкленица от джоба си. При вида ѝ, Тригора се отдръпна няколко крачки.

— Тя е наша. Намесата в делата на Съглашенската армия е измяна. Не си мисли, че можеш да се измъкнеш с пазарлъци — предупреди тя, премествайки оръжието си от защитна в нападателна позиция.

— О, пазаренето вече е приключено. Цената е фиксирана. Просто очаквам парите. Вече би трябвало да ти е известна политиката ни. Пратиш ли вестител с нож в ръка и без злато, ние го отправяме обратно с нож в гърба и без пленник — отвърна Дезмър, счупвайки гърлото на стъкленицата с кинжала. — А злато не виждам.

Съдържанието на кристала засъска яростно. С каквото и да я заплашваше, зловонните му изпарения, надвили дори бесния вятър, дразнеха носовите на приятел и враг, без да подбират. С плавно движение Тригора протегна ръката, която бе държала зад гърба си. В дланта ѝ имаше кристал, онзи, който едва не ги бе убил преди пещерата.

— Наблизо имам още хора. Интересувам се само за мисията си, което означава момичето. Не ме интересува дали твоя милост, дракончето или малтропа ще умре. Възможно е дори аз да загина в експлозията. Стига момичето да оцелее, хората ми ще я намерят.

— Добре тогава. Нека видим чии играчки са по-смъртоносни, онези на армията или моите — каза Дезмър.

Внимателно повдигна стъкленицата. Тя бавно повдигна кристала. Лейн се отдръпна. Когато Миранда видя асасина да прибира меч си и да започва да се оттегля, девойката разбра, че освен ако не бъде сторено нещо драстично, фанатичните елфи ще се унищожат един друг. Без да мисли, Миранда се втурна помежду им. Обърна се към Дезмър да го помоли да спре и мигновено бе заловена в гръб.

— Какво правиш!? — каза Дезмър.

Лейн отново изтегли оръжието си.

— Съжалявам, но това е нещо, което трябва да сторя — каза Миранда, докато Тригора започна да я отдръпва.

Лейн скочи напред, готов да повали Тригора и да освободи Миранда. В разстояние на по-малко от един удар на сърцето, главата на девойката се изпълни със стотици объркани мисли. Накрая, движена повече от инстинкт, отколкото от разум, тя използва същото

заклинание, с което бе блъснала Ардън вчера. Вятърът удвои силата си и рязко промени посока. За щастие резултатът не бе толкова яростен като снощния, но бе достатъчен, за да спре атаката на малтропа. Телоран успя да направи още няколко стъпки в снега, достатъчни да скрият спътниците, които допреди малко бяха защитавали Миранда. Червеникав силует проряза снежната стена. Миранда се примоли Лейн да не е скочил отново, защото макар да разполагаше със силата да го отблъсне отново, не бе сигурна дали щеше да се насили да го направи. Но бе далеч по-лошо. Мин я бе последвала. В очите на животинката имаше гняв, страх и объркване.

— Мин, не — рече Миранда, ронейки сълзи, които застиваха с леден пукот върху бузите ѝ.

Опита се внимателно да избута дракончето, но талисманът на врата ѝ я предпазваше.

— Моля те, Мин! Остани с Лейн. Съжалявам. Ще се върна и ще те намеря, обещавам, но сега те моля да ме пуснеш — примоли се девойката. Видя как ръката на Тригора стиска меча по-силно. Ако зверчето се доближеше още, оръжието нямаше да остане неподвижно.

Мин застина, треперейки от студ и мъка. Всичко в нея ѝ казваше да продължи да я следва, за да спаси единствения човек, за когото я бе грижа, но същият човек ѝ казваше да остане. Щом Миранда искаше това, така щеше да бъде. Благородното създание стоеше и гледаше как закрилницата ѝ изчезва през снега. Когато Миранда не се виждаше повече и далечното хрущане на подкови затихна, тя се обърна с копнеж към Лейн, който стоеше до нея. Той също не я бе последвал. В очите му имаше нерешителност.

— Не тръгвай след нея — каза Дезмър, приближавайки се към тях. — Тригора ме познава добре. Знае, че ако не плати, ще си има проблеми. Ще знае къде да ни намери.

Поглеждайки към стъкленцата, Дезмър я запрати в снега. Тя изчезна някъде в бялата пелена, но ярки проблясъци синьо и червено оцветяваха бялата покривка в продължение на минута, предизвикани от съдържанието ѝ.

— Това бе антиподът. Не го бях тествал преди. Трябваше да преобърне температурата на всичко, което докосне. Интересно. Изглежда продължава да прави това, докато маната не бъде изчерпана. Замръзване, изгаряне и пак отначало. Представяш ли си колко

ефикасно може да бъде върху жива цел? — рече той, макар Лейн вече да се бе отправил към убежището, следван от дракончето. Дезмър постоя за миг, преценявайки възможностите, сетне закри.

* * *

Миранда бе хвърлена върху гърба на кон и след миг вече се носеше напред. Двете със „заловителката“ ѝ хвърляха нервни погледи назад, дори и когато четирима Елитни изникнаха от снега, за да се присъединят към тях. След минути стигнаха пътя, където Миранда и останалите бяха оставили конете си ден по-рано. Продължавайки по друма, скоро пред тях изникна заплашителен силует, добре познат на девойката. Черна каруца. Тригора скочи от коня и разтвори капака. Сетне се обърна към Миранда.

— Жезъл! — поиска тя.

Миранда ѝ го даде. Бързо бе хвърлен в задното отделение. Девойката понечи да го последва.

— Не! — бързо я смъмри Тригора. — В купето с мен.

Отвори вратата и блъсна Миранда вътре. Стоящият на пост до каретата войник вече се бе покатерил върху коня, който бе яздил Телоран. Тригора опря крак на стъпалото и се обърна към хората си.

— Слушайте! Никакво спиране, докато не се озовем във форта. Бързината няма да е достатъчна, ако звярът реши да ни последва. При най-малкия намек за появата му ще се изправим срещу него заедно! Не го нападайте поединично! Каретата ще продължи без нас! Вече е убил прекалено много от другарите ви. Преди острието му да ви докосне, то вече ще е обагрено с моята кръв, в това ви уверявам! — изрече тя, преди да влезе в каретата.

Вътре продължи да издава нареждания.

— Обърни се и постави ръце зад гърба си! — каза тя.

Миранда се подчини. Китките ѝ бяха пристегнати здраво.

— Сега се обърни към мен!

Девойката се извърна и получи нашийник. В него бе поставен кристал, наподобяващ онзи в края на тояжката ѝ. Щом той докосна кожата ѝ, Миранда изпита странно усещане. Доста болезнено, сякаш някой притискаше още неизлекувана рана. Съсредоточи ума си да потуши болката, но наместо това тя се усили, докато не я принуди да прекъсне концентрацията си.

— Какво е това? — запита девойката.

— Предпазна мярка. Освен ако болката не ти доставя удоволствие, бих препоръчала да се въздържаш от магии.

Каретата полетя напред със скорост, която далеч надвишаваше предвидената от изработилите я. Поклащаше се и се тресеше толкова силно, че Миранда бе сигурна, че ще се обърнат. Докато се опитваше да се задържи на седалката в пътническото купе, очевидно предназначено само за един човек, усещаше върху себе си погледа на Тригора. Очите ѝ не се отделяха от Миранда, почти пламтейки. Купето трепереше от звуците на кълещите копита, бесният вятър и скърцащо дърво, но пак бе надвиснала болезнена тишина, която можеше да бъде прекъсната единствено от глас. В крайна сметка Миранда бе ненавиждала тази жена, бягайки от нея и подчинените ѝ. А сега, скоро след като бе решила, че Тригора може да ѝ е съюзник, седеше до нея. Девойката заговори.

— Беше мило от твоя страна да ми позволиш да яздя с теб. Била съм в задната част на подобна карета. Беше... — поде Миранда.

— Не бъркай предпазливост с любезност. Измъквала си се прекалено често, за да бъдеш оставена без надзор.

Мълчанието сякаш отново избута гълчавата на вятъра и копитата. Девойката заговори повторно.

— Зная защо ме търсиш. Искам да ти помогна — увери я Миранда.

— Търся те, защото така ми бе заповядано — отвърна Телоран. — Запази си угодниченето и молбите за началниците ми, ако стигнеш до тях.

— Със сигурност са ти казали защо съм им. Несъмнено си питала — каза Миранда.

Тригора седеше мълчаливо.

— Трябва да имаш въпроси — рече момичето.

— Много, но не е моя работа да задавам въпроси. Не аз съм разпитвачът. Ще го срещнеш скоро. След като бе нападател от теб, убедена съм, че ще се радва да те срещне отново.

— Отново... Ардън? Ардън води разпитите? — попита девойката.

Генералът отново мълчеше. Протегна ръка и дръпна торбата, която Миранда бе оставила на пода с влизането си. След като извади кинжала и го огледа набързо, Тригора го прибра обратно и се навъси.

— Не носиш меча — ядосано каза тя.

— Не е у мен откакто Лейн ме залови за пръв път.

— Лейн... — просъска Телоран. За пръв път чуваше името на целта си.

Смръщването ѝ стана дори по-сериозно. По изражението ѝ Миранда лесно разгада, че обмисля как да се сдобие с меча.

— Единственият начин да се сдобиеш с меча и да не те последват...

— Е да им платя. Зная — прекъсна я Тригора.

Генералът премяташе идеята из ума си отново и отново. Плащането бе равнозначно на провал, признание, че не е могла да изпълни нареденото. Ала цената вече бе станала толкова висока. Бе изгубила най-добрите си хора и почти година в преследването на момичето и проклетия меч, който бе намерило. Може би времето бе настъпило.

— Трябва да бъде сторено.

— Отлично. Щом платиш на Дезмър, можем да се опитаме да убедим Лейн да... — ентусиазирано започна да планира Миранда.

— Тишина! Бъдещето ти зависи изцяло от това какво ще решат останалите генерали. Ще се оправя с Лейн, когато дойде времето — сопна се тя.

Последният ѝ коментар бе изречен с отбранителна нотка. Миранда бързо бе научила в каква степен генерал Телоран ценеше дълга. След като бе прекарала толкова време в опити да залови Лейн, това се бе превърнало в мания.

— Колко време преследваш Лейн? — попита Миранда.

Отново ѝ отговори само с мълчание — мълчание, което не бе нарушено с часове. Каретата спря само веднъж: достатъчно дълго, за да бъдат запрегнати нови коне. Купето далеч не бе луксозно, предназначено да разделя намиращите се отвън и помещаващите се вътре. Прозорците се изчерпваха с тънки зирки. Миранда се опита да разсее ума си от глождещия я глад. Периодично поглеждаше към генерала.

Елфът все така неизменно бе вперил очи в девойката, сякаш момичето всеки миг можеше да избяга. Бронята ѝ, несъмнено изящна след непосредствената си изработка, показваше захабеността на десетилетия носене. Разпозна една лъскава резка като дело на Мин.

Тригора намести увиснала плочка на ръката си, но парчето броня отново се размести. Придържащият ремък бе разкъсан, както и обличените отдолу одежди. Девојката се зачуди преди колко време е станало това и дали тя, Миранда, бе отговорна. Между разкъсаните парчета кожа и плат се виждаше непокрита плът, както и нещо друго. Нещо, привлякло вниманието на младата дама. Златна лента за ръка. Не беше изработена от тъкан, а от злато, стегната около ръката по същия начин, както нашийникът бе прикрепен към врата на девојката.

Гледката я накара да си припомни нещо. Нещо, което някой бе казал. Пазете се от тези, които носят злато... лицето ѝ трябва да бе издало нещо, защото Тригора наруши дългото мълчание.

— Какво има? — това бе заповед, не въпрос.

— Нищо... сетих се за нещо, което един старец каза.

Девојката реши, че за момента ще е най-добре да запази мълчание. Изтощението и слабостта от глада ѝ позволиха да се унесе, въпреки неудобните върви и тресенето на каретата. Не беше пълноценен сън, но пак бе по-добре от нищо. Периодично изплуваше от дрямката си, докато не бе разбудена от резкия край на пътуването.

— Затвори очи — нареди Тригора.

— Защо?

Вратата бе отворена рязко и светлината немилостиво жилна привикналите към мрачина Мирандини очи. Телоран слезе, двама от съпровождащите ги Елитни извлякоха девојката навън. Тя се олюля, забравяйки, че ръцете ѝ са вързани, когато понечи да се подпре на каретата. Телоран я улови.

— Поеми си дълбоко дъх. Това може да е последният път, в който ще вдишаш свеж въздух — предупреди тя.

Очите на Миранда се приспособиха и тя се огледа. Намираше се в градина, стриктно почистена от снега, заобиколена от ниска, яка стена. Изпълваха я редици войници. Носеха обикновени редови брони, които изглеждаха грубовати в сравнение с доспехите на Елитните. Не се виждаше ничие лице, всички бяха спуснали абралата си. В центъра се издигаше квадратна каменна сграда, която изглеждаше прекалено малка, за да заслужи такава отбрана. Девојката бе отведена вътре. Вратите бяха отворени от двамата постови, застанали мирно.

Вътре бе пълен мрак, не се виждаше и искрица светлина. Едва привикналите към светлото очи трябваше отново да пронизват

чернотата. Скоро Миранда можа да различи бледо сияние, излъчващо се от кристала в нашийника ѝ. Бледосинята светлина превръщаше мрака в сбор размити форми.

— Затвори очи — нареди Телоран.

Миранда бързо се подчини. Разнесе се познатото съскане на запалвана факла. Момичето предпазливо погледна. Танцуващата жълта светлина огря картина, която девойката предпочете да бе останала скрита. Постройката имаше една-единствена стая, като пространството биваше нарушавано единствено от издигащите се колони. Решетки обгръщаха стените, оформящи десетки килии, до една празни. Отправиха се към арка, иззад която се виждаха спускащи се стълби.

Те отвеждаха само до долния етаж. Следващото стълбище се намираше в другия край на помещението. Това правеше невъзможно бързото преминаване през подземията. Всеки етаж трябваше да бъде прекосен изцяло. Миранда бе отвеждана все по-надолу, в някои от килиите вече съзираше затворници. Хвърли поглед към пленниците. С всеки нов етаж у девойката се засилваше впечатлението, че е виждала тези лица ѝ преди. Някои изглежда също я разпознаваха. Имаше и неколцина, чиито погледи говореха за нещо по-силно от просто разпознаване. За краткото време, в което факлата осветяваше ликовете, чертите им показваха шок, гняв и омраза. На всеки етаж имаше поне по един, който с енергични викове призоваваше за проливането на кръвта ѝ. Съпровождана от ехото им, Миранда затвори очи и се остави да бъде отведена. Накрая се озова на етаж, където не последваха викове. Девойката отново погледна.

Това трябва да бе последният подземен етаж, разположен дълбоко под повърхността на земята. Бе със същата големина като предишните помещения, но нямаше килии. Всъщност бе празен. Имаше само два стола, куп вериги, маса и разпитвач. Ардън. Изглежда не бе сменил опустошената броня, която бе носил при последната им среща. Алебардата му бе подпряна в ъгъла на стаята, далеч от блясъка на факлата, но предадена от сияние, идентично на онова от нашийника на Миранда. Появилите се преди, за кратко интелект и яснота сега представляваха постоянна част от лика му. Появата на девойката прибави към комбинацията и развеселено доволство.

— Успя да я заловиш най-накрая? Великолепно. А оръжието?

— Не го носеха. В името на навременно и сигурно придобиване, смятам плащането на откупа за най-добро действие.

— Разбира се. Ако бяхме им занесли дължимото преди останалите отряди да се намесят и развалят нещата, щяхме да сме си спестили значителен период време.

— И животи — прибави Телоран.

— Животите са евтини, времето е безценно — каза Ардън без следа от шеговитост. — След като похарча малко от този неизмерим артикул с първата ни награда, двамата с теб ще се погрижим за придобиването на втората. Върви. Остави торбата, а ако този жезъл е неин, остави и него. С грубата сила се приключи, сега е време за умения.

Генерал Телоран затръшна вратата на излизане. В стаята останаха само Ардън и Миранда. Той се поусмихна.

— Седни. Отпусни се.

Миранда седна.

— Страхувам се, че няма да мога да се отпусна, докато ти си наблизо. Не и след като се опита да ме убиеш.

— Извинявам се за това. Не можах да разпозная лицето ти. Добре беше, че бившите ти заловители те изкопчиха от мен. Сред колегите ми щеше да избухне голямо брожение, ако те бях убил, преди да съм преценил полезността ти. За тази цел — рече той, вземайки торбата ѝ, преди да се настани на другия стол и да се приведе напред, — да те погледнем.

Нелепо, докато изричаше това, затвори очи. След няколко мига кимна замислено.

— Порядъчна магьосница. Предимно елементална със сносна доза целебно умение и щипка езотерика. Нищо специално, но... порядъчно — рече той. Започна да изважда неща от торбата и да ги поставя върху масата.

— Кой ти каза това? — попита Миранда.

— Никой. Виждам. Надушвам, дори усещам. Имаш хубава, плътна аура около себе си, духовете изглежда те харесват. Отдават ти особено внимание. С известен опит би могла да се превърнеш в забележителна сила, както показва малката ти демонстрация край мините. Ще трябва да се погрижа за по-добър нашийник.

— Да оставим това! Можеш да ме развържеш, няма нужда от нашийник. Зная какво искате и искам да ви помогна — каза девойката.

— Така ли? — запита Ардън, повдигайки вежда и поставяйки кинжала ѝ върху масата. — Това е интересно. Кажете ми, какво искаме?

— Искате да намерите Избраните! Бранта раздира света, а вие знаете, че Избраните започват да се появяват, за да ѝ сложат край. Искате да ги намерите и да ги събере, за да престанат веднъж завинаги тези сражения.

— Каузата ни е възможно да се интерпретира и така. Но за какво си ми *ти*?

— Защото имам роля в това, в пророчеството!

— Ти си Избрана? — запита той, повдигайки вежди.

— Не, но мога да ги намеря.

— Избраните ще се намерят сами — поправи я Ардън.

— Не, пророчеството се променя. Със собствените си уши чух духовете да го казват.

— Няма как да ги чуеш с ушите си.

— Говореха чрез устата на пророк.

— Всички пророци на север от фронта служат в Съглашенската армия. Нямам как да си чула пророк — а дори и да беше, ние също щяхме да узнаем — отвърна той, изгубил интерес към Миранда и продължавайки да се рови в торбата.

— Той не беше... слушай, защо спорим? И двамата искаме едно и също! — настоя тя.

Ардън не ѝ обърна внимание, поставяйки на масата превръзки и стъкленици, поклащайки глава в развеселено учудване, докато прочиташе етикетите им.

— Ама че дефектна работа — рече той на себе си.

— Развържи ме и ще ти покажа! Имам Белега, Белега на Избрана, върху лявата си длан.

— О, да, добре съм запознат с този факт. Ръцете остават завързани — каза той. Бе стигнал до книгата, която бе взела от рафтовете на Лейн.

— Това не доказва ли нещо? Не доказва ли, че имам някакво призвание?

— Вероятно. Това предстои да бъде определено — разсеяно отвърна Ардън.

— Разчиташ ли нещо от това? — запита Миранда, внезапно сполетяна от надежда, че поне един от въпросите ще се изясни.

— Да. Всичко. Всъщност дори смятам, че прочетеното ще ми послужи веднага.

— Има страница, точно след средата на книгата, където има зачертан ред. Намери го! Каж ми какво означава! — настоя тя.

— Макар да нямам навика да правя услуги на затворниците си, няма да е нужно да отварям до страницата, за да ти кажа какво пише.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще пише „Платете ни пълната цена и можете да я задържите. Мечът ще бъде даден на куриера след заплащане. Оставете златото на следното място.“ Следват насоки, би ли желала да ги чуеш?

— Че защо ще казва това? — объркано запита девойката.

— Защото същото е изписано на всички останали страници — рече той, показвайки ѝ книгата.

Двете страници, които можа да види, както очевидно и останалите, които не можеше, съдържаха въпросното съобщение, написано на северен език от ръката на Дезмър. Очевидно бе взел откраднатата от нея книга и я бе сменил с тази.

— Любопитен съм, но това няма да остане дълго така, уверявам те. След момент всичко ще бъде ясно — рече той, изправяйки се и минавайки зад нея.

— Какво правиш? — запита Миранда.

— Подготвям се да започна разпита.

— Но защо? Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Още не зная всичко, което искам да узная от теб.

— Тогава ще ти кажа всичко, което зная.

— Не *знаеш* всичко, което знаеш.

Объркването на Миранда за кратко надмина страха ѝ и промяната се изписа върху лицето ѝ.

— Има множество информация, която би избутала настрана като нещо, което би могла да прецениш, че не е важно за мен, да не споменавам фактите, от които знаеш и двете половини, но не си била достатъчно умна да ги съединиш. Ще разполагам с всичко това по времето, когато приключим. Тъй като си толкова нетърпелива да сътрудничиш, от теб ще искам само да не се съпротивляваш.

Девојката затвори очи. Отново изреди наум причините, поради които се доверяваше на Съглашенската армия, причините, поради които те се нуждаеха от нея и причините, поради които тя се нуждаеше от тях. Краткият списък предположения бе звучал изкусително и убедително по време на първото съставяне. През последните няколко часа бе открила сериозни пролуки. Това чудовище, работещо за Съглашението, бе посегнало по заплашително успешен начин на живота ѝ при последната им среща, а сега тя трябваше да се остави да я разпитва! Всичко това въз основа на една оптимистична догадка! Бе разбрала, че е допуснала грешка, но вече нямаше как да се върне назад. Отчаяно преравяше съзнанието си в търсене на някаква мисъл, която да ѝ помогне да се успокои. Усетила тромавите пръсти да докосват слепоочията ѝ, девојката най-сетне се спря на нещо, казано от Дезмър. Можеше да бъде по-лошо. Можеше да я разпитва онзи Епидим, за когото бе споменал.

Странно, донейде познато и ужасно чувство пробяга из ума ѝ. Лек натиск, който често бе усещала, когато бе отчаяна. Не можеше да го опише, но досега не го бе усещала толкова силно. Източник бяха пръстите край слепоочията ѝ. Изобщо не помръдваха, но девојката чувстваше как се ровят из ума ѝ, все по-дълбоко и по-дълбоко. Сякаш притискаха не кожата, а съзнанието ѝ. Започна да си повтаря мантрата по-настойтелно.

Поне не е Епидим. Поне не е Епидим.

Усещането се усили.

Поне не е Епидим.

Къде бе усещала това преди?

Поне не е Епидим.

Бавно осъзна, че в ума ѝ звучаха два гласа, а не един... два нейни гласа.

Изгарящият ужас на разбирането я разтърси като мълния. Другият глас я бе тормозил и преди. Тъкмо това бе усещането — чувството, което разпознаваше. Нашественик в ума ѝ. Как? Защо? Обърканите ѝ мисли биваха допълнително заплетени от втория глас. Не след дълго не можеше да различи собствените си мисли от тези на нашественика. Накрая заглуши всички. Направи всичко по силите си, за да стори умствения еквивалент на затваряне на очи и запушване на уши. Тишина... Покой...

Поне не е Епидим.

Тази мисъл не беше нейна.

— Ти! — викна тя, разширявайки очи. — *Ти си* Епидим. Ти беше този, който ме преследваше всеки път, когато духът ми почти се предаваше! Ти беше този, който се опита да ме повали в бездната.

Отърси се от ръцете му и се опита да се изправи. Той я сграбчи за рамото, стисна го болезнено и отново я притисна в стола. Девојката направи отчаян опит да създаде заклинание, само за да получи болезнено и мигновено напомняне за оковата около врата си. Със свободната си ръка мистериозният разпитващ призова алебардата. Щом оръжието долетя при него, кристалът в острието засия ярко. Усещането в ума на Миранда се усили мигновено. Бе почти непоносимо. Отново стисна очи и впрегна цялата си умствена мощ в задачата да не допуска натрапника.

Нашийникът ѝ проблесна отново. Тя се отдръпна, черпейки сила от дълбочината на съзнанието си. Изгарящото усещане около врата ѝ спадна, но все още я измъчваше. Миранда се оттегляше все по-навътре и по-навътре в ума си, криейки се от чуждото присъствие. Откри, че ако съсредоточи силата си дълбоко, можеше да избегне ефекта на оковата и все още да удържа мрачната, промъкваща се чернота. Усилието бе неимоверно, не по-малко изтощително от тестовите, на които бе подложена в Ентуел.

Мина време, макар да не можеше да определи колко. Умът ѝ крещеше за облекчение. Усещайки натрупващата се умора, девојката започна да си говори наум, за да поддържа ума си.

Това бе грешка. Трябваше да помисля повече, рече си тя, борейки се с внезапен импулс да отвори очи. Краткият опит едва не я накара да изгуби фокус. Дръж си очите затворени, Миранда, дръж съзнанието си съсредоточено. Какво съм си мислила? През целия ми живот армията ми е носила само неприятности. Защо си помислих, че мога да им се доверя? Изобщо дали идеята е била моя? Дали той не ме е принудил да повярва в този абсурд? Но той се съгласи, когато казах, че търси Избраните, за да сложи край на войната. Може би все още има надежда. Може би това е изпитание на лоялността ми. Може би трябва да се предам, не крия нищо... Не!

Помни какво каза Дезмър. На Епидим не бива да се има доверие при никакви обстоятелства. Може да е един от тях, онези създания,

като плащовете, които ме нападнаха. Но Дезмър ме е лъгал, и преди... или? Не! Винаги бе честен. Не би ме предупредил за Епидим, ако не е знаел, че срещата ми с него би ми коствала живота.

Трябва да се съпротивлявам.

Той отслабва ли? Не, не, просто го дръж отвън.

Не спирай преди той да се е отказал, Миранда, не рискувай... Защо си мисля, че е лош? Дезмър каза да стоя нащрек, но каза ли, че е лош? Не. Изглежда разумен. В крайна сметка можеше да ни избие, ако действително е толкова силен, колкото изглежда. И ме пусна сам. Можеше да ме удуши, но ме пусна. Ще ми се да можех да видя какво става. Това усещане... опитвал се е толкова пъти отдалеч. Опитвал се е да ме предупреди. Защо не го послушах? А сега се съпротивлявам.

Трябва да го допусна в съзнанието си. Това ще сложи край на мъчението. Искам да видя какво става. Той е офицер от разузнаването на Съглашенската армия. Още от началото на войната. Знае какво се е случило с баща ми.

Трябва да видя какво става.

Няма причина да си държа очите затворени.

Мислите ѝ се заплитаха все по-заблуждаващо, а очите ѝ се отвориха. Инстинктивно се приготви за главозамайващото напрежение, което щеше да наруши концентрацията ѝ. Нищо такова не последва. Стаята бе тъмна. Синьо сияние пулсираше от алебардата и нашийника, осветявайки близката маса. Отгоре ѝ стояха еликсирите, бинтовете, книгата, кинжалът и златна ръкавица. Ръкавицата... тя беше ли в торбата? Претърси паметта си и получи непоклатимо „да“ за отговор. И не само, нещо в нея настойчиво я подтикваше да си я сложи. Посегна към нея... кога са били развързани ръцете ѝ?

Мисълта изчезна, не получила отговор.

Миранда спря рязко, когато осъзна, че Епидим я гледа, макар през полузатворени очи. Със сигурност щеше да я спре. Запита се защо изобщо искаше ръкавицата, както и кога Епидим се бе преместил пред нея. Отговорите бяха многобройни. Отново протегна ръка, но спря. Не трябваше да прави това. Трябваше да попречи на противника си да нахлуе в ума ѝ. Идея изникна на преден план в съзнанието ѝ.

Алебардата.

Да! — помисли си тя. — Служи му като моя жезъл. Ако успея да му я изтръгна, няма да е толкова силен. Дори мога да я използвам

срещу него!

Девојката посегна, бавно. Същевременно захватът му върху оръжието видимо отслабна. Изникналата в ума ѝ тревога бе властно сметена настрана. Ръката ѝ, трепереща от комбинацията на страх и усилие, почти бе достигнала оръжието, когато пръстите ѝ сами се заключиха около држката. Ръката ѝ бързо отдръпна алебардата, а кристалът в острието ѝ сияеше ярко.

Миранда се опита да я пусне, но ръката ѝ не се подчиняваше. Златната ръкавица, която бе изпитала необяснимото желание да си сложи, се издигна във въздуха. Вече нямаше съмнение, че Епидим бе предизвикал объркването. Притежаваше много по-голям контрол от нея. Момичето отчаяно напрегна мисълта си, търсейки нещо, с което да го прогони. Мислите ѝ биваха разкъсвани бързо и рязко още при самата поява. Мрачното влияние на Епидимовата воля се просмукваше в най-дълбоките кътчета на съзнанието ѝ.

Накрая събра цялата си останала воля и я тласна на повърхността.

Отстраняването на защитата бе последвано от рязко втурване навътре, което я притесни за миг, но тутакси последва и това, на което се надяваше. Агонизираща болка. Насочвайки магията си на повърхността, бе предизвикала ефекта на огърлицата. Проплака високо в ума си, а нейде дълбоко в нея втори глас стори същото. Усети как хватката на нашественика се разхлабва съвсем малко, но бе достатъчно. Изтласка го вън от съзнанието си. Пред себе си видя очите на Епидим да се съживяват. Захвърли алебардата му настрана и отново удвои защитата си. Натискът на проникването му бе изчезнал, заменен от силен тътен между гняв и болка.

— Това е нещо ново. Телоран! Ела тук! — викна той.

Миранда колебливо отвори очи. Той крачеше гневно из стаята, понесъл алебардата си. Вратата се отвори и Тригора влезе.

— Отведи я в килия, наситих ѝ се за днес! — заповяда той.

— Научи ли нещо? — запита елфът, хващайки олюляващото се момиче над лакътя и изправяйки го на крака.

— ОТВЕДИ Я В КИЛИЯ! — повтори ожесточено той, докато разтриваше врата си. — И НЯКОЙ ДА СМЕНИ КРИСТАЛА В НАШИЙНИКА!

Миранда бе отведена нагоре по стълбите, където към нея се присъединиха двама Елитни с факли. Осъзна колко много усилия ѝ бе коствала защитата, когато откри, че умът ѝ бе прекалено изтощен, за да накара краката да заработят.

Елитните буквално завлячиха измъченото момиче до най-близката килия, един етаж по-нагоре. След като бе захвърлена вътре, вратата се затръшна и се разнесе дрънчене на ключове, последвано от щракване на ключалка. След като мина известно време, възвърнало ѝ достатъчно сила, за да повдигне глава, Миранда се огледа. Килията бе меко казано оскъдна. Купчина раздрани парцали очевидно изпълняваха ролята на легло. Самотен стол играеше ролята на мебелировка, макар че ако можеше да се съди по скобите за ръце и глезени, очевидно предназначението му не бе да носи удобство.

Девојката се опита да се изправи, блъсвайки се в решетките. Движението бе съпроводено от дрънчене около врата ѝ. Протегна ръка и установи, че към нашийника ѝ на верига е прикачен друг кристал. Бе по-голям от юмрука ѝ и също болезнен на допир, само дето сега можеше да *усети* как изсмуква силата ѝ.

Поне по-големият кристал имаше едно предимство. Предоставяше повече светлина. Инак трябваше да седи в почти непрогледен мрак.

Отпусна се в стола, откривайки, че стоенето права понастоящем не си струва усилията. Миг по-късно погледът ѝ се спря върху нещо, за което определено не важеше същото. Купа. *Пълна* купа. С енергично оживление, за чиято наличност изобщо не бе подозирала, скочи към храната. Но с разочарование установи, че определението „храна“ е твърде щедро за съдържанието на купата. Бе изпълнена със субстанция, която опозоряваше всички каши. Сякаш някой бе посъбрал кухненска помия с помощта на комат хляб, който бе наронил отгоре. Естествено, нито това, нито вероятността от отрова попречи на Миранда да изгълта купата без лъжица.

Звукът на ботуши смътно достигна до изгладнялото ѝ съзнание, докато довършваше пиршеството. Когато се убеди, че е погълнала без остатък отворителната храна, девојката повдигна очи, за да види кой бе избрал да наблюдава спектакъла. Пред нея стоеше Тригора.

Генералът гледаше надолу към нея, принуждавайки я да осъзнае, че се бе свила в ъгъл, когато бе намерила купата. С огромно усилие

Миранда се изправи, опитвайки се да запази малкото останало си достойнство.

— Идваш да злорадстваш? — попита момичето.

— Никога не злорадствам. Особено при победа, която не е моя. Спа десет часа. Епидим започна да се страхува, че може никога да не се събудиш.

— Тревожел се е, че може да умра? — рече девойката. — Мислех си, че се надява именно на това.

— За друг може би, но не и за теб. Много рядко попада на субект, който представлява предизвикателство.

— Аз съм предизвикателство? — запитва Миранда.

— Съпротивлява му се над шест часа. Изтласка го навън по начин, по който никой друг не бе успявал. Това ти спечели интереса му — уведоми я Тригора.

— За мен е чест — предизвикателно каза момичето.

— А не трябва. Това означава единствено, че ще продължи да опитва. Все по-усилено и по-усилено. А когато успее да проникне, съмнявам се, че ще си направи труда да остави ума ти в състоянието, в което го намери. Може да не остави нищо от него. Откровено казано, ще бъдеш късметлийка, ако ти е останал достатъчно разсъдък да продължиш да дишаш, когато той приключи с теб — рече Телоран.

Миранда си пое дълбоко дъх.

— Ела. Дай ръка — каза елфът.

— Не. Защо? — възпротиви се девойката. Макар да си бе повтаряла безспир, че поне на Тригора може да се има доверие, случилото се през деня бе покъртило това убеждение.

Генералът протегна пита хляб и манерка. Миранда ги грабна. Купа помия далеч не бе достатъчна да засити трупания с дни глад.

— Защо ми даваш това? — успя да изрече с пълна уста.

— Няма как да бъда сигурна дали ще те храни... заслужаваш шанс — прошепна тя, привеждайки се по-близо. — Чуй ме. Никой не му се е противопоставял. Ровил се е и в моя ум, както и в стотици други. Каквото иска да узнае, ще узнае. Просто... се съпротивлявай. Стори всичко по силите си. Някой трябва да му покаже, че... *че сме в състояние да се борим.*

— Сме... какво означава това? Истина ли е? Той не е човек или елф? — запитва Миранда.

Тригора предпазливо се огледа, преди мълчаливо да се оттегли. Миранда отново остана сама и в опасност. Далеч не за пръв път се озоваваше в подобна ситуация, но този бе по-различно. Този път можеше да се окаже последен. Намираше се в килия, дълбоко под земята, очаквайки врага си да направи следващия опит да си проправи път в съзнанието ѝ. Трескаво търсеше из ума си някаква бледа надежда, в която да се вкопчи.

Имаше една.

Бе възможно пленилите я да направят същата грешка както преди, да не платят цената ѝ. Това би накарало Лейн да я спаси отново. Но далеч не беше вероятно. Двамата генерали изглежда постигаха единодушие единствено върху факта, че трябва да бъде заплатено. Нямаше значение. Това бе надежда, сияеща светлина в края на тунела, в която да впери очи. Дотогава трябваше да пази силите си. Епидим щеше да се върне.

Измина една седмица, прекарана по възможно най-мъчителния начин. Бе вързана през цялото време. Всеки ден получаваше купа помия от един от пазачите, чиито лица бяха скрити зад маска, след което биваше подлагана на разнообразни сондажи от страна на Епидим. Повечето представляваха цели маратони, оставящи я без сила. Други бяха кратки и коварни, прикрити в най-разнообразни начини, вариращи от опити да я вербува до обещания да я освободи. В известен смисъл най-лошото бе, че всеки ден я връщаха в различна килия. Невъзможно бе да се чувства в безопасност, но това ѝ отнемаше дори усещането за познатост.

Размишляваше върху това и се опитваше да игнорира ужасния вкус на храната, когато Епидим се приближи, за да започне поредното мъчение. Този ден обещавахе нещо ново. В килията имаше втори стол с подобни окови.

— Е, Миранда. Смятам, че е време да се запознаеш с някои от съседите си. Този познаваш много добре. Не е спрял да проклиня името ти, откакто го намерихме — самодоволно заяви Епидим, блъсвайки парцалив старец с превързани очи във втория стол.

Главата на стареца бе отпусната. Клюмайки в стола, той се поклащаше бавно, почти в делириум. Струваше ѝ се познат, но не можеше да се досети откъде. Имаше провиснала сива брада, изцяло плешив, с изключение на няколко вити сиви кичура.

— Е? За пръв път си толкова тих, старче. Тя е тук, в тази стая. Нямах ли какво да кажеш? — запита Епидим.

— Чакам тя да заговори — изграчи старчокът. Гласът му бе пресипнал, като че употребяван пресилено. Бе го чувала и преди.

— Защо? — попита генералът.

— Искам да зная къде е гърлото й... за да обвия ръце около него — обясни старикът.

Вдигна глава, разкривайки износена и зацапана свещеническа яка.

— Ти си свещеникът. Онзи, който срещнах след намирането на меча! — осъзна Миранда.

Той се хвърли напред с цялата сила, на която бе способна немощната снага. Епидим с лекота го усмири.

— Аз съм. Знаех си, че ще донесеш само мъка. Погледни ме! Виж какво ми стори! Вещица! Отрепка! Заради теб ще прекарам последните години от живота си в тази воняща, прогнила дупка в земята. Всяка нощ се моля да те застигне край, подобаващ на измяната ти! Извличам утеха от факта, че най-сетне си довлечена тук! Дано никога не съзреш дневна светлина! — изхрани той с презрение. Отново скочи да нападне Миранда, но Епидим го задържа.

— Какво прави той тук? Защо сте го заловили? — настойчиво запита Миранда.

— По същата причина, поради която и всички останали. Възможно е да са докоснали меча. Пророчеството, ако бъде правилно разчетено, твърди, че мечът ще попадне в ръцете на Избран. *Ще* заловим Избания, но за да сме сигурни, трябва да заловим всеки, който може да е докоснал меча.

— Ти ни обрече! ВСИНЦА НИ! Носеше този меч като чума И НИ НАПРАВИ ПРЕСТЪПНИЦИ! ПРОКЛЕТА ДА СИ! ПРОКЛЕТА ДА СИ, ВЕЩИЦЕ! — ревна духовникът, сетне изгуби глас и захриптя.

— Ще се предам. Ще се предам незабавно, ако ги освободиш — каза Миранда.

— О, не. Тези пленници никога няма да бъдат освободени — с равен глас изрече Епидим.

— Но защо? Несъмнено си прочел умовете им! Трябва да знаеш, че не са ти от полза! — викна тя.

— Така е.

— Тогава защо просто не ги пуснеш?

— Не. Трябваше да ги държим тук, ако не за друго, то поради вероятността някой от тях да е бил изключително важен за теб и така да се превърне в несъзнателна примамка. Беше налучкване, но нямаше да е първата подобна догадка, която да се окаже успешна. Случайно си една от онези бедни души, които ги е грижа за всички. Мислех си, че бихме могли да изпразним най-близкото село, за да запълним оставащите килии. Какво ще кажеш? Представи си под какво напрежение щеше да те постави това — рече с широка усмивка.

— Моля те, умолявам те. Освободи ги и ще те допусна в ума си — рече тя.

— Предай ми се и ще ги убия.

— Какво? Защо? Ти искаше да се предам!

— На първия ден. Тогава ти ме нападна. Нарани ме. Това е рядко. Много рядко. Безпрецедентно. По принцип бих убил за това — но не и теб. У теб има нещо специално. Притежавах всичко, което ме интересуваше, още след четвъртия час на първата ни сесия. Всичко, което трябваше да науча.

Не знаеш нищо ново, което да предложиш. Зная, че Лейн е избран. Зная, че друг Избран е бил призван. Дори зная как изглежда. Нещата, които трябваше да защитаваш, бяха оставени без защита, а дори и когато ги бях получил, ти продължи да се съпротивляваш. Продължи да защитаваш нещо в ума си. Осмели се да повярваш, че би могла да си по-силна от мен.

По тази причина ще бъдеш пречупена. Ако исках само ума ти, можех да се промъкна в съня ти. Искам да ти покажа, че не си достатъчно силна. Искам да ми покажеш докъде се простира силата ти. Ще бъдеш измъчвана, извивана, разкъсана и натрошена. Ще напругаш всичките си сили — и ще се провалиш. И тогава, когато най-накрая не ти е останала волята да ми се съпротивляваш, ще убия всеки един от тези люде пред очите ти — изрече Епидим. Гласът му бе спокоен, сякаш обясняваше нещо съвсем в реда на нещата.

— Докара гибелта на всички! Докара гибелта на *всички ни*! — успя да изрече свещеникът.

Епидим го извлече от килията и го предостави на пазач, който да го отведе.

— Знаеш ли, успях да надзърна в онова, което криеше от мен. Образ на майчиното ти лице, шепот от бащиния ти глас... дреболии. Тривиални неща. Безполезност. Произволни, незначителни събития от живота ти. Имам чувството, че когато бъдеш пречупена, това ще е всичко, което ще открия. Спомени, които са ти скъпи. Но въпреки това ще ги имам. Ще съзря всяка скътана сцена от ума ти. Всеки миг в градината с майка ти, всяка безценна визита на баща ти. Помисли върху това. И се наспи добре — каза Епидим.

Предната седмица бе нищо в сравнение с последвалата. Всеки ден пред нея биваше довеждан нов затворник. Беше ги виждала — макар и само преминавайки — и преди. Обикновени хора, търговци — всеки, за когото съществуваше подозрение, че е възможно да е докоснал меча. Някои не си я спомняха. В тези случаи Епидим я принуждаваше да им обяснява причината за задържането им. Повечето от заключениците не бяха получавали обяснения до този момент. Гневът, тъгата, объркването — всичко това се смесваше в просълзен изблик емоция.

В точния момент, когато Миранда усещаше, че сърцето ѝ сякаш бива откъснато от снагата ѝ, Епидим правеше поредния си опит. Агония в най-съвършена и пречистена форма. И всеки ден бе по-лош от предишния. Мъчителят подбираше все по-жалостни истории. Хлипащи майки, отделени от чедата си. Войници, които още не бяха видели семействата си след безкраен престой на фронта. И най-лошото бе, че Миранда не можеше да победи. Предаде ли се, затворниците щяха да бъдат убити. Бъдеше ли пречупена, затворниците щяха да бъдат убити. Можеше единствено да осигури повече време. Да отлага неизбежното.

След още една седмица Епидим се приближи сам, но Миранда не бе толкова наивна, за да помисли, че днес я очаква нещо по-различно. Носеше нещо, увито в черен плат. Чертите му бяха изкривени в усмивка на пълна възхита. Девојката не хаби сили да предполага що за мъчение ѝ е подготвил този път. Просто се подготви.

— Миранда, какво предполагаш получих днес? Със сигурност ще събуди интереса ти, уверен съм в това.

Миранда не отговори. Съсредоточи ума си, приготвяйки се за опита му. Епидим бавно разгърна малко от плата. Докосваше го бавно, предпазливо, сякаш бе животно, което можеше да хапе. Мислите на

девойката се насочиха към Мин и момичето отправи молитва създанието да не се намира вътре. Молитвата бе удовлетворена, но истината не можеше да бъде по-лоша. Горната част на плата бе отметната, за да разкрие великолепна, инкрустирана, гравирана дръжка. Дръжката на меч. *Мечът.*

— Ето го. Източникът на нещастията ти. Предполагам все още таиш илюзии, че имаш някаква стойност. Че си важна и затова сме те искали. Не. Всичко опираше до ето това. Преживените от теб в последно време изпитания се дължаха единствено на докосването ти до това парче метал. Би могла да бъдеш всекиго. Когото и да е. Това оръжие означава много повече, отколкото ти някога би могла. А сега е мое. Знаеш какво означава това, нали?

Не мисли, че не съм я видял. Тънката нишка надежда, проблясваща из ума ти. Че Лейн може да дойде, че някак ще успее да ме срази и да те спаси, може би дори и всички останали затворници. Това няма да се случи. Бе им платено. Те приеха. Сега си толкова безполезна за тях, колкото и за всички останали — изрече той, а от думите му капеше отрова.

Миранда насочи всичките си сили да не позволи на безнадеждността да проличи. Нямаше да му достави удоволствието да съзре болката ѝ.

— Уви, тази малка награда означава, че ще трябва да те оставя за известно време. Получих заповеди да помогна в проектите на колега, а това тук може да се окаже полезно. Но за да не ме забравиш, позволи ми да ти оставя нещо, което ще те измъчва в мое отсъствие. Има един момент, напук на скорошните ми добавления останал най-разрушителния миг в живота ти. Клането. Наскоро се бе присетила за него, нали? Чудила си се... как е възможно? Изтеклата информация никога не е била доставена. Дори и да е била, как е възможно атаката да е била толкова успешна, а разрухата така пълна?

Кенвард бе столица, близо до фронта. Бе укрепена. Можеше да удържи сила, десетократно по-голяма от онази, която я унищожи. Бе го правила и преди. Как бе възможно?

Сториха го нашите хора. Нямаше южни войски. Лично аз предадох заповедите от генерал Багу. Никой да не остане жив. Изтеклата информация бе само за прикритие, да предостави удобно обяснение в умовете на хората. Разбира се, не мога да изредя с

абсолютна точност имената на всички замесени войници, но мога да ти кажа следното: те всички бяха опитни, лоялни, покорни и достойни за доверие. Бяха сред най-добрите...

Като баща ти, той също беше сред най-добрите, нали? — рече Епидим, снижавайки глас, така че последните думи бяха прошепнати.

И той отстъпи назад, потъвайки в мрака, оставяйки само скъпоценния камък в алебардата да сияе, взирайки се в нея като подигравателно очище, докато накрай и той не изчезна. Тя зачака, докато затръшването на тежките врати не указа излизането на чудовището. Когато се убеди, че се е махнал, главата ѝ се приведе, а умът ѝ пламтеше. Гняв, страх, безсилие, омраза, отчаяние и какво ли още не се бореха за надмощие над съзнанието ѝ.

Ако не се бе оттеглил наистина, Епидим можеше да я срази с лекота. Плачът ѝ отекуваше из подземията. Пазачите пред вратата не реагираха. Не се постара да насочи магията си в себе си и кристалът на врата ѝ гореше, задействан от силната емоция. Не я беше грижа. Нищо не можеше да се сравни с болката в сърцето ѝ.

Избликът на чувства не я напусна, докато не припадна от изтощение. Прекара няколко часа без сънища и се събуди сред същата бледосиня тъма, в която бе прекарала последните две седмици. Почивката изобщо не бе възстановила силата ѝ, иначе бе твърде вероятно да започне целия процес отново.

Наместо това седеше изтощена. В слепоочията ѝ пулсираше тъпа, постоянна болка. Увесила глава, девойката забеляза нещо. Увисналият от врата ѝ кристал бе започнал да се пропуква. Момичето поклати глава, надявайки се да проясни поне малко ума си и се огледа. И други неща се бяха променили. На места стените бяха обгорени. Смътно си спомняше да насочва ума си към огнени заклинания, за да утеши поне част от гнева си. Бе вложила достатъчно сила, за да претопи решетките в бълбукащи локви, но кристалът си бе свършил работата — в известна степен.

Замъгленото ѝ съзнание бавно започна да се изчиства. Едновременно с това изникваха вероятности, породени от това ново знание. Двама от маскираните пазачи се доближиха до килията. Миранда застана неподвижна, докато единият замени повредения кристал, а другият остави дневната помия.

Девојката знаеше, че това бяха обикновени близници, които не можеха да надникват в съзнанието ѝ като Епидим, но предпочиташе да не поема излишни рискове, затова си позволяваше само невинни мисли в тяхно присъствие. Когато се магнаха, започна да планира. Някои от заклинанията ѝ се бяха промъкнали. Напегнесе ли сили докрай, постигаше малък ефект. Щеше да е болезнено, но можеше да успее да избяга сама. Трябваше да се фокусира, напук на болката от нашийника, върху заклинания, изискващи концентрация, която рядко бе постигала без жезъла си. Нямаше да е лесно, но поне представляваше някаква надежда. Надеждата щеше да ѝ дава сили.

Окуражена от факта, че избликът ѝ не бе предизвикал реакция от близниците, девојката пристъпи към работа.

* * *

Страданията ѝ бяха наблюдавани от изпълнени с мъка очи. Дийкън бе почувствал, че ако можеше отново да види Миранда, това щеше да успокои ума му и щеше да може да се заеме с работата си. Първо бе измъчван от факта, че получаваше образи за кратко и нарядко. Сега проблемът бе противоположен. Нощ подир нощ я гледаше, пленена и измъчвана. Преравяше книгите си в търсене на някакво решение, някакъв начин да узнае с точност какво се случва. Образите понякога се задържаха с часове, но бяха треперливи и се изменяха, оставяйки девойката като единствената солидност — и винаги бяха без звук. Понякога до нея имаше и други люде, но най-често беше сама.

Фокусираше се върху образите и се опитваше да извлече повече информация, но просто не разполагаше с нужната сила. На всичкото отгоре останалите чародеи вече се бяха отегчили от постоянните му молби за помощ, прекъсващи проучванията им и по тази причина дори не искаха да говорят с него. Накрая останаха двама, които му обръщаха внимание — Соломон и Калипсо. От двамата русалката се оказа по-услужлива, така че почти ежедневно се съветваше с нея.

Притеснен от последните визии, Дийкън зае обичайното си място край езерото и зачака. Дългата, сякаш лееща се коса на русалката и изумрудената ѝ опашка изникнаха на повърхността. Младежът веднага заговори. Калипсо бе свикнала с този му навик да преминава направо на въпроса.

— От видяното снощи със сигурност мога да кажа, че кристалът около врата ѝ се е променил. Убедена ли си, че никога не си чувала за тази практика? Кристал, използван за някакъв тип мъчение? — попита Дийкън. — Може би трябва отново да потърся в библиотеката.

— Ако е нямало нищо при третия ти преглед, надали ще има и при четвъртия — каза русалката. — Знаеш какво трябва да направиш.

— Трябва да зная какво става.

— Но това няма да помогне — предупреди го тя.

— Какво искаш да кажеш? Естествено, че ще помогне! Не мога да си я избия от главата, защото не съм сигурен за мястото ѝ в

пророчеството. Когато узная какво ѝ се случва, ще бъда в състояние да потърся елементи от тези събития в пророчеството. Ще ги открия. Тогава ще зная със сигурност, че всичко ще свърши добре и ще успокоя ума си — изрече той с цялата убедителност, на която бе способен.

— Изобретателен си. Ако не възнамеряваш да бъдеш рационален, поне следвай собствените си правила. Логиката диктува, че трябва да последваш уликите до истината, а не да избереш устройващата те истина и да нагодиш доказателствата към нея — рече Калипсо. — Умишлено отбягваш истинския корен на проблема си, защото знаеш, че представлява болест, за която няма лечение.

— О? И какво представлява тя?

— Няма да я назова. Само ще отречеш и ще се впуснеш в рационализации. Ще кажа само, че зная, а дълбоко в себе си ти също знаеш. Ще намериш покой, когато намериш начин да се изправиш лице в лице с нея и... — поде русалката, само за да бъде прекъсната.

— Ще говоря с Черупката! — изгърси Дийкън.

— Какво?! — запита магьосницата, объркана от внезапния скок на мисълта.

— Черупката! Трябва да открия със сигурност мястото ѝ в пророчеството, за да успокоя ума си, а само един човек може да каже това — Черупката! — рече той, скачайки на крака.

— Дийкън, чуй се само! Черупката говори само когато има да каже нещо — тоест, много рядко.

— Тогава ще го склоня — рече той тичешком.

— Той не е човек, а само куха обвивка. С по-голям успех ще получиш отговор от собственото си ехо. Държиш се глупаво, неразумен си и си прекалено оптимистичен. Това са всички симптоми! — викна подире му Калипсо, преди да поклати глава и да си прошепне: — Момчето ще си изгуби ума.

* * *

Миранда бе прекарала последните два дни в съсредоточаване на ума си върху задачата да отключи оковата около врата си. След като не успя, девойката прецени, че очевидно подобни усилия са били предвидени при изработката. Вероятно същото важеше за всички окови, но нямаше как да разбере. Колкото и да бяха болезнени опитите, болката бе за предпочитане пред безнадеждността — и размишляването върху наученото за клането.

Насочи усилията си към обхващащите китките ѝ окови. Почти моментално усети напредък. В края на един изпълнен с напрежение час дочу щракване, което накара сърцето ѝ да подскочи. Механизмът неохотно се разтвори и пристегналата лявата ѝ ръка гривна вече не представляваше проблем. Двамата пазачи, близници, патрулираха мълчаливо — както винаги. Дните, които бе прекарала под наблюдението им, бяха показали, че не проявяваха самоинициатива, вършейки единствено каквото им бѐдеше наредено. Но бяха изключително чувствителни към резки промени и винаги поглеждаха към нея, когато рѐмженето от усилие и болка престанеше.

Миранда не помръдна ръката си. Оковите за китките се намираха зад стола, а девойката бе обърната с лице към решетките, така че отварянето на едната щеше да остане незабелязано. След няколко мига пазачите възобновиха тихата си обиколка. С една свободна ръка щеше да е в състояние да държи кристала настрана от гърдите си и да си спести част от болката, но бързо отхвърли тази мисъл като прекалено рискована. Наместо това атакува и втората гривна по сходен начин. Беше изморена, но изкусителното видение на свободата ѝ даваше сили да продължи. По някое време се разнесе второ изщракване, оповестило свободата на другия горен крайник. След като си почина няколко секунди, се изправи пред нов проблем, който не бе обмисляла досега. Тѐй като бе обърната към решетките, оковите над глезените ѝ бяха видим. Ако искаше бягството да успее, трябваше да освободи и двата си крака, без стражниците да забележат.

Умът я болеше от преупотреба. Седмиците съпротива я бяха напъргали докрай толкова често, че бе открила с точност колко може да

понесе, преди да се пречупи. Опитах ли нещо толкова изморително като оковите, нямаше да разполага със силата да се изправи, когато приключеше. Толкова отдавна не се бе изправяла на крака без помощта на жестоки клещи, които да стискат раменете ѝ, че бе възможно напълно да е лишена от сила.

Миранда поклати глава. Ако съществуваше време за отчаяни действия, то бе настъпило тъкмо сега. Когато стъпките на пазачите долитаха най-слабо, тя сграбчи обгърналата проклетия кристал верига и я издигна от гърдите си. Ефектът бе удивителен. Мъглата в съзнанието ѝ се прочисти, значителна част от силата ѝ се възвърна. Две бързи заклинания преодоляха отслабената защита на оковите и освободиха и краката ѝ. Стъпките бързо започнаха да се усилват. Бяха чули!

Миранда се изправи на треперещите си крака. Не можеше да огледа добре камъка около врата си, но знаеше, че го бяха сменяли преди, така че трябваше да има начин да го извади. Заопипва, но навсякъде допирът прогаряше пръстите ѝ, лишавайки я от усещане. Стъпките почти бяха достигнали. Нямаше повече време за губене — трябваше да бъде готова. Приклявайки зад стола, тя удари кристала с цялата си сила в облегалката на стола. Той се напука. Нов удар. Отрони се парче. При третия удар кристалът се пръсна с ослепителен блясък, порязвайки ръката ѝ. Сетне настъпи тъмнина.

Мигновено девойката почувства сила, която не бе усещала от седмици. Преди месец щеше да смята подобно състояние за приближаваща смърт, но сега ѝ се струваше апогей на мощта ѝ.

Тъй като сиянието бе угаснало, мракът бе непрогледен. Това вероятно беше без значение за близниците, които патрулираха без светлина, но за девойката означаваше, че те могат да я виждат, а тя тях — не. Приклезна зад стола и напрегна ум, а пазачите спряха точно пред решетките. Какво щяха да направят? Трябваше да я обездвижат и да поставят нов кристал. Което значеше, че щяха да отворят вратата. Ако това стане, можеше да успее да се провери край тях и извън килията, но къде щеше да иде?

Двамата размениха реплики на език, който бе изцяло непознат на Миранда. Самотни стъпки се отдалечиха.

Миранда зачака за миг, но последва само тишина. Един от пазачите очевидно бе отишъл да доведе помощ или да донесе нови

окови, а партньорът му нямаше намерение да отвори вратата. Пред перспективата за още противници, времето за действие бе настъпило. Запрати приспиваща магия. Не разполагаше със силата за нещо по-силно. Пазачът се олюля, но не падна. Заклинанието не бе достатъчно силно. Сещаше се само за две неща, които можеха да са й от полза.

Девојката изскочи иззад стола, сблъсквайки се с решетките. Протегна ръка между тях и сграбчи пазача. Същевременно изрече думите на сънотворното заклинание, тихо, но настойчиво. Допирът и словата бяха достатъчни, за да постигнат нужния ефект. Пазачът се строполи на земята.

Момичето бързо насочи ума си към ключалката на килията. Почти моментално откри, че тя бе безнадеждно по-усложнена от оковите. Няколко мига се бори напрегнато, но накрая се отпусна върху решетките, хлипайки.

— Не съм достатъчно силна.

След миг от мрака долетя глас.

— Глупаво момиче — подигра се гласът. Слепият свещеник. — Глупаво, глупаво момиче. Отвори вратата!

— Не мога. Нямам нужната сила! Не мога да отворя ключалката!

— Научи се да тичаш и забрави как се ходи! Ключовете! Чух ги да издрънчават, когато пазачът падна! — изкомандва той.

— Разбира се! — отвърна момичето, протягайки ръце през решетките и търсейки наоколо, докато не намери ключовете.

Бяха само три. Вторият отвори вратата на килията й.

— Къде си? — обърна се Миранда към тъмното.

— Тук. Защо? Искаш да ме наръгаш в гръб ли? Това ще бъде най-честното нещо, което ще си вършила през нещастния си живот — просъска свещеникът.

— Ще те освободя. Тъмно е като в рог и... — прошепна тя.

— Вратата остава затворена, вещице! — отвърна й гневният му шепот.

— Ще се опитам да те измъкна — настойчиво изрече тя, достигайки вратата му. Когато се опита да пхне ключа, бърза ръка го грабна.

— Аз съм свещеник. Призванието ми е да прощавам. Но няма да ти стана длъжник. Сега върви — или ще си задържа ключа и никога

няма да се измъкнеш жива. Освободи останалите, ако искаш, но тези решетки ще ме пазят от теб — предупреди я той.

— Щом желаеш.

В друг момент би останала да го убеждава, но сега не разполагаше с време. Останалите затворници бяха започнали да осъзнават, че Миранда се е освободила и изискваха същото. Девојката си припомни, че от двете страни на всяко стълбище стояха по две факли. Препъвайки се в мрака, достигна до една и я запали. Мистичното усилие я накара да се олюлее. Това беше последното заклинание, което можеше да направи, без да изпадне в несвяст. В проблясващата светлина видя десетки ръце да се протягат умолително. Поемайки факлата в кървящата си десница, девојката бързо започна да обхожда килиите, отключвайки ги една по една. Затворниците побягваха, мислейки единствено за свободата си. Едва неколцина бяха освободени, когато на стълбището изникнаха трима близници, запречвайки пътя им. Миранда яростно отключваше още врати. Отдавна бе спряла да мисли за собственото си бягство. Просто *трябваше* да освободи тези хора. Бяха тук по нейна вина.

Внезапно един от близниците скочи отгоре ѝ. Останалите двама, едва видими в ръба на факелното сияние, размахаха мечове, за да спрат вече освободените мъже и жени. Противникът на Миранда използваше железните си ръкавици като оръжие, вероятно получил заповед от Епидим да не я убива. Девојката размахна факлата към него, карайки го да отстъпи. Мълчаливият, безлик скот вдигна ръка да я удари. Миранда едва успя да избегне удара. Нападателят се обърна, за да я последва, вдигайки ръцете си със склучени пръсти. Чифт могъщи лапи изникнаха от тъмнината между решетките, сграбчвайки забралото му. Мощно дръпване блъсна главата на близника в решетките, още веднъж, още веднъж. Когато го пуснаха, пазачът се просна на земята.

Светлината на факлата освети спасителя на Миранда. Не бе го виждала от месеци, но го разпозна и без захабената му броня.

— Тус! — викна тя, докато отключваше килията. Друг от пазачите се втурна към нея.

Тус, значим член на бунтовническа организация на име Подронието, помагал на Миранда и преди, блъсна вратата с цялата си сила. Решетката посрещна атакуващия близник и го повали на земята. Едрият мъж сграбчи меч, който първия пазач бе избрал да не използва

и затича към третия войник. След три тромави, невероятно могъщи удара, ратникът падна. Проблесна приглушена светлина и близникът се разрони на прах, оставяйки само купчина доспехи. Бърз замах в гърдите на оставащите двама близници предизвика същия ефект. Каквото и да бяха тези създания, със сигурност не бяха живи.

— Насам. Кая е тук. Ще я намерим. Ще я освободиш — изрече Тус, по-скоро като факт, отколкото като молба.

— Трябва да освободя всички — отвърна Миранда, отключвайки нова решетка. Тус сграбчи за ризата стареца, изтичал отвътре.

— Ще вземеш ключовете от убития пазач и ще отключиш всички тези килии или ще ти откъсна ръцете — отбеляза мъжаката.

Встреченият старец закима енергично и бързо се зае със задачата. Тус се обърна към жена, която бе чула заплахата, грабна ключовете от друг повален войник и ѝ ги подхвърли.

— Ти ще ни последваш. Ще отваряш всички килии, които пропуснем — добави той.

Видимо страхувайки се да не я сполети същата съдба като пазачите, жената се съгласи. Миранда далеч не бе във възторг от метода, но одобри резултата и тръгна с Тус. На всеки етаж имаше по двама пазачи. Залисани с тълпата избягали затворници, едрият бунтовник се оправяше с тях без проблеми, оставяйки зад себе си купчини пепел и брони. Всеки убит близник предоставяше нова връзка ключове и някой ужасен беглец биваше впрегнат в работа. Факли биваха запалвани, етажи биваха изпразвани. Цареше тотален хаос. Едва на предпоследния етаж намериха килията на Кая.

Силната млада жена зад решетките бе сред водачите на Подронието и дори след сторилото ѝ се цяла вечност пленничество не бе изгубила пламъка в очите си.

— Миранда! Още когато те видях знаех, че нещата скоро ще се променят! Ти си истински дар от боговете! — обяви Кая, грабвайки меч от най-прясната жертва на Тус, оглеждайки се предизвикателно за други противници.

— Не си ядосана? Тук си заради мен — рече Миранда, объркана от факта, че не бе изискано извинение от нея.

— Рано или късно щях да се озова на подобно място. Но благодарение на теб, още десетки други също бяха затворени! — развълнувано каза жената.

— Не разбирам — изрече Миранда.

— Никой не вярва, че армията е способна на това. В какво ни е превърнала войната! Хората ще бъдат гневни, наранени, в невъзможност да се самозалъгват повече, в безизходица. Това е рецептата за членове на Подронието. Редиците ни ще се удвоят! И това благодарение на теб.

— Не беше ли измъчвана?

— Не повече от няколко минути, ако наричаш интервюто на стола мъчение. Всъщност, откакто бе доведена, онзи с алебардата нареди на тези животни да ни хранят по-добре. Каза, че ни искал здрави и оживени.

Миранда потръпна. Епидим бе искал да са здрави, когато ги убива. Искал е смъртта им да ѝ причини колкото се може повече болка.

— Да вървим. Ако Тус ми е оставил някого да убия, ще се погрижа да останеш недокосната по време на бягството ни — заяви Кая.

— Не! Не мога да дойда с вас — отвърна девойката.

— Трябва!

— Не. Вас може и да спрат да търсят, след като избягате, но към мен Епидим има особено отношение. За всички ни ще е по-добре, ако съм сама.

— Добре тогава, но ще се срещнем отново — каза Кая.

— Ще бъдеш моя жена — заяви Тус.

За момент тримата замълчаха.

— Ти вече си имаш жена, Тус. Хенна, забрави ли? — напомни му водачката на Подронието.

— Ще бъдеш новата ми жена — поправи се мъжаката.

— Мърдай, Тус. Чака ни вербовка.

Тус кимна и двамата затичаха нагоре по стълбите. Фортът разполагаше със значителна част близници, които със сигурност бяха ожесточени бойци, но дори и те не можеха да се справят с побесняла тълпа, превъзхождаща ги в съотношение десет към едно. След минути тежките врати бяха отворени и затворниците се бяха разбягали във всички посоки. Оцеляха не повече от десетима пазачи.

Живите се заеха да претърсват форта. Останалите избягали затворници не ги касаеха, но Миранда трябваше да бъде открита. Когато всяка килия и целият двор бяха претърсени, близниците

започнаха да търсват околните поля. Откриха само следа от кървави капки, отвеждаща до захвърлена край вратите факла. Трябваше да бъдат проследени стотици следи. Миранда щеше да бъде намерена. Войниците се отправиха пеша в посока на залязващото слънце, тъй като конете бяха откраднати от затворниците.

В продължение на няколко минути единственият звук идваше от вятъра, нямаше никакво движение. Накрая в един мрачен ъгъл нещо се размърда. В конюшната, простовата барака край укреплението, Миранда избута корито с овес и пролази навън от скривалището си. Отиде до поилката, счупи насъбралата се на повърхността ледена корица и жадно напълни шепи. Когато утоли жаждата си, колебливо се обърна към овеса. Нуждаеше се от някакви провизии. Суров овес щеше да свърши работа. Посягайки в коритото, девойката почувства студено, познато усещане върху врата си. Острие.

— Не се и опитвай да поглеждаш. Къде е момичето? — прошепна груб глас.

Миранда не разполагаше с енергия да се страхува.

— Откри го — отвърна тя, победена и твърде изморена, за да се страхува.

— Миранда?! — долетя глас, който разпозна.

— Дезмър? — каза девойката, обръщайки се уморено, когато острието бе махнато.

— Ти си причинила всичко това? Що за момиче в беда успява да избяга само? — отбеляза той, смеейки се невярващо.

Беше облечен в бяла роба с качулка. На гърба му имаше метната торба с идентичен цвят. В едната си ръка държеше нож, другата бе заета с едричък чувал. Съдържанието на чувала се мятеше яростно.

— Дезмър, не можеш да ме предадеш отново, трябва да предупредя... — започна Миранда, а гласът ѝ трепереше.

— Не съм тук да те върна, а да те измъкна — рече той, подкрепяйки я, докато я отвеждаше към прозореца. — Отслабнала ли си? Струваш ми се по-тънка от... небеса, Миранда, ако не знаех, че са минали само няколко седмици, щях да се закълна, че са били пет години на оскъдица.

На светлото девойката можа и сама да види резултатите от пленничеството. Бе видимо по-слаба, пребледняла и окъсана. Дрехите, ръцете и лицето ѝ бяха покрити с мръсотия. Дясната ѝ ръка бе

стиснала туниката и бе обградена от кърваво петно. Говореше завалено, сякаш всеки миг щеше да припадне.

— Лейн тук ли е? — запита притеснено тя.

— Трябва. Аз... — поде Дезмър.

— А Мин? — прекъсна го Миранда.

— В чувала е. Бяхме...

— Защо?

— Не искаше да тръгне с Лейн, не ме слушаше, а не исках да я оставям сама... — успя да изрече той, преди за пореден път да бъде прекъснат.

— Защо ми помагаш да избягам? — запита девойката.

— Не донесоха цялата сума. Само малко повече от половината — небрежно каза Дезмър, сякаш не си струваше да се говори за това. — Миранда, какво са ти сторили вътре?

— Защо им е... Знаят! Дезмър, кажи ми, къде е Лейн? — скочи тя, настойчивостта ѝ пробила си път през умората.

— Планът беше да им отвлече вниманието за достатъчно дълго време, за да може той да се промъкне през стената и да влезе вътре. Преценявах възможностите, когато започна тази суматоха — за която и двамата бяхме на мнение, че е повече от достатъчна. Трябваше да изчака, докато пазачите отърчат вътре, сетне се прехвърли през стената. Все още трябва да е във форта. Защо?

— Опитвах се да проникнат в ума ми. Знаят, че е Избран. Ще се опитат да го заловят — или да го убият, не съм сигурна. *Затова* не са платили пълната сума. Знаели са, че той ще се върне, за да ме изведе! Трябва да го намерим!

— Спокойно, Миранда, спокойно. Дватамата с Лейн не се занимаваме с това от вчера. Не съм толкова наивен, за да преценя, че това е било нещастна счетоводна грешка. Подготвени сме за всякакви непредвидени обстоятелства. Ето, вземи малко храна. Смятам, че трябва да хапнеш нещо — изрече Дезмър със загриженост в гласа, докато преместваше торбата си и започваше да рови в нея. Навън вятърът се усили.

— Не сега! Няма да бъда отговорна за затварянето на още някой! Ще го намерим и ще избягаме! — каза девойката.

Сянка затъмни прага, привличайки вниманието ѝ. Бе Лейн, носещ торбата, с която Миранда бе пристигнала.

— Мечът не е тук — каза той, облечен сходно на партньора си. Подметна торбата в краката на девойката.

— Лейн! Трябва да се махнеш! Бягай! — рече тя.

— Това е планът — съгласи се Дезмър. — Но първо отвори ръка.

— Не съм гладна! — каза Миранда, лъжейки храбро в името на по-бързо бягство.

— Но *кървиш*. Хайде — каза той, изваждайки тънка стъкленица от торбата си.

Девойката показва ужасяващата на вид рана. Дезмър извади запушалката. Сякаш наля врящо олово върху дланта ѝ. Миранда изохка и отдръпна ръка.

— Страхувам се, че това не би трябвало да се случва. Не съм особено опитен с лечебните еликсири — извини се белокосият.

Когато болката се поуспокои, Миранда отново разтвори пръсти и видя, че раната се е затворила, макар по дланта ѝ все още да имаше остатъци. Миг по-късно тримата предпазливо пристъпиха сред гаснещата дневна светлина. Всичко бе спокойно. Отправиха се към вратите, все още зеещи след бягството на затворниците. Лейн вдигна ръка, давайки им знак да спрат. Подуши бавно и дълбоко. По лицето му пробяга притеснение.

— Не си доволен? — запита Дезмър.

— Вятърът. Върти се около нас. Не ми е от полза — отвърна малтропът, оглеждайки хоризонта.

— Може би няма нищо за надушване — предположи полуелфът.

В отговор Лейн впери очи в една точка, а ръката му бързо се премести върху дръжката на меча. Каквото и да беше, приближаваше се към тях по въздуха, бързо скъсявайки разстоянието. Между форта и най-близкото прикритие се простираше поле от сняг и лед. Единствено Лейн можеше да го достигне, преди формата в небето да се е спуснала отгоре им.

Дийкън изтича до малката колиба в края на селото, където държаха пророка си. Двама чираци, възрастен мъж и по-млада жена, седяха вътре. Очевидно и двамата бяха зажаднели за нещо, което да ги откъсне от сучноватото им задължение. Нахлулият задъхан млад чародей бе приветствана гледка.

— Майстор Дийкън, някакъв проблем ли има? — запита жената.

— Не, не. Дойдох да те освободя, Мера, теб също, Карр — рече той, поемайки си дъх.

— О! — възкликна Мера развълнувано, но бързо увеси нос, сполетяна от някаква мисъл. — Но смяната ми ще приключи след шест часа. А на Карр му остават три.

— Смятам, че разполагам с нужното старшинство, за да ви освободя няколко часа по-рано.

Двамата бяха особено щастливи да си получат следобеда. Не бяха толкова глупави да задават въпроси защо един от обичайно себичните майстори би се заел с такава безплодна задача. Нито му напомниха правилото, че поне двама свидетели трябваше да наблюдават пророка.

Щом напуснаха, Дийкън постави стол пред Черупката и седна. Древната, крехка фигура не показваше признаци на живот. Главата му бе клюмнала безжизнено, ръцете бяха отпуснати в някакво подобие на удобна поза. Взираше се с угасналите, мъгляви очи на труп. И въпреки това младежът почтително помълча няколко секунди.

— Черупка. Връзката ти с духовете няма равна на себе си. Зная, че говориш само когато те наредят, но става въпрос за нещо изключително важно.

Крехката фигура стоеше неподвижно.

— Използвах ограничените си умения да наблюдавам жена, към която ти се обърна по време на последната реч. Умолявам те, велики пророче, говори за нея. Къде се вписва. Какво са планирали съдбите.

Мълчание.

— Ако съм разчел предсказанията ти правилно, тя ще има жизненоважна роля в събирането на Избраните. Ако е изложена на опасност, самото пророчество може да е застрашено — продължи той.

Мълчание.

— Чуй ме... Тобер — заговори тихо, използвайки името, което някога бе принадлежало на Черупката. — Ако нещо е останало от теб, трябва да ми повярваш. Трябва да зная за нея.

Мълчание.

— По дяволите, старче! Слушай! — викна Дийкън, скачайки на крака и повдигайки Черупката за туниката. Сякаш сграбчваше чучело. — Трябва да зная! Трябва да зная дали ще бъде добре! Трябва да зная

дали ще се върне при нас! Дали ще се върне при *мен*! Светът не може да оцелее без нея. Аз не мога да оцелея без нея. Говори! ГОВОРИ!

Съсухрени пръсти внезапно се вкопчиха около врата му и младежът бе издигнат във въздуха. Дийкън сграбчи китката на стареца и се замъчи да си поеме дъх.

* * *

Силуетите в небето се приближиха.

— Миранда, най-добре би било да се скриеш вътре, докато премине опасността — предложи Дезмър.

— Не се връщам обратно там — рече девойката, изваждайки жезъла и кинжала от торбата си.

В мига, в който докосна тояжката, в ума ѝ бавно започна да се просмуква яснота, за чието съществуване вече бе забравила. Все още беше слаба, но поне можеше да мисли.

— Дай ми Мин — нареди тя.

— Сега не е най-подходящото време за събирания. Нещо приближава насам, а единствената причина да се е запътило към това забравено от боговете място е да убие един от нас — или повече.

— Ако ще има сражение, не искам да е безпомощна — каза Миранда, срязвайки вървите.

Мин тутакси скочи отгоре ѝ, наваксвайки си за пропуснатите седмици, в които не бе могла да изрази привързаността си. Миранда бе повалена на земята.

— Да. Един безпомощен дракон щеше много да ни разсейва — жилна я Дезмър.

— Драгойли. Два — тихо обяви Лейн, отдръпвайки се към стената.

— Не. Лейн, не си донесох лъка. Единственият път, когато видях смъртта на едно от тези, бе след много майсторски изстреляна стрела — с наченки на паника изрече белокосият. За пръв път не показваше обичайното си самообладание.

— Какво е драгойл? — попита Миранда, опирайки се на жезъла си, за да се изправи.

Лейн вдигна пръст към небето.

Създанията бяха доста близо, спускайки се да кацнат. Всяко бе сиво като въглен, почти черно. Кожата им изглеждаше груба, камениста на вид. Приличаха на зле оформена, тромава пародия на дракон, изработена от скулптор, който бе разполагал единствено със смътно описание. Лапите, опашката и вратът изглеждаха

сегментирани, сякаш бяха прикачени едни към други. От главите им стърчаха корони назъбени рогове, изникнали под неестествени ъгли. Кухи орбити се вираха наместо очи. Назъбен ръб следваше контурите на челюстите им, превръщайки ги в трионести човки. Само прилепоподобните криле изглеждаха добре оформени, макар при приближаването Миранда да може да види, че дори и *те* бяха по-груби и ъгловати от необходимото.

Явно такова създание бе видяла да лежи мъртво в снега, когато бе открила меча. С изключение на леките различия в големината и неизбежните белези от битка, двете същества бяха напълно еднакви. Едното беше едро колкото слон, другото съвсем малко по-дребно. По-голямото животно бе яхнато от жена, която Миранда не разпознаваше. Бе облечена в типичното за севера сиво наметало. В ръката си държеше алебарда.

— Епидим имаше същата алебарда като нея — предупреди Миранда.

Мин зае атакуваща поза. Дезмър се притисна към оградата непосредствено край вратите. Лейн зае позиция от другата страна. Дракончето и девойката се присъединиха към него. Драгойлите се приземиха с разтресъл земята удар. Ездачката слезе. Разнесоха се приближаващи ги стъпки, сетне настъпи тишина, нарушавана единствено от свиренето на вятъра.

— Не е нужно да се криеш, Лейн. Зная, че си тук — викна жената.

Лейн хвърли остър поглед към Миранда.

— Трябва да кажа, че освобождаването на затворниците не ми изглежда като нещо типично за теб. Повечето от войниците също са мъртви. Не си си губил времето. Няма значение — разполагам с подкрепления в готовност. Изцяло от теб зависи дали ще се наложи да прибягвам до тях, Лейн. Наредданията ми са да те вербувам, ако успея — да те заловя, ако не успея — да те убия, ако се наложи — рече тя. От тона ѝ Миранда я побиха тръпки.

Междувременно Лейн бавно се промъкваше към отвореното навътре крило на вратата. Дезмър направи същото. Дватамата се приготвиха да ги затворят едновременно. Миранда долепи око до пролуката между портата и стената. Жената потропваше по земята с дръжката на алебардата си и изглеждаше замислена. Вятърът не

спираше да се усилва. Вече свиреше в ушите им. Жената трябваше да крещи, за да надвика стихията.

— Лейн не знае и едно заклинание, нали? — каза тя. — Още по-добре, че войниците са избити. Плащовете ще се окажат далеч по-достоеен противник.

Жената се извърна и закрачи към създаването, което бе яздила. При звука на оттеглящите се стъпки, Лейн се измъкна навън. Правеше широките си крачки едновременно с нейните. При извънтяването на острието му, Миранда се извърна. Ужасяващ звук от разрязване бе последван от отпускане на тяло. Миранда потръпна, но дори и нейният изтощен ум забеляза, че нещо липсва. Нямаше писък. Девојката се обърна и отново надзърна през цепката. Жената бе непокътната, като се изключи страховитата рязка, спускаща се от дясното рамо до лявото бедро. Бе се свила около забитата в земята алебарда. Драгойлите не помръдваха. Без да ги изпуска от очи, малтропът скрита тялото на земята и заби мечта си в сърцето на ездачката. Сетне уморено се върна обратно.

— Чудовищата защо не нападат? — попита Миранда.

— Чувал съм за това. Или са много добре обучени, или са свързани мистично. Във всеки случай не предприемат нищо, без да са получили заповед от ездач. Лейн още веднъж демонстрира защо е човекът на действието в екипа — рече Дезмър с глас, в който се примесваха гордост и облекчение.

— Трябва да вървим. Незабавно — нареди Лейн.

Останалите не възразиха и поеха на път с цялата си възможна бързина, което в случая на Миранда означаваше болезнено бавно. Сякаш бе будувала с дни — и доста вероятно бе да е било точно така. Краката ѝ постоянно заплашваха да откажат. Мин забави ход. Лейн вървеше далеч напред, а Дезмър се намираше между тях. Белокосият се обърна, когато провлачените стъпки на девојката изостанаха прекалено и не можеха да бъдат чути. Настоящият ѝ спасител викна нещо, но вятърът бе станал дори още по-силен и отнесе думите му. Наложиха се Дезмър да напегне гърлото си.

— Ако не побързаш, ще трябва да те нося! И... Лейн! — изкрещя той. Очите му се разшириха, уловили невъзможна гледка.

Миранда и Лейн се извърнаха едновременно. „Мъртвата“ жена бе посегнала към все още забитата в земята алебарда и се изправяше

на крака. Не можеше да има съмнение, че оръжието на малтропа бе пропуснало целта, защото кървавото петно на гърдите ѝ се различаваше дори и от тази далечина.

Девоичката знаеше, че Лейн умее да се движи бързо, но демонстрираната сега скорост бе невероятна. Достигна до врага си за времето, което ѝ бе нужно да се изправи на крака и да издърпа алебардата от земята. Повдигна оръжието си, но жената отрази удара му. Миг по-късно проблясък от кристала в острието блъсна малтропа, запращайки го на известно разстояние и избивайки меча от ръката му.

— Ще ми се да не бе промушвал сърцето. Ще трябва да се погрижа битката да не продължи дълго — каза тя. Лицето ѝ бе смъртнобледо, но въпреки това съумяваше да излъчва самодоволно отегчение.

Малтропът се хвърли към оръжието си, а жената завъртя алебардата и удари по-големия драгойл по гърба. Острието издрънча, сякаш бе блъснала камък, разкъсвайки въжето, привързало два вързопи към гърба на създанието. Драгойлът, въпреки получения удар, който бе достатъчен да убие човек, остана неподвижен. Повей на вятъра разпръсна съдържанието на вързопите — десетки наметала обсипаха земята край чудовището. Ново припламване на алебардовия кристал накара одеждите да се издигнат. Вятърът развяваше дрехите — празни, а същевременно диплещи се по невидими тела. Още два вързопи бяха третирани по сходен начин секунда по-късно.

— Ти, звяр! Убий елфа! Половината от наметалата да му помогнат. Останалите и другия звяр да ми помогнат за този. Убийте момичето, ако се наложи, но само в краен случай — нареди жената, хриптейки. Изхрачи кръв. — Уцелил си и дроба. Колко досадно.

* * *

— Мястото на онази с белия знак върху пътя е заплашено — изрече Черупката.

Както преди, говореше в поток от различни гласове, езици и напеви, макар един да изглеждаше далеч по-гръмък от останалите. Издигна се във въздуха, опъвайки веригата, прикована към китката му. Ръцете, краката и свободната му ръка увиснаха безжизнено, сякаш единствено левицата криеше някакъв живец.

— Кой? Кой я заплашва? Какво трябва да бъде сторено? Какво да сторя? — успя да промълви Дийкън.

Трябваше да мисли за собствената си безопасност. Трябваше да мисли, че се случваше нещо безпрецедентно. Трябваше да мисли за множеството правила, които бе нарушил — и последствията от въпросните нарушения. А мислеше единствено за въпросите си.

— По пътя крачат нарушители. Сенки в полето — тялото на Черупката потръпна.

Пръстите се разтвориха и Дийкън тупна на земята. Живот се вливаше и в останалите крайници и те започнаха да потръпват на свой ред. Крехката форма заопъва веригите, сякаш някаква невидима ръка я подмяташе из стаята. Дийкън пролази зад линията, указваща досега на синджирите. Трескаво започна да записва тайнствените слова, изречени от сто нови гласа, присъединили се към хора.

— Светлините са потъмнели. Два пръста не са юмрук. Избори. Решения. Бялото е станало черно. Сивото може да стане бяло. Поучавани определят поучаващи. Дълго пътуване, нужно и смъртоносно, извършено с една крачка. Достойният живот може да започне единствено след края на недостойния — прошепнаха гласовете.

Дийкън усилено записваше всичко чуто. Слабо, далеч изпод останалите гласове, можа да долови онзи, който бе доминирал в първите няколко изречения. Той тихо, но настойчиво повтаряше една и съща фраза. Нещо подсказа на младежа, че от всички гласове именно този отговоря на въпросите му. Това беше Тобер. Стори всичко по силите си, за да го различи сред множеството други, до един

предлагащи безценни напътствия за бъдните времена. Резервният му стилус бе застинал в очакване. Гласът бе толкова тих, толкова слаб. Какво казваше?

Вратата се отвори и Карр влезе. Бе се почувствал виновен, задето бе напуснал поста си, а и страхът от наказание също до голяма степен бе мотивирал връщането му.

— Той пророкува! Дийкън! Защо не си повикал останалите! Защо не записваш! — викна чиракът, но магьосникът остана неподвижен.

Какво казваше гласът?

* * *

Наметалата, на брой поне петдесет, бързо се понесоха към определените им цели. По-масивният драгойл се впусна към Дезмър. Белокосият яростно затършува из торбата си, а чудовището скочи, стъпквайки няколко плаща. Масивното туловище бе на няколко крачки от него, когато полуелфът измъкна голяма стъклена ампула и я метна. Тя се разтроши при удара и бистрата течност поля муцуната на чудовището. Мигновено кристализира и се втвърди.

Дезмър се хвърли настрана. Опитът за захващане се превърна в удар с глава в земята. След миг множество наметала започнаха да обикалят около тях, все повече стеснявайки кръговете. Мин впи нокти в земята, вперила поглед в огромното създание, което се мятеше наоколо, дерейки с лапи главата си. Дезмър измъкна червена стъкленица от торбата си и със смъртоносна непогрешимост я метна към най-близкия плащ. Тя прелетя през наметалото и се плъзна нестрошена на земята.

— Лошо. Няма какво да удрям! — викна той.

Плащовете почти ги бяха наобиколили. Дезмър се извърна към драгойла, който почти бе успял да изчегърта субстанцията от лицето си. Измъкна нова червена стъкленица и я хвърли към чудовището. Тя се пръсна и го обгърна с огън. След няколко мига пламъците утихнаха, оставяйки създанието невредимо.

Белокосият безпомощно се зарови в торбата си, търсейки нещо, което да е от полза. Същевременно Лейн бе успял да достигне меча си,

тутакси претъркулвайки се встрани, за да избегне лапата на другия драгойл. Звярът разтвори човка, избълвайки облак тъмна мъгла. Чернилката плъзна през тълпата плащове, сред които скочи Лейн. Докоснатото от облака започваше да съска. Злощастните наметала нададоха нечовешки писъци. Повечето от тях се свлякоха на земята, сразени от разширяващи се в дрехите им дупки. С поредица от ловки отскоци и гмурвания, Лейн се добра до жената. Създанията не доближиха, страхувайки се да не наранят повелителката си.

— О, по дяволите всичко! Миранда, прикрий очи и се приготи! — нареди Дезмър.

Девојката побърза да изпълни заръката му. Белокосият залюля торбата и я хвърли към чудовището. При удара се разнесе звук на строшено стъкло, както и такъв, който не се поддаваше на описание. Гръмовен рев, огнен пукот, фучене, ръмжение, вой, експлозии — всичко това се смеси в оглушителна какофония. Съпроводено бе от подобаваща гледка. Лъчи с червено, синьо и оранжево сияние затанцуваха през облаци от огън, дим и отломки, влели се в могъщия вятър. Силата на взрива разпра половин дузина плащове и опърли дузина други.

Дезмър бе отхвърлен надалеч. Миранда се просна на земята, Мин приклепнала пред нея. Резкият повей на експлозията за миг надмина вихъра, който и без това вече бушуваше из полето. През присвитите си очи девојката се надяваше да види плащовете разхвърляни надалеч от силата на взрива. Наместо това зърна чифт крака, черни като силует и увенчани с три зловещи нокътя, впити в ледената твърд. Простирайки се нагоре към наметалото, крайниците се стопяваха в нищото, точно както ставаше и с ноктестите ръце, когато създанията атакуваха. Вкопчени по такъв начин, ужасните същества успяха да останат по местата си.

Мечът на Лейн отново и отново се сблъскваше с алебардата на жената. Тя трябваше да е мъртва, а вместо това съумяваше да се противопоставя със сила и бързина, които по нищо не отстъпваха на неговите. С напредването на битката жената се усмихна, сякаш оценяваше умението на опонента си. Уви, неравнопоставеността между оръжията бе в нейна полза. Всеки път, когато Лейн се опита да се приближи, за да нанесе удар, жената преминаваше в настъпление, държейки малтропа на разстояние. Вероятността да досегнат погрешка

повелителката си намаляваше и плащовете се окуражаваха да нанесат няколко удара. Мاستиленочерни крайници се материализираха, замахваха и отново изчезваха. По дрехите на Лейн вече личаха резки, през които прозираше оранжева козина и червена кръв. Пред него бе жената, отзад бе драгойлът, а плащовете ги бяха наобиколили. Нямаше голям шанс да избяга.

Облакът от експлозията на Дезмър най-накрая се разнесе, разкривайки кратер, който бе замръзнал, овъглен, разтопен, вкаменен и раздробен. От звяра бяха останали няколко каменни къса и локва от същата лепкава, черна субстанция, която Миранда бе открила в онова поле, откъдето бе започнало всичко.

Тя се изправи на крака, обгърната от море плащове. Те я сграбчваха и замахваха към нея, но не нападаха. Мин щракаше с челюсти и размяташе опашка, но създанията оставаха непокътнати. Тъй като не бяха получили нареждания относно дракончето, наметалата не му обръщаха внимание. Девойката направи вял опит да съсредоточи ума си за заклинание, довел единствено до строполяването ѝ от умора.

Дезмър се изправи и се втурна към нея, размахвайки два кинжала със средна големина, които бе измъкнал от скритите кании. Движенията му бяха изцяло фокусирани върху това да държи носещите се плащове настрана, вместо да ги убие. Създанията умееха да замахват светкавично и да се отдръпват с едно-единствено плавно движение, което не бе по силите на никое същество с нозе, оставайки незасегнати от остриетата му. С всяка негова крачка ставаха все по-дръзки и по времето, когато белокосият достигна Миранда, вече бе получил немалко белези, без да е съумял да унищожи и едно наметало. Полуелфът сграбчи момичето, мятайки го на рамото си. Мин започна да хапе плащовете, които се опитаха да се доближат.

— Разчисти път до форта! — нареди Дезмър, който същевременно получи болезнен удар по гърба.

Дракончето не го стори, докато Миранда немощно не повтори заповедта. Мин светкавично скочи пред Дезмър. Изстреля мощна струя от огнения си дъх — пред нея нямаше приятел, когото да се притеснява, че може да засегне. Плащовете бързо се пръснаха. Пламъците мигновено погълнаха всички от текстилните демони, до които достигнаха, разпръсквайки ги димящи в различни посоки.

Докато Дезмър бавно крачеше към постройката, периодични огнени изблици не позволяваха на плащовете да се приближат.

Лейн бе получил повече удари по гърба и краката, отколкото можеше да понесе. С три резки скока се озова от другата страна на жената. Тя бързо се обърна, но малтропът бе насочил вниманието си към плащовете. Тази маневра му бе предоставила няколко мига безопасност от огромното чудовище, което заобикаляше господарката си, за да го достигне. Лисугерът замахна с цялата си сила и разсече трите плаща, които го нападаха. В мига, в който острието срещна тъканта на врага, се случи нещо невъобразимо.

Фучащият из полето вятър бе не по-малко силен от предната снежна буря, но сега избухна с мощ, която трябваше да е откъснала Лейн от земята. Наместо това нито косъм от главата му не потрепваше, а вилнеещата около му вихрушка грабеше леда и снега от земята с пълни шепа. Лейн не отдели внимание на странния феномен, тъй като дори и този вихър не бе в състояние да спре огромния драгойл, който атакуваше. Малтропът затича към стените на форта със скорост, надминала дори и предишното му постижение.

Уви, останалите, които почти бяха достигнали до него, не разполагаха с подобна мистична защита. Дезмър трябваше да се бори за всяка крачка, а Мин забиваше нокти в земята.

Тропотът на хвърлилото се в нападение чудовище се усили.

Дезмър достигна вратите на стената и спря. Неестественият вятър ги караше да се размахват яростно, подобно на кепенци по време на буря. Стенанието на дървото и скърцането на пантите се чуваха ясно дори и при воя на вихъра. Нямаше как да подирят убежище вътре. Зад тях имаше десет плаща, забили нокти в земята по подобие на Мин, пълзейки към тях като насекоми. Внезапно една от вратите застина, преди едва ли не умишлено да се отскубне от пантите и да полети към Лейн. Малтропът успя да отскочи. Същото не можеше да се каже за преследващото го чудовище, което бе повалено от удара.

Дезмър влезе в двора на форта и остави Миранда на земята толкова внимателно, колкото позволяваха обстоятелствата. Вятърът утихна с влизането на Лейн — или поне така изглеждаше, докато тримата не се обърнаха, за да отбраняват входа. В действителност — ако подобна дума можеше да бъде употребена с оглед на нереалните събития — вятърът се бе отдръпнал от форта, съсредоточавайки се

върху оставащите врагове. Ако преди бе имало съмнение, че някаква мистична сила им помага, сега доказателствата бяха неопровержими.

Плащовете упорито се вкопчваха в земята, спирайки настъплението си, но отказвайки да отстъпят. Драгойлът още не се бе възстановил от сблъсъка с вратата. Единствено жената, която бе издигнала високо сияещата алебарда, бе недокосната.

— Какво става? — викна Миранда, правейки неуспешен опит да се изправи на крака.

— Не зная — рече Дезмър с удивено изражение, докато наблюдаваше случващото се.

Започнаха да се появяват огнени езици, ставайки все по-дълги, треперещи в посоката на вятъра, сякаш самият вихър биваше подпален. Скоро стана ясно, че се случваше именно това. След секунди цялото поле бе обгърнато в огнен ад. Ревът на пламъците се сля с писъците на дузините плащове. Горещината дори отвъд прикритието на стената бе задушаваша. Втурналият се да подхранва пламъците въздух летеше със същата сила като предишните вихрушки. Дърветата в далечината се приведоха — толкова силно бе засмукването. Огненият вихър вилня почти минута, преди пламъците да се съберат в една колона, скулптирайки удължена фигура, излъчваща ослепително сияние.

Миранда присви очи. В центъра на сиянието едва се забелязваше формата на жена. За втори път девойката виждаше това създание.

— Другата Избрана — възхитено прошепна момичето.

* * *

Чиракът грабна перо и трескаво започна да пише. Стилусът се отрони от пръстите на Дийкън. Разбра казаното. Дори и сега думите продължаваха да отекват, почти недоловими за Карр, но съвсем ясни в съзнанието на младежа. Беше заповед. Беше насочена към него. Такова нещо бе невъзможно, невъобразимо! Черупката не говореше на никого. Ако изобщо заговореше, то бе насочено към *всички*. Бе попитал какво да стори — и бе получил отговор.

Гласовете не замлъкнаха в продължение на още минута, но дори и тогава последните думи на Черупката бяха онези, които Дийкън се бе напрягал да чуе.

Пътят се променя. Иди, където отвежда.

* * *

Огнената форма висеше в небето, оглеждайки щетите. Ивици земя, скрити под снега с десетилетия, сега димяха. Кипяха локви, допреди секунди представлявали сняг. Драгойлът, макар и в по-лошо състояние, все още бе жив. Жената, вдигнала алебардата високо, също бе оцеляла, както и три стоящи наблизо плаща, възползвали се от защитата на оръжието ѝ.

Виждайки, че работата ѝ още не е приключена, мистериозната огнена спасителка полетя към жената. Завъртайки умело алебардата си, врагът нанесе удар с кристала в острието. Избраната бе отхвърлена назад. Яркостта на пламъците намаля значително и за миг изчезна напълно, преди отново да се появи. Сиянието постепенно угасна и формата се отпусна на земята. Огънят бе заменен от чиста като кристал вода. Чертите останаха същите. Съдържанието на кипящите локви се вливаше в снагата ѝ, когато ги прекоси.

— Миранда е по-добра примамка от очакваното. Още един от Избраните. Бързо, хванете и нея! — с тих и хрипков глас нареди жената. Изглежда смъртта, която бе измамила, се готвеше да я отнесе за постоянно.

Плащовете се подчиниха, носейки се заплашително над димящата твърд. Водната жена се разля в локвата под себе си, заприличвайки изцяло на околните вирчета. Наметалата се приближиха, предвидливо спирайки на известно разстояние. Но не бе достатъчно предвидливо. Водни пипала изникнаха и напоиха създанията от плат. Един рязък, леден повей на вятъра ги замрази. Водната форма се издигна отново, кръстосала ръце с лек намек на задоволство върху лицето си. Самодоволството ѝ изчезна, когато лапата на възстановилия се драгойл се стовари отгоре ѝ. Струи плиснаха навсякъде, за миг изглеждаше, че тази простовата маневра е предизвикала поражението на странното същество.

При по-внимателен оглед се оказа, че водата потъва в земята неимоверно бързо. Твърдта започна да се тресе, разцепвайки се, за да даде път на камениста вариация. Пръстите не изглеждаха толкова човешки, завършвайки със заплашителни нокти. Мощен удар от заблуждаващо тежката ръка привлече вниманието на драгойла. Последваха още десетина удара, далеч по-бързи, отколкото бе допустимо за създание от камък. Разшириха се стари белези, зейнаха нови, бликна гъста черна кръв и накрая отслабеното чудовище рухна в безжизнена грамада отломки.

Каменната форма премести студения си, проникателен поглед върху жената, застанала върху единственото неразтопено парче в полето. Живата статуя се отправи към нея, като грациозните ѝ стъпки потъваха няколко инча в земята. Жената се отпусна на колене, държейки се за алебардата с едната си ръка — вероятно единствено оръжието не ѝ позволяваше да рухне. Изцъклените ѝ очи се обърнаха към земята. Заговори с немощен шепот, раздиран от хъхрене.

— Глупави... — хриптене — безполezni... — хриптене — създания — хриптене. — Трябва... — хриптене — да си поговоря надълго... — хриптене — с Димънт — успя да промърмори тя, преди да се строполи на земята във вцепенение, което отдавна трябваше да е настъпило.

Каменната форма посегна към алебардата, която отново бе забита в земята. Лицето ѝ се намръщи и тя нанесе силен удар по оръжието с опакото на ръката си. То отлетя на значително разстояние, стоварвайки се отвъд обгорения регион и потъвайки под заледения сняг.

Зад стената на форта Дезмър помагаше на Миранда да се изправи на крака. С помощта на неговото рамо и своята тояжка, девойката бе в състояние да върви. Лейн държеше меча си в готовност, все още несклонен да се довери, на каквото им бе помогнало.

— В пророчеството може и да има нещо вярно — призна тихо Дезмър, докато тримата се отправяха към неземното създание.

Живата статуя се обърна към тях. За миг настъпи тишина. Повърхността на тялото ѝ бе гладка като мрамор и представляваше едно цяло. Имаше формата на жена, но чертите бяха само загатнати. Лицето нямаше уста, само лека издуптина показваше мястото на носа. Белегът, стоящ върху меча, гърдите на Лейн и дланта на Миранда, ясно личеше върху челото. На мястото на очите стояха бели сфери, които излъчваха слабо сияние. Погледът ѝ бе насочен върху Лейн, немигащ и нетрепващ. Сияещите очи се присвиха, увеличавайки светлината си.

Лейн внезапно отстъпи и изтегли оръжието си.

— Какво има? — запита Миранда, притеснена от демонстрираната враждебност.

Лейн не отговори. Наместо това пристъпи напред, показвайки ясно, че е готов да използва меча, който държеше. Сиянието в очите на създанието угасна. Тя бавно издигна каменните нокти, които само преди мигове бяха накълцали каменния драгойл. Малтропът се напрегна, готов да напада или да се защитава. С едно плавно, решително движение, създанието прокара пръст по острието. С дълго извъняване събра няколко капки от кръвта на убитата жена. Почти мигновено започна да настъпва промяна. Кръвта потъна през липсващи преди пукнатини в пръстите. Напуканото се разшири и се съедини, карайки тънки каменни люспи да започнат да се отронват.

Отдолу изникна нещо, което наподобяваше розова и здрава... плът.

Промяната продължи. Отлюспването плъзна нагоре по ръката, ускорявайки темпо. На места люспите увиснаха във въздуха, съединявайки се и променяйки, приемайки текстурата на плата, който жената бе носила. Скоро около създанието висеше дреха, която обви раменете на почти изцяло човешката фигура пред тях. Качулката се вдигна сама, скривайки лицето едновременно с изчезването на последните каменни люспи. Ръцете на създанието, с вече свършена

прилика на тези на поваления враг, се вдигнаха към качулката и я отметнаха.

Приликата бе пълна, включително и дългата кафява коса. Ако тялото още не лежеше пред очите им, щяха да сметнат, че противницата им отново е съумяла да се надигне от отвъдното.

— Справи се добре, Избрани — каза създанието. — Впечатлена съм от умението ти да се сливаш с по-низшите създания.

Съществото се приближи към Лейн. Той стискаше здраво меча, насочил острието към гърлото на жената, държейки я на разстояние.

— Какво *си* ти? — успя да промълви Дезмър, който все още я гледаше смаяно.

Жената не го удостои с внимание, насочила взор към малтропа.

— Отговори! — заповяда Лейн, приближавайки меча на косъм до гърлото ѝ. Избраната не изглеждаше впечатлена.

— Нямам навика да удостоявам питанията на смъртните с отговор. Ще отговоря на теб, ако желаеш — каза тя.

— Стори го! — изръмжа лисугерът.

— Аз съм като теб. Пазител на този свят. Аз съм Избрана.

— Защо си тук? — пожела да узнае Лейн.

— За да се присъединя към теб в битката срещу врага.

— Не съм искал, нито се нуждаю от помощта ти.

— Нито пък аз, но е отсъдено от силите, които направляват цялото съществуване, че трябва да бъде така.

Лейн си пое дълбоко въздух.

— Оцелелите войници се връщат — рече малтропът, оглеждайки околностите за най-удачния път за бягство.

— Устроено от нея шоу вероятно е привлякло всички войници от тук до хоризонта — вметна Дезмър.

Лейн му заговори на странен език, който Миранда бе чула в Ентуел. Белокосият кимна.

— Трябва да вървим, веднага — рече Лейн.

— Съгласен — каза Дезмър. Миранда също изрази единомислие.

— Не се *страхуваш* от тези животни, нали? — запита жената, а в гласа ѝ долетя нотка на презрение.

— Не искам да се разправам с тях. Не и сега — отговори Лейн.

— Ммм. Да. Тогава да вървим — каза жената.

— Ти няма да дойдеш с нас — изрече малтропът, поемайки бързо на запад.

Мин дотича до Миранда, която в момента биваше подпомагана да върви от Дезмър.

— Трябва. Такава е съдбата ми.

— Лейн, трябва да ѝ позволиш да се присъедини към нас. Тя е Избрана — подкрепи я Миранда.

— Тези създания използват думата... Лейн... — рече жената.

— Това е името му — обясни девойката.

— Уведоми смъртните си да не разговарят директно с мен. Не одобрявам присъствието им. Самият факт, че си им позволил да те назовават по начина, по който назовават себе си, говори предостатъчно, че си прекарал прекалено много време сред тях. Ти си Избран, не бива да позволяваш да бъдеш снижаван до тяхното ниво.

Лейн мълчеше. Почитта на Миранда към това могъщо създание бързо се топеше. Подобно на повечето елементи от пророчеството, далеч не се бе оказало според очакванията ѝ. Наместо благородното, великодушно, грижовно същество, което бе очаквала, тази жена бе успяла само в рамките на няколко изречения да се представи като нетактично създание с чувство за превъзходство. Всичко изречено от нея оставяше впечатлението на студена стерилност. В известна степен отношението ѝ напомняше на това, което Миранда трябваше да въплъти като Теселор — но тонът ѝ влошаваше нещата. Изреченото от девойката поне носеше сарказъм. А тази жена говореше откровено, сякаш нямаше никакво съмнение, че всичко изречено от нея бе абсолютен факт.

— Какво ти има? Ние сме обитателите на този свят! Твой дълг е да ни защитаваш, не да ни владееш — рече Миранда, а раздразнението ѝ успя да избута умората.

— Кажи на човека си, че... — поде жената.

— Кажи ѝ сама и изчезвай! — изръмжа Лейн.

Ускори крачката си, така че за болнавата Миранда бе трудно да го следва, дори и с помощта на Дезмър. Жената въздъхна изнервено и за пръв път от деня на призоваването си в Ентуел се обърна към Миранда. С безкрайно търпение методично се зае да разруши и последното късче надежда, че би могла да се окаже героинята, за която момичето се бе надявало.

— Дългът ми е към света, не към обитателите му. Трябва да ви защитавам, доколкото сте продукт на природата. Като се изключи това, не виждам разлика между теб и овъглената земя, върху която стоиш. Ако внезапно приемеш нейната форма, нямаше и да разбере, че нещо се е променило. Пазих този свят от зората на времето, малката частица история, през която ти и подобните ти го населявате, не представлява по-голям интерес, нито има по-голямо значение от предшествалите я вечности. Обществото ви е късогледо, глупаво и споделящо твърде голямата вероятност само да сложи край на съществуването си, без да остави никаква следа. Смятам за изключително благоволение усилията си да науча поредицата от скимтене и ръмжене, която наричате език. Изобщо нямаше да прибягвам до него, ако онзи, когото наричате Лейн, не се противеше да използва духовно общуване. Той е единственото същество, освен мен, което се отличава по нещо — рече тя, преди отново да се обърне към малтропа.

Съпроводен от вбесяващото създание, физиономията на Лейн бе далеч по-сурова от обичайното. Ставаше ясно, че тя нямаше намерение да си иде.

— В момента нямам време да се разправам с теб. Не се набивай на очи. Ако бъдем въвлечени в още една битка заради тебе, лично ще се погрижа да не я напуснеш жива — изръмжа Лейн, докато приближаваха дърветата в края на просеката.

— Уверявам те, никой от слабоумните скотове, които ни търсят, не ще ни открие и остане жив, за да сподели знанието — рече тя.

Продължиха. Лейн вървеше с уверена крачка, която оставяше него и привидно неуморимата жена далеч пред другите. Вече бяха навлезли в гората и не трябваше да разчитат единствено на далечината да ги скрие от вражески очи. Този факт, в комбинация със стотиците дири на останалите освободени затворници, правеше откриването на увеличилата се група още по-малко вероятно. Това бе добре, защото студът на напредващата нощ започваше да взема своето. Мин издишаше пламък почти ежеминутно, а не след дълго Миранда трепереше неудържимо. Крачеше механично, движейки крака замаяно, затворила очи. След като тояжката се изсули от ръката ѝ за трети път, Дезмър обяви, че е време да спрат за нощувка. Постави Миранда на земята и започна да събира сухи клонки изпод дърветата. Вече бе

започнал да драска с огнивето си, преди девойката да осъзнае какво става.

— Не можеш да накладеш огън... бор... твърде много пушек — уморено се възпротиви тя.

— Не съм в настроение да прекарам следващите няколко часа в търсене на подходящи подпалки, а и имаме нужда от този огън. Би било ужасен антиклимакс да замръзнеш от студ — рече той, усмихвайки се слабо.

Студената, вкlescена от студ дървесина не бе особено подходяща. Миг преди да се предаде на изтощението, Миранда съумя да прошепне едва доловима молба към Мин. Дракончето предостави огнена струя, надвила упоритото дърво. Не след дълго се появиха Лейн и жената. Малтропът хвърли строг поглед към партньора си, но омекна, виждайки проснатата Миранда и свитото отгоре ѝ драконче. Жената ги изгледа със същия стерилен взор, който бе показвала от появата си насам. Лейн седна кръстат край мизерния огън и затвори очи.

— Бях останала с впечатлението, че намерението ни е да останем незабелязани — отбеляза жената.

— Страхувам се, че този огън е необходим риск. Ние, смъртните, сме доста крехки — обясни Дезмър, преливащ от любезност.

— Вбесяващо крехки. Тези двете спят, предполагам.

— Каквото се надявам и аз да сторя скоро — каза Дезмър, заемайки същата поза като Лейн. Тогава подпря брадичката си с юмруци.

— Каква жалка нужда, задължителен период от безпомощност в края на всеки ден — отбеляза тя, докато се навеждаше, за да огледа девойката и дракончето. — И тези очи са печално недостатъчни.

— С какво точно си свикнала? — попита Дезмър.

Жената запази мълчание, оглеждайки огъня.

— А, разбирам. Аз трябва да отговарям на въпросите ти, но същото не се отнася за теб — каза той.

И това бе подминато. Внезапно пламъците обгърнаха жената и в миг тя бе погълната от огъня. След още миг се изясни, че тя всъщност бе *съставена* от огън. От такова разстояние съзряното спираше дъха. Пламъкът напомняше струи течено злато, извиващи се по грациозните извивки на тялото. Връхчетата на пламъците бяха ярки, постепенно

преливащи в мрачночервено, отвеждащо в тъмна, почти черна сърцевина, съзируема едва доловимо сред искрящото златно и червено. Огнената снага бе по-очертана от преди, притежавайки известна прилика с жената, чиято форма бе придобила. Земята под нозете ѝ засъска за миг, преди създанието да пристъпи в огъня. Проблясващите пламъци се сляха с нейните и жената седна.

— Не е достатъчно чист и силен пламък, за да отговаря на нуждите ми. Ще ми е необходимо продължително време, за да възстановя силата си до нивото, на което се наслаждавах тази сутрин — отбеляза тя с глас, който наподобяваше онзи на човешката ѝ форма, като се изключи подчерталото го пропукване.

— Ще се постарая да наклада по-подобаваш в бъдеще. Имаш ли някакви специфични изисквания? — запита Дезмър с прозявка.

— Използвай подпалки от няколко типа дърво и подхранвай пламъците постоянно със силен, съсредоточен вятър. Това би трябвало да предостави подходящ интензитет.

— Подобен пламък би бил по-видим и по-изморителен от този, който съм склонен и в състояние да произведа — рече белокосият.

— Не съм изненадана.

След няколко мига формата ѝ се стопи в пламъците.

Лейн бе потънал в дълбока концентрация, докато останалите спяха. Често това бе най-близкото до сън състояние, в което си позволяваше да изпадне в продължение на седмици, дори и месеци. Гърбът му бе обсипан с рани, нанесени му от плащовете. Много от тях все още кървяха, допринасяйки към дългите червеникави петна върху наметалото му. Ако успееше да се потопи достатъчно дълбоко, нараняванията щяха да се затворят. Не можеше да използва магия, но войнският сън неведнъж бе спасявал живота му.

Ала не можеше да замени истинското спане. Тялото се чувстваше ободрено и изпълнено с енергия, но това бе за сметка на ума. Отдавнашните мрачни мисли намираха начин да изплуват на повърхността. Малцина изобщо бяха чували за войнския сън, но повечето запознати узнаваха за него от историите за съзнанията, станали негова жертва. Техниката често довеждаше до лудост. В продължение на няколко часа Лейн търпя изкривените припомняния. Понякога лицата на жертвите му проблясваха в съзнанието. Друг път някои от мрачните му дела изпълзваха от тъмните кътчета на мислите

и отказваха да изчезнат. Една сцена бе особено настоятелна в многократните си прояви, явяваща се толкова често, че вече се бе превърнала в стар приятел.

Винаги протичаше по един и същи начин. Намира се във фермата. Единственият човек, показал му нещо различно от омраза, бива бит пред него. Докато гледа, самият Лейн — запрегнат в плуг — също бива бит. Прекалено е изтощен, за да продължи с оранта. Бен, стар и немощен, изтърпява и последния удар с камшик и се строполява на земята, мъртъв. Шок, болка, ярост. Емоциите прогарят ума му. Животинските му инстинкти крещат за мъст. Игнорирайки усилващите се удари на надзирателския камшик, Лейн разкъсва кожените ремъци. Зъбите и ноктите му раздират и последния от тях и вече е свободен.

Стореното от него бе неописуемо. Непростимо. Бе разкъсал половин дузина надзиратели и пазачи, преди група от тях да успее да го изтика към барака. Това бе последната грешка в живота им.

Бараката, в която го бяха затворили, бе пълна с инструменти за жътвата. Вземайки коса, Лейн разсича както вратата, така и притискащите я мъже. Преди мислещата му половина отново да поеме контрол, вече е нацапал острието с кръвта на петдесетима — ако не и повече. Само останалите роби и най-младият син на стопанина биват пощадени.

Открилите клането не знаеха какво да мислят. Сякаш мечка бе разкъсала половината от хората, а останалите бяха просто насечени на парчета.

Накрая Лейн прогони спомените от ума си и се отърси от войнския сън. Тези раздиращи видения му служеха за напомняне, че какъвто и ужасен край да го сполети, щеше да бъде заслужен. Знаеше, че не може да получи опрощение. Не се страхуваше от смъртта. Част от него я желаше, но същите инстинкти, довели до зверствата му в онзи ден, продължаваха да изискват от него да стори всичко по силите си, за да върне живота на онези като него — без значение от средствата. Може би по този начин щеше да предотврати раждането на друг демон, в какъвто бе превърнат.

Докато Лейн си улавяше храна, останалите спяха. Лисугерът остана на пост и след като се нахрани. С изчезването на проклетия въртящ се вихър — изглежда дело на новонатрапилата се — ветровете отново му донасяха миризми от голямо разстояние. Ратниците бяха

безбройни, обонянието му ги долавяше от всички посоки. Голяма част от тях бяха придружени от коне. Имаше и такива, чиято миризма бе съпроводена от далеч по-заstraшителни зверове. И всички неизменно се приближаваха. Забавян заради останалите, нямаше как да избегне сблъсъка.

Всеки изминал миг го доближаваше до избухването на поредицата сражения, но Лейн знаеше, че по-скорошната битка рамо до рамо с отпочинали спътници е за предпочитане пред по-късно сражение с изтощена от бягане група. Неговата група... Лейн свъси чело. Никога не се бе чувствал удобно като част от група. Сега имаше четирима, които разчитаха на него. Не беше лидер. Не беше защитник. Не това бе мястото му.

Уединението му бе нарушено от издигащото се над хоризонта слънце, на свой ред раздигнало от сън Мин. Тя пък събуди Миранда.

Момичето далеч не се бе възстановило. Силата ѝ бе едва частица от обичайното, но дори и това я правеше неколkokратно по-стабилна от предното състояние, до което я бяха докарали няколко седмици пленничество, гарнирано с мъчения. Мисли и спомени от случилото се в отвратителното място постоянно си пробиваха път до повърхността на съзнанието ѝ и трябваше да бъдат прогонвани. Опитва се да разтрие изтормозения си врат. Ограничаващият магьосническите способности нашийник все още бе заключен, но без кристала представляваше дребно отегчение. Тъй като вече нямаше какво да го спира, умът ѝ неспирно се трудеше, за да излекува тялото, но въпреки това цялата снага все още я болеше. Бавно огледа състоянието на приятелите си.

Преданата Мин бе изчезнала да лови закуска. Значи бе добре. Дезмър спеше, облегнат на едно дърво. На някои места дрехите му бяха разкъсани — там се намираха нанесените от плащовете рани. Някои от нараняванията все още бяха обагрени с кръв. Нуждаеше се от целение. Лейн бе приклепнал в края на полянката. Дрехите му, първоначално бели, за да се слива със снега, бяха обсипани с алени следи, следствие от битките. Вече не кървяха, но все още бяха със значителна големина, многобройни и доста дълбоки. Сигурно го боляха много.

— Лейн, още си ранен. Нека те излекувам — рече тя, сграбчвайки тояжката си, за да се изправи с нейна помощ на крака.

Малтропът мълчаливо се съгласи. След няколко минути девойката бе намерила всички видими наранявания и ги бе изцелила. Знаеше, че е безсмислено да пита дали има и други. Той щеше да отрече. Наместо това насочи вниманието си към спящия Дезмър. Неговите наранявания не я затрудниха. Приятният гъдел от отстраняването им го събуди.

— О, благодаря ти — каза с прозявка белокосият, възхищавайки се на работата ѝ, докато и последната рана се затваряше. — Трябва да призная, че се справяш по-добре от еликсирите ми. Впрочем бих желал да ме събуждаш, ако решиш да ми прилагаш магия. Може да не се съглася. Впрочем, пропусна една особено дразнеща болка в кръста... Да... точно там... ето защо ми е политика никога да не си цапам ръцете.

Уловила някаква дива птица, Мин дотърча при приятелката си. Девойката изчисти улова, наниза го на шиш и го протегна над огъня.

— Какво си мислиш, че правиш? — разнесе се глас откъм пламъците.

Сепнатата Миранда отскочи. Формата на новодошлата се отдели от огъня и прие човешкия си облик. Дезмър тихичко се изкикоти.

— Съжалявам, не знаех! — извини се момичето.

— Не. Естествено — каза жената. Тонът ѝ донякъде се отличаваше с характеристиките на изморен наставник, поучаващ слаб ученик. — От същество с твоето ниво на развитие не би могло да се очаква разбиране относно начина ми на функциониране.

Миранда усети зараждащия се гняв, но прецени, че от изразяването му не би имало смисъл. Доготви храната си над остатъците от огъня. Когато се нахрани, предложи остатъците на Дезмър. Мин, очевидно все още имаща му зъб заради затварянето в чувала, не позволи. Наместо това тя самата ги изгълта.

— Е, ако се беше държала подобаващо, нямаше да се налага да те връзвам — заяви Дезмър, преценявайки правилно какво бе мотивирало дракончето. — Но нищо. И без това трябва да потеглим, преди някой да е забелязал пламъците.

— Ще останем тук, докато се възстановя напълно — обяви жената.

— Тръгваме сега. Вече е твърде късно да успеем да избягаме, но ако поемем бързо, ще ограничим бройката на сблъсъците си — рече

Лейн.

— Не мога да изпълнявам искащото се от мен, ако не съм в оптимално състояние — каза тя.

— Още колко време ти е необходимо? — запита Миранда.

— При огън с такава големина? Няколко седмици.

— Когато войниците те намерят, излъжи ги накъде сме тръгнали — каза Дезмър, бързо поемайки след Лейн, който вече продължаваше във вчерашната посока.

— Почакайте! Лейн, не бива да я оставяш! И двамата сте Избрани! Трябва да останете заедно — викна подире му Миранда. Малтропът не се обърна.

Мин прекоси половината разстояние до лисугера и се обърна, подканяйки приятелката си.

— Моля те, трябва да дойдеш с нас. Убедена съм, че си достатъчно силна, за да достигнеш мястото, към което сме се отправили. Ако не, ще ти помогна — примоли се девойката.

— Намекът за възникването на *евентуална* нужда от помощта ти е равнозначен на богохулство. Дори и в отслабеното си състояние съм много по-могъща, отколкото си в състояние да си представиш — сопна се жената, а стерилният ѝ глас бе обагрен от рядко загатване на емоция.

— Тогава да вървим! Бързо! — настояваше Миранда. Лейн вече изчезваше сред ставащите все по-гъсти дървета.

Създанието откъсна клон и го хвърли в гаснещия огън. Прие пламенливата си форма и отново се настани сред жаравата.

— Не! Не... Той не е като теб! Той... Прекарал е твърде много време сред нас. Дори не вярва, че е Избран. Не вярва, че Избраните съществуват. Покварил се е, развален от нашия начин на мислене — рече девойката, надявайки се да убеди жената като сподели гледната ѝ точка на отврата.

— Наясно съм с казаното от него. Наблюдавах го от напускането му на пещерата. Той те лъже, несъмнено в опит да се отърве от теб.

Миранда отчаяно се огледа. Това не можеше да се случи. Това бяха воините, които трябваше да спасят света. Сега един от тях отказваше да повярва в мястото, което заемаше, а друг отказваше да му помогне.

— Но — продължи гласът от огъня. — Самият факт, че е бил склонен да търпи присъствието ти толкова дълго, да не говорим за оказваната от него закрила, издава фундаментална... промяна в природата му, която ще трябва да бъде ликвидирана, ако се очаква той да изпълни истинското си призвание.

Тя бавно се отдели от огъня и прие човешката си форма. Оставащите пламъци бяха всмукани в нея. Жената закри целенасочено в посоката на останалите. Миранда се погрижи да прикрие огнището. Мин дотърча при нея, за да я подкани отново.

— Мин, нещата се оказват далеч по-трудни... — каза девойката, докато поемаше на път.

Когато достигна останалите, свари Лейн и жената да вървят заедно. Дезмър ги следваше няколко крачки по-назад. Всички мълчаха. Когато забеляза Миранда, полуелфът леко изостана, за да тръгнат редом.

— Хубава двойка са, нали? — тихо каза белокосият. — Досега единственото сторено от нея бе да ми нареди да заема посъответстваща ми позиция. Оценявам хората, които не крият истинския си характер отначало. Пести време.

— Къде отиваме? — запита момичето.

— В друго убежище. Все още ни предстои известен път. Разбира се, то е доста по-малко. Едва побира Лейн и мен. С теб, дракончето и новата сладурана ще ни е малко тесничко — отбеляза той.

— А след това?

— Първо да стигнем в убежището. Озовем ли се вътре, ще се заемем с последващото планиране. Като стана дума за това, имам няколко въпроса, върху които би могла да хвърлиш известна светлина.

— Очаквах нещо подобно — каза Миранда.

— Спомена, че Епидим използвал същата алебарда като жената. Онзи с алебардата беше Ардън, не Епидим — отбеляза Дезмър.

— Ардън е Епидим — рече девойката.

— Не... Как би могъл? Убедена ли си в това? — запита белокосият със съмнение.

— Ако онзи скот, който се опита да ме убие в мините, е бил Ардън, да. Прекарах последните две седмици в опит да не го допусна в ума си.

— Да не го допуснеш в ума си... значи се е опитвал да разчете съзнанието ти? — запита Дезмър, внезапно далеч по-заинтригуван.

— Разчете е твърде внимателен израз. Опитваше се да си пробие път с груба сила. Опитваше се да го вземе за себе си — потръпна девойката.

— Убедена ли си, че е бил Ардън? Възможно ли е просто да е изпълнявал ролята на посредник, а опитите да са принадлежали другиму?

— Опитите се усилваха двойно, когато ме докоснеше. Беше самият той.

— Разчитане на съзнания. Трябва да е бил Епидим. Ардън е Епидим. Заблудил ни е. Заблудил е всички — промърмори си Дезмър. — Нямам навика да бъда изненадван с подобна информация. Информацията е главната ми роля в съдружието. Това променя нещата.

— Защо? — поинтересува се девойката.

— За начало имам връзка в организацията на Ардън. Ценността ѝ току-що се повиши неимоверно. И... други неща.

— Какви?

— Нищо, което би представлявало интерес за теб.

— Защо не искаш да ми кажеш? — попита тя, вече чула прекалено много подобни отговори, за да им вярва.

— Не искам да те обиждам, Миранда, но ми изглежда пределно ясно, че няма да получим остатъка от сумата за главата ти. Последващите опити да получим парите биха били напразни. Не че съм разочарован. Половината, която все пак ни бе предоставена, трикратно надминава сумата на печалбите от трите ни най-добри години. Тъй като е малко вероятно да се присъединиш към каузата ни, чудатото ни партньорство е към своя край. Скоро ще се разделим. А ти вече знаеш много неща за нас — повече от всеки друг. Ако ти разкрием още неща, съвсем спокойно би се впуснала в бизнеса — обясни Дезмър.

— Не разбирам. Когато планираше да ме предадеш, *жива*, на същите хора, които се опитваха да те убият, беше склонен да отговориш на всеки мой въпрос. Сега нямаш намерение да ме предаваш — и започваш да пазиш тайни? Защо? Какво бе по-различно преди?

— Не искаш да узнаеш — рече той. Откровеността на гласа му бе предупреждение.

— Би трябвало вече да си ме опознал. Кажи ми.

Дезмър въздъхна тежко.

— Ще обтегне отношенията ни. Би било лъжа да река, че не съм се привързал към теб по време на съвместната ни работа. Бих предпочел отношенията ни да се запазят така.

— Дезмър, двамата с Лейн се опитвате да получите пари за главата ми в продължение на почти година, а въпреки това оставате най-близките ми съюзници — изтъкна Миранда.

— Да, обратите на съдбата и случайностите често ни поставяха в ролята на закрилници — съгласи се той.

— Ако съм могла да ви се доверя въпреки факта, че *зная* за лошите ви намерения, какво би било в състояние да „обтегне отношенията ни“?

— Ще се изненадаш.

— Само ако ми кажеш — каза девойката, започвайки да губи търпение.

— Лейн? — изрече той, повишавайки леко глас.

— Кажи й — отбеляза малтропът.

Дезмър отново въздъхна.

— Планът беше да получим пълната сума и да предадем теб и меча. Тогава Лейн щеше да последва пратеника и да те отрови — обясни Дезмър. В думите му не се долавяше оправдание, единствено очакване на реакцията, която знаеше, че ще последва.

Миранда спря. В продължение на няколко мига не каза нищо. Лейн и другата Избрана продължиха напред. Дезмър спря след няколко крачки и се обърна към нея.

— Предупредих те.

— Това е... как сте могли да...? — заекна девойката.

— Наистина ли е толкова по-лошо от това просто да те предадем? Вършихме го с ясното разбиране, че нямаше да издържиш дълго, след като сме те предали. Отровата щеше да означава бърза смърт, далеч по-добра от всичко, което би те очаквало.

— Все още ли планирате да ме убият?

— Въпреки очевидната му нерационалност, бе взето решение съществуването ти да продължи до естествения му край.

— Е, радвам се, че... — поде тя.

Прекъсна я извънтяването на измъкнат от ножницата меч. Лейн бе опрял върха на оръжието си до врата на другата Избрана.

— Опиташ ли това отново, ще сторя нужното, за да те убия.

— Казаното от женската е истина. Наистина си бил покварен. Не си едно от тези *неща*. Достойно е двамата с теб да съединяваме съзнанията си, вместо да се унижаваме до тяхното ниво с език. Заплашването на живота ми издава голяма степен от това, което са ти причинили. Показва, че тези лишени от разсъдъчност, примитивни диваци са съумели да те инфектират с темперамента си. Загатването, че изобщо бих могла да бъда убита, показва невежеството и умствената немощ, които си придобил, за да живееш сред тях. Това ще приключи тук. Ако не оставиш тези скотове и не се присъединиш към мен, за да изпълним ориста си, ще излекувам привързаността ти към тях по най-елементарния възможен начин.

— Това спокойно може да се приеме като най-изтънчената смъртна заплаха, която някога съм получавал — вметна Дезмър.

Ушите на малтропа потръпнаха.

— Не разполагаме с време за това. Открити сме — рече той.

Доловените от чувствителния му слух звуци скоро бяха чути и от останалите: хрущящи върху сняг копита. Приближаваха поне дузина конници. Изглежда идваха от всички посоки. Миранда повдигна жезъла си, съсредоточавайки ум. Поне в тази битка нямаше да бъде безпомощна. Мин разгърна криле, заби нокти в заледената земя и оголи зъби. Единствено най-новото попълнение на групата не предприе нищо.

След секунди първият от нападателите се появи сред дърветата на изток. Дори от това разстояние се виждаше ясно, че бе близник. Грубоватото забрало криеше нечовешко лице, което Миранда още не бе съзряла.

С няколко тихи стъпки Лейн потъна сред дърветата. Миранда впери очи във войника. Светкавично движение го връхлетя: удар с мълниеносни, размити очертания, повалил го от коня. Появиха се още двама конни войници, привлекли вниманието на девойката. Съсредоточавайки се за миг в земята под нозете си, Миранда заби дръжката на жезъла си в твърдта. Лек трус плъзна по повърхността, достатъчен да подплаши конете, които хвърлиха ездачите си. Миранда

усили заклинанието, насочвайки го към основата на дърветата край падналите близници. От клоните се посипа снежна лавина, затрупала враговете.

Девойката се извъртя и видя приближаването на още трима от север. Четирима приближаваха от юг.

Дезмър отстъпи зад гърба ѝ. Кинжалите не бяха подходящо оръжие срещу конници. Избраната стоеше със скръстени ръце и отегчено изражение. Ездачите започнаха да се въртят около тях. Носеха копия. Двама бяха въоръжени и с мрежи. Най-близкият хвърли своята, опитвайки се да омотае Миранда. Девойката създаде повей, който отнесе мрежата обратно към войника, оплете него и животното му и ги повали на земята. Мин се хвърли върху поваления ратник и бързо сложи край на съществуването му.

Слаб проблясък и купчина изпълнила бронята прах потвърдиха, че действително не се сражаваха със създания от плът и кръв. Копие полетя към Миранда. Момичето се хвърли настрани. Друг войник вдигна оръжието си в опит да я удари, преди да се е изправила на крака. Мин се хвърли към ездача, стискайки въоръжената му ръка яростно и размахвайки криле, за да го отскубне от седлото. Той започна да се бори с дракончето, в един момент откъсвайки няколко люспи.

Втори войник понечи да атакува девойката, преди последната да се е вдигнала. Проблесна метал и един от кинжалите на Дезмър щръкна от врата на близника. Падайки на земята, бронята вече бе празна. Белокосият притича до кухнята доспехи, прибирайки си камата, както и въоръжавайки се с копието. Мин успя да повали своя ратник от седлото и го довърши с огнена струя.

Оставаха четирима войници. Дезмър и Миранда се извърнаха към тях.

Близниците насочиха вниманието си към непосредствените си противници, игнорирайки другия. Преди да са осъзнали грешката си, Лейн бе сразил двама. Оставащите ратници се извърнаха към боеца. Появиха се половин дузина други, преди Дезмър и Миранда да се възползват от ситуацията. Мин блъвна огън, за да ги задържи на разстояние, но войниците бързо се одързостяваха. Край бойното поле, напълно игнорирана от ратниците, стоеше Избраната. Бе кръстосала ръце, сякаш раздражена от чакането.

— Помогни ни! — примоли се девойката.

— Не виждам защо изобщо си правите труда. Би трябвало да спрете незабавно — изрече създанието.

Думите ѝ действително бяха последвани, но не от онези, към които бяха предназначени. Настъпващите войници спряха и се отдръпнаха. Привидно невпечатлена от събитието, жената продължи.

— Ние сме Избрани. Вие сте смъртни. Когато се изправите срещу изпитанията, които *ние* трябва да преодолеем, смъртта е единственият възможен резултат. Ако оцелеете в тази битка или в някоя от последващите, това ще се дължи на благоразумието ни. Всяко дело, сторено да запазим живота ви, ни разсейва от истинската ни цел. Най-полезното нещо, което бихте могли да сторите, е сами да сложите край на всичко, за да ни спестите допълнително бавене. Насочете оръжията към себе си — нареди тя.

Близниците се подчиниха. Бяха изтеглени мечове и забити в гърдите, от които произтичаха държащите ги десници. Миранда наблюдаваше със зяпнала уста. Дезмър се почеса по главата, сетне сви рамене, взе трите откъснати люспи, предаде ги на Миранда и улови три от обезздачените коне. Мин се задоволи да приседне на задни лапи, а Лейн изглежда се интересуваше повече от това да скрие броните под снега, отколкото да задава въпроси.

— Какво стана? Какво им направи? — запита девойката. Объркването се плискаше в главата ѝ, докато прибираше люспите в торбата.

Както можеше и да се очаква, новоприсъединилата се нямаше намерение да ѝ отговаря. Дезмър доведе един кон до Миранда. Стискайки зъби и поклащайки глава, девойката се настани на седлото, все още лишена от отговор. Полуелфът предложи юздите на втория кон на жената. Тя протегна ръка, но наместо да ги поеме, хвана един косъм от гривата и го отскубна.

Миг по-късно солидната ѝ форма се разля, заменена от виеща се маса чист вятър. За миг задържа предните си черти, сетне бързо започна да се променя, придобивайки четириногата поза на животното. Крайниците се удължиха и се стесниха. Снагата се увеличи. Скоро на мястото на жената стоеше кон. Вятърът рязко се усили от местата, където крайниците докосваха земята. Вихрушките се издигнаха,

оставяйки зад себе си солидността на копита, крака и тяло. Не след дълго до предложението кон стоеше негово копие.

— Забележително. Но беше ли необходимо? Можеше просто да яхнеш предложението — рече Дезмър.

Животното не отговори. Съществуваше вероятност да не притежава възможността да говори в тази форма. Но малка. Самодоволното изражение на превъзходство някак бе успяло да пренесе чертите си и върху конската муцуна. Полученият ефект бе абсурден — животно, отегчено до крайност от онези край себе си.

Когато бе постигнато сносно прикриване на следите от битката, Лейн, Мин и повелителката на формите продължиха пеш. Миранда и Дезмър се възползваха от конете. Неизтощимата Лейнова издръжливост позволяваше да се придвижват почти в галоп. Яздейки, Дезмър разговаряше с Миранда.

— Следват заповеди — рече той.

Изображението на Миранда изразяваше объркване.

— Близниците. Това направи тя. Беше приела формата на един от висшите лидери. Жената, която уби. Близниците изпълняват заповеди. Затова се самоубиха.

— Наистина ли са толкова верни?

— Доколкото съм запознат с тях, не бих казал, че разполагат с избор. Някога беше различно. Имаше време, в което по нищо не са се отличавали от теб и мен. Но сега се съмнявам, че им е останал собствен разсъдък. Живеят — по-точно *умират* — за да служат.

Миранда все още се опитваше да проумее подобна ужасяваща екзистенция, когато достигнаха безлесната част от гората, очевидно притаила поредното от множеството складове и скривалища на Лейн и Дезмър. Малтропът се наведе над парче земя, покрито с безлично ледено-снежно одеяло, което нямаше намерение да се стопява в близо бъдеще. Стискайки някакъв заледен камък, потънал в земята, лисугерът отвори тайната врата.

Девојката пристъпи към отвора.

— Секунда само — рече Дезмър, изхлузвайки ботуша си. Хвърли го в дупката. От нея долетя въздух и поредица просъсквания.

Полуелфът бавно се спусна в отвора. Лейн пусна конете в същата посока, в която бяха вървели досега, сетне последва партньора си.

Превръщайки се във вятър, променящата формите си жена се гмурна вътре. След нея скочи Мин, а Миранда се присъедини последна.

При затварянето на капака няколко слаби пламъчета просветнаха. Намираха се в помещение, не по-голямо от стая. Още преди влизането на петимата бе достатъчно претъпкано с вързопи, сандъци и чували. Едва имаше място да стоят прави. Жената си върна човешкия облик, скръсти ръце, а самодоволното изображение бе примесено с още повече отегчение.

— Настанявайте се, доколкото е възможно. Преди да претърсим торбите за нещо, което не е прекалено прогнило, за да се яде, нужно е да обсъдим редица по-важни въпроси — обяви Дезмър.

— Определено — подкрепи го Миранда.

— На първо място, това не е хижа за изморени пътници, нито двамата с Лейн сме гостилничари. Крайно време е всеки от нас да поеме по пътя си — заяви белокосият.

— Лейн е Избран. Няма да се махна, докато не се е присъединил към останалите си себеподобни и не се посвети на призиванието си — за пореден път изтъкна Миранда.

— Да, това бе изяснено, но... — заговори Дезмър. Гласът на жената го прекъсна.

— Няма други — рече тя.

— Какво? Не. Избраните са петима! — възрази Миранда.

— Така беше, но врагът бе изключително прилежен. Двамата сме единствените, които можем да се наричаме Избрани. Затова е от изключителна важност да не бъдем забавяни. С всеки изминал момент изправените срещу ни сили стават все по-могъщи. Някога сигурната победа понастоящем представлява струващо скъпо начинание, ако изобщо вече е осъществимо. Сами може да не сме в състояние да потушим бурята, която ще навлечем на света с действията си. Предсмъртната агония на бранта може да направи последните дни далеч по-кървави от всички предхождащи ги десетилетия.

Студеният ѝ тон бе влудяващ. Ако изреченото от нея бе истина, то победата (стига изобщо да бе възможна) щеше да отнеме повече животи, отколкото щеше да спаси. Тази вероятност измъчваше Миранда. Вече имаше доказателства, че противниците, контролиращи Съглашенската армия, ставаха по-притеснени, драстичността на

действията им нарастваше. Северът гъмжеше от техни войници. Предвид близниците, на всеки цивилен се падаха по двама ратници.

Подиреха ли смъртта на Избраните на всяка цена, разрухата щеше да е пълна, дори и ако войниците на юга не нахлуят, за да завземат земята, за която се бяха сражавали.

Миранда се бе убеждавала, че щом петимата се съберат, щяха да бъдат в състояние да предотвратят това. Сега същество, което знаеше истината по-добре от всеки друг, бе оповестило, че чудото нямаше да се състои. Бореше се да приеме произтичащото от това.

— Какво? Откъде знаеш? Откъде си сигурна? — пожела да узнае момичето.

— Прекарала съм векове в състояние на всеобхватна съзнателност. Простирах ума си до всички кътчета на света с единствената цел да открия докоснатите от боговете създания, когато се появят. Изникнаха четири. Мъгливата мрачина на времето и пространството погълна обратно три.

— Видя ли ги да умират? — настояваше Миранда.

— Въпросите ти ме отегчават. Говоря единствено с надеждата да те разубедя от целта, която си си поставила. Нямам намерение да запълвам дълбините на невежеството ти.

— Възможно е просто да си ги изгубила от очи! Може би все още съществуват, но не си ги забелязала.

— *Нищо* не остава незабелязано от мен — избухна създанието.

Зад нея Дезмър се подсмихна.

— Ще ги открия. Все още има надежда — изрече Миранда.

— Надеждата е измама. Надеждата съществува само за онези, които не са познали истината. За интеллигентните съществува единствено вероятност. За каква се мислиш, нищожно човешко създание, че изобщо ти минава през ума да противоречиш на същество като мен? Аз, която съществувам от първите прошепвания на вечността. Аз, която съм сред първите шедьоври, създадени от боговете — каза жената. Словата ѝ бяха подчертани с дълбока чувственост, но видът ѝ остана все така фригиден.

— Съдбата ме отведе при теб. Съдбата ме отведе при Лейн. Съдбата ме отведе до сразения мечодържец. Съдбата ми даде това! — викна Миранда, захвърляйки тояжката си, за да покаже белязаната си длан. — Съдбата ми е отредила място. Съдбата ми е дала призвание.

Създанието мълниеносно протегна ръка, сграбчвайки китката на девойката и извивайки я болезнено.

— Светотатство. Кошунство. Би трябвало да те освободя от този крайник, за да не бъде символът на божествената орис сквернен от такова нисше създание — изрече тя. Злобата на думите ѝ контрастираше рязко с безстрастното изражение. Хватката ѝ ставаше по-здрава, извивайки ръката на Миранда все по-болезнено.

Девойката се отпусна на колене. Мин скочи край нея, оголвайки зъби. Момичето вдигна поглед към студеното лице на жената. Върху челото на Избраната започна да изниква символът, заради когото наказваше Миранда. До този момент бе стоял видим само в елементалните ѝ форми. Миг преди вбесеното драконче да я нападне, жената разтвори пръсти. Потърка собствения си белег, лицето ѝ за частица от секундата изрази объркване и болка, преди изражението и знакът да изчезнат.

— Не си струваш усилията — обяви създанието. — Белегът не говори нищо за призвание. Единствено те отбелязва като нещо любопитно. Ти си грешка, провален опит за величие. Духът на сразения ми партньор — мечодържецът, както го нарече — трябва да те е белязал, за да съобщи поражението си. Предавайки това съобщение, дребната ти, безсмислена роля се изчерпва. Бях наясно с гибелта му.

— Защото нищо не остава незабелязано от теб — повтори Дезмър.

— Именно — съгласи се съществото.

Миранда стисна болящата я китка и се изправи.

— Как е възможно силите да са допуснали такива грешки? Как е възможно създанията, сътворени и избрани да защитават обитателите на този свят, да изпитват такова безразличие към тях?

— Емоцията е слабост. Прави те чувствителна към тривиалното и те заслепява за важните неща. Само чрез обособяване е възможно да бъдат постигнати правилни решения. Само в уединение е възможно усилията да бъдат насочени за постигане на целите — изрецитира съществото като мантра.

— Защо изобщо искаш да спасиш света, ако не те е грижа за населяващите го? — попита Миранда.

— Не е въпрос на желание, а на призвание. Целта е най-рядкото нещо на света. Малцина създания изобщо притежават истинска цел, към която се стремят. Още по-малък брой я постигат. Бях поставена тук, за да постигна цел, която е единствено по моите сили. Затова ще я изпълня.

— Ами останалите, които споделят призванието? Не е ли твой дълг да се убедиш за съдбата им? Не е ли твое задължение да се постараете да ги намериш? — контрира Миранда.

— Не е твоя работа да подлагаш решенията ми на съмнение или да интерпретираш ролята ми.

Дебатът продължи близо час. Жената, доскоро отказваща дори да забележи присъствието на Миранда, сега бе твърдо решила да я постави на мястото ѝ. Миранда пък бе намерила цел, върху която да излее объркването и разочарованието, предизвикани от разрушаването на илюзиите, които бе таила към Избраните.

Дезмър ги наблюдаваше в мълчаливо веселие.

Мин държеше повелителката на формите под око. За разлика от сблъсъците на Миранда и Лейн, тя представляваше истински враг. Многократно изглеждаше сякаш Избраната ще удари момичето, но всеки път се сдържаше. Стойката на създанието оставаше предимно непроменена, но понякога гневът си пробиваше път до повърхността. Тези изблици бяха кратки, но забележими. Земята щеше да потръпне под гнева ѝ, а втурващите се вихри биваха долавяни дори и през дебелия покрив на склада. Спорът още не бе достигнал решение, когато драскането на Мин по една от стените привлече вниманието на Миранда. Девойката се приближи към дракончето и се опита да определи какво не е наред. Този ъгъл на помещението бе потънал в мрак.

— Ето, виждаш ли? Не си в състояние да оставиш гуцера достатъчно дълго, за да доизложиш жалкия си аргумент — самодоволно отбеляза жената.

— Какво има? — запита Миранда, подминавайки подмятането.

— Изглежда нещо е убягнало на вниманието ѝ — изрече Дезмър, разширявайки неизменната си усмивка.

— Какво... Лейн. Къде е Лейн? — рязко запита момичето.

Жената небрежно се огледа, установявайки, че малтропът действително липсва.

— А всъщност си мислех, че ще се окаже трудно. Теб лесно щях да разсея, Миранда, но новодошлата щеше да представлява предизвикателство, а дракончето щеше да е почти невъзможна работа. За мой късмет вие двете се нападнахте една друга. Лейн угаси свещта миг преди новата ни съюзница да оповести, че не пропуска нищо. Когато сграбчи китката ти, той се измъкна. Предполагам думите й са верни. Емоцията наистина заслепява — обяви Дезмър, ровейки из окачен наблизно чувал, за да измъкне резен опушено месо.

— Капакът не е бил отварян. Щях да видя — рече Миранда.

— Това е така. Но пък Мин не драска по капака, нали? — изтъкна белокосият.

С бързо заклинание девойката запали отново свещта и огледа стената. Не след дълго откри скритата дръжка. Посегна към нея, но Дезмър я спря.

— На твоє място не бих го сторил. Още не. Ако случайно не си забелязала, имаме навика да залагаме капани във всички входи и изходи — предупреди с пълна уста.

Момичето нетърпеливо се обърна към него.

— Ето какво ще последва — поде Дезмър. — Вие двете ще тръгнете подире му. Тя може и да успее да го намери, но не и ти, Миранда.

— Намирала съм го много пъти преди — отвърна девойката.

— Може да ти се стори трудно за вярване, но ако до този момент си го откривала, то е защото е искал да бъде намерен. Заради уникалността на ситуацията Лейн изпълняваше ролята на примамка за собствения си капан. Помисли. Как го намери преди? Чрез зъба? Както си забелязала — или, по-притеснително, както е възможно да *не си забелязала* — този дребен предмет изчезна от торбата ти приблизително по същото време, в което и книгата, която бе взела назаем. Лейн искаше да го запазиш като спомен, но циркулацията му из света представлява прекалено голям риск за нас.

Остава ти само Мин. Признавам, тя би предложила неоценима помощ, но Лейн преди всичко е експерт по прикриването на собствената си миризма. Така че след като го търсиш известно време, ще осъзнаеш безплодността на диренето и ще се опиташ да намериш мен. Когато и това се увенчае с провал, възможно е да потърсиш Избраната. И в това начинание се съмнявам, че ще те сполети успех.

Тъй дните ти ще преминават в безсмислено бродене, в голяма сходност с предните, докато не изоставиш налудничавото приключение, за което си си втълпила, че имаш роля.

Не казвам това с цел да те разубеждавам или обезсърчавам. Казвам го заради огромния ти потенциал. Светът не заслужава такъв живот да бъде захвърлен.

— Светът заслужава бъдеще, а ако Лейн не бъде убеден да пристъпи към задачата си, въпросното никога не ще настъпи — беснееше Миранда.

Избраната си позволи лек намек на усмивка.

— Защо не си ядосана? — запита я момичето.

— Лейн демонстрира, че престоят сред вас не го е променил до такава степен, колкото първоначално предполагах. Изостави и двама ви. Намирането му ще бъде елементарно дело. Без смъртни, които да ни забавят, много скоро ще ударим заплахата в самите й корени.

— Аз съм полуелф, което означава, че съм само наполовина смъртен — напомни й Дезмър, повече като опит да я вбеси.

Избраната отиде до панела, служещ за врата на тайния изход. Изблъска Мин настрана. Дезмър бързо направи знак на Миранда да усмири дракончето. Девойката тъкмо бе успяла да стори това, когато вратата бе отворена, последвана от същото проскърцване, прозвучало след повдигането на капака. Бутналата панела ръка бе набучена с дузина игли. Жената бавно я отдръпна и я огледа.

— Жалка работа — обяви тя, докато се превръщаше във вятър, непредпазливо разхвърляйки иглите в различни посоки.

Миранда се хвърли да се прикрие, а жената изфуча в прохода. Девойката бързо се изправи на крака, за да я последва.

— Почакай — каза Дезмър.

— Забави ме достатъчно — отвърна момичето.

Дракончето вече изчезваше в тесния таен тунел. Миранда започна да се промъква подире й.

— Права си. *Наистина* те забавих достатъчно. Понастоящем дори и да знаеше къде е отишъл Лейн, което не е така, дори и той да стои неподвижно, което също не е така, трябва или да ти поникнат криле, или да се сдобиеш с много бърз кон, за да може изобщо да храниш някаква надежда, че ще го настигнеш след няколко часа.

Няколко минути не биха били от значение. Но ако ме изслушаш, тези няколко минути могат да се окажат съдбоносни.

— Върви, Мин. Оставяй следа, която да мога да следвам — каза Миранда.

Още не бе довършила репликата си, когато дракончето вече се бе изгубило от поглед.

— Да чуем — рече момичето.

— Първо, бих искал да ти дам един последен шанс да вземеш правилното решение.

— И какво е то? — сопнато запита тя.

— Присъедини се към нас.

Миранда се обърна отново, за да поеме по тунела.

— Това е единственият сигурен начин отново да видиш Лейн — продължи полуелфът.

— Не можах да не забележа, че не предложи подобно съдружие на Избраната.

— Помислих си го, но тя е по-целеотдадена дори и от теб. Да не говорим, че въпреки уникалните умения за промъкване, дискретността не е сред притежаваните от нея добродетели. Не, ти си далеч по-удачен избор. Вече доказва, че умееш да водиш преговори, в състояние си убедително да играеш дадена роля, когато бъдеш подготвена подобаващо. Клиентите ни биха били далеч по-склонни да се доверят на жена. Причините са безбройни. За теб това означава сигурност, контакт с Лейн и — не че това те блазни — огромни печалби.

— Няма да ви помагам да убивате.

— Ако трябва да го опростяваш по такъв начин, защо не погледнеш собствената си кауза откъм същия ъгъл? Какво предполагаш трябва да стори Лейн, ако най-накрая успееш да го убедиш да сложи край на войната? За осакатяването на двете армии ще е нужно убиването на множество високопоставени люде. Освен ако не предполагаш, че Лейн трябва да използва дипломация. Никакви усилия няма да попречат на хаоса от края на бранта да отнеме невинни животи.

— Ако успеем да намерим другите... — започна Миранда.

— Да, зная. Останалите Избрани ще открият начин, въпреки че поне един е мъртъв със сигурност, а гибелта на други двама е потвърдена от единственото създание, което би трябвало да знае.

Смятам те за достатъчно разумна да не вярваш в чудеса, които сами да свършат необходимото. Но вече получих отговора ти. Позволи ми тогава да ти дам съвет. Тъй като Съглашенската армия не ни е платила исканото, а вероятно никога и няма да го стори, в наша изгода е да не попадаш в ръцете им. Затова бих ти препоръчал да се насочиш към Подронието. Наличните им ресурси би трябвало да подсиgurят безопасността ти достатъчно дълго, за да може Епидим да си намери нова цел, по която да се вманиачи. Останалите генерали са престанали да се интересуват от теб скоро след залавянето ти — каза той. — Сега върви, следвай. Вземи си припаси и на добър час.

Миранда взе торбата си и я напълни с провизии. Също така откачи от стената и тежък бял плащ. Вероятно принадлежеше на Лейн, тъй като се влачеше по земята, когато го облече. Наметната с далеч по-топлата одежда и стиснала тояжката си, Миранда се зае с тунела. Бе тесен. Очевидно се бе образувал по естествен път, формата му бе непостоянна и предизвикваща клаустрофобия. Бледата светлина от складчето бързо отстъпи място на непрогледна тъма. Девојката накара жезъла си да засияе и продължи.

Мин сигурно се бе отдалечила на голямо разстояние. Не се чуваше дори звукът от драскащите ѝ нокти. Тунелът бе само един, ставаше по-широк, но горната му част се спускаше все по-ниско, докато в даден момент на Миранда не ѝ се наложи да пълзи. Този проход не приличаше на пещерата. Там поне стените, таванът и подът бяха солидни. А тук всяко нейно движение предизвикваше разместването на буци пръст, на моменти карайки я да очаква срутване.

Два часа болезнен напредък я изведоха отново под нощното небе. Намали светлината на жезъла до блед въглен и го задържа ниско над земята, за да остане незабелязана. Следите на Мин се виждаха ясно.

Крачейки, тя размишляваше.

Размишляваше колко бързо бе тичал Лейн вчера. Бе искал останалите да са в състояние да го последват, а пак бе поддържал скорост, която можеше да се мери с конски галоп. Сетне се замисли за бързината, с която се бе нахвърлил върху жената в полето след бягството на Миранда. Колко ли дълго можеше да поддържа подобна скорост? Чувство на отчаяние все по-настоятелно окупираше

дълбините на съзнанието ѝ. Очите ѝ се наливаха със сълзи, които жилеха бузите ѝ заради студения вятър.

Дълбоко в себе си искаше да спре. Искеше да се обърне, да се върне и да приеме предложението на Дезмър. Щеше да бъде в безопасност. Сред удобства. Щастлива. Прогони тези мисли. Все още имаше несвършена работа. Не го правеше заради себе си. Правеше го в името на всички останали — всички онези, които бяха изгубили домовете си, братята, сестрите, синовете... бащите си.

Миранда удвои скоростта си. Леденият въздух вливаше болка в дробовете ѝ при всяко задъхано вдишване. Напред, намери го. Намери останалите. Сложи край на всичко това. Тялото и съзнанието бяха до такава степен отдадени на задачата, че дори не забеляза порозовяването на изгрева. Крачеше непредпазливо през поля и пътища. В далечината се очерта град. Не след дълго той се намираше достатъчно близо, за да могат обитателите му да съзрат чудатата гледка на млада жена в прекалено голямо наметало, покрито с пръст, крачеща със сведени очи през заснеженото поле. Запомняща се гледка. Подозрителна гледка.

Може би късметът ѝ се бе усмихнал, а може би се дължеше на намеса на съдбата, но девойката остана незабелязана. Носена от нозе, изгарящи от умора, накрая достигна създанието, което я водеше.

Мин душеше и близваше земята. Муцунката ѝ изразяваше объркване и отчаяние. Миранда разбра, че приятелката ѝ е изгубила дирята. Чрез някакъв трик Лейн бе успял да заличи следите си. Девойката огледа околностите на светлината на утринното слънце, процеждаща се през облаците. Мек бял сняг, замръзнал до лъскавина, гладък и чист, се простираше във всички посоки. Никаква следа не го оскверняваше. Момичето стисна пестници. Зъбите ѝ изскърцаха. Мин погледна умоляващо към нея.

— Всичко е наред, Мин. Справи се добре. Сега е мой ред да опитам.

Девойката бавно приклепна. Краката ѝ остро възразиха, но тя не им обърна внимание. Мин се възползва от топлината на наметалото ѝ, а младата магьосница насочи ума си към заклинание. Това бе едно от първите, които бе научила в Ентуел. Стисна очи, разпростирайки съзнанието си наоколо, усещайки същината на заобикалящото я. Бе усещала Лейн в селото. Знаеше какво да търси. Умът ѝ бавно се

протегна. Духовете на всеки човек, всяко животно, всяка живина около нея започнаха да изникват от чернотата на ума ѝ. Бе поразена колко се различаваха тези духове от онези в Ентуел. Проблясващите същини се отнасяха към предните, както свещ към слънце. Тукашните хора бяха слаби, сразени. Духовете им бяха изтощени.

Сетне почувства нещо, което не бе усещала преди. Сред същините на хората имаше присъствия, които изглеждаха напълно противоположни. Другите духове излъчваха светлина, макар и слабо. А тези наподобяваха празноти, поглъщащи околната светлина и сила. С разпростирането на ума си докосваше все повече от тези петна. Това можеше да бъдат само д'кароните.

Продължи да се съсредоточава. Някъде в далечината зърна сбрани ярки, могъщи души. Погледна към тях. Те се сблъскваха с подобни духове — духове, които не бяха по-различни. Това бяха сражаващите се на фронта. Единствените наистина живи представители на народа ѝ, гаснещи един по един. На други места черни духове се изправяха срещу сияещи, близници срещу хора. Миранда се зачуди дали тресорските войници знаеха, че враговете им изобщо не бяха човеци. Дали и те изчезваха, когато бъдеха надвити? Насочи търсенето си другаде.

Внезапно откри нещо. Някаква същина. Притежаваше същите характеристики като тази на Лейн, но бе различна. Бе далеч по-силна от останалите духове, които бе съзирала, по-силна дори от нейния, а изглеждаше някак недоразвита, не изпълнила това, което трябваше да бъде. Намираще се на североизток, сред крайбрежните планини. Фокусира се още по-напрегнато. Почти усети точното ѝ местоположение.

Внезапно се разля вълна от нещо, отличаващо се с невъобразима мощ. Долята от северозапад. Силата му закри всичко останало. То продължи, ставайки все по-силно и по-силно, докато накрая Миранда не прекрати медитацията си, за да не бъде погълната. Дори несъсредоточеното ѝ съзнание все още усещаше пулсиращото могъщество. Избраната. Само тя бе в състояние да излъчва сила с подобна чистота и интензивност. А където бе тя, несъмнено и Лейн щеше да е наблизо.

Извърна очи на северозапад. Дори и от това разстояние можеше да види побеснелите вихри, отърсващи снега от дървесата. Обърна се

на североизток. Там имаше нещо. Нещо, което можеше да се окаже изключително важно.

— Насам, Мин! Може и да не успеем да намерим Лейн, но пак бихме могли да покажем на Дезмър, че греши — рече тя.

Мин я погледна отново, разбирайки и неособено доволна от факта, че няма да търсят малтропа. Но винаги предано, дракончето се надигна, готово да потегли. Миранда погледна към небето. Облаците излъчваха сиянието, по което опитните северняци познаваха, че е пладне. Още не се беше нахранила, нито беше спала. Трябваше да потърси някакъв заслон. С помощта на Мин и жезъла се изправи на крака. Все още усещаше доловената същина. Почивката можеше да почака. Би могла да се храни и вървешком. Щеше да намери почувстваното — или да умре по време на опита.

Докато отново поемаше на път, нямаше и представа за умовете, които я следваха.

* * *

В мрачна колиба, заобиколен от книги, Дийкън напрягаше очи към последните проблясващи изображения на Миранда. Току-що отминалите минути бяха донесли със себе си нещо, за което се бе надявал още от изчезването ѝ. Всеки ден бе прекарал в търсене на ума ѝ. През най-добрите бе успявал да я зърне за времето, през което тя бе напрягала сили до краен предел, за да създаде заклинание.

Днес бе различно. Днес тя също бе търсила.

Не го бе осъзнавала, но в онези минути, в които бе разпростряла съзнанието си, неговите и нейните мисли се бяха докоснали. Бе я видял, чиста като кристал. Бе я чул. Какво казваше, какво мислеше, какво чувстваше. Знаеше къде отива, какво се опитваше да направи и какво се бе случило.

Когато моментът отмина и връзката бе прекъсната, Дийкън се върна към томовете си. Думите бяха прогорени в ума му. *Пътят се променя. Иди, където отвежда.* Трескаво бе потърсил нужното. Не съществуваше магия, която да отговаря на нуждите му. Все още не.

Сега работеше с подновена пламенност, защото не само бе научил какво знаеше тя — бе научил и нещо, което тя не знаеше.

* * *

Едно черно съзнание бе по сходен начин заинтригувано от глупавото решение на момичето да разпростре ума си по толкова открит начин. Епидим се погрижи да се прикрие, усетил мислите ѝ да се протягат. Имаше и други ангажменти, но съумялото да му се противопостави момиче никога не бе напускало дневния му ред.

Имаше опит в наблюдаването на духове и души. Когато настанеше времето, нямаше да му коства кой знае какви усилия да я намери, освен ако тя не се бе научила да се прикрива. Духовният ѝ еквивалент на тревога бързо бе привлякъл вниманието му. Ако новоизникналата Избрана не представляваше далеч по-примамлива цел, можеше да залови момичето и да довърши започнатото, но сега

това можеше да почака. Сразяването на Миранда щеше да донесе доволство, но главната му цел бе да трупа знание, а променящата формите си предоставяше несравнима възможност да го стори. Вече бе узнал, че наричащият се Лейн бе обединил сили с нея — или поне се бяха сражавали заедно повече от веднъж.

Тази двойка бе заплашителна. Най-добре беше да си послужи с някоя заменима пешка и да наблюдава както преди. Когато проучи силните и слабите страни на новата си цел, щеше да се върне за Миранда. Откриването ѝ щеше да е лесно. В крайна сметка знаеше накъде се е отправила.

* * *

Лейн спринтираше на изток. Дезмър бе свършил забележителна работа. Останалите бяха забавени и малтропът бе съумял да натрупа значителна преднина. Знаеше, че няма да е лесно да се отърве от формолеещата, но и преди го бяха преследвали мистици. Макар да разчитаха на различни сетива, следваните от тях правила бяха същите. Тези сетива също можеха да бъдат заблудени. Но задачата му бе усложнена от факта, че не можеше да я надушва.

Когато създанието се превърнеше в огън, въздух или друга елементална форма, не излъчваше никаква миризма — или бе неясна. А в останалите ѝ форми, притежаващи миризма, нямаше по какво да я разпознае. Но тези неща понастоящем не го тревожеха. Съществуването се бе приближило. Много близо. Би могла да се намира до него, ако не беше арената, която лежеше между тях. Познаваше мястото добре. Бе изпълнено с множество жестоки зверове, понастоящем използвано да наказва онези, които Съглашенската армия искаше да послужат за назидателен пример.

Много отдавна д'кароните бяха възложили на черните си магове да запълнят клетките със заплашителни зверове, които да се изправят срещу обречените. Въпросните създания представляваха извратени, пораждащи погнуса пародии на природата, резултат от тъмните дела. Вихрещата се форма на жената едва бе докоснала хоризонта, когато прекоси арената. И внезапно трябваше да насочи цялата си забележителна мощ върху задачата да елиминира въпросните

създания, същевременно успявайки да привлече вниманието на близката военна част.

Създадената от нея буря имаше същата сила като онази отпреди няколко дни при форта и несъмнено щеше да предизвика единичен наплив на ратници, дошли да разследват. Лейн трябваше да се махне преди това.

За миг могъщото създание огледа работата си. Земята около нея бе покрита с натрошените останки от чернокръвните абоминации. Варираха по големина и форма, но притежаваха определени сходства. Отличаваха се с известна грубота и покварена опростеност. Тези създания опитваха да копират природата. Макар да се проваляха в повечето отношения, някои демонстрираха ефективност, накараха я да изпита мигновено възхищение.

Анализира примитивната „кръв“, обагрила понастоящем каменните ѝ ръце. За кратко време прецени дали да не приеме формата на някое от по-дребните създания. Бе пръснала голяма част от силите си в унищожаването им. Престоят в по-опростено състояние щеше да ускори възстановяването ѝ.

Размишленията ѝ бяха прекъснати от появата на група бронирани войници. Плъзна поглед сред тях. Човеци. Вършеха работата на д'кароните. Щеше да е оправдана да ги предостави на същата съдба, каквато бе сполетяла и чудовищата. Нищо не я ограничаваше да не го стори — но все пак реши да не го прави. Каменната ѝ форма бе заменена от въздух. Бързо пое в посоката, в която се отпрати Лейн.

Издигайки се в небето, тя се възхити на тайнствените му уменията да прикрива уникалния си дух. Имаше създания, намиращи се на половин свят разстояние, които усещаше по-ясно от богопомазаното същество, преследвано от нея. Дори и онази млада женска, към която той показваше недостойно благоразположение, бе по-лесна за откриване. Естествено, това показваше могъществото му.

Може би — подобно на начина, по който тя го бе наблюдавала, преди да се убеди, че е достоен — той също я изпитваше. Да, несъмнено бе така. Щом го откриеше, той щеше да остане доволен. Тогава двамата щяха да отстранят чумата на д'карон от земята ѝ.

* * *

Избраната продължи търсенето си, ала бе подценила умението на Лейн. В течение на десет дни търсене нито веднъж не попадна на малтропа.

А междувременно Миранда крачеше към целта си. Нямаше кон, нито възможност да се сдобие с такъв, но това нямаше значение. Крачеше неотклонимо сред чукари, заледени поля и гъсталаци. Спеше само при крайна нужда, хранеше се на крак. Придружавана от вярната Мин, девойката вървеше към неопределена точка сред планините на изток. Не знаеше какво щеше да открие там, но не я беше грижа. С всяка стъпка нарастваше увереността ѝ, че се доближава към нещо, което щеше да ѝ помогне. Това бе всичко, което притежаваше важност.

Сега се намираше недалеч от последния град, който се разпростираше в полите на планината. Пътят и без това бе станал достатъчно стръмен и каменист, но насетне щеше да ѝ предстои катерене. До този момент Миранда бе отбягвала селищата. Миньорското градче на Гросмър бе последното обиталище, където бе стъпвала.

Мислеше напрегнато. Мин не бе ловувала с особен успех, а провизиите свършиха преди дни. Планините бяха почти гола скала. Дракончето едва успяваше да намира храна за себе си сред безлесните камъни. На Миранда не ѝ оставаше нищо друго, освен да влезе в градчето.

Рискът да я разпознаят бе малък. Само Елитните и Епидим знаеха как изглежда, като единствено последният проявяваше интерес към залавянето ѝ. Разбира се, това бе немалък повод за притеснение.

Миранда погледна към Мин, която невинно се взря в очите ѝ. Колкото и възпитано да бе дракончето, нямаше как да последва приятелката си в града. Жалко. Мисълта за легло блазнеше девойката, но предпочиташе да пренощува край Мин, наместо сред удобства. Не че това имаше значение. Не разполагаше и с пукнат грош. Потупа създанието до себе си по врата.

— Очаква ни още една нощ на студа... — заговори Миранда, но усетеното от пръстите я наведе на една мисъл.

Сред люспите на врата на Мин имаше пролука — там, където близникът я бе сграбчил. Девојката си припомни Дезмър, събиращ старата кожа на дракончето. Твърдеше, че била ценна. Миранда се зарови из торбата си и откри трите гладко червени люспи. Сред ръмженето на стомаха и притеснението от предстоящото изкачване, девојката взе решение.

— Мин, изчакай ме извън града. Скоро ще се присъединя към теб — рече Миранда.

Дракончето се издигна във въздуха. Момичето почти бе забравило, че Мин можеше да лети. Поклати глава, когато крилатата форма прелетя право над селището. Трябваше да ѝ каже да мине незабелязано, но вече беше твърде късно.

Миранда пое към града, чудејки се какъв ли успех ще има. Замръзнала табела оповестяваше, че мястото се нарича Върнест. При влизането си момичето осъзна, че селището е доста дребно за град. Улиците бяха пуси, хората се бяха барикадирали по домовете си, търсейки закрила от жестоките и неспирни ветрове. Поне никой не бе видял Мин.

Присвивайки се срещу немилостивия вихър, Миранда се опита да прецени какви магазини се срещат по единствената улица. Едва четвъртият изстърган от нея знак предлагаше някаква надежда. Захабени сини везни върху дървена табелка, указваха наличието на оценител. Често се срещаха по подобни места. Със сигурност миньорите бяха единствените редовни посетители — услугите на оценител биха били съществени за определянето на стойността на рудата. Ако не друго, поне щеше да разбере ценността на люспите.

Затваряйки тежката врата след себе си, девојката за пръв път от цяла вечност се наслади на горещината на огъня и закрилата от вятъра. Изпълвайки се с топлина от пламъците в огнището, девојката бавно се огледа. В помещението имаше различни по големина везни, започващи от малък чифт върху бюрото в далечния ъгъл до едни достатъчно големи да отмерват чували със зърно. Две от стените бяха покрити с витрини, съдържащи различни торби и гърнета с различни субстанции. Третата стена бе приютила рафт с нахвърляни справочници. От собственика нямаше и следа, макар върху бюрото да имаше голям звънец, към който бе привързано чукче.

Когато Миранда се сгръ достатъчно, за да спре да се тресе неудържимо, тя позвъни.

След третото позвъняване се разнесоха тежки стъпки и скоро в помещението пристъпи изморен на вид възрастен господин. Бе облечен в кожи, които бяха намерили пътя до него си директно, прескачайки посещенията при шивача. Лицето му бе небръснато и грубо, на много места сред косите му проблясваха сребърни жилки. Достигайки с накуцване до бюрото, старецът опря ръце на плота, шумно прочисти гърло и я загледа в очите.

— Какво носиш? — запита.

Миранда сложи трите люспи на тезгяха. Той ги огледа.

— Драконови люспи. Напоследък не съм виждал много такива — отбеляза, вдигайки една. — От млад дракон, а? Бебешките люспи трудно се намират. Обичайно ръката, оставяща ги на масата, е лишена от няколко пръста.

Старецът подуши люспите.

— Пресни — отбеляза той.

Драсна една с нокът. Доволен от това, което се опитваше да определи, магазинерът ги постави върху едното блюдо на везните, слагайки месингови тежести в другото. След като се посъветва с нужната книга, направи няколко бързи изчисления с перото си върху парче пергамент.

— Някой алхимик би ти дал четиридесет сребърни. Обаче успех с намирането на такъв. Аз ще ги взема за петнадесет, ако можеш да си позволиш загубата.

— Устройва ме — рече Миранда. Дълбоко в съзнанието ѝ чичовият глас я смъмри задето не се беше пазарила, но тя предпочиташе да вземе каквото може още сега, наместо да рискува да се задържа прекалено дълго и някой да започне да любопитства откъде се е сдобила с пресни драконови люспи.

— Така си и помислих — каза старецът с широка усмивка, разкрила, че и зъбите му не падаха по-долу относно занемареност.

Докато събираше монетите от масата, погледът ѝ бе привлечен от официален на вид документ, оставен сред пръснатите върху плота хартии. Носеше самия кралски печат и изпъкваше заради цвета на пергамента си, значи бе сравнително нов.

— Какво е това? — запита Миранда.

— Моля? О! Трябваше да го закача отвън, но си помислих, че кралят би имал по-голяма полза съобщението му да не бъде откъснато от първия по-силен повей — обясни магазинерът, подавайки й документа.

Наистина беше официално обявление. Девојката най-сетне успя да се пребори с официално-бюрократичния стил и осъзна съобщението. Думите оповестяваха, че с оглед на скорошните ескалиращи събития на бойното поле, всички големи предприятия преминават под ръководството на кралски емисари, за да се осигури наличието на солидни и благонадеждни снабдителни линии за фронта. Собствениците щели да бъдат възнаградени в злато и с освобождаване от военна служба. Не само това, но и наскоро закритите мини, плантации и подобни места щели да бъдат отново въведени в експлоатация, за да се подобри снабдяването. Сетне следваха многобройните и жестоки последици, които щяха да възникнат от евентуалния опит за продажба на купувачи, които не са свързани със Съглашенската армия.

Бе лудост да се помисли, че от подобни действия имаше нужда, още по-малко изобщо да бъдат обмисляни. Ако имаше нещо, с което армията разполагаше в изобилие, то това бе снабдяването. Цялата желязна руда в света биваше извличана от северните планини като тази. Не достигаше единствено водачество, а администрирането на десетки огромни предприятия щеше да погълне и малкото, с което войската разполагаше. На пръв поглед нямаше никаква причина, но Миранда бързо осъзна една.

Епидим бе претърсвал ума й. Макар да не бе успял да я пречупи, бе казал, че е научил всичко, от което се е нуждаел. Трябва да е узнал какво е мотивирало Лейн, че малтропът бе похарчил и последната си медна монетка да освободи онези, принудени да работят в същите места, на които сега бе забранено да си променят собственика. Това бе очевиден, тромав и отчаян опит да изкара Лейн наяве... и носеше официалния печат на краля.

Все още не ставаше ясно защо армията се интересува толкова от Избраните. Все още съществуваше вероятността да иска помощта им, но от това, което бе видяла у висшето командване, мотивите явно бяха далеч по-зловещи. От факта, че дори особата се подчиняваше на интересите им, Миранда я побиха тръпки. Това означаваше, че дори

кралят не бе пощаден от влиянието им — или по-лошо, че одобрява методите им.

Девојката прибра монетите, остави документа на масата и направи всичко по силите си да прогони влудяващите мисли от главата си. С подрънкващо в джоба сребро, Миранда неохотно се върна на вкочаняващата улица. Тукашният смесен магазин се оказа учудващо добре снабден, предоставяйки ѝ нов чифт ботуши, както и осолено месо за няколко дни напред. Последвалата покупка на манерка, ръкавици, одеяло и по-подходяща торба я остави с пет сребърни монети. Нямаше причина да пести, затова си купи още няколко неща, от които нямаше неотложна нужда, като малка кама в ножница, която щеше да ѝ е от по-голяма полза от Дийкъновия кинжал, до този момент съумял единствено да прокъса торбата ѝ. Той също получи читава ножница.

Пусна последните си пари в ръката на собственика, в замяна на чувалче с картофи. Мин щеше да изпадне във възторг. В Ентуел Дийкън бе открил, че малкото драконче обожава този зеленчук — дори дотолкова, че да търпи посещенията му в замяна на грудковото лакомство.

Дракончето действително заподскача от удоволствие, когато Миранда ѝ подхвърли един картоф. Новите ботуши до голяма степен улесняваха изкачването на заледените склонове, а раницата щеше да ѝ позволи да използва и ръцете си. Двете с Мин преодоляха двойно по-голямо разстояние в сравнение с вчерашния ден. Периодично девојката спираше, за да определи местоположението на търсеното от нея нещо. Приближаваше се.

Когато вятърът поспря достатъчно дълго, за да може раздиганият от земята сняг да се уталожи, девојката видя проход между два върха. Бе убедена, че каквото и да е търсеното от нея, то ще се намира от другата страна на пролома. Ако времето се поуспокоеше, можеше да го прекоси още същия ден.

Уви, времето рядко се подчиняваше на желанията ѝ. С напредването на часовете ветровете се усилиха. Макар да бе трудно да разпознае стария сняг от пресния, в периода, в който светлината започна да гасне, Миранда разбра, че е попаднала наскред снежна буря. Най-близкото до подслон нещо представляваше клаустрофобична ниша под един издатък, който поне щеше да запази главите им сухи.

Нямаше какво да запали, така че отново трябваше да се грее единствено с телесната си топлина.

Двете с Мин спаха прегърнати, увили се с наметалото и одеялото на Миранда. Благодарение на големия размер на дрехата, само муцуната на дракончето бе изложена на студа. И за нея имаше място, но причината за оставянето ѝ навън се изясни впоследствие, когато Мин избълва огнена струя. Стори го няколко пъти в течение на нощта, като плъзналата в резултат на това из телцето ѝ топлина в голяма вероятност бе единственото нещо, благодарение на което оцеляха.

* * *

Избраната се спусна на земята и бавно прие човешкия си облик. Поддържането на вихрената форма бе изтощително и метаморфозиращата бе почувствала, че скоро щеше да изгуби цялата си енергия, ако продължи пътуването си като вятър. Лейн беше наблизил, в това бе убедена. Бе се промъкнал в едно от човешките заселища, което бе още един плюс на новото ѝ амплоа.

Но плюсовете се изчерпваха дотук. В тази форма сетивата ѝ бяха обезсилващо ограничени колкото тези на останалите човеци. Не се виждаше никаква светлина, като се изключи немощното сияние от прозорците. Това превръщаше единственото що-годе ефективно сетиво за наблюдаване на света, което притежаваха човеците — зрението — в почти неизползваем източник на отегчение. Свирещият в ушите ѝ вятър я лишаваше от слуха, а всички осезания ѝ говореха колко смехотворно крехки бяха тези същества. Дори студът заплашваше съществуването им. Поклати глава, прогони досадните усещания и започна да променя едно от другите сетива в нещо, което щеше да ѝ помогне да открие Лейн. Но без създание, което да ползва като основа, успехът ѝ не беше особено голям.

Поне сегашната форма не изискваше особени усилия, което оставяше съзнанието ѝ свободно за други цели. Накара ума си да замлъкне и потърси същината, която бе преследвала. Усети, че Лейн се намира изкусително близо, но нещо още по-близо привлече вниманието ѝ.

Дух — черен и покварен. Един от тях, д'кароните, усилено опитващ се да остане незабелязан. Не успяваше. Насочи очи към източника на разлагащата същина. Заобиколен от четири плаща, мършав млад мъж. Увереността и самочувствието върху лицето му не му подходяха. В ръката си държеше алебарда, същата като носената от могъщата магьосница, срещу която се бе изправила при появата си. Той й се усмихна. Докато Избраната преценяваше опонента си, мъжът с алебардата стори същото. Нямаше да й създаде проблеми. Енергията му представляваше нищожна фракция от тази на жената с алебардата.

— Внимание, жители на китен Флиър. Представявам славния генерал Епидим. Предстоящото да се случи касае единствено Съглашенската армия. Приберете се по домовете си и останете там до зазоряване. Всеки не подчинил се ще бъде съден за измяна! — обяви младежът.

При звука на последната дума шепата местни, все още останали на улицата побързаха да се скрият. Когато всички врати бяха затворени, мъжът заговори отново.

— Не понасям да ме сподирят любопитни очи по време на работа, а това се очертава като изключително информативно преживяване. Използваното от теб тяло ми е доста познато. Вярвам, че тези пръсти съвсем доскоро са стискали тази алебарда. Трябва да уведомя хората ни да не й се подчиняват вече.

— Не ще оживееш, за да изречеш тези думи — рече тя, влизайки в каменната си форма.

— Уверен съм, че съобщението ще бъде предадено. Виждам, че предпочете камък наместо огън. Със сигурност това е свързано с подкосяващия разход на енергия, който си претърпяла след последната си среща с това оръжие. Уморена ли си? — запита той.

Избраната се хвърли в атака. Невероятни рефлексии повдигнаха оръжието в блок и със също толкова невероятна сила ударът бе отбит.

— О, да, доста си уморена — отбеляза младежът.

Плащовете отлетяха назад в сенките, а метаморфозиращата засипа противника си с бараж все по-силни удари. До един бяха отразени, макар последният да бе съпроводен с изхрущяване от дясната китка. Опонентът отпусна десницата си и започна да върти алебардата само с лявата си ръка. Избраната спря движението на

оръжието с дланта си. С другата си ръка с лекота изтръгна дръжката от пръстите на мъжа.

Щом металът вече не се допираше до кожата му, изражението на увереност и интелект бе заменено с ужас и болка. Той изрева и сграбчи ранената си десница.

— Какво... а-а-а-ах! Какво е това? Какво си ти? Какво става? — изплака младежът с хленчещ глас, бледа сянка на досегашния.

— Позволил си да бъдеш покварен от д'карон. Замърсен си. Трябва да бъдеш наказан — просъска Избраната, захвърляйки оръжието и нанасяйки съкрушителен удар с opakото на дланта по треперещото пред нея същество.

Мъжът се строполи безжизнен на земята, главата му извърната по неестествен начин. Тя понечи да се отдалечи, но спря, насочвайки поглед към алебардата. Кристалът в острието все още светеше слабо.

Избраната повдигна крак, за да го разстроиш, но преди да е успяла да стовари петата си, оръжието се плъзна към собственика си. Десницата на мъртвеца се издигна. Пръстите се разтвориха и сграбчиха дръжката. Гърчавият младеж се изправи на крака с едно-единствено движение, сякаш външна сила го бе повдигнала.

Метаморфозиращата се обърна към надигналия се боец. Той намести главата си и се усмихна.

— Човеците притежават непростимия навик да изоставят обвивката си далеч преди тя да е изчерпала полезността си. Но аз съм по-мъдър. Ти също демонстрира мъдрост. Не се страхуваше да сториш нужното. Това е качество, достойно за възхищение. Някой по-недостоеен противник би съжалил жертвата.

— Слабостта в лицето на врага не бива да бъде толерирана — каза тя, приближавайки се отново.

— Съгласен съм. Двамата с теб изглежда мислим еднакво по редица важни въпроси. Обмисляла ли си да промениш страната, на която се сражаваш?

Тя започна да нанася жестоки удари с каменните си нокти. Оживелият умело ги отразяваше, същевременно отстъпвайки. Ударите биваха посрещани с такава сила, че камъкът ѝ започна да се напуква и рони. Накрая лявата ѝ ръка се отчупи и Избраната отстъпи назад. Противникът ѝ не спря. Завъртайки оръжието си, за да набере инерция,

той започна да атакува отново и отново с острието на алебардата. По снагата на метаморфозиращата започнаха да пробягват пукнатини.

Накрая мъжът заби върха на алебардата си в гърдите ѝ. Острието разсече камъка и потъна дълбоко в него, а проблясък на кристала пръсна отслабеното създание, което се строполи в купчина отломки.

— Чудя се... възможно ли е да е толкова лесно? Някак се съмнявам — изрече на глас арогантният мъж.

Едно след друго парчетата почерняха и се запалиха. След секунди стотици пламъци с големината на юмрук се издигнаха във въздуха. Завъртяха се и се сляха, оформяйки огнена снага, чиито очи блестяха от ярост. Кристалът в острието на алебардата засия ярко. Всяка атака на Избраната биваше посрещана с прецизен замах и магията разсичаше безплътната форма, като че беше солидна.

Накрая огнената форма увисна във въздуха за миг, преди да се раздели на половин дузина огнени кълба и да заобиколи противника си.

— Умни сме — отбеляза мъжът.

Огнените кълба се втурнаха в атака, но миг преди първото да го е достигнало, младежът заби алебардата си в земята и създаде мистичен щит. Напразно огънят се блъскаше в него. Не би трябвало младият мъж да притежава такава сила. Очевидно бе прикривал истинската си мощ. Избраната се оттегли и се съедини отново. За миг увисна неподвижно, преценявайки възможностите си. Бавно осъзна, че и без това намаляващата ѝ сила бива изсмуквана. Обърна се и видя, че четирите плаща бяха протегнали въгленочерни ръце и изтегляха дълги огнени нишки, създавайки свои огнени кълба.

Избраната се понесе след тях. Щеше да е достатъчен и най-нищожният допир, за да ги подпали. Ако разполагаше с повече енергия, щеше да изстреля дълги огнени езици след тях, но понастоящем бе толкова отслабнала, че едва поддържаше формата. След като унищожи само една от платнените гнусотии, разбра, че не може да си позволи да пилее повече сили в огнената си същина. Отпусна се на земята и отново прие каменната форма.

— Отново камък? Покажи нещо ново — подигра се противникът.

Трите оставащи плащове запратиха откраднатия си огън. Първото кълбо се разби в каменната ѝ снага. Жената светкавично прие огнената си форма, върна си останалите две и отново се трансформира

в камък. Плащовете се приближиха, нанасяйки ѝ удари с призракните си крайници. Тя се отпусна на едно коляно, отслабена от раните, получени от неестествената субстанция, изграждаща ноктите. Събра сили, рязко се хвърли напред, съумявайки да сграбчи две от наметалата и да ги разкъса сред неистов вой. Третият плащ се отдръпна на безопасно разстояние.

Избраната повдигна ледения си взор и погледна в очите на противника, намиращ се все още под закрилата на щита си.

— Още по-добре, че отказваш да се присъединиш към нас. Не би ни била от полза — присмя се той.

Каменните очи се стесниха гневно. Избраната заби ръце в заледения калдъръм. Градът започна да се тресе. Внезапно земята изпод младия мъж се разцепи, отстъпила пред изникващи скали. Противникът полетя във въздуха. Тя бързо литна подире му, преобразена на вятър. С огромно усилие успя да откъсне алебардата от ръцете му и да я запрати надалеч. Сетне го заби в земята с цялата си сила. Задържа се за момент, за да се убеди, че няма да се надигне отново.

Насочи поглед на изток. Не ѝ беше останала енергия. Много скоро щеше да бъде безпомощна. Избраната се издигна в небето. Нямаше време да намери Лейн. Докато се възстанови, трябваше да се задоволи с друг.

Бе спала неспокойния сън на чистото изтощение. Сега беше невъзможно да се спи. Нещо изключително могъщо, бе разтърсило планината през нощта. Този звук, наподобяващ екота на гръмотевица, бе я изтръгнал от съня. И впоследствие бе продължило да се носи боботене из долината и склоновете. Всеки тътен се разнасяше по-близо, разтърсвайки Миранда в далеч по-голяма степен от който и да било животински рев. Това бе звукът на лавина, планината се отърсваше от ледено-снежното си одеяло. Ако тътнежът я достигнеше, щеше да бъде затрупана без надежда да избяга. Излезе на открито и напрегна очи. Навсякъде около нея белият сняг изчезваше в нощта и не се виждаше нищо друго. Само гръмовният рев разкъсваше стената от черно и бяло. Вече се бе приближил достатъчно, за да накара земята да затрепери. Започнаха да се оформят каскади от сняг. Нямаше смисъл да бяга. Можеше само да се надява.

Постепенно боботът утихна, пренасяйки се надолу по склона. Миранда си пое дълбок, облекчен дъх от ледения въздух.

Ушите ѝ, съвсем доскоро напрегнати към ужасяващия тътнеж, сега доловиха нещо друго. Вятърът изглеждаше различен. През по-голямата част от нощта се бе усилвал и утихвал, но винаги я бе заобикалял. Сега пронизителното му фучене долиташе неизменно от запада. Тя се обърна към мрака, издигайки тояжката си и карайки кристала да създаде светлина. Сиянието ѝ освети не повече от един ярд тъма.

Внезапно от мрака изскочи хаотична, завихрена форма, повалила Миранда. Това бе Избраната, но нещо не бе наред. Изглеждаше по-смътна, по-неопределена. Късчетата светлина, служещи ѝ за очи, блестяха с отчаяние. Страх. Ветровитата форма се отпусна на земята, вихрите ѝ започнаха да ѝ придават форма, но бързо я изгуби отново.

— Не разполагам с достатъчно... Трябва ми нещо просто. Нещо малко! — извика метаморфът.

Очите ѝ се стрелнаха към ръцете на Миранда. Тя ги сграбчи, сваляйки една от ръкавиците ѝ. Нов повей на вятъра запрати по-голямата част от снагата ѝ настрана. Останалото се отпусна на земята,

усилвайки и сгъстявайки се. Завихри се и сняг. След няколко мига снежинките отново се разпръснаха наоколо, позволявайки съзирането на любопитна гледка. До ръкавицата стоеше катерица, очевидно дубликат на онази, която бе дала козинката си за изработката на ръкавиците. Дребното създание повдигна глава, украсена с толкова достойнство, колкото муцунката позволяваше и заговори.

— Поздравления, човеко. Сметнах те за достойна да получиш призвание — изрече тя. Говореше с неизменния ясен, могъщ глас. Ефектът не можеше да бъде по-комичен.

— Какво правиш тук? Какво стана? МИН, НЕ! — викна Миранда.

Секунди деляха спътничката ѝ да не погълне на една хапка дребното същество. Дракончето застина. Новата форма на Избраната се обърна бавно към все още отворилата уста Мин. Безстрашно погледна зъбатата пасть.

— Бих предпочела да се отървеш от животното, но в сегашното състояние на нещата, от нея може да има полза. Дръж я изкъсо и може да остане жива.

— Какво стана? — повторно залита Миранда, привеждайки се, за да вдигне катерицата.

— Нищо от случилото се не те касае. Достатъчно е да кажа, че дори и *моята* сила не е безгранична. По-голямата част от нея бе изгубена в редица сблъсъци и ще се нужда от известно време, за да я възстановя. Дотогава ще трябва да ме придружаваш, давайки живота си, ако възникне нужда, за да ме защитиш.

— Ще сторя всичко по силите си — каза девойката, протягайки ръка.

Наместо да позволи да бъде вдигната, гордата катерица скочи и се изкатери до рамото ѝ.

— За съжаление това далеч няма да е адекватно. Затова ще ме отнесеш до Лейн. Единствено и само той е в състояние да ми предостави защита, ако възникне нужда — обясни Избраната.

— Не си могла да откриеш Лейн? — попита Миранда.

— Изникнаха по-настоятелни въпроси. Достатъчно въпроси. Ще го намериш. Забравяш спането, забравяш храненето. Докато не му бъде предадена, няма да позволяваш нищожните слабости, измъчващи вида ти, да ни забавят. Това ясно ли е? — поинтересува се създанието.

— Не мога да намеря Лейн. В момента търся нещо по-важно.

— Човеко, получи заповедите си. Следвай ги.

— Възможно е да съм открила друг Избран. Лейн е в състояние да се грижи сам за себе си, а аз мога да те защита. Това трябва да бъде сторено.

— Няма да откриеш нищо полезно — отсече катерицата.

— Никога няма да откриеш нещо, ако не търсиш. А аз възнамерявам да го сторя. Ако не желаеш да дойдеш с мен, нищо не те спира да продължиш търсенето си сама.

Създанието на рамото ѝ въздъхна изнервено.

— Бе израз на непростим оптимизъм от моя страна да си представя, че бих могла да накарам дребоумен смъртен да предприеме интелигентни и рационални действия. Няма значение. Възстановяването ми ще протече със същата скорост и по време на неразумно, безсмислено пътуване — оповести Избраната. — Угоди на глупостта си. След ден-два, когато се възстановя достатъчно, ще те оставя да преследваш задънените си цели.

Създанието се намести в Мирандината качулка, свивайки се около врата ѝ, подавайки само муцунка.

— Върви — нареди тя.

Миранда бе възнамерявала да тръгне чак на сутринта, но сега не можеше да понесе и секунда чакане. Бе убедена, че ще намери още един Избран, а сега вбесяващата метаморфозираща щеше също да го види. Закрачи напред с гневно мълчание, следвана от преданата Мин. Нощем вятърът и студът бяха особено безмилостни, а разполагайки единствено със светлината от жезъла, девойката напредваше бавно. Напредъкът ѝ се забави и допълнително, когато достигна местата, където бе вилняла лавината. Земята бе неравна и натрошена, големи късове втвърден сняг стърчаха под странни ъгли — сякаш някой бе дробил планината.

След няколко часа липсата на сън и цялостната умора започнаха да се проявяват. Миранда се затрудняваше да съсредоточава мислите си. В миналото би започнала да си говори сама или с Мин. Сега разполагаше със спътница, макар и досадна, която можеше да отговори. Всъщност трябваше да знае, че всеки разговор с метаморфа щеше да свърши не по-различно от последния — с гневно мълчание —

но желанието да чуе нещо друго от неспирния вятър бе повлияло на преценката ѝ.

— Имаш ли си име? — запита девойката.

— Не ми трябва име. Имената са за безличните маси, тези като теб, които не са достатъчно уникални, за да се различават по същината си.

За миг Миранда се възхити на умението ѝ да съсредоточава толкова много снизходителност в толкова малко думи.

— Ако нямаш име, тогава как би предпочела да се обръщам към теб? — запита момичето през стиснати зъби.

— Бих предпочела изобщо да не го правиш — дойде предвидимият отговор.

— Е, все някога ще се наложи. Защо да не ти измисля аз название?

— Защото имената са етикети, а предназначението на етикетите е да предлагат описание. Не запазвам конкретна форма за достатъчно продължително време, за да може някое название да бъде определено като подходящо. Съвършенството е единственият термин, доближаващ се до съответствие, но дори и той е неподходящ, защото съвършенството е статично, а аз съм в постоянна промяна.

— Наречи го ограничение, но изпитвам затруднения да разговарям с ненаименовано същество. Поне ще ми позволиш ли да избира име, с което да се обръщам към теб?

— Очевидно е, че не ще мирясаш, докато не позволя да бъде унижена по подобен начин. Тъй като твоите мисли и действия нямат абсолютно никакво значение, мога да допусна да ми прикачиш звание, щом ще помогне на размътения ти разсъдък — отстъпи тя.

— Ти си жена, нали? — запита Миранда.

— По принцип приемам женска форма — поправи я Избраната.

— В такъв случай ще те наричам Саманта.

— Недопустимо.

— Нали нямаше значение? — изръмжа девойката.

— Няма да бъде асоциирана с толкова простовато име. Избери нещо по-подобаващо — отговори метаморфозиращата.

— Тогава... Алексия — предложи Миранда, усещайки, че аристократичното ѝ алтер его до голяма степен е сходно с Избраната.

— Не.

— Гуендолин — продължаваше момичето.

— Не.

— А какво искаш?

— Нещо изразяващо същината ми. Аз съм променлива, аз съм вечна, етерна...

— Тогава да те наричам Етер? — запита девойката.

— Етер... Етер — повтори създанието, сякаш опитваше звука. — Не бих го нарекла уникално, но ще свърши работа.

Миранда се усмихна над малката победа.

— Етер, защо ти е необходимо да се превъплътиш в малка форма, за да се възстановиш? Защо просто не стъпи сред някой огън както преди?

— Предполагам не трябва да се чувствам изненадана. Допуснах една-единствена отстъпка и сега очакваш да отговарям на всяко твое питане — каза Избраната.

— Не е нужно да отговаряш, ако не желаеш — с въздишка рече Миранда.

— Не, не. Ще отговоря. Може би ако поработя над невежеството ти, ще се превърнеш в по-разбрано създание. Изисква се голямо напрежение, за да съществувам под формата на вятър, огън или вода, каменната форма не изисква усилия за самото си поддържане, но за сметка на това въпросните усилия отиват за движение, а и възстановяването е много бавно. С нищожното количество енергия, което ми бе останало, ако бях приела огнен облик, щях да премина границата на издръжливостта си и да изгубя изцяло форма, преди да съм открила достатъчно чист или ясен пламък, от който да се храня. Ако бях приела каменната есенция, би се наложило да остана неподвижна в продължение на много месеци, за да събера нужната ми енергия. Въплъщавайки се в дребно, простовато създание, мога да възстановявам силата си с приемлива скорост, без същевременно да стана безпомощна.

— Не се изискват усилия да поддържааш формата на катерица? — запита момичето.

— Изискват се, но разходът на енергия е по-малък от възстановеното количество. Всичко по-просто и по-дребно от... да речем, едър кон, ще ми позволи да се възстановя. Всичко по-голямо е изтощаващо.

— Нуждаеш ли се от храна или сън?

— Само ако остана като пълен дубликат на създание с подобни ограничения за достатъчно продължителен период, достатъчен да предизвика такава цена. Обикновено изменям формата, за да избегна тези слабости.

— Научаваш ли каквото е знаело и създанието?

— Не. Не получавам нито спомените, нито инстинктите на формата — тонът ѝ показваше, че търпението ѝ се изчерпваше.

— Ако не разполагаш с инстинктите, тогава откъде знаеш как да се движиш и да се държиш в новата форма?

— По същия начин, по който построеният приспособление знае как да го използва. Влиянието ми се простира над несметни милиони от компоненти, всеки от които невъобразимо малък, за да приема въпросната форма. В сравнение с този процес, определянето на функционирането на крайния резултат е елементарно.

— Какво ще стане, ако изгубиш форма? — попита Миранда.

— Нямам намерение да отговарям на въпроси, чиито отговори със сигурност знаеш. Присъстваше на церемонията, която ме съживи от подобно състояние — сопна се тя. — Но честно, как изобщо си оцеляла толкова дълго, ако изобщо не запомняш и малкото, което научаваш?

— Не осъзнавах, че... — понечи да се защити девойката.

— Достатъчно, насочи вниманието си върху ходенето, да не би да забравиш и него — нареди Етер.

Всякакви следващи опити за продължаване на разговора щяха да бъдат безсмислени. Миранда прибегна до едностранчиви разговори с Мин и себе си, за да не допуска умората. Слънцето тъкмо се издигаше, заливайки склоновете със светлина.

На момичето, макар и освободено от нуждата да създава собствено сияние, моментално му се прииска нощта да не си бе отивала. Утрото беше показало, че до целта все още предстоеше дълъг път.

* * *

Дезмър седеше на зле осветена маса в едно от множеството убежища и складове, които двамата с Лейн бяха изградили през годините. Драсна и последната черта върху официален на вид документ и нави скъпия пергамент. Разтопявайки син восък, полуелфът измъкна печат от кутия с масивна заключалка и го притисна върху восъчното петно. Когато го отдръпна, документът носеше официалния печат на краля на Северното съглашение. Наказанието за полагането му от ръка, различна от тази на особата, бе публично измъчване до смърт.

Постави документа край половин дузина други, всички носещи сходен печат. Същевременно забеляза, че на масата бе оставен и друг пергамент, малко захабен на вид, но оригинален. Тъй като не се бе намирал там само преди миг, появата му можеше да означава само едно.

— От колко време си тук, Лейн? — запита Дезмър.

Изправи се и се обърна, заставайки лице в лице с мъжа, към когото се бе обърнал. Асасинът не отговори.

— Виждам, че си успял да се измъкнеш от формолеещата. Освен, разбира се, ако самият ти не си... не. Някак усещам, че тя не би могла да устои на гръмка поява.

— Пречат ми на работата — рече Лейн. Гласът му трепереше от гняв.

— Да, Лейн, този факт ми е до болка известен. Разпратих съобщения до половин дузина вероятни продаващи. И шестте бяха върнати, придружени от съобщение от краля, излагащо новата политика. По-притеснителен от завръщането им бе фактът, че бяха върнати до входа на убежището, в което бяхме държали Миранда преди залавянето ѝ от Епидим. Платих на човек да открие куриер, който да занесе съобщенията. Нито аз, нито той бяхме близо до мястото. Не се погрижихме да скрием тайните си от момичето — и сега *той* знае твърде много за нас.

Точно сега се опитвам да измоля специално изключение. Ако и тези съобщения бъдат сполетени от същата съдба, страхувам се, че или

ще трябва да се преместим в Тресор и да си опитаме щастието там, или да си опитаме късмета тук, представяйки се за кралски емисари. Освен ако не откриеш друг начин да похарчиш златото си — рече Дезмър, — което е моята препоръка.

— Той си връща животите им. Освободените от мен биват прибирани обратно — изрече Лейн. Яростта му капеше от всяка негова дума.

— Да. Жалко е. Не може да се направи нищо, освен да се сложи край на войната.

— Тогава точно това трябва да бъде сторено.

— Лейн. И двамата знаем, че ако подобно нещо е възможно, само ти би могъл да го направиш. Във всеки един друг момент бих те подкрепил изцяло. Но те се опитват да предизвикат точно тази реакция. Най-основният урок, преподаван във военната половина на Ентуел: никога не давай на противника онова, което той иска от теб — укори го Дезмър.

Лейн отвори сандък и започна да се екипира със съхраняваните вътре оръжия.

— Лейн, помисли над това, което правиш. Вече съм затънал прекадено. Докато не се осъзнаеш, страхувам се, че двамата с теб ще трябва да поемем по различни пътища.

— Тогава със съдружието ни е приключено.

— Така да бъде — рече полуелфът, обръщайки се да унищожи шестте държавни измени, които току-що бе приключил. — Със сигурност ще имам полза от няколко години без убийства и шпионаж.

Ако оцелееш, отбивай се за оръжия. Без значение в какво състояние е умът ти, ръката ти остава една от малкото, достойни да си служат с творенията ми.

Обръщайки се отново, Дезмър видя, че е сам. Не се изненада. Леко поклати глава. Това е риск, който всички създания поемат, ако живеят прекалено дълго. Нещото, на което позволиш да те определя, рано или късно ще докара края ти. Страстта да освобождава прокълнатите от живота бе поддържала Лейн през всички тези години. Сега щеше да го убие.

Някой ден и собствените страсти на Дезмър щяха да сторят същото.

Мисълта го накара да се усмихне. Зачуди се каква ли щеше да бъде цената му? За какво ли щеше да е склонен да си даде живота? Извади от джоба си зъба, който бе взел от Миранда и го повдигна. Цената трябваше да е висока... *Много* висока.

* * *

Стените на долината съсредоточаваха и без това жестокия вятър в истинска ледено-снежна ярост. Миранда стъпваше сред преспите стиснала очи, за да се защити от стихията. Етер се бе свила на топло и уютно в качулката. Мин бълваше пламъци през няколко секунди, за да се стопли. Единствено мисълта за чакащото от другата страна на долината караше болящите мускули на девойката да не се отказват. Само още няколко минути и щеше да го достигне. Само още няколко крачки и щеше да е там. Накрая виенето в ушите ѝ понамаля и нозете ѝ усетиха нанадолнище. Очите ѝ се отвориха, а сърцето ѝ се сви.

Пред нея се бе простряло малко, заледено поле. В центъра му се намираше форт, който би трябвало да наподобява онзи, в който бе измъчвана — но не го правеше. Защото бе руина. Стените се бяха огънали навътре като ударена торта. Полето около постройката бе обсипано с тухли, някои на дъното на кратери. Тук се бе случило някакво бедствие, някаква експлозия. Сигурно това бе причинило лавината. Главицата на настоящата Етерова форма надникна в студа. Не каза нищо. Не беше нужно. Самодоволството ѝ просто струеше от нея.

Когато приближи разрушената сграда, надеждите на Миранда припламнаха наново. Подземните нива бяха непокътнати. Намери стълбите и започна да слиза сред отломките. Мин любопитно подуши, явно заинтригувана от някаква миризма.

Скоро дракончето се втурна напред толкова бързо, стрелкайки се между паднали колони и през разни цепнатини, че девойката не успяваше да я следва. Миранда сама си проправяше път към пониските нива. Светлината от жезъла ѝ освети мрачните последствия от катаклизъма, стоварил се върху това място. Купчини близнишки брони бяха пръснати край и по стените. Сразилата бившите им носители сила трябва да е била достатъчна да извие и обгори дебелия метал. На места

се виждаха и човешки останки. Бяха на толкова дребни парченца, че едва се разпознаваха.

Миранда усети как я побиват тръпки. Все по-непокътнатите етажи изглеждаха прекалено познати. Този форт по нищо не се отличаваше от онзи, в който бе разпитвана. Празни килии край стените. На места имаше столове като познатия ѝ до болка.

Най-сетне достигна последното ниво. Голямо парче от тавана се бе отчупило и лежеше облеgnато на една страна. В пода бяха влети решетки, но бяха извити назад като венчелистчета. Мин душеше единия край на падналия таван. Миранда дочу нещо изпод него. Напомняше на... плач?

Етер също го бе чула. Скочи на земята и започна да се приближава към звука. Беше направила няколко стъпки, когато източникът му се премести. Мин отскочи назад. Етер спря.

— Ти. Провери какво е — нареди Избраната.

Миранда предпазливо пролази до едната страна на опряната плоча, осветявайки мястото с жезъла си. Светлината му попадна върху гледка, каквато далеч не бе очаквала. Треперейки, прегърнало коленете си и плачейки, под отломката се бе свило същество, наподобяващо Лейн. Също бе малтроп, възрастен, но изглеждаше различно. Цялата бе покрита със снежнобяла козина — от върха на лисичите уши и муцуната, чак до петите. Дрехите ѝ бяха парцаливи късове, а разкошната ѝ опашка стърчеше жално през цепнатина в панталоните ѝ. Насълзените очи се отвориха и розови ириси за миг се втренчиха в Миранда, преди очите да се затворят отново, ужасени.

— Не... не... не се приближавай — успя да изрече тя между хленчовете.

— Успокой се. Не сме тук да те нараним — опита се да я успокои девойката.

— Беше чудовището. Чудовището се появи пак. Аз... Аз — промълви създанието, преди отново да избухне в плач.

Звучеше като втрещено дете. Миранда посегна да я утеши, но бедното същество се отдръпна назад. Бързо пролази изпод отломъка, където Мин се приближи и я огледа. Дракончето не бе настръхнало както обичайно, но въпреки това внезапната му поява още повече изплаши непознатата.

— Не. Съжалявам. Не исках да излизам. Зная, че не трябва да излизам. Ще се върна. Съжалявам. Съжалявам — заекна съществото.

Промъкна се покрай дракончето и се втурна в тъмнината.

— Не! Почакай! — викна Миранда.

Усили светлината, надявайки се да зърне накъде се е отправило създанието. Нямаше нужда. Женският малтроп бе спрял в средата на помещението, приклепнал сред разрушените решетки.

— Не аз ги строших. Чудовището беше. Съжалявам. Съжалявам. Не зная къде са оковите, иначе щях да ги нося. Моля те, не ме наказвай — замоли се тя.

— Не. Не. Изправи се — рече девойката.

Създанието бързо се изправи, изпъвайки ръце край тялото си. Любопитството на Мин още не бе задоволено и тя се приближи, душейки. Непознатата видимо затрепери при приближаването на дракончето, но съсредоточи усилията си да остане изпъната.

— Успокой се. Това е Мин. Няма да те нарани. Дай ми ръката си — каза Миранда.

Ужасеното същество се подчини мигновено, сякаш се страхуваше, че ще последва наказание, ако не го стори. Девойката бръкна в чувала и извади картоф, който постави в ръката ѝ.

— Сега ѝ го дай — посъветва я момичето.

Създанието хвана грудката, стисна очи и положи всички усилия да задържи остатъка от тялото си колкото се може по-далеч от пръстите. Мин подуши лакомството и бързо го грабна. Сетне облиза пръстите, които го бяха предложили. Малтропът не можа да не се усмихне и изкикоти при странното усещане.

— Видя ли? Харесва те. Сега се успокой. Как се казваш?

— Още... още не си ми казала.

— Какво означава това? — не разбра девойката.

— Още не съм научила това — рече непознатата, а сълзите ѝ потекоха отново. — Кълна се, ако останалите ми бяха казали, щях да запомня.

— Кои останали?

— Хората... наставниците, които бяха тук преди чудовището да дойде. Ти не си ли новата наставница?

— Не — отвърна Миранда.

— Тогава трябва да си вървиш! Трябва да си вървиш незабавно! Само на наставниците е позволено да бъдат тук! И хората, които водят със себе си. Те ли те доведоха?

— Не.

— Тогава напусни. Иди си! Преди да са се върнали. Те са... — тя замлъкна рязко, предпазливо се огледа и снижи гласа си до шепот. — Те са лоши хора. Карат те да учиш неща. Дори ако не искаш... те *те принуждават. Принуждават те!*

Отново заплака. Етер се покатери на рамото на Миранда.

— Е, сега ще приемеш ли, че тук не е имало нищо, което да си е струвало търсенето? — запита катерицата.

Плачещото създание застина.

— Кой каза това? Те са тук! — паникьоса се малтропът.

— Не, не, не, това е Етер — ето, виж. Тя е приятел — побърза да обясни девойката.

Грабна дребното създание от рамото си и го протегна към ужасеното същество пред себе си.

— Ако не ме пуснеш незабавно, ще те изпепеля — с едва сдържан глас изрече Етер.

Очите на ужасения малтроп се разшириха от ужас при странната гледка. Изтича до парчето таван и пролази под него, пищейки неспирно.

— Това нещо говори като тях! А изобщо не трябва да говори! — викна тя от скривалището си.

Миранда се извини както на Етер, така и на ужасеното създание. Поклати глава колко бързо бе започнала да приема новата форма на Избраната за нещо нормално.

— Трябваше да те предупредя. Тя е метаморф — обясни Миранда.

— Не зная какво е. Върви си! Не трябва да те слушам, ти не си ми наставница — долетя отговорът.

— Моля те. Просто искам да поговорим — каза Миранда.

Очевидно нещо бе привлякло вниманието на Етер, тъй като тя се стрелна към едно от почернелите петна на пода.

— Вероятно не си яла от дни — продължи девойката, изваждайки част от нищожните и на практика замръзнали провизии от раницата си.

— Върви си! Върви... Имаш храна? — запита малтропът, надничайки изпод скривалището си.

— Не е много, но... — поде Миранда. Преди да е успяла да довърши, създанието бе изскочило и вече грабваше парчето осолено месо от ръцете ѝ.

Обгърна го и го подуши, близвайки го колебливо. Внезапно го нахъса на парчета с острите си зъби, говорейки, докато гълташе късовете почти несдъвкани.

— Това не е — глът — храна. Това е много по-добро. Храната е гнусна водниста смес. Сипват я в купа и няма вкус. Освен това — глът — никога не дават толкова — рече тя, омитайки месото за отрицателно време.

Когато приключи, впери поглед, изпълнен с копнеж към торбата, откъдето храната бе дошла.

— Още ли искаш? — попита девойката.

— Н... Да? — колебливо рече тя, страхувайки се от мъмрене.

— Вземи — Миранда ѝ предложи ново парче.

Без да каже нищо, малтропът грабна и него, поглъщайки го за миг. Момичето предложи и манерката си, която бе изпразнена по също толкова отчаян начин. Създанието въздъхна и се усмихна, облизвайки устни и сядайки на земята.

— Харесвам те. Ти си много по-добра от наставниците.

— Аз също те харесвам. Как се казваш? Как те наричаха наставниците ти? — попита Миранда, присъединявайки се към нея.

— Наричаха ме лоши неща. Неща, които не искам да казвам. Имаше и табелка, която ме караха да нося. Какво пишеше...? А... в... Айви? — несигурно рече тя.

— А аз съм Миранда.

— Миранда — замислено повтори Айви. — Мисля, че те говореха за теб.

— Наставниците? — запита девойката.

— Да. Но не си спомням. Трудно запомням преподаденото от тях. Затова са толкова гневни непрекъснато — рече малтропът с потръпване.

— Какво е това място? От колко време си тук?

— Не зная. Но съм тук цяла вечност. По-дълго, отколкото мога да си спомня.

— Какво правеха? — поинтересува се Миранда.

— Държаха ме зад тези решетки и се опитваха да ме учат на някакви неща. Всякакви неща. Опитваха се да ме учат за места, хора... такива неща. Опитваха се да ме учат как да се бия. Много често го правеха. А аз не искам. Тогава доведоха този мъж. Той също имаше светеща тояжка, само че неговата беше по-остра. Той поставяше ръце на главата ми и ме *караше* да научавам неща — каза Айви, като потръпна отново.

Мрачни спомени на раздиращото душата време, което бе прекарала с Епидим, проблесна в съзнанието на Миранда. По простоватия си начин Айви описваше умението му да манипулира умове.

— Този човек, който насила поставяше мисли в главата ти, как изглеждаше? — попита девойката.

— Приличаше на човек. Не зная. Беше едър. Не искам да мисля за това — каза малтропът, тръскайки глава, сякаш да прогони образа му.

— Ами тояжката, Айви? Как изглеждаше тя? Много е важно.

— Беше... беше... двуръка алебарда с кука и острие за хвърляне, предназначена за бойни магове или паладини — изрече тя, сякаш четеше думите от текст.

Миранда бе изненадана от прецизния отговор. Това пролича върху лицето ѝ.

— Е, не забравям *всичко*, на което ме учат — обясни Айви.

— А онзи мъж... Чувала ли си името Епидим, когато той беше наоколо?

— Да, но не само това. Винаги го наричаха *генерал* Епидим. Имаше и други генерали... една се наричаше Техт.

Миранда си припомни, че това име бе присъствало сред изброените от Дезмър.

— Как изглеждаше тя? — рече Миранда.

— Така — отвърна Айви, сочейки.

Девойката се извърна рязко, държейки жезъла си в готовност. Нямаше нужда. Указаната фигура външно приличаше на човек, но гъстата черна течност, която трябваше да бъде кръв, издаваше истинската ѝ същина.

Миранда бе чувала за близници, които били различни. Тази сигурно бе стара. Убилото я трябва да е било масивно. Имаше повече наранявания, отколкото девойката можеше да преброи, макар че по вида им личеше, че до едно са причинени от сблъсъка със стената и удара, запратил я натам.

— Трябва да тъжа, че е мъртва. Но не съм тъжна. Тя беше отвратителна. Всички те бяха отвратителни. Радвам се, че не помня половината от това, което ми причинявах. Радвам се, че дойде чудовището.

— Чудовището. Кажи ми за него. Какво причини всичко това? — запита Миранда.

— Не зная. Не видях. Учиха ме нещо и ми крещяха, когато всичко се разтресе и имаше светлина. Сетне помня само писъци. Аз крещях, те крещяха. И имаше светлина. Отвратителна светлина — каза Айви, потръпвайки.

— Чух достатъчно. Човеко, убий звяра — нареди Етер.

— Какво? Не! — каза Миранда.

Айви бе сепната от несъответстващия глас и изтича зад девойката, за да се прикрие.

— Не смей да се противопоставяш на нарежданията ми, човеко. Прави каквото ти се казва! — сурово предупреди дребното създание.

— Няма да я убия! — заяви Миранда.

— Човеко, ако очакваш да търпя присъствието ти край мен по време на това пътуване, ще очаквам сляпо подчинение. Сега изпълни нареждането ми! — беснееше метаморфозиращата.

— Няма да я убия, нито ти ще го сториш! — отговори девойката.

— Нямам намерение да я убивам. Заповядах *на теб* да го сториш — рече Етер.

— Не. Ако беше толкова важно, нямаше да го повериш на мен. Какво е това, изпитание на лоялността ли?

— Отвори си очите. Това място вони на д'кароните. Защищаваното от теб нещо не е по-различно. Заобиколени сме от смърт и разруха, а това животно е невредимо. Разказва някаква абсурдна история за чудовище, което опустошило целия форт и всички в него, а пощадило нея. Това е трик и ти бе заблудена. На пода има петно от кръвта на Лейн. Отпреди месеци.

Сложи край на тази заплаха, преди да е станало прекалено късно. Смяташ, че имаш място в пророчеството? Е, ето го. Придай секунда значение на безсмисления си и пропилян живот. Изпълни едно полезно дело, преди крехкото ти, еднодневно тяло да отстъпи пред времето и елементите — беснееше Етер.

Думите ѝ ставаха все по-омразни и хапливи. Миранда ги понесе, както бе правила и преди. Мин обаче не беше толкова търпелива. Бе научила езика добре, а и злобният тон никак не ѝ допадна. Нямаше да позволи подобни думи да бъдат изричани по адрес на спътницата ѝ. Преди Миранда да е успяла да я спре, Мин изду гърди и избълва огнен стълб към дребната форма.

— Мин, какво направи!? — викна девойката. Започналият да се заражда в стомаха ѝ страх внезапно се разля из жилите ѝ. Зад нея треперещият малтроп изхленчи, сви се на топка и прегърна коленете си.

Пламъците увиснаха за няколко мига, преди да се усилят и да приемат позната форма. Изглежда Етер се бе възстановила достатъчно, за да приема огнената си същина. Няколко мига по-късно се превъплъти в човешкия си облик.

— Дори и гневен, звярът ти се оказва по-полезен от теб — отбеляза тя. — Сега убий хленчещото животно зад теб или аз ще те убия.

— Кажи ми защо! — настоя Миранда, отстоявайки позицията си напук на страха, усилил се неимоверно.

Девойката хвърли поглед към Мин, която бе пристъпила напред, за да защити приятелката си, но наведе глава и се отдръпна. Миранда не я бе виждала да показва такъв страх от деня, в който водата ги бе настигнала.

— Ако аз я нараня, ще бъда наказана.

— Определено — съгласи се Миранда.

— Не от теб. Какво ли покаяние би могло да изиска нищожно същество като теб? Бих била наказана от единствените създания, способни на подобно дело. Самите богове.

— Как? — запита девойката.

— Белегът! Защо според теб Избраните го носим? Той е връзка с божествения ни произход. Целта му е да осигури лоялност, наказвайки всяко дело, сторено в полза на врага. Обгарянето на белега пречиства

тялото и душата от злодеяния. Съществуват злодеяния, които са прекалено големи, за да бъдат преживени. Убийството на друг Избран е на първо място сред тях — каза Етер.

— Това е предназначението на белега? — попита момичето.

— Естествено. Предполагам ти си го смятала за не повече от щампа, показваща статута. Ако превъзходството на някой Избран не е очевидно от пръв поглед, тя или той не заслужава отлика.

— Тогава защо ще бъдеш наказана за нараняването на Айви? Освен ако... — осъзна Миранда, обръщайки се рязко към бавно успокояващото се създание. — Айви, имаш ли белег — където и да е по тялото си — който изглежда така?

Девојката ѝ показва лявата си длан. Създанието погледна през насълзените си очи и дръпна яката на парцаливата си риза. Белегът стоеше точно над сърцето ѝ. Козината бе черна. Ясно беше, че е родена с него.

— Тя е Избрана! Тя е Избрана, а ти искаше да я убия! — викна Миранда. — Защо!?

— Очевидно тя е капан на врага. Ако ѝ позволим да се присъедини към нас, това ще означава края ни — заяви Етер.

— Как би могла да е капан? Сама го каза! Ако беше показала лоялност към врага, белегът щеше да я унищожи.

— Покаянието е предоставено от душата. Същество наивно или глупаво колкото нея би могло да не осъзнава предателството си до мига, в който предприеме специфично дело срещу наистина чист воин.

— Дори и ако това бе истина, защо ти е да я убиваш? Тя все още е Избрана, а бройката им е намаляла!

— Глупаво дете. Сврѣхсъредоточието още не е настъпило — каза Етер.

— И никога няма да настъпи, ако унищожаваш всеки Избран, когото откриеш — не ѝ остана дължна Миранда.

— Нищо ли не знаеш за делото, в което се надяваш да помогнеш? Докато Сврѣхсъредоточието не настъпи, могат да се появяват толкова Избрани, колкото боговете преценят. Сразеният Избран може да бъде заменен, докато и петимата не се обединят и не се заемат със задачата си. Затова е наш дълг да отървем света от Избраните, които са се отклонили от праведния път, за да не заемат местата на истински достойните. Сега убий това животно!

— Не! Няма причина да го правя. Тя идва с нас! — заяви Миранда.

— Мога да дойда с вас!? — викна Айви, скачайки с изражение на умоляваща надежда.

— Не може! — отсече Етер.

— Разбира се, че може — в същия миг девойката изрече противоположното.

Етер сграбчи Миранда за наметалото и прие каменната си форма, издигайки момичето във въздуха с лекота.

— Лесно бих могла да те убия и да оставя това нещо да умре — рече тя.

Миранда се закашля и започна да се мята в несломимата хватка.

— Ей, пусни я! — каза Айви, а в очите ѝ проблесна гневно пламъче.

Мин, внезапно отървала се от страха си, скочи и захапа каменната ръка, небрежно издигната в отбрана.

— Търпях те единствено докато ползите ти надвишаваха отегченията. Няма да позволя да застрашиш целта ми — каза Етер. Гласът ѝ бе спокоен и безстрастен както винаги. Не заплашваше или предупреждаваше Миранда, а просто я информираше.

Мин яростно въртеше глава. Зъбите ѝ стържеха, пропукваха и накрая успяха да натрошат камъка. Ръката на метаморфозиращата падна на земята и се строши. Етер бавно се обърна, пускайки Миранда на земята. Едновременно с падналия си крайник се превърна във вятър, съедини се с него и с видимо усилие прие човешката си форма.

— Но докато не акумулирам по-значителни количества сила, ще ти позволя да останеш край мен, стига да ме увериш, че животното, което така настояваш да задържиш, може да се контролира.

— Мин ще се държи прилично — рече Миранда, изправяйки се на крака.

— Визирах най-новото попълнение в менажерията ти — поправи Етер.

— Мен ли има предвид? — попита Айви.

— Така мисля — отговори момичето.

— Тя е зла — нацупи се малтропът.

— По този въпрос няма да чуеш оспорвания от моя страна — съгласи се Миранда. — След като ще се присъединиш към нас, ще ти е

нужно нещо по-топло от парцалите, които носиш сега. Държаха ли някакви допълнителни твои дрехи?

Айви сви рамене.

Миранда се замисли за миг, неохотно припомняйки си разположението на Епидимовия форт. По време на бягството си бе попаднала на няколко склада, които за кратко бе преценила като скривалища. Може би и тук имаше такива. Айви все трябва да бе носила нещо, когато е била доведена тук.

Девојката пое нагоре по стълбите, сподиряна от ентусиазираните Мин и Айви. Етер ги последва, създавайки още един слой дрехи, за да предпази тази форма от студа, срещу който бе толкова незащитна. Това изискваше далеч по-малко усилия от изменянето ѝ по такъв начин, че слабостта да бъде отстранена. За кратко възнамеряваше да каже на Миранда да накара дракончето си да я залее с пламък още няколко пъти, за да се възстанови и да поеме на път без глупавото момиче, но това щеше да бъде прието като молба за помощ. А мисълта подобно нисше създание да си мисли, че е успяло да помогне, бе достатъчно неприятна, за да предпочете изчакването на по-независим метод на възстановяване.

Айви с интерес оглеждаше останалите етажи, взирайки се в решетките и килиите сякаш никога не ги бе виждала. Девојката откри първия склад. Оръжия и брони за близниците. Женският малтроп се хвърли вътре, развълнувана от новите неща. Скоро след това дотича обратно, понесла огромна сопа, която би трябвало да е прекалено тежка за нея. А Айви я размахваше с лекота.

— Може ли да взема това? — запита тя.

И без да се обръща, Миранда можеше да почувства суровия поглед на Етер. Ако новоприсъединилата се представляваше опасност, най-добре да не ѝ позволяваха да се въоръжава. Но пък ако искаха да има някаква полза от нея, трябваше да може да се бие, а за целта щеше да се нуждае от оръжие. Миранда огледа сопата. Подобно примитивно оръжие изглеждаше не на място в ръката на Айви. Бе голямо колкото крайника ѝ, обвито с желязо и метални шипове. Жестоко оръдие на войната, а Избраната го държеше като че е играчка. Миранда прогони мисълта, че това невинно създание можеше да представлява нещо, от което да изпитва страх.

— Само ако внимаваш с него — реши Миранда, спирайки за миг, когато осъзна, че звучи като майка.

— Благодаря! — възторжено-мелодично изрече Айви и отново отърча да разглежда.

Бавно си проправяха път през етажите, които носеха по-сериозни белези от битка. Всъщност това важеше единствено за Миранда. Айви се движеше сред отломките с грацията на танцьор, дори и с огромната сопа в ръка, а Мин се чувстваше като у дома си. Етер изхаби част от прясно възстановената сила, за да се втурне мигновено на повърхността под формата на вятър.

Близо до повърхността Миранда откри разрушените остатъци от втори склад. Имаше поне няколко неща, които можеха да бъдат полезни — несъмнено представляваше помещението, където се съхраняваха вещите на затворените. Макар да ѝ се наложи да рови дълго, Миранда намери втора манерка и чанта, както и малко дрехи. Голяма вълнена риза и чифт панталони, приблизително нужния размер, съответно в сивкавобяло и сиво. Едно от вездесъщите сиви наметала, също прекалено голямо, довърши комплекта. Одеждите подхождаха на Айви. Увисналите свободно ръкави допълваха детинското ѝ поведение.

На следващия етаж се намираще ветровитото поле. Миранда хвърли поглед към снега и леда, припомняйки си внезапно, че през настоящия ден бе спала твърде малко и се бе напругала прекалено много. Мисълта да прекара нощта върху замръзнала твърд не бе особено съблазнителна. Реша, че е най-добре да отдели няколко часа сред форта, който все пак предоставяше известно убежище. Парчета от натрошени носещи греди бяха събрани за наклаждането на огън, от който Етер моментално се възползва. Запалването на подпалките с драконов дъх и превръщащата се в огън жена бяха станали обичайна гледка за Миранда, но Айви наблюдаваше удивена.

— Драконът твой ли е? — запита тя.

— В известен смисъл принадлежим една на друга. Тя е по-скоро приятел, а не собственост — рече Миранда, докато ядеше последната си дажба, по-малка от обичайното, заради по-рано проявената щедрост.

— О! Това е прекрасно... Миранда? Защо дойде тук?

— Защото нещо в мен ми каза, че тук ще открия някой изключително важен — и бях права, защото открих теб — каза девойката.

Миранда облегна гръб на стената. Мин се покатери върху нея и девойката уви и двете с наметалото.

— Миранда? — каза Айви.

— Да — отвърна въпросната, затваряйки очи и вече започвайки да се унася.

— Благодаря ти.

Благодарностите останаха нечути, тъй като момичето вече спеше.

* * *

Останалите магьосници от Ентуел бяха започнали да забелязват вилнеещите отвъд селото им събития. Имаше сили, изблици от мистична сила, които можеха да бъдат усетени дори тук. Всички бяха единомдушни, че е настъпило забележително време, но малцина се съгласяваха върху конкретното значение. Елементалът бе призован, по този въпрос съмнение нямаше. Наистина ли бе настъпило предзнаменуваното толкова отдавна време? А може би събитията щяха да бъдат разпръснати в течение на години или векове — или още по-дълго? Всички с нетърпение очакваха отговорите. Един нямаше да ги получи.

Когато Дийкън бе предизвикал безпрецедентния отговор от Черупката, бяха се излели цяло множество пророкания. По-голямата част бяха дори по-неразбираеми от предхождащите ги. Бе отнело много обсъждания, но накрая Старейшината бе решила, че неуведомяването на останалите от страна на Дийкън — и отпращането на вече присъстващите, което бе още по-лошо — бе непростимо. Пропуснатите на този ден думи бяха изгубени завинаги и вината бе изцяло негова. За наказание му се забраняваше да чете пророчеството, както и всякакви други книги. В продължение на пет години нямаше да му поверяват чираци, а магическият му кристал му бе взет.

Главната цел на Ентуел бе трупането на знание. Действията му бяха нарушили този принцип във възможно най-висока степен. Тъй като бе скрил знание от света, светът на знанието щеше да бъде скрит от него.

За човек, посветил целия си живот на магическата наука, подобно наказание бе съкрушително. А като се имаше предвид колко отдаден бе на проучванията си след напускането на Миранда — двойно повече. Напрягаше усилия да си припомни елементите на заклинанието, което бе успял да съгради в седмиците преди да бъде взето решението. Разрешаваха му само празни листове, така че младежът записа запомненото и се зае да изработва процедурите, които да запълнят празнините. Трябваше да внимава. Заклинанието

опасно се доближаваше до забранени зони, пристъпването в които не бе позволено.

Случваше се да не излезе от колибата си с дни. Оголените от книги рафтове започваха да се изпълват със страници, покрити с трескави преработени варианти. Малкото фрази, които помнеше от последната реч на Черупката, бяха закачени за стената.

Дълго пътуване, нужно и смъртоносно, извършено с една крачка.

Многократно бе подчертал „една крачка“. Във все по-редките случаи, когато изоставеше работата си, за да се нахрани, младежът отиваше до водопада, без да обръща внимание на нашепванията на съселяните си. Повечето от тях бяха убедени, че е полудял. А Дийкън ядеше и се взираше във водопада. Водите щяха да се оттеглят едва след седмици, може би дори месеци. Нямаше как да напусне...

* * *

Миранда бе разбудена от Айви. В очите на създанието се четеше ужас. Още преди Айви да е заговорила, девойката усети зараждането на страха си.

— Идват! Идват! — настойчиво прошепна малтропът.

— Кой? — запита Миранда, внезапно разсънила се напълно.

— Наставниците! Надушвам ги!

— Толкова скоро? — каза момичето.

Етер излезе от огъня и прие човешката си форма.

— Очакваше се. Заеман от генерал форт е нормално да бъде периодично снабдяван и допълван с нов персонал — отбеляза Етер.

Насъбрала сила след часовете възстановяване, тя се промени във вятър и се втурна на повърхността. Миранда понечи да я последва, но Айви я сграбчи за ръкава.

— Не! Не отивай! Остани с мен! Можем да се скрием! — прикани я тя.

— Мин, пази Айви. Трябва да видя срещу какво се изправяме — каза Миранда.

Мин изпълни заръчаното, макар да бе очевидно, че искаше да остане при Миранда. Заставайки пред изплашеното създание, борейки

се с непознат и неприветствен страх, дракончето извърна муцуна към стълбището. Айви я прегърна през врата.

— Не им позволявай да ме хванат, Мин. Не им позволявай — прошепна тя.

Дракончето се размърда неловко. Не бе сигурно дали харесва новопоявилата се, но му бе възложена задача.

* * *

Миранда присви очи срещу вятъра. Бяха спали през по-голямата част от деня. Гаснещата светлина освети няколко редици пехотинци и две товарни шейни. Може би петнадесет войници. Близници. Личеше по начина, по който се движеха. Шейните бяха теглени от... вълци? Заради разстоянието не можеше да каже със сигурност, но бяха прекалено големи. Зад войниците имаше и още една фигура, която изглеждаше... различно. Девојката прогони тези си мисли и се съсредоточи. Сега си бе отпочинала добре, Етер също си бе върнала част от енергията. При евентуален сблъсък победата далеч нямаше да бъде под въпрос, но по-добре щеше да бъде въпросният сблъсък да се избегне. Вероятно можеше да създаде някаква илюзия, която да ги прикрие. Обмисли този вариант, заедно с още неколцина други. Никой от тях не изглеждаше да се отличава с вероятен успех.

Миг по-късно бе облекчена от бремето да взема решение — Етер прие пламенливата си форма и се втурна към войниците. Битка щеше да бъде.

Огненото създание летеше като комета. Бяха издигнати мечове и щитовете, но Етер пак успя да унищожи двама още с първия си удар. Останалите се пръснаха.

Миранда се приближи към сражението, но се задържа на известно разстояние — по-скоро страхувайки се от Етер, отколкото от ратниците. Избраната се движеше толкова бързо, нападайки войниците с такава пламенност, че девојката остана с впечатлението, че ще сполети съдбата им, ако се приближи още. Последната редица войници, онези най-близо до мъжа, който очевидно бе техен водач, опънаха лъкове. Две стрели бяха насочени към Миранда, три към Етер. Стрелите полетяха. Миранда припряно издигна магически щит, успял

да ги спре тъкмо навреме. Етер се изсмя, когато първите две от насочените към нея стрели прелетяха през огнената ѝ снага, но с третата бе различно. Наконечникът ѝ сияеше слабо, и когато премина през Избраната, тя пронизително изпищя от болка. Стрелата повлече дълга огнена нишка.

Нараненото същество отстъпи зад Миранда. Оставаха осмина войници, както и двете създания, теглещи шейните, които в никакъв случай не бяха обикновени вълци. Бяха изградени от камък и големи почти колкото коне.

Миранда създаде вихрена магия и я насочи към войниците, надявайки се да ги изблъска надалеч от форта, където бе скрита Айви. Настъпващите ратници започнаха да забавят ход, но лидерът им вдигна ръка и магията на девойката тутакси изчезна. Тя се опита да я създаде отново, но напразно. Внезапно каменната форма на Етер се втурна край нея. Командирът даде знак вълците да бъдат освободени. Създанията посрещнаха атакуващия метаморф. Избраната повали единия и започна да мери сили с втория.

Миранда бе принудена да откъсне очи от спектакъла, тъй като трима войници се приближиха достатъчно, за да представляват заплаха. Заби жезъла си в заснежената земя под нозете си и съсредоточи мисли. Ледени пипала изригнаха от земята и омотаха първия войник. Преди и останалите двама да бъдат заловени по сходен начин, началникът им отново неутрализира магията. Единственият пленен ратник се бореше срещу ледовитите лиани. Звънтенето на тетива оповести нов залп, този път насочен изцяло към Миранда. Девойката вдигна жезъла си и насочи ума си към стрелите. Те промениха посоката си и поразиха войниците, които се бе опитала да оплете. Извърна поглед, докато се сривах на прах. Създанията бяха готови да я убият, а и почти не бяха живи, но момичето пак се чувстваше ужасно, че трябваше да ги унищожи.

Нов залп стрели. Девойката отново опита да промени траекториите им, но намесата на командира бързо ги върна към първоначалната им цел. Миранда продължи да мери сили с волята му. След едно последно усилие се хвърли настрана. Една стрела просъска през наметалото ѝ, забивайки се в бедрото. Девойката извика. Тоягата ѝ потъна дълбоко в снега, когато се опита да се изправи. Болката бе непоносима.

Замъчи се да задържи очите си върху оставащите войници, които се приближаваха. Когато най-накрая успя да се вдигне на крака, вече бе заобиколена. Опита се да използва заклинание, но водачът на войниците го развали. Изправи се пред нея. Приличаше повече на благородник, отколкото на военен. Пищните му царствени дрехи бяха далеч по-подходящи за кралския двор. По тялото му не се виждаше нищо, напомнящо броня. Или беше много глупав, или много могъщ. Косата му бе лъскавочерна, а някоя статуя на бог с радост би приела лицето му. Огледа противницата си с поглед, който сякаш преминаваше през нея.

— Миранда Селесте. Войнските ти умения отговарят изцяло на очакванията ми. Приятно е да те срещна лично. Аз съм генерал Багу, вероятно... — поде той.

Миранда си припомни последните умения, които бе придобила в Ентуел. Нанесе рязък и мощен удар с жезъла си. Мъжът се олюля назад. Нарушаването на концентрацията му бе достатъчно, за да пропусне изблик магия, пръснал войниците. Девојката опита да се отдалечи на известно разстояние от опомнящия се генерал, но се озова очи в очи с един от каменните вълци. Снагата му бе обсипана с резки. Вълкът започна бавно да се приближава към нея, оставил зад себе си купчина натрошен камък. Накрая застина, очаквайки нареждания. Истинската опасност се намираше зад Миранда.

Внезапно се почувства обгърната от смазваща сила. Не можеше да помръдне, не можеше да диша. Краката ѝ напуснаха земята. Бавно бе обгърната. Пред нея стояха петима лъконосци, върховете на стрелите им почти докосваха плътта ѝ. Водачът им се приближи към нея. В очите му блестеше ярост.

— Откри и последната от оригиналните Избрани. Щеше да се окажеш от полза, ако се появяха още. Но представляваната от теб заплаха надвишава евентуалните ползи — изфуча той. Изблик на волята му счупи едно от ребрата ѝ.

Насочи цялата сила на съзнанието си, за да му се противопостави. Но въпреки усилията ѝ, натискът отслабна едва забележимо. Успяваше единствено да поддържа живота си.

— Унищожете я — нареди мъжът, очевидно решавайки, че сега не е времето за сблъсък на воли, след като съществуват по-простовати начини за екзекуция.

Тетивите бяха изтеглени назад, но преди стрелите да излетят, втурнала се фигура се вряза в редицата стрелци. Миранда се замъчи да извърне глава, но силата около нея я стегна още по-немиловичиво. Въздухът бе изтласкан от дробовете ѝ. Генералът вдигна и другата си ръка. С крайчеца на очите си девойката видя, че атакувалата форма застина.

— Хитро — призна той, привличайки формата по-близо.

Сега Миранда можеше да види. Каменният вълк. Пръстите на командира се извиха жестоко. По снагата на създаването пробягаха черни вълни. То зави от болка, но иззад воя се долавяше писък. Писъкът на Етер. Формата на вълка бавно преля в каменното тяло на Избраната, отронвайки допълнителния материал от хуманоидната снага.

— Ще бъдеш подobaваща награда — усмихна се той.

Внезапно Багу се извърна. Гняв проблесна в очите му. Мин увисна във въздуха, гърчейки се от болка. От устата ѝ бликаха пламъци, но бе затворена насила. Миранда съсредоточи ума си. Стегналото я заклинание бе поразително могъщо. Етер бе приела огнената си форма и напругаше цялата си значителна мощ, а хватката не трепваше.

— Пусни я! — долетя глас зад него.

Сопата на Айви полетя надолу, но спря на инчове от главата на мъжа, пленил останалите. Генералът се обърна и след миг Айви също висеше във въздуха. Малтропът започна да крещи в смесица от болка и ужас. Миранда внезапно усети горещото жилване на страха в стомаха си. Бе се страхувала и преди. Това усещане бе различно. Беше фундаментално... първично. Засилваше се едновременно с отчаяната борба на Айви. Мин изглеждаше повлияна по сходен начин. Сякаш страхът на малтропа се предаваше на останалите. Само Етер и генералът изглеждаха незасегнати. Скоро ужасът бе почти непоносим от болката.

— Пусни ме! Не мога да се върна! Не! НЕ! — викна Айви.

Хватката отслабваше. Борбата на Айви оказваше някакъв ефект. Внезапно избликна поток магия. Напомняше силата, събрана за възстановяването на Етер, но дойде наведнъж. Проблясък на ослепителна бяла светлина изпълни долината, оглушаващ писък долетя от всички посоки, преди бързо да затихне. Бяха освободени. Миранда

падна на земята. Етер не го стори. Хвърли се директно към могъщия противник. Генералът бързо бе обгърнат от пламъци и издигнат в небето. Огнената форма се стрелна във въздуха към разрушения форт. Няколко мига и разтрисащи удара по-късно останките започнаха да се срутва. От тях излетя пламенливото създание.

Етер се приземи пред Миранда. Пламъците на снагата ѝ отслабваха. Ярките очи потрепваха.

— Бързо... — примоли се гласът.

— Мин, огън — ВЕДНАГА! — викна Миранда.

Дракончето изстреля огнен език, който сякаш се обви около Етер. След втора и трета струя Избраната изглеждаше възстановена. Тукати се преобрази на вятър и се втурна към небето.

— Лидерът не е мъртъв. Възнамерявам да се оттегля, докато не се окажа в по-добро състояние, за да го довърша. Ако цениш живота си, ще напуснеш долината — викна Етер. Нишки страх багреха гласа ѝ.

Преди Миранда да успее да възрази, вихрената форма вече бе изчезнала в далечината. Руините продължаваха да се срутва. Ако магьосникът действително бе оцелял, девойката се надяваше планината от натрошен камък да го забави достатъчно продължително, та да може тя да избяга. Затвори раната в бедрото си, намести си ребрата и ги излекува, сетне се изправи на крака. Мин дотърча при нея, за да ѝ помогне.

Момичето огледа долината, но от Айви нямаше и следа — с изключение на една. Едничък отпечатък, на повече от дузина стъпки от мястото, където би трябвало да се е приземила. Къде бяха останалите? И последната тухла на форта се строполи в това, което понастоящем представляваше дупка в земята, изпълнена с натрошен камък. Някъде издълбоко Миранда вече долавяше тропот. Не биваше да губи време.

Затичвайки в посоката на отпечатъка, Миранда откри друг, на повече от сто крачки. Стъпките показваха, че Айви е побягнала по склона край стръмния, но директен път, по който бяха дошли войниците. Е, с такива огромни крачки „побягнала“ не звучеше особено удачно. Миранда някак трябваше да успее да слезе със същата бързина — инак генералът, който само преди секунди за малко не бе отнел живота ѝ, щеше да се появи и да довърши започнатото. Очите ѝ се насочиха към единствените други забележителности в долината,

шейните. Бяха малки, от типа за пренасяне на дребни товари. Обърна една към нанадолнището.

— Мин, изгори другата шейна, след това намери Айви. Когато го направиш, ме отведи при нея — рече Миранда.

Мин бързо изпълни заръчаното, издигайки се във въздуха след изпепеляването. Девојката бутна шейната и скочи вътре. Бързо набра скорост. Скоро пейзажът прелиташе около нея със заплашителна стремителност. Пътеката нямаше остри завои, но при тази бързина трябваше да се навежда много, за да успее да завие. Би могла да използва магия, за да направлява шейната, но пулсираща болка в тялото ѝ указваше, че още не се е погрижила за нараняванията си, а и трябваше да мисли и за другите. Най-добре беше да си запази силите.

На места, в основата на издайнически кратер, Миранда зърваше нови стъпки. Мин все още летеше, далеч пред нея, търсейки. Пътеката ставаше по-тясна, завоите — по-остри. Разнесъл се иззад нея гръмовен звук ѝ подсказа, че не бива да забавя ход.

Най-сетне Мин се спусна надолу и полетя пред носещата се бясно шейна. Бе открила нещо. Девојката стори всичко по силите си да не изгуби дракончето, а и по някакво чудо успя да преведе шейната си през редица все по-тесни разклонения. След като в даден момент се стесняваше до ширина, съвсем малко по-голяма от тази на шейната, пътят отново придоби нормални размери. В далечината, в края на дълъг, дълбок улей, издълбан в снега, Айви лежеше по очи. Миранда съумя да спре шейната. Слезе в улей.

Тялото на Айви бе горещо, почти парещо на допир. Значителна част от заобикалящия я сняг се бе превърнала на киша. Краищата на наметалото ѝ бяха почернели и овъглени, а пък ботушите изглеждаха почти незасегнати. Едната ѝ ръка все още стискаше сопата, чиято повърхност също бе почерняла. Миранда я обърна по гръб — лицето на малтропа се бе намирало в кухня, изглеждаща сякаш се бе стопила — а може би извряла. Кухината бавно се изпълваше с ледена вода. Айви дишаше, макар и слабо. Беше в безсъзнание.

Поизмокряйки се сносно, девојката я извлече до шейната. Развърза ремъците и свали каквито вързопи и торби бяха оцелели от пътуването. Мистериозната топлина, гряла до този момент малтропа, бързо гаснеше. Мокри до кости нямаше да оцелеят дълго сред студа. Миранда си послужи със знанията си по водна магия, изсушавайки

дрехите им. Сетне дръпна грубото платнище, с което бе омотан товарът и го метна върху Айви.

Внимателно напрегна съзнанието си, търсейки някакви наранявания. По някакъв мистериозен, невъзможен начин, Айви бе непокътната. Единствено духът ѝ бе изтощен. Само частица от могъщата същина се бе вкопчила в тялото. Но ако създанието се възстановеше, времето щеше да представлява достатъчен церител. Вече нямаше какво да прави, така че Миранда приседна на шейната, за да даде почивка на разбеснялото се сърце. Мин стоеше край нея. Девойката се опита да проумее какво се бе случило.

В рамките на един ден бе намерила един Избран и изгубила друг. Напусналата бе всичко друго, но не и онова, което Миранда смяташе за герой. Себеобсебена и вманиачена да изтъква превъзходството си, другата Избрана представляваше въплъщение на контрадикцията. Изглеждаше възрастна, а поведението ѝ бе на малко момиченце. Привидно не знаеше и дума магия, а душата ѝ бе достатъчно мощна, та да разкъса хватката на магьосника. Волята ѝ изглеждаше слаба, а бе в състояние да принуждава останалите да изпитват емоциите ѝ. Не бе могла да удари магьосника нито веднъж, а бе прекосила половината планински склон в течение на миг.

Мирандината глава пулсираше. Погрижи се за някои дребни наранявания, които Мин бе получила от хватката на генерала, сетне се зае и със своите. Не усещаше Багу да се приближава. Може би още не бе успял да избяга. Нов опит да го намери показва, че изобщо не е в състояние да го открие. За миг се зачуди дали магьосникът не се прикрива, сетне прогони тази мисъл. Ако бе в състояние да я последва толкова бързо на подобно разстояние, не би могла да стори нищо, с което да го спре. Нямаше причина да се крие.

Изправяйки се отново, девойката огледа припасите, които бе открила. Голям лък и известно количество стрели, включително колчан от онези с кристален връх. Щяха да влязат в употреба. Друг вързоп съдържаше единствено вериги, въжета и окови. Очевидно Айви бе трудна за усмиряване. Взе едно въже. Нямаше никаква храна и нито капка вода. Близниците сигурно не се нуждаеха от пища^[1], а доколкото можеше да прецени според собствения си престой, от отвратителната помия разливаха по толкова оскъдни порции, че можеха да карат дълго време с нищожни запаси.

Миранда завърза полезните неща в свободното място на шейната и внимателно започна да я бута.

Когато склоновете отново преляха в равна земя, мразовитата нощ отдавна вече бе напреднала. Тундрата не бе чак толкова студена като планината, но пак съумяваше да бъде по-хладна от отсрещните равнини. През всичките години на скиталстване, Миранда никога не бе пътувала толкова далеч на север, нито толкова далече на изток. Намираще се почти до крайбрежието. Ако бе завила в различна посока по време на слизането си, пътят можеше да я отведе край морето. Източните планини го отделяха от вътрешността на сушата, така че малцина го бяха виждали.

Разбира се, Миранда го бе съзирала всяка сутрин от престоя си в Ентуел, но изобщо не се бе сещала за него. Може би защото селото представляваше такова райско кътче — и мисълта за ледено, недостъпно море би изглеждала не на място. За кратко си позволи да насочи ума си към по-приятните времена. Замисли се за всичко, което бе научила, за всички хора, които бе срещнала. Замисли се за Дийкн...

Повей на ледения вятър и лъч светлина, пробил си път през облаците над планината, я върна в реалността. Ако усетят за посока не я мамеше, се намираще на тънката ивица равна земя между Източните планини и Древната верига на север. Ако поемеше на запад край южния им склон, след няколко дни щеше да се е изправила пред стените на северната столица. Най-укрепеният и най-големият град в кралството. Сгушена сред планините и обграден с двойни стени, столицата можеше да отблъсква нападенията на цялата тресорска армия в продължение на години.

В миналото мястото се бе наричало Верил. След обединяването на трите кралства названието бе променено просто на Северна столица. Название, не по-малко стерилно и утилитарно от всяко друго след началото на войната — поредната от многобройните промени, отнемачи културата и историята от земята и обитателите ѝ.

Заради близостта на столицата, това място бе опасно. Вече бе ясно, че д'кароните представляваха истинския враг, изграждайки ядрото на Съглашенската армия. Столицата бе командният пункт. Главнокомандващите, а вероятно и престолът, щяха да се намират там. Докато не бъдеше събрана цялата сила на Избраните, Миранда

трябваше да им помага с все сили да избегнат хватката на могъщите противници. Това означаваше да отведе Айви колкото се може по-надалеч, докато бедното създание не се възстанови.

Придвижването на шейната се оказа далеч по-трудно без съдействието на склон. За щастие, както бе принудена да научи, склоновете бяха обсипани с пещери. Откри една, която бе достатъчно голяма да побере и трите им, но същевременно достатъчно малка, за да не съществува съмнение относно обитаемостта ѝ. Още преди Миранда да е поискала, Мин отърча нанякъде и се върна с чифт снежни зайци. Девојката не искаше да пали огън, а и шейната бе единственото дърво, с което разполагаше, затова се постара да приведе улова в ядливо състояние единствено с помощта на магия. Тъй като това бе първи опит, резултатите далеч не бяха идеални, но щяха да свършат работа. Мислите ѝ отново се насочиха към Дийкън. Той бе овладял до съвършенство това конкретно изпълнение. Някак бе свел цялата процедура до щракване с пръсти. Ако бе знаела какво ѝ предстои, девојката щеше да го накара да я научи и на това.

Зарови се из торбата си за стилуса, който ѝ бе дал. Все още не го бе изгубила. Завъртя го из ръце. Той ѝ напомни, че съществуваше и място, недокоснато от войната. Че някъде имаше човек като Дийкън. Вероятно би могла да се върне там. Вероятно именно на това място можеше да крие Избраните, докато не се обединят.

Уви, причините да не се връща далеч надминаваха причините да го стори. В продължение на месеци пътят щеше да е още блокиран. Дори и да бе свободен, пътуването бе много рисковано и не бе сигурно, че е запомнила маршрута. Пък и имаше още Избрани, които да намери... или?

В ума ѝ отекна коментар, отправен от скорошния ѝ враг. Тогава бе твърде уплашена и заета с други мисли, за да му обърне внимание. Бе казал, че е открила и последния от оригиналните Избрани. Лейн и Етер бяха такива, а мечодържецът бе мъртъв. Дори и ако Айви също бе оригинална, оставаше още един. Д'кароните сигурно го бяха убили. Прониза я отвратително усещане.

Ако искаше на войната да бъде сложен край, д'кароните трябваше да бъдат сразени. Но те бяха успели да убият двама от най-могъщите воители, съществували някога, както и да заловят други двама.

Само Етер ги бе избегнала изцяло и то не без помощта на факта, че бе прекарала хиляди години на границата на екзистенцията.

Две неща бяха ясни. Първо, противниците ѝ бяха далеч по-могъщи от подозираното. И второ, оставаха ѝ двама Избрани, които да намери. Второто биваше утежнявано от факта, че не разполагаше с пророчеството, което да насочва търсенето ѝ. Какви бяха останалите двама? Артистичен гений и стратег.

Миранда се извърна към неподвижното тяло на Айви. Нито едно от двете описания не подходдаше на намереното от нея същество. Тя бе един от новите Избрани — някаква резерва. Но това противоречеше на изреченото от мъжа в долината. Да я заблуди ли се бе опитвал?

Девојката се покатери върху шейната. Студът я разсейваше, а точно сега не можеше да си позволи това. Бе открила Айви — щеше да открие и останалите. Стисна тояжката си, затвори очи и отвори ума си. Същината на малтропа проблясваше смътно пред нея, а в скута ѝ бе свит малкият, чист дух на Мин. Миранда разпростря съзнанието си.

Разстилайки ума си, почувства планинските склонове на юг да разпръскват концентрацията ѝ. Накрая достигна верига, отвъд която не можеше да почувства нищо. Несъмнено това бе същата планина, през която се виеше пещерата на звяра, отвеждаща в Ентуел. Премести фокуса си. Бледите, сразени души на хората от земята ѝ проблясваха като звезди, отразени в езеро — с изключение на една. Една искреше като слънце, заличавайки обгръщащите я. Етер.

Напрегна се да види още, но навсякъде откриваше същото. Накрая съзнанието ѝ достигна до обширна чернота — морето отвъд западния бряг. Нямаше дори и намек от силата, която бе почувствала в Айви, или бе видяла в Етер. Дори от Лейн нямаше следа. На места проблясваха присъствия, стрелкащи се като насекоми. Не откри нищо друго.

Планинската верига, притежаваща уникалното свойство да не пропуска съзнанието, скриваше по-голямата част от юга. Имаше шанс търсенето от нея да се намира там. Девојката се съсредоточи по-дълбоко. Трябваше да има начин да погледне отвъд. Напрегна се, разпростирайки ума си с всичките налични сили. Бавно — агонизиращо бавно — усети как гледната ѝ точка се премества напред. Промяната бе придружена от странно усещане. Сякаш губеше равновесие, но по някакъв далеч по-дълбок и фундаментален начин.

Шептенето на по-силните души от юг изкусително се разливаше в мъгливата неяснота на планината.

Внезапно усещането за объркване се усили хилядократно. Сякаш падаше. Същевременно всички физически разсейвания изчезнаха. Студът, виенето на вятъра в отвора на пещерата — всичко това замлъкна. Бледите искрици около нея засияха далеч по-ярко. Духовете на хората от селата, преди едва забележими, сега светеха ослепително. Между тях — и навсякъде около нея — пулсираше сияние. Лееше се наоколо, живо, променяйки се като вятър.

Скупчени черноти изсмукваха обкръжаващото сияние. Близниците. Сред тях се открояваха три. Една се намираше в далечината, където явно бе столицата. Друга отстоеше далеч на запад. Третата стоеше наред поле, недалеч от нея. Пак в полето имаше и още нещо, което девойката не може да определи веднага. Приглушено, по-слабо от нужното, но несъмнено там.

Лейн. Някак прикриваше духа си, но несъмнено беше той. Подобна същина, приглушена и скрита, се намираше още по-на запад. Друг Избран? Опита се да се съсредоточи още по-задълбочено, но съзнанието ѝ бе достигнало предела си. Нямаше значение. Имаше посока. Имаше надежда. Понастоящем това стигаше.

Опита да разпръсне концентрацията си. Наместо светът да нахлуе в сетивата ѝ, отново изпита замайващото объркване. Сякаш отлиташе. Бързо се съсредоточи отново, стараейки се да се овладее. Рязко осъзна, че наблюдава света сякаш високо над полето на запад от склона. Не се намираше в пещерата. Не се намираше в тялото си.

За пръв път насочи вниманието си към себе си. Понечи да помръдне, но мускулите, които се опитваше да манипулира, не съществуваха. Движеше се само чрез желание, насочвайки „тялото“ си чрез магия. Не бе ограничена във физическия свят, а летеше според волята на ума си. Чувстваше как концентрацията ѝ отслабва. Не знаеше какво ще се случи, ако позволи да отслабне до степен, в която да изгуби волята да се движи. Не искаше и да узнава. Отчаяно потърси тялото си, но в това състояние съзираше само магия и духове, а снагата ѝ понастоящем не разполагаше с нищо от избраното. Затова потърси Мин.

Дракончето предано бе останало в скута ѝ. Ориентиращ се по познатата същина, духът на Миранда достигна тялото си. В мига, в

който девойката вля астралните си крайници във физическите, съзнанието ѝ се върна. Беше ѝ студено. Много студено. Тялото ѝ почти бе докоснало смъртта по време на отсъствието ѝ. Бе измръзнала до основи и започна да трепери неконтролируемо, събуждайки Мин. След като избълва няколко огнени струи, животинката отново заспа. Изтощената от напрежението Миранда бързо се присъедини към нея.

[1] Пища (рус.) — храна. — Бел. cattiva2511. ↑

* * *

Далеч отвъд полето, високо в небето кръжеше Етер. Няколкото струи драконов дъх далеч не бяха достатъчни да възстановят силата, която бе изгубила в битката. Проклинаше слабостта си.

Д'кароните бяха далеч по-заплашителни от очакваното. Естествено, трябваше да компенсира заради слабостта на човека. Несъмнено това бе главната причина за затрудненията ѝ, но пак си оставаше непростимо да си позволи да изгуби толкова енергия. Напрегна ума си, търсейки същината на своя Избран съмишленик. Несъмнено бе наблизил, но някак все още успяваше да се прикрие дори и от непогрешимите ѝ сетива. Той представляваше истинско въплъщение на превъзходството, изразявано от достойните да се наричат Избрани. Не като онова нищожно животно, което женската бе открила.

Слепотата на слабоумното и мекосърдечно момиче бе удивителна. Всеки глупец щеше да съзре, че животното е било покварено от врага. Как иначе бе успяло се изплъзне от погледа ѝ на Избрана? Смехотворно бе да си мисли, че човекът притежава нещо, което ѝ липсваше. Но все пак бе имало полза от нея. А и носеше белега...

* * *

Лейн си пое дълбоко дъх, проучвайки въздуха за следи от миризмата на Миранда. Вятърът духаше надолу по склона, но следите от нея бяха слаби. Бе някъде напред, но бе дошла от планината, а не през полето. Нямаше значение. Важното беше, че е наблизил. Дори той самият не бе сигурен как е разбрал къде да я потърси, но отдавна бе привикнал да се доверява на инстинктите си.

Вятърът промени посока и Лейн бързо го подуши. Донесе нова миризма, твърде наблизил и твърде прясна, за да му се понрави. Притисна се към земята. Облачното небе не пропускаше кой знае колко светлина, но малтропът разполагаше с очи, които почти не се нуждаеха

от нея. Далеч на юг сред полето имаше неподвижен силует. Изглежда преценяваше нещо. След известно време фигурата се обърна на юг.

Лейн стоя абсолютно неподвижно в продължение на час. Едва когато силуетът се бе скрил напълно, поднови пътуването си към Миранда. Не се бе хранил в продължение на дни и бе замръзнал, но нищо от това не беше важно. Единствено целта, на която бе отдал живота си. Никой не биваше да страда като него. Ако войната се изпречваше на пътя му, щеше да ѝ бъде сложен край. Нямаше друг вариант.

Миризмата на Миранда ставаше по-силна. Дракончето, Мин, също бе с нея. И... още нещо. Не можеше да определи миризмата. Играеше си с него, недвусмислено доловима, а същевременно едва забележима.

Вмъкна се в пещерата. Миранда и Мин се бяха увили и спяха облегнати на шейна. Върху ѝ също спеше нещо. Лейн вдъхна миризмата, но пак не можеше да я определи. Очите му се напрегнаха да различат чертите на фигурата, покрита с импровизирано одеяло. Приблужи се. Само главата се виждаше. Приличаше на... Сърцето му се ускори. Краката му се подкосяваха. Умът му не искаше да възприеме видяното. Възможно ли беше? След всички тези години? Това бе...

* * *

Миранда сепнато се събуди. Муцуната на Лейн се намираше на инчове от лицето ѝ. Очите, които рядко бе виждала да показват и искрица емоция, сега преливаха от тревога, объркване, настойчивост.

— Коя е тя! Къде я намери! Какво е станало с нея! — изрече той с отчаян глас.

— Лейн! Откъде изникна? — запита Миранда, все още неотърсила се от дебрите на съня.

— Отговори ми! — настояваше малтропът.

— В планините имаше разрушен форт. Тя беше вътре — каза девойката.

— Кажи ми, че не е една от тях — почти умоляващо рече Лейн.

— Не е д'карон. На наша страна е — увери го момичето.

Наместо да бъде заменено от облекчение, отчаянието върху лика му се усили.

— КАЖИ МИ, ЧЕ ТЯ НЕ НОСИ БЕЛЕГА! КАЖИ МИ, ЧЕ НЕ Е ЧАСТ ОТ ТОВА САМОУБИЙСТВО! — той яростно я разтърси.

— Н-носи го. Тя е Избрана — на пресекулки отговори Миранда.

Лейн я пусна и отстъпи настрана. Разтърсването и виковете бяха събудили Мин. Дракончето се изпълни с радост, щом го видя, но нещо не беше наред. Той изглеждаше съкрушен, отчаян. Отпусна се на колене, вперил невиждащи очи в някаква въображаема сфера.

— През живота си съм обхождал цялата раздирана от бран земя. Посещавал съм най-южните тресорски градове. Бил съм в Северната столица. Виждал съм и двата океана. През всички тези години видях само трима от моя вид. Истински познавах само един. Минаха пет дълги десетилетия, откакто зърнах последния. Бях се примирил, че съм последен, че видът ми ще умре с мен. Вече нямаше значение. Сега открих една като мен. Не само от моя вид, а и от моя род, а съдбата е отсъдила тя... — той замлъкна.

Юмруците му се сключиха.

— Род? Тя... тя е твоя роднина? Познаваш я? — попита Миранда.

— Никога не съм я виждал, но миризмата ѝ е почти сходна с моята. Какво ѝ се бе случило? — поинтересува се Лейн, гласът му бе отпаднал и сразен.

— Приблжиха се войници и някакъв магьосник. С войниците се справихме, но магьосникът едва не ни уби. По някакъв начин тя успя да го надвие и избяга. Открих я чак на половин планина разстояние. Оттогава не е помръдвала.

— Слаба е... Ще оживее ли? — попита Лейн.

— Времето ще покаже.

Известно време Лейн мълча. Мин побутна с муцуна юмрука му. Пръстите се разтвориха и погалиха създанието. Болезненото изражение на малтропа преля в замислен вид. Очите му се затвориха.

— Войната трябва да спре — заяви той.

— Видял си кралската прокламация.

— Има ли значение? Нали това искаше.

— Защо дойде при мен? — запита Миранда.

— Познавам те. Зная колко си отдадена на тази кауза. Зная, че притежаваш умения, които могат да се окажат незаменими.

— Дезмър няма ли да ти е от по-голяма полза?

— Той не е толкова глупав, че да се замесва.

— Нарече го самоубийство. Наистина ли вярваш в това?

— Прекалено малко и прекалено слаби сме, за да сложим лесно край. Могъщи люде желаят войната да продължи. Войната им дава власт. По-скоро биха пожертвали собствените си деца, отколкото да се откажат от силата си. Достигането им ще бъде трудно, убиването — още повече. Невъзможно е да бъдат избегнати последиците. Това *ще* доведе до смъртта ни. Няма съмнение. Но трябва да бъде сторено.

— Говориш за петимата генерали. Планираш да сложиш край на войната, като убиеш главнокомандващите на Съглашенската армия — рече Миранда. Думите му не бяха подхранили особено увереността ѝ. С изключение на едно: бе казал „ние“. От този момент щяха да действат заедно.

— Това е единственият начин — каза той.

— Армията ще рухне. Югът ще ни залее — рече Миранда.

Той мълчеше.

— Изобщо грижа ли те е?

— Югът няма интерес от продължаването на войната. Те са по-силни и по-умели бойци. Няма какво да спечелят от тази пустош. Единствено искат да запазят своето. В деня, в който войниците от северната страна на фронта положат оръжие, южната армия ще стори същото — обяви Лейн.

— Значи... смъртта на петимата със сигурност ще сложи край на войната.

— В никакъв случай не е гарантирано, но методът е не по-лош от останалите.

— Няма ли местата им да бъдат заети от други?

— Ако е нужно да бъде сторено и друго, ще бъде — заяви той.

Мин внезапно реши, че е занемарила задълженията си. Отправи се да донесе храна за отсъствалия дълго приятел. Лейн се изправи и се обърна към спящата върху шейната.

— Казва се Айви — рече Миранда.

Лейн постави ръка на челото на другия малтроп.

— Трябва да те предупредя... Тя не е... Била е в ръцете им дълго време. Каквото и да са й причинили... тя не е добре — каза Миранда, озовавайки се в уникалната позиция да пази чувствата на Лейн.

— Какво й има? — попита той.

— Не си спомня нищо. Какво й се е случило, дори коя е. Тя е като дете.

— И още по-добре. Случващото се в ръцете на д'кароните е най-добре да бъде забравено.

— Не смятам, че някога ще забрави — отбеляза с потръпване девойката. — Мен ме измъчваше Епидим. Бил е и сред онези, които Айви е трябвало да търпи.

Лейн поклати глава.

— Аз се изправих срещу Димънт... изправят се срещу силните ни страни — промърмори той.

— Какво?

— Епидимовата специалност е умът. Димънт специализира в тялото. Ако пленилите ни бяха разменени, всеки от нас би се пречупил. Подлагат на изпитание най-силните ни качества.

— Генералът на име Тяхт. Тя имаше ли си специалност? — поинтересува се Миранда.

— Занимаваше се с магьосници.

— Открихме я мъртва в разрушения форт.

— Значи задачата ни е до известна степен улеснена — каза Лейн. След още миг размисъл внезапно достигна до рязко решение. — Трябва да вървим.

Внезапността на думите му и увереността, с която бяха съпроводени, изненадаха Миранда.

— Да вървим? Сега ли?

— Остават ни още няколко часа мрак. Ще се нуждаем от тях. Колкото повече отлагаме, толкова по-вероятно става откриването ни.

— Но къде ще идем? — рече девойката, събирайки си нещата.

— Тресор. Там има известен брой хора, които още не са си изплатили дълга. Те ще я защитават.

— Но пророчеството казва... — възрази Миранда.

— Пророчеството не ме интересува.

— Несъмнено дори и ти вече не можеш да отречеш истината.

— Не отричам нищо. Възнамерявам да предпазя това създание от съдбата, която избрах за себе си.

— Но ако се надяваш да успееш, ще се нуждаеш от помощта ѝ! — викна момичето.

— Миранда, война е. В най-добрия случай се изправяме срещу цяла армия, а в най-лошия — срещу две. Има само два начина за сразяването на сила от подобен мащаб. Първият е да се изправим срещу ѝ с друга сила, равна или превъзхождаща по мощ. По този въпрос е нужно единствено да споменем сто и петдесет години провал. Остава ни единствената възможна опция: да ударим със сила, достатъчно малка, за да остане незабелязана и ударът да е насочен към най-високото ниво. Да отрежем главата.

Ако кралят действително ръководи всичко, делото вече щеше да е сторено, но целите ни са по-многобройни и прекалено предпазливи, за да позволят да бъдат сразени с един удар. Ще трябва да бъдат елиминирани един по един, но в бърза последователност. Ще се нуждаем от помощта ти, за да се възстановя бързо от нараняванията, които със сигурност ще получа. Единствено по тази причина удвояването на размера на ударната сила изобщо е под въпрос. Дори оставянето на Мин е риск, който не съм склонен да поема. Да си представяме, че отряд от петима — дори петима, чиито умения не отстъпват на моите — би могъл да се промъкне със същата лекота като един, е глупост. А с такава като метаморфозиращата би било същинска лудост — рече Лейн.

Без да каже нищо повече, малтропът уви импровизираните завивки около създанието в несвяст и го метна на раменете си. Нямаше смисъл от последващи спорове. Бе взел непреклонно решение. Миранда взе лъка, стрелите и въжето от шейната, бързайки след него. Дори и нарамил Айви, малтропът налагаше трудно за следване темпо. Бяха крачили сред нощния студ в продължение на няколко минути, когато Мин пристигна с подаръка си за Лейн. Когато той не показва интерес, дракончето понесе улова в зъбите си.

Лейн изглеждаше неуморим, а слънцето вече напрягаше сили да превърне черните облаци на нощта в сиви дневни. Същевременно лисугерът изглеждаше по-предпазлив от обикновено, душейки въздуха и поглеждайки нервно на югозапад. Краткият ден премина без

размяната на нито една дума. Едва с напредването на новата нощ тишината бе нарушена.

Предишното изчезване на Лейн бе внезапно, оставило Миранда с преливащ от въпроси ум. Изминалото време не бе успокоило съмненията ѝ. Мълчанието, съчетано с близостта на лисугера, бе разбудило мислите ѝ с подновена сила.

— Лейн, по-рано спомена за Димънт. Каза, че си се изправил срещу него. Кога? — попита девойката.

— Когато ти беше в Рейвънууд с белия магьосник.

— Какво се случи?

— Елитните те преследваха, а ти беше в кулата на Уолоф. Знаех, че е само въпрос на време да те открият. Аз също бях тяхна цел. За да ги отдалеча от теб, позволих да бъда заловен.

— И те отведоха при Димънт?

— За да бъда подложен на изпитание, макар че всеки друг, освен самия Димънт, би го нарекъл мъчение. Искаше да ме пречупи, да узнае докъде се простират границите ми, но с течение на времето изгуби интерес, отнасяйки единствено кръвта, която бе събрал от мен. Остави ме окован за легло от шипове, висящо над огнена яма. Бях сам. Успях да увия верига около един от шиповете и я разтворих. Докато пазачите забележат, вече бях успял да се освободя и бяхах. Елитните бяха пратени подире ми. Ти ме намери, след като се бях разправил с тях — обясни Лейн.

— Това... това е ужасно — промърмори тя.

Известно време Миранда обмисляше мъките, които той е трябвало да изтърпи, но скоро нов въпрос си проби път до съзнанието ѝ.

— Лейн. Дезмър... ти е казал за книгата — предположи девойката.

— Онази, която си откраднала от мен. Да.

— Открих страницата... перото със Сам Ринтоурн. Онова от деня на клането. Под него имаше още един ред. Не можах да го разчета... но ставаше дума за Кенвард.

Лейн мълчеше.

— Лейн... След клането не е имало Кенвард. Как... — поде тя.

Изникнала в гърлото ѝ буца задави гласа ѝ. Сълзи замъглиха погледа ѝ.

— Случи се по време на клането.

— Какво... кого? — съумя да попита момичето.

— Ринтоурн ме беше наел да открия и прекратя изтичането. Скоро след като се сдобих с информацията, бях открит. Един от Елитните. По онова време вече ме издирваха от години. Този мъж бе баща ти.

Думите разсякоха ума ѝ като мълния.

— Той ме залови. Преди да ме предаде, откри информацията. Прочете я. Изглежда не му се понрави. Сключихме сделка. Щеше да ме освободи и да унищожи информацията, която са събрали за мен. В замяна на това трябваше да ида до Кенвард и да спася семейството му от приближаващата обсада. Когато достигнах стените на града, портите вече бяха разбити. Къщата, която ми бе казал да посетя, бе празна. В суматохата успях да надуша двама от роднините по миризмата. Теб и чичо ти. Разчистих изход, който чичо ти откри. Макар да не можах да спася останалите, баща ти удържа на думата си. На другия ден преследването ми бе спряло, бяха изгубили следите ми.

Узнах, че скоро след това измяната му е била разкрита. Бил затворен в тъмницата на Северната столица — рече малтропът.

Миранда мълчеше. Бе вцепенена, но не от студа. Студът, нощта, светът — всичко това се намираше на хиляди мили от нея. Думите му прогаряха съзнанието ѝ. Лейн, преди всички онези години, бе разговарял с баща ѝ. Негово дело бе, че е оцеляла онзи в отвратителен ден, а ако само майка ѝ си бе останала у дома, тя също щеше да е жива. А баща ѝ... тъмниците.

Бе чувала истории за това място. Всеки бе чувал. Тъмницата бе легендарна. Дълбоко под столицата, тя се простираше надолу и настрани като система от минни шахти. Там стояха затворени най-опасните престъпници. Заключение в тези подземия спокойно можеше да се смята за мъртвец, защото никога вече нямаше да види слънцето. Затворниците бяха забравени, заличени от света. През всички тези години Миранда се бе страхувала, че баща ѝ е бил убит в сражение. Сега ѝ се щеше да е било така. Не би оцелял дълго на подобно място. Глад, болести, мъчения... вероятно край му е бил страховит. Глупаво беше да се надява на друго. Беше мъртъв, сигурно след като бе прекарал години в онзи гроб.

Изтерзаното съзнание на момичето все още се мъчеше да приеме наученото, когато Лейн спря и постави товара си на земята. Наблизо не се виждаше никакъв подходящ заслон, а ветровете в подножието на планината бяха неспирни. Ледените пръсти на нощта бяха първото, пробило си път през воала на агонията, издигнат от ума ѝ. Лейн сериозно ли възнамеряваше да нощуват тук? Щяха да стоят пред очите на всеки, комуто скимнеше да мине.

— Не ми казвай, че ще почиваме на това място — каза Миранда.

— Усетих я да помръдва. Събужда се — отвърна той.

Наистина бе така. Айви раздвижваше глава и стенеше. Опитва се да приседне — и успя с помощта на Лейн. Очите ѝ бавно се отвориха. Подуши и разтвори широко уста в прозявка. Видя Миранда пред себе си и се усмихна сънено. Тогава се обърна да погледне Лейн. Ръката му бе поставена върху рамото ѝ. Отдръпна се леко със зараждащ се в очите страх. Отново подуши и изглежда се поуспокои. Страхът се превърна в объркване и дори разпознаване.

— Миранда... к-кой е това? — попита Айви.

— Това е Лейн. Той е приятел.

— Лейн... Чувала съм и това име — каза тя, поглеждайки нервно към въпросния. — Изричаха го често. Той е приятел? — усмихна се немошно, но внезапно усмивката изчезна. — Приятел като Етер?

— Не, по-добър от Етер — усмихнато каза Миранда.

Лейн хвърли въпросителен поглед към девойката.

— Етер е името, което дадох на метаморфа — обясни тя.

— Значи е успяла да те намери — каза лисугерът.

— Гладна съм — прекъсна ги Айви.

Лейн погледна към Мин. Тя все още носеше полузамръзналия си улов. Дракончето гордо му го предложи. Доста скромна плячка, едва стигаше дори за един. Двете създания се спогледаха за миг, сетне изчезнаха в нощта.

— Къде отиват? — запита Айви.

— Предполагам да уловят нещо по-прясно — отвърна девойката.

— Ти няма да отидеш с тях, нали? — нервно запита женският малтроп, поглеждайки към обгръщащата ги тъма.

— Не мисля, че бих им била от особена полза. Айви, кажи ми, какво си спомняш от сблъсъка ни извън форта?

Айви потръпна.

— Помня, че бях изплашена. Мин също бе изплашена. Тогава те чух да пициш. Не можах да я удържа, тя се втурна навън. Аз не исках, но знаех, че той щеше да те убие. Опитах се да помогна, но той ме хвана и... светлина... и после мрак.

Стисна очи. Сякаш припомнянето я нараняваше.

— Ти беше ранена. Видях кръвта... защо не си наранена сега? — попита Айви.

— Целител съм — обясни Миранда.

— Целител... но... колко дълго съм спала? — каза тя, вдигайки очи към Миранда.

— Почти два дни.

— Как можеш да се лекуваш толкова бързо?

— Заклинание.

— Искаш да кажеш... магия. Мислех, че магията само влошава нещата. Те ме учеха единствено да наранявам.

— Опитали са да ти преподават магия? — попита девойката.

— Малко. В самото начало. Не ме биваше. В нищо не ме бива, но конкретно в това бях толкова лоша, че спряха да ме учат. Започнаха да я използват върху мен.

Очите ѝ се стиснаха и измъченото изражение изникна отново.

— На какво друго се опитваха да те научат? — поинтересува се девойката.

— На всичко. Прекалено много неща. Не искам да мисля за това.

Опита се да се изправи, но дори и подпомогната от ръката на Миранда, отново се отпусна замаяно на земята.

— Ще ми се Мин да се върне. Харесвам я — рече тя, прозявайки се отново.

— Мин... тя навърши ли година вече? Не мога да си спомня — призна Миранда. — На колко години си, Айви?

Айви се усмихна и вдигна няколко пръста. Тогава усмивката изчезна. Погледна към пръстите си, сетне към ръцете. Върху лицето ѝ изникна задълбочаващо се объркване.

— Аз... аз... — заекна тя. Видимо бе разстроена.

— Що за създание си ти? — запита Миранда.

— Аз съм като... Не. Аз... — колебливо изрече тя. В очите ѝ бяха започнали да се наливат сълзи, стрелнаха се леко, сякаш нещо

отдавна забравено се бореше да си пробие път до съзнанието ѝ. —
Нещо... нещо не е наред. Не... не съм... — понечи да изрече тя.

Накрая сълзите потекоха по бузите ѝ. Миранда коленичи и я
прегърна, за да я утеши. Малтропът я притисна силно към себе си и
започна да хлипа. Умът на девойката се изпълни със състрадание и
тревога, примесени с тъгата, която излъчваше създанието. Айви бе
вдигнала шест пръста. От усмивката по лицето ѝ очевидно
първоначално бе сигурна в това. Шест години? Колко дълго е била в
ръцете им? Дори не бе сигурна какво е. Дали не я бяха променили?

Тези въпроси бързо се присъединиха към останалите, които я
тормозеха. Но не се надяваше на отговори.

* * *

Дийкън затвори вратата си и издигна редица семпли, но мощни заключващи магии. Ненужно — не разполагаше със заклинание, което да не можеше да бъде развалено от останалите — но заради характера на делата си трябваше да вземе известни предпазни мерки. Сядайки край бюрото си, младежът измъкна малка торбичка. Развърза я и бръкна вътре. От торбата изникна книга, на пръв поглед непобираща се вътре, последвана от друга, а сетне и още една. Тази торбичка бе резултат от няколкомесечен труд по време на обучението му. Съхраняваше всичко, което можеше да премине през отвора. Единствено Гилиъм бе знаел за съществуването ѝ.

Бързо започна да преписва съдържащите се вътре бележки. Не биваше да губи време. Липсващите книги щяха да бъдат забелязани. В друго време щеше да се засрами — не, да се отврати — от поведението си. Кражбата на книгите бе наложила употребата на всеки аспект от изкуството му, които останалите презираха, но бе необходима. Празнините в заклинанието му бяха прекалено големи. Можеше и да проработи, но само при най-благоприятни обстоятелства. А това не го устройваше. Именно суровостта на обстоятелствата бе принудила създаването му.

Накрая, когато цялата нова информация бе записана, младежът остави стилуса. Не бе достатъчно. Знанието го нямаше, а без него шансовете не бяха на негова страна. Затвори книгите и ги прибра в торбицата. Шансовете... заклинанието не можеше да бъде подобро... вероятно...

* * *

При завръщането на Лейн и Мин, Айви се бе успокоила. Бяха уловили планинска коза. Гордото изражение на Мин бе неописуемо, когато Лейн постави улова пред другия малтроп. Тъжното създание моментално се оживи при вида на месото. Миранда отвори уста, за да предложи да ѝ сготви част от него, но преди да е успяла да изрече

думите, Айви бе откъснала парче със зъби. Мин стори същото. Лейн си отрязва къс.

Миранда се извърна. И без това не можеше да свикне с хранителните навици на Мин. Това ѝ идваше в повече. Когато яденето бе приключило, за нея пак бе останало предостатъчно. Гладът надви отвращението. Девојката отрязва парче и се опита да го сготви със заклинание. Недостатъчният сън и предостатъчният стрес превърнаха това в трудна задача. Айви, облизвайки кръвта от устните си с далеч по-невинно и доволно изражение, отколкото се полагаше на такъв акт, се заинтригува.

— Какво правиш? — запита тя.

— Готвя месото... или поне се опитвам — обясни Миранда, поспирайки за миг, за да позволи на неудоволствието си да отмине.

— Защо?

— Не мога да го ям сурово като теб. Ще ми стане лошо.

— Сигурна ли си? Страхотно е. Най-вкусното нещо, което съм яла.

— Убедена съм — рече девојката.

— Защо? Аз мога да го ям. Мин и Лейн също.

— Мин е животно. Вие двамата с Лейн... е, вие тримата сте приспособени за подобен живот в сравнение с мен.

— Значи двамата с Лейн сме... животни.

— Не, не, не, вие сте... — започна да я убеждава Миранда.

Внезапно Лейновите пръсти се стрелнаха към дръжката на меча и той се извърна рязко. Пронизващ вятър бе започнал да вее в грешната посока, срещу планините. Това можеше да означава само едно. Стихията се завихри и прие познатата форма на Етер.

— Отново проявяваш полезността си, човеко. Трябва да се гордееш — рече тя. — Лейн, уменията ти да се прикриваш са равностойни на търсаческите ми таланти. Ти се показва достоен. Време е двамата с теб да пристъпим към делото си.

— О, не. Пак ли ти! — изхленчи Айви.

— Толкова съжалявам, че е трябвало да изтърпяваш присъствието на тази абоминация. Както несъмнено си забелязал, същината ѝ е била покварена от волята на д'кароните. В интерес на света е неизбежната гибел, към която слабият ѝ ум несъмнено ще я

отведе, да настъпи сега, за да може друга, по-достойна рожба на боговете да заеме мястото ѝ.

— Виждате ли, тя е лоша! — каза Айви. — Защо не се махнеш?

— Действително възнамерявам да го сторя — заяви Етер.

— Наистина ли?

— Двамата с Лейн нямаме нужда от подобни на теб. Ще поемем по пътя си.

— Ще отведеш Лейн? Но... Лейн ми донесе храна. Донесе ми коза. Това е най-любимата ми храна. Той е добър. Защо ще го отведеш?

— Не съм длъжна да ти давам обяснения — отвърна Етер.

— Аз също имам планове. Ти не си част от тях — рече Лейн.

Айви радостно запляска с ръце. Очите на метаморфа се стесниха.

— Предполагах подобна реакция. И какъв е планът ти?

— Не те касае — отговори асасинът.

— Ха-ха — Айви се изсмя подигравателно.

— По разбираеми причини бих предпочела партньорството ни да е основано на доброволна основа, но това далеч не е необходимо. След като те открих, няма как да се отървеш от мен. Не се нуждаеш от сън, а и не съм толкова глупава, за да позволя вниманието ми отново да бъде отвлечено. С течение на времето или ще съзреш, че помощта ми е неопценима, или ще се отървеш от смъртните, с които си се обременил, с надеждата да ми избягаш. И в двата случая резултатът е в моя полза.

— Какво? Не! — възрази Айви.

Лейн не показваше никаква реакция, но бе ясно, че не е доволен. Айви погледна умоляващо към Миранда, подтиквайки я да предостави някакво решение. Девойката единствено се върна към задачата си да докара месото в ядовито състояние без помощта на огън. Предишните опити да се впрегнат в употреба пламъците на Мин бяха довели до опарени пръсти и овъглено месо, така че работата трябваше да бъде свършена от магия. Мин, довольна, че значещите нещо за нея не са разстроени, просто игнорира онези, които ѝ бяха безразлични, свивайки се в скута на Миранда. Сразена, Айви скръсти ръце и се нацупи.

Лейн огледа хоризонта и подуши. Наблизо нямаше никой — поне не на изток, откъдето духаше планинският вихър. Истинското му притеснение се намираше на юг. Видяната от него фигура се бе отправила в тази посока. Миранда не бе трудна за откриване от

достатъчно опитните, а Лейн не се сещаше за друга причина някой да броди из тази пустош. Преследваха я могъщи противници. При други обстоятелства щеше незабавно да се изправи срещу врага, но присъствието на Айви променяше нещата. Трябваше да я защитава. Но най-сигурният начин да осигури безопасността ѝ бе да я отведе на юг, колкото се може по-скоро. Не биваше да губи време. Трябваше да рискува.

Дългото пътуване бе оказало влияние върху останалите. Откриха някакво подобие на убежище. Скоро след това Лейн приклекна и се потопи в странната си замяна на сън. Миранда уви плътно себе си и Мин. Скоро единствените будни членове на групата бяха Етер и Айви. Айви мятеше гневни погледи към метаморфа. Изпълненият с превъзходство взор на Етер сякаш преминаваше през другата. Няколко часа неприязънта бе взаимна, но накрая скуката и любопитството отслабиха решителността на Айви.

— Та... Етер. Във всичко ли можеш да се превръщаш? — попита тя.

Етер мълчеше.

— Етер? — запитва Айви, вярвайки оптимистично, че не е била чута първия път.

Формолеещата се извърна.

— Всички човеци ли умеят да се превръщат в различни неща? — запитва Айви.

Етер потръпна. Айви се ухили.

— Аз не съм човек. Човеците са глупави, емоционални, безполезни твари. Аз съм много над това — сурово изрече тя.

— Точно сега си човек. А и преди беше, значи често трябва да си човек — разсъждаваше женският малтроп.

— Приемам тази форма, за да улесня общуването със слабоумните, които не могат да проумеят по-фундаменталните ми същности — отвърна Етер.

— Но точно сега си човек, нали?

— Да.

— А по-късно ще промениш формата си?

— Веднага щом ситуацията го наложи.

— Значи човеците могат да променят форма — заключи Айви.

— Нищо подобно! — поправи я Етер.

— Ти си човек, току-що го каза. А ако човеците не могат да променят форма, значи не можеш да се промениш отново!

Етер се извърна с лице към нея. Очите ѝ се бяха стеснили, бе свила юмруци в безсилен гняв.

— Няма да хабя време и енергия да насилвам разбиране в неподдаващ се на подобрение ум.

— А-ха. Това означава, че печеля — рече Айви.

— *Не* печелиш. Няма *какво* да бъде спечелено.

— Е, сега говориш с мен. Преди не го правеше.

— Да, грешка, която мигновено ще бъде поправена.

Метаморфът скръсти ръце и пак се извърна. Айви се усмихна.

— За някой „над“ емоциите със сигурност се ядосваш лесно — отбеляза малтропът.

Етер се извъртя рязко с побеснели очи. Пред нея стоеше Айви, усмихнала муцуна.

— Сега аз ще спра да *ти* говоря — рече последната.

Хилейки се триумфално и кръстосвайки ръце, тя седна на земята и се облегна на гърба на Миранда. Не беше уморена, никак даже, но затвори очи. Съвсем ясно *усещаше* яростта на Етер. Държащото се толкова надутото създание не се отличаваше от нея. Откритието я изпълни със задоволство.

Етер се тресеше от гняв. Никога не се бе чувствала така измамена, никога не бе мразила толкова някое същество. Никога *преди* не бе мразила. Фактът, че чувството бе предизвикано от тази преструвана, само влошаваше нещата. Гневът ѝ представляваше огън, подхранван от собственото си съществуване. Накрая тя го освободи в най-буквалната форма, превръщайки се в огън. Мина ѝ през ума да насочи гнева си към Айви, но наместо това го използва, за да превърне значителна по големина преспа в кипяща вода.

На сутринта Лейн се надигна първи, тъй като не бе спал истински. Вятърът все така вееше откъм планините с влудяващо постоянство. Донасяше малко от информацията, която малтропът търсеше.

Айви тихо се присъедини към него. Огледа го любопитно. Лейн подуши въздуха и тя го имитира. Продължи да го оглежда, сравнявайки го със себе си. Той бе като нея. Сходството между тях бе далеч по-голямо от всичко, което бе виждала или подушвала досега. Тя

имаше козина, той имаше козина. Тя имаше заострени уши, той имаше заострени уши. Тя имаше опашка...

— Къде ти е опашката? — попита тя.

Той я погледна за миг, сетне се върна към задачата си. Айви се намръщи.

— Когато бях по-млад, бе отрязана и продадена — рече след миг той.

— Ужасно. Защо?

Отново Лейн се поколеба, преди да отговори.

— Бе смятана за по-ценна от мен.

— Ние с теб... еднакви ли сме? — попита Айви.

— Да.

— Тогава... това и с мен ли ще се случи?

— Не — моментално отвърна Лейн. — Няма да се случи и на теб.

Айви се усмихна. Внезапното пропукване на леда привлече вниманието им. Етер се надигаше. След като се изкатери от замръзналия вир, тя отново прие човешката си форма. Айви я изгледа презрително.

— След като тази проява на слабост приключи, смятам, че сме в състояние да продължим — каза метаморфозиращата.

— Още не. Миранда не се е събудила — рече Айви.

— Миранда е без значение. Тя и гущерът изпълниха нищожните си роли.

— Няма да тръгна без нея — изтъкна женският малтроп.

Очите на Етер се присвиха. Но се овладя бързо. Нямахте да й достави удоволствието да изпита гняв.

— Много добре. Щом желаеш да губиш време и допълнително да увредиш каузата ни, тъй да бъде.

— Няма нужда — долетя измореният глас на Миранда. Девойката се изправи на крака и протегна схванатите си стави.

Едва бе дремнала, бе измръзнала до кости, но нямаше намерение да бъде в тежест на останалите. Мин си възвърна топлината с избълване на няколко огнени струи. Миранда стисна пестници неколкократно, за да почувства болезненото възвръщане на сетивността в пръстите.

Лейн продължи, налагайки темпо, което останалите следваха с лекота. Миранда трябваше да подтичва, за да не изостане. Същевременно използваше малки дози магия, за да възвърне достатъчно количество топлина, което да залъже измореното тяло, че не е в опасност.

В далечината съзряха дъбрава край заледено езеро. Миранда напрегна паметта си, мъчейки се да си припомни името на някое от двете, но бе твърде вероятно това незабележимо петънце насред ледената пустош да не е било удостоено с название.

— За какво мислиш? — запита я Айви, нарушавайки трансopodobните лутания на ума ѝ.

— Чудех се дали това място си има име — отвърна девойката.

— Защо?

— Това ми помага да не мисля за по-неприятните неща.

— Бихме могли да си говорим. Никой друг изглежда не обича да говори — предложи Айви.

— Да, много бих се радвала.

Подсладено с редкия лукс на диалога, пътуването минаваше по-бързо. Първоначално бе трудно. Айви не знаеше достатъчно за себе си, за да отговаря на евентуалните въпроси на Миранда, а момичето трябваше да полага специални усилия, за да не я разстрои. Наместо това Айви задаваше множество питання за Миранда и останалите, както и за света като цяло. Изглежда притежаваше само смътни познания за по-значителните събития, случили се през последните десетилетия. Войната я притесняваше, но изглеждаше заинтересувана от всичко, което Миранда можеше да каже за Кенвард.

Внезапно замлъкна насред изречението и впери очи към хоризонта. Мин и Лейн бяха сторили същото, тъй като повей на вятъра от юг бе предизвикал тази реакция и у тримата.

— Какво има? — поинтересува се Миранда.

— Подушвам нещо — рече Айви.

— Наблизо — тихо додаде Лейн.

Мин застана пред Миранда, забивайки нокти дълбоко в земята, разперила криле и оголила зъби. Каквото и да бе намиращото се наблизо, очевидно представляваше значителна заплаха. Етер подуши въздуха с човешкия си нос, но когато той се оказа недостатъчен, отскубна косъм от главата на Айви. След няколко мига се бе

превърнала в нейно съвършено копие, включващо и желаното обоняние. Миранда отчаяно се огледа. Нямаше нищо. Тогава... *той* се появи. На около петдесет крачки разстояние, близо до брега на езерцето. Магията, с която се бе прикривал, се вдигна като завеса, открила Ардън — или по-точно — Епидим.

— Разочароваш ме. Очаквах те. Виждам, че групата се е увеличила — изрече той.

Оръжието му бе идентично на носените от магьосниците, които бе пратил срещу им в близките дни. Лейн скочи напред, изтеглил меч, готов веднъж завинаги да срази врага. В същия миг кристалът в алебардата на Епидим проблесна. Лейн внезапно спря и леко се отдръпна. Айви ахна и се скри зад Миранда. Мин впи нокти още по-дълбоко, а Етер замени формата на малтроп с огнената си същина.

— Какво? — запита девойката.

— Толкова м-много... твърде много — заекна Айви с ужасен глас.

— Драгойли. Десетки. Не можех да ги надуша по-рано — каза Лейн.

Второ проблясване — и пейзажът почерня с най-малко петдесет от отвратителните чудовища. Стояха мирно като статуи.

— Атакувайте и ще ги накарам да ви убият. Опитайте се да избягате и ще ги накарам да ви убият. Дръжте се разумно и ще проведем спокоен, интелигентен разговор. *След което* ще ги накарам да ви убият. Смятам, че изборът е ясен. Обмислете го за миг. Преценете какви възможности биха ви донесли тези безценни няколко минути. Може би ще съшите някакъв чудодееен боен план, който ще ви донесе победа. Може би ще ме надхитрите. Това не ме притеснява — изрече той с притесняващо спокойствие.

Лейн стоеше с издигнат меч. Айви трепереше. Страхът ѝ се разпростря. Миранда го усети да плъзва по гърба ѝ. Стискащите жезъла ръце трепереха. Погледите нервно се насочиха към Етер. Единствено тя бе в състояние да започне битката преждевременно. За щастие метаморфът се отпусна на земята и се превърна в камък. От изражението ѝ личеше, че решението ѝ е произтекло от непосилността на предстоящата задача.

— Много добре. Сега трябва да ви предоставя поздравленията си. Багу направи доста внезапно и *изключително* гневно посещение в

столицата. Никога не го бях виждал толкова лошо ранен, нито толкова ядосан. Незабавно ме прати да ви открия и унищожа, като специално наблегна на метаморфа. Това е до известна степен необичайно и противоречи на стандартната процедура на действие. Димънт е най-добрият зверовод, нему би трябвало да бъдат поверени тези създания. Прецизните удари обикновено биват поверявани на Тригора. И което е най-лошо, убиването дори на един от вас преди появата на останалите е ужасна загуба на време. Лично аз смятам това за глупаво.

— Използвай лъка. Цели се в устата — нареди Лейн.

Миранда кимна, бавно смъквайки оръжието от рамото си.

Епидим продължи, видимо незасегнат от действието.

— Доволен съм от знанието, което придобих за метаморфа. Не възразявам срещу гибелта ѝ. Бих искал да надникна в главата на Лейн, преди да умре, втори опит с Миранда също би ми донесъл удовлетворение, но в действителност съм запленил от треперещия къс козина зад гърба ѝ.

Айви изпищя и приклекна, обвивайки ръце около коленете си и започвайки да се поклаща напред-назад. Видимо потръпна от страх, същото усещане прониза Миранда и Мин. Това не остана незабелязано от Епидим.

— Вложихме много усилия в този малък проект. Вече започвах да се чудя дали трудът ни ще даде някакви плодове. Насилственото съпричастие е интригуващо. Чудя се какво ли още можеш да предложиш?

Заплашителният мъж пристъпи напред, Миранда издърпа стрела и се приготви да я изстреля. Лейн промени позата си.

— Да, предполагам времето за битка... — поде Епидим.

Преди да успее да довърши, Етер прие огнената си форма и полетя към него. Генералът отби атаката с алебардата си и прати драгойлите в атака. Земята се затресе, а небето потъмня от десетките масивни чудовища, скочили във въздуха.

Лейн хвърли три подобия на кинжал, които измъкна от наметалото си. Две уцелиха и ударените зверове се олюляха от болка. Извадият по-лош късмет нададе болезнен рев, съпроводен от оранжево сияние, бликнало от устата му. Миг по-късно неземният оранжев блясък в очите му угасна и звярът буквално се срина на земята. Второто чудовище се възстанови и отново подири целта си, но

Лейн замахна и заби меча си почти до дръжката в устата му. Със същата скорост отдръпна острието и отскочи от бликналата черна киселина, лееща се от звяра преди рухването му.

Миранда се опитваше да запраща стрели колкото се може по-добре. Трябваше да напруга всичките си сили, за да опъне лъка докрай, ръцете ѝ трепереха от усилие и страх. Компенсираше лошия си прицел като насочваше вече полетелите стрели. Въпреки факта, че не държеше жезъла си и концентрацията ѝ бе ограничена, успя да повали няколко чудовища.

Мин избълваше големи огнени струи, които единствено привличаха вниманието на зверовете. Когато те се приближаваха, дракончето се издигаше във въздуха, умело отбягвайки атаките им и отблъсквайки с крилете си облаци черен дъх. Успя да отдели неколцина, но драгойлите бяха толкова много, че очевидно Миранда нямаше да удържи още дълго.

— Айви, опитай се да стигнеш до дърветата — каза девойката.

— Н-не! Не м-м-мога! — заекна тя. Бе стиснала плътно очите си и хленчеше при всеки гръм. Бе заобиколена от бледосиньо сияние.

Етер безмилостно нападнаше въоръжения с алебарда магьосник. Изражението на Епидим отново излъчваше неизменния вид на равнодушно превъзходство, нито капка пот не бе произтекла от невъобразимата бързина и прецизност на движенията му. Огненият блясък на Избраната потъмняваше леко при всеки сблъсък с кристала в алебардата. Накрая тя съумя да нанесе един огнен удар по лицето му. Чертите на генерала най-сетне се промениха, но промяната изразяваше по-скоро гняв, отколкото болка. Замахна и заби оръжието си дълбоко в снагата ѝ. Етер изрева, когато кристалът започна да раздира самата сърцевина на силата ѝ. Опита се да се отдръпне, но изглежда скъпоценният камък я държеше.

Мин всяваше смут. Драгойлите, безмозъчно опитващи се да я унищожат, се стъпкваха, оливаха и блъскаха един друг. Няколко бяха намерили гибелта си в тези сблъсъци и лежаха натрошени. Ловките ѝ маневри не позволяваха на чудовищата да я заловят, но когато нови и нови зверове започнаха да се присъединяват към нападателите ѝ, измъкванията на Мин ставаха все по-рисковани.

Лейн изцяло бе ангажиран да отбягва атаките на съсредоточилите се върху му зверове. Въздухът бе пропит с изгарящия

дъх, така че дори и някой толкова опитен като малтропа на моменти не можеше да избегне някой полъх, разяждащ дрехите и козината му със съскане. Възползвайки се от изникнала възможност, Лейн се хвърли към Епидим и агонизиращата Етер.

Генералът изтегли алебардата си, за да блокира удара на Лейн, позволявайки на метаморфа да приеме ветровитата си форма и да се издигне към небето. Набирайки височина, тя започна да завърта въздуха около себе си, концентрирайки черната мъгла и прочиствайки бойното поле. Десетки драгойли се издигнаха подире ѝ, а тя летеше все по-високо. Накрая запрати събраната топка киселина към преследващите я чудовища. До този момент зверовете бяха останали незасегнати от дъха, но дори и техните каменни туловища не можеха да понесат толкова концентрирана доза. Половин дузина чудовища се стовариха на земята, мятайки се за кратко, преди да рухнат.

Лейн се бе надявал, че зверовете ще стоят настрана, за да не наранят по случайност господаря си, но случаят не бе такъв. Малтропът трябваше да отбягва мощни удари, нанесени му в гръб, както и мълниеносни замахвания пред себе си.

Внезапно Етер се спусна надолу, стискайки дръжката на алебардата и стръвно издигайки се отново. Наместо да я пусне, Епидим се остави да бъде издигнат във въздуха. Етер летеше нагоре, влачейки врага подире си. Въпреки стремително отдалечаващата се земя, генералът не изглеждаше притеснен. Призова нечистата светлина в кристала на острието и започна да атакува метаморфа с енергийни пулсации. Избраната продължи да набира височина. Следваха ги редица чудовища. Накрая многобройните удари тъмна енергия оказаха влияние и Етер освободи оръжието. Полетът на Епидим бе кратък, тъй като един от драгойлите го улови. Генералът се покатери на гърба му и погледна към земята. Етер се виеше високо над тях, достатъчно далеч, за да я изключат от вниманието си. Силата ѝ отново бе започнала да намалява опасно — ако искаше да оцелее при сражението, трябваше да подбира предпазливо атаките си.

Повече от половината стрели в Мирандиния колчан се бяха стопили. Оставащото далеч не бе достатъчно да срази заелите се с нея зверове. Въпреки старанията на Мин, поне пет чудовища се бяха насочили към девойката. Миранда претърси ум за нещо от мистичния си арсенал, което можеше да е от полза. Очите ѝ се насочиха към

езерото. Грабна жезъла си, изстреля огнен език, който да разтопи част от леда и изтегли дебела водна нишка. В сравнение с теста в Ентуел, това бе детинска игра. Оформи около дузина шипове и ги замрази. Насочването на леда бе по-лесно и повечето от импровизираните снаряди намериха целта. За съжаление ледът не притежаваше ефикасността на стрелите — само две чудовища бяха повалени. Към оставащите три се присъединиха четири нови. Зверовете бързо стопяваха разстоянието. Двете с Айви отчаяно се нуждаеха от прикритие.

— Айви, бързо, трябва да се отправим към дърветата! — каза момичето, хващайки треперещото създание за ръката.

— Не мога. Не мога — хленчеше тя.

Миранда коленичи в опит да постави малтропа на гърба си. Внезапно пронизителна и премазваща болка пламна в рамото ѝ. Бе отскубната от земята. Едно от създанията я бе сграбчило в челюстите си. Рамото ѝ бе разтрошено. Девојката съсредоточи изтормозеното си съзнание и се приготви да удари с цялата си магична сила носещото я чудовище, но един глас я спря.

— Опиташ ли да избягаш, създанието ще разяде плътта от костите ти — рече гласът.

На гърба на пленения я звяр яздеше Епидим. Болката бе невъобразима, усилваща се с всеки рязък припляс на крилете. Девојката вече бе издигната на голяма височина, заплашвана от дълго, смъртоносно падане. По лицето ѝ се стичаха сълзи, изрева от болка. Внезапно долови изблик горещина. Мин се стрелваше към Епидим, бълвайки огън. Генералът насочи оръжието си към дракончето и запрати могъща вълна чернота. Мин се гмурна с ловкост, която не бе споделяна от преследващите я драгойли. Първият от преследвачите бе разрушен мигновено. Следващият се блъсна с чудовището на Епидим. Миранда полетя надолу.

Етер отново прие пламенливата си форма и се възползва от суматохата, обсипвайки Епидим с яростни атаки. Трудно му беше да се защитава от нея и същевременно да се задържа върху създанието. Успешните удари на метаморфа нарастваха.

Миранда падаше като камък. Миг по-късно малки, умели нокти я сграбчиха под мишниците. Дракончето я бе уловило и полагаше героични усилия да я спусне безопасно на земята. Голяма едва

наполовина колкото жената, Мин можеше единствено да забави падането. И по-лошо, този опит я лишаваше от пъргавината, благодарение на която до този момент бе останала невредима. Земята наближаваше бързо, а Миранда вече започваше да се изплъзва.

Внезапно благородното създание бе откъснато от нея. Един от драгойлите бе сграбчил лявото крило на Мин и я размяташе като парцалена кукла. Миранда болезнено се стовари на земята. Болката в рамото ѝ нямаше значение, нито това, че си бе изкарала въздуха при падането. Мъчейки се да изправи протестиращото тяло на крака, очите ѝ се вкопчиха върху дракончето.

Лейн бе успял да унищожи още три чудовища, когато той също видя. Не разполагаше с повече ками за мятане, а създанието бе извън обсега на меча му. Миранда посегна да вземе стрела, но те се бяха разпилели. Лазейки към една паднала наблизко, девойката осъзна, че и лъкът се е счупил при падането. А и нямаше отворена паст, в която да насочи стрелата.

Трескаво си припомни малкото, което знаеше за черната магия. Никога не бе смятала, че ще ѝ се наложи да я използва. Мисълта да разруши нещо бе отвратителна, но в този миг единствено освобождаването на приятелката ѝ имаше значение — както и да накаже грабналото я чудовище. Повдигайки жезъл, Миранда запрати кълбо сурова, рушителна магия.

Девойката се олюля от усилието на непознатата техника. Грубата, зле оформена магия запраця из въздуха, привидно преминавайки през драгойла. Чудовището потръпна в агония и едно от крилете му увисна. Челюстите му се отвориха, освобождавайки неподвижната Мин. Двете създания полетяха към езерото. Мин по ужасяващ начин отскочи от заледената повърхност, преди каменното туловище на драгойла да се стовари на свой ред, разтрошавайки леда. Дракончето се плъзна и през една цепнатина падна във водата.

— Не! — изпищя Миранда. Погледна към треперещата, беззащитна Айви, сетне към Лейн. Разбраха се с един поглед.

Миранда изтича към брега на езерото, захвърляйки багажа си, скачайки върху плаващите ледени късове. Трябваше да достигне до Мин. Лейн зае мястото ѝ да защитава Айви. Не посегна да я носи на гръб. Знаеше, че подобна маневра би го лишила от бързината, необходима му да отбягва атаките. Засега щеше да напада и отвлича

вниманието на онези зверове, които бяха останали на земята. Останалите се виеха в небето, където битката между Етер и Епидим продължаваше. Чудовищата не можеха да сторят нищо, за да наранят безплътната огнена форма, докато тя можеше доста успешно да наранява генерала. Накрая изби алебардата от ръката му. Епидим отчаяно се вкопчи в чудовището си. Втори драгойл улови падащото оръжие и двата звяра рязко поеха на север.

Етер понечи да ги последва, но когато заинтересуваните преди от нея чудовища насочиха вниманието си към земята, Избраната осъзна какво се случва там. Лейн бързо биваше заобиколен. Айви се бе свила на земята, парализирана от страх. Миранда внимателно прекосяваше едно от ледените парчета върху езерото. Обърна се към оттеглящия се Епидим. Силата ѝ гаснеше. Ако той отново вземеше оръжието си в ръка, не бе сигурна дали ще успее да го надвие. В ума ѝ изникнаха спомени за отвратителното състояние, в което се бе намирала след последния им сблъсък. Това се оказа решаващо и тя се върна на бойното поле.

Появата на Етер бе съвсем навременна. Лейн се затрудняваше да държи чудовищата настрана от Айви. Множеството дълбоки резки говореха за безнадеждната битка, която водеше. Етер прие каменната си форма, заставайки до него. Нанасяше удар подир разтърсващ удар по приближилите се чудовища. Повечето от драгойлите вече бяха усетили жилото на Лейновия меч, носейки дълги белези по муцуни и вратове. Тежките каменни лапи отвориха тези рани. От тях заструи слаба оранжева светлина, предшестваща рухването на създанията.

Миранда достигна мястото, където Мин бе паднала. Без секунда колебание се гмурна в леда. Водата я преряза като с нож. Сякаш някой премаза гърдите ѝ. Стиснатите ѝ очи се отвориха леко. Болка се вихреше в тила ѝ. Пречупената от леда бледа синя светлина очерта безжизнената форма на Мин, плуваща край нея. Миранда напрегна замръзналите си крайници, приближавайки се към дракончето. Раненото рамо бе почти безполезно, ръката ѝ стискаше немошно жезъла, но момичето пак не се отказваше. Бавно, агонизиращо бавно се приближи. Дробовете ѝ крещяха за въздух, рамото крещеше за почивка, тялото ѝ крещеше за топлина, ала Миранда не спираше.

Накрая протегна здравата си ръка, сграбчи дракончето и започна да се издига към повърхността. Сърцето ѝ се сви. Ледът се бе

разместил. Три големи парчета се бяха съединили. Въздухът нямаше да ѝ стигне за още дълго. Болката и студът бяха свели съзнанието ѝ до същинска каша. С огромни усилия създаде течение, което да я отнесе до брега. Затвори очи и насочи цялата си останала енергия към съсредоточаването си.

Драгойл изстреля облак черен дъх към Айви. Лейн, лишен от други възможности, я грабна от земята. Киселината я пропусна на косъм, но спасителят ѝ не разполагаше с такъв късмет. Кракът му бе покрит с черната мъгла. След секунди тя се бе просмукала, разяждайки тъканта и козината със съскане, започвайки да разтваря и плътта. Лейн стисна зъби, но не издаде никакъв звук. Продължи да се движи с цялата бързина, която нараненият крак му позволяваше. Разполагащи с голяма и бавна цел, драгойлите изоставиха Етер и насочиха вниманието си изцяло към двамата малтропи. Лейн бързо се оказа заобиколен. Едната му ръка стисна здраво дръжката на меч. Другата бавно положи Айви на земята.

— Айви. Трябва да се биеш — рече той.

Тя се изправи на крака с олюляване. Носената от нея сопа изобщо не бе напускала ръката ѝ. Повдигна я.

— Не мога да направя това... не мога... — прошепна Айви, ужасено гледайки чудовищата пред себе си.

Внезапно нещо друго привлече вниманието на драгойлите. Откъм езерото се носеше увеличаващ се рев. Обръщайки се към новата заплаха, можаха да съзрат как езерото изскача от басейна си и се втурва да ги нападне. Огромни късове лед и струи вода нахлуха върху бойното поле. Айви затвори очи и се извърна, потискайки писък. Етер прие водна форма и се изля сред драгойлите. Повдигна ръка и водата около тях се раздели. Някои от чудовищата бяха отнесени от стихията или натрошени от леда. Останалите бяха скочили във въздуха. Отдръпвайки се, водата остави зад себе си телата на Миранда и Мин.

Девојката си пое дълбок, болезнен дъх и прилази до Мин. Едното ѝ крило бе сведено до парчета разкъсана кожа, не дишаше. Миранда се зае с целението ѝ, претърсвайки тялото на дракончето за други наранявания, освен крилото. Лекуваше ги още при самото им откриване. Скоро бе останало само разрушеното крило. Мин не си бе поемала дъх от минути, просто нямаше време да излекува крилото.

Момичето спря кървенето, което щеше да е достатъчно да предотврати опасността. Създаде топлина, извлече водата от дробовите на приятелката си, но дракончето все още не дишаше.

Прибягвайки до вихрена магия, Миранда вкара въздух в дробовите ѝ и отново го изтегли. Накрая бе изчерпала всичките си знания — както и по-голямата част от енергията си. Дракончето все така лежеше неподвижно. Фактът не можеше да бъде отречен. Мин бе мъртва. Душата бе напуснала тялото. Никакво целение не можеше да я върне обратно.

За миг сякаш светът изчезна. Заплашващата да угаси живота студенина, нараненото рамо, капещо кръв върху посинялата кожа, дори сенките и писъците на приближаващите се зверове. Всичко това бе пометено настрана от мъката, струяща от самата ѝ сърцевина. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Произнасяше неспир името ѝ, разтърсвайки безжизненото тяло със здравата си ръка, докато талисманът около врата на Мин не се откъсна.

Миранда затвори очи. Бавно поклати глава. Не. Нямахте да свърши така. Не и по този начин. Не сега. Седна на ледената твърд край дракончето и взе жезъла от безполезната си левица. Някъде отдалеч дочу Лейн и Айви да я викат. Прогони звука от съзнанието си.

Точно както бе направила преди няколко нощи, започна да извива цялата същина на духа си. Усети как връзките с физическата ѝ форма се разхлабват. Предишното битие бе заменено от духовно. Накрая духът ѝ бе свободен. Отново летеше сред море светлини. В далечината зърна слабо и гаснещо сияние, за което знаеше, че е Мин. Отправи се към него.

— Миранда, Мин! Ставайте! Трябва да бягаме! — изкрещя Айви, очите ѝ бясно стрелкащи се от един приближаващ се драгойл на друг.

Етер плъзна поглед наоколо.

— Глупачка — изсъска тя, обръщайки се към Лейн. — Предполагам не ще напуснеш без човека.

Единственият отговор на малтропа се състоеше в гневен поглед, преди да се наведе да загребе вода, с която да отмие черната мъгла от крака си.

Етер вдигна ръка. Водата около тях се завъртя, оформяйки ледена черупка.

— Ледът ще ги забави, но не за дълго. Глупавият човек напусна тялото си — каза Етер.

— Какво? Но защо? — запита Айви, подскачайки изплашено, когато първите удари започнаха да разтърсват ледения щит.

— Заради отровата на емоцията и заради теб — рече Етер. — Гушцърът умря, човекът вероятно ще го последва и всичко това, защото си прекалено страхлива, за да бъдеш някому от полза.

— Не... Не можех... — рече Айви, страхът ѝ заменен от отчаяние.

— Какво очакваше? Емоцията ти те осакати, същата слабост стана причина за всичко случило се впоследствие. Ти си безполезна! — продължаваше Етер.

— Не, не съм безполезна! Не съм! — викна Айви, изпускайки оръжието си, запушвайки уши и стискайки очите си.

Метаморфозиращата продължи сред все по-гневни отричания от страна на Айви.

— Ти си противен, уродлив, невеж изрод. Най-доброто, което можеш да сториш, е да умреш бързо, за да отвориш път на по-достойно създание. Няма как да стане по-ясно, че си вражески помощник. Играчка на д'кароните.

Айви бавно отпусна ръце и изгледа Етер вбесено.

— *Не* съм една от тях — рече тя. Нямах и следа от детинския тон. Гласът ѝ бе сериозен и носеше заплашителна нотка.

* * *

Астралното поле не бе място за неподготвени съзнания. Миранда напрягаше усилия да проумее заобикалящото я. Времето и далечината се отличаваха от онези във физическото битие. Втурна се подир духа на Мин, но той биваше отдалечаван все повече от нея, сякаш попаднал в течение. Тук настойчивостта на Миранда представляваше предимство, а не бreme. Колкото по-бързо *искаше* да се движи, толкова по-бързо *се* движеше. Волята ѝ не просто бе от значение: тук тя означаваше всичко. *Беше* всичко.

Изцяло се съсредоточи върху смътната форма, която изглежда се отдръпваше със същата бързина, с която я следваше. Галактика проблясващи светлини прехвърчаха край нея.

Душите на несметни милиони живи същества. Никоя от тях не бе от значение в настоящия момент. Протегна напред лявата си ръка. Поне тук бе здрава. Още няколко мига... още няколко инча... допир. Миранда внезапно усети жизнената сила на приятелката си. Улови я, притисна я към себе си и се извърна. Ако можеше да съди по предишното пътуване в тази плоскост, силата ѝ нямаше да стигне за още дълго.

Пред нея се простираше същото море от сияещи течения и искри. По нищо не личеше откъде е тръгнала. Всичко изглеждаше еднакво. За втори път бе предприела рисковано пътуване, за да спаси приятелката си и отново връщането изглеждаше невъзможно. Отчаяно затърси. „Погледът“ ѝ вече заплашително причерняваше. По-далечните светлини вече се замъгляваха.

* * *

На бойното поле, тъй отчаяно търсено от Миранда, спорът продължаваше. Етер бе открила, че най-яростните възражения следват намеците за връзка с д'кароните, така че се съсредоточи единствено върху това. Гневът на Айви растеше, ставайки по-фокусиран. Лейн им бе обърнал гръб. Стоеше пред най-слабото място в ледения щит, мечът

му бе готов да срази чудовището, извадило лошия късмет първо да разтроши леда.

— Не си въобразявай, че можеш да го скриеш. Приех формата ти. Зная, че не е останал нито един аспект от физиката ти, който да не е бил повлиян от машинациите им — дразнеше я Етер.

Внезапно острият гняв в очите на Айви отслабна за миг, отстъпвайки на отненък страх.

— Не... усещаш ли? То идва. Чудовището... — каза тя. Тонът ѝ бе лишен от остротата на предишните реплики, сякаш ужасеното дете се опитваше да си пробие път до повърхността.

— Предполагам трябва да почувствам страх. Въображаемото чудовище, опустошило форта, оставяйки само теб. За глупачка ли ме вземаш? Ти си единственото чудовище тук — изрече Етер със самодоволна презрителна усмивка.

През целия спор Етер бе изтикваля Айви все по-близо и по-близо до една граница. Сега границата бе прекосена. Очите на женския малтроп се замъглиха, клепачите леко потрепнаха. Разнесе се дълбоко ръмжение. Въздухът започна да става все по-топъл, докато накрая водата започна да се стича по ледения щит въпреки усилията на Етер да я поддържа замръзнала.

— Жалките ти трикове не ме плашат — отбеляза Етер.

Айви се отпусна на коляно. Пръстите ѝ сграбчиха сопата, стискайки дървото толкова силно, че то пропука. Ръмженето прерасна в рев. Накрая избухна енергия. Силата ѝ пръсна леда и запрати парчетата на десетки крачки.

Лейн — заедно с телата на Миранда и Мин — бе запратен във въздуха, приземявайки се на значително разстояние. Водната форма на Етер бе пръсната. Избраната бързо се събра отново, същевременно превръщайки се в огън. Когато сетивата ѝ се възвърнаха, доловиха внушителна гледка. Айви се носеше над земята. Заплашително червена аура я обгръщаше, потрепваща от пукота на чиста енергия. Неестествен вятър размяташе наметалото ѝ и диплеше дългата ѝ коса. Оръжието ѝ димеше при допира на пръстите, металните шипове сияеха до бяло. Очите ѝ, сега безлични сфери от пропита с енергия светлина, се спряха върху Етер. Метаморфът усети силата на това създание. Най-малкото се равняваше на нейната собствена, когато се

намираше във върхова форма, а понастоящем ситуацията далеч не бе такава. По-добре да се държи настрана.

Айви внезапно се втурна напред. Скоростта ѝ бе смайваща. Етер се втурна право нагоре. Айви я последва. Разстоянието между двете бързо се стопяваше. Мощен замах на тоятата буквално пръсна Етер. Атаката бе съкрушителна. Метаморфът трябваше да приеме въздушната си форма. Айви спря, свеждайки глава и стискайки гърдите си. Оглушителен рев на гняв и болка напусна устните ѝ. През пръстите ѝ се виждаше припламването на белега. То продължи само в течение на миг и изглежда подхрани допълнително яростта ѝ. Отново се втурна напред с подновена сила.

Като преследвана от орел лястовица, Етер маневрираше с резки завои и хвърляния към земята, но напразно. Всички от оставащите драгойли се издигнаха във въздуха, за да се разправят с най-новата си цел. Етер полетя натам, промъквайки се между туловищата им. Айви се вряза в тях. Едно след друго черните крилати чудовища биваха натрошени, без да са в състояние да оказат съпротива. Едва четири сблъска по-късно инерцията на Айви започна да намалява. Когато забави ход, чудовищата я връхлетяха.

Скоро се виждаше единствено гърчеща се маса черни туловища, скупчени около червено сияние. Етер застана във въздуха на безопасно разстояние, преценявайки рисковете да остане до края на битката.

* * *

Нещо привлече вниманието на Миранда. Далеч и някъде под нея имаше яркочервено сияние, пламтящо като ален въглен сред немошни искрици. Това бе единственото уникално нещо, което виждаше, следователно и единствената цел, към която да се отправи. Втурна се натам. Влачейки същината на загиналата си приятелка подире си, Миранда летеше с все сили. Всичко около нея гаснеше.

Толкова се бе съсредоточила върху червеното сияние, че пропусна да види следващата я златна светлина. Девојката летеше напред все по-бързо и по-бързо, а светлината я следваше с лекота. Миранда осъзна присъствието ѝ едва когато златното сияние започна да я обгръща. Движеше се със силата на лавина, тласкайки момичето

дори по-бързо от скоростта на отчаянието. Но с Мин не беше така. Девойката усети как дракончето се изплъзва от хватката ѝ.

Пред нея изникнаха духовете на Лейн и Етер, почти скрити от могъщото червено сияние. Още само няколко мига и щеше да достигне собственото си тяло, както и това на приятелката си. Щеше да я възстанови. В същото мигновение, в което докосна физическото си тяло, усети как Мин бе отскубната. Очите ѝ се отвориха, студът и болката, пощадили духа ѝ, бързо я заляха. Миранда проплака, привличайки вниманието на Лейн. Той тъкмо се бе разправил с няколкото създания, върнали се на земята.

— Лейн... моля те... Мин... жива ли е? — успя да промълви Миранда.

Малтропът бързо се приближи до дракончето. То бе студено на допир. Лейн допря чувствителното си ухо до гръдния кош на благородното създание. Нищо. Обърна се към Миранда. Погледът в очите му бе достатъчно красноречив.

Болката от загубата далеч надмина телесните ѝ страдания. Девойката се остави да бъде погълната от нищото, стиснала жезъла с едната си ръка, а пръстите на другата склучени около талисмана. Лейн вдигна очи към разиграващото се в небето точно навреме, за да зърне втори страховит изблик енергия, разпръснал чудовищата. Айви, чиято аура бе потъмняла значително, полетя към земята, приземявайки се с грохот.

Когато прахта се уталожи, тя все още стоеше права. Оставяха тринадесет чудовища. Очите ѝ все още не изпускаха Етер. Женският малтроп бе ограничен да се движи само по земята, но очевидно все още притежаваше значителна сила. Стъпките ѝ оставяха дълбоки, назъбени кратери. Все още въплъщаваше единствения интерес на чудовищата. Всеки замах с лапа биваше посрещан с мощен удар с опакото на ръката или биваше разбит с тоягата. Лейн грабна торбата на Миранда и метна девойката на рамо. Кракът му не го държеше, но асасинът не разполагаше с избор. Едно от създанията се бе обърнало към него. Ако искаше да има шанс да защити Миранда и себе си, щеше да се нуждае от прикритието на дърветата. Отправи се към горичката с цялата си налична бързина. Чудовището грабна безжизненото тяло на Мин и се издигна в небето. Лейн едва бе навлязъл сред първите дървета, когато ветрената форма на Етер се присъедини към него.

— Остави човека. Предстоят ни неотложни битки. Тя само ще ни забави — прикани го метаморфът.

След миг ритмичното гърмене на Айвините стъпки се усили достатъчно, за да отрони снега от околните дървета. Етер се извърна към приближаващата заплаха. Аурата на Айви почти бе угаснала. Чудовищата я следваха, но тя се интересувахе единствено от формолеещата. Приблужи се, но силата ѝ изневери. Отпусна се на колене и се строполи. Лейн положи Миранда край корените на голям дъб, който все още имаше някои от листата си. Сетне се втурна към неподвижния малтроп.

— *Не рискувай живота си за това нищожество. Ако бе станало нейното, вече щеше да ме е убила!* — нареди Етер.

Командата остана нечута. Лейн отбягна удара на един от драгойлите и сграбчи Айви. Пръстите на безпаметното създание все още стискаха сопата, а обковалото я желязо съскаше в снега. Остави и нея край дървото и се обърна да посрещне драгойлите.

— Не разполагам със силата да нараня тези същества — предупреди го Етер.

— Тогава дръж дъха им настрана от мен — отвърна той.

Дъбът не позволяваше на чудовищата да нападат в гръб. От всички останали посоки се сипеха атаки. Не бе достатъчно просто да ги отразява. Липсваше му крепкостта да понесе такъв удар, а не можеше да си позволи да отстъпи нито инч. Острието му се движеше с бързина и точност, които трудно биха били проследени и от най-остроото зрение. Светкавични разсипания попадаха в сглобките и вече плъзналите цепнатини. Уменията на Етер отнасяха разяждащия дъх настрана. Един драгойл падна, сетне още един. Процепите се разширяваха. Случваше се някоя лапа да засегне Лейн, но малтропът не позволяваше това да го забави.

Черните създания продължиха да падат, докато накрая не останаха две. Нападнаха едновременно Първото бе сразено с разсичащ удар по врата. Второто защита ръката му с каменната си човка.

Не започна да размята жертвата си, както бе сторило захапалото Мин. Имаше само потръпване, последвано от още едно, след което драгойлът се отпусна на земята. Със свободната си ръка Лейн бе нанесъл завършващ удар в главата. Бавно издърпа острието си от черепа на създанието и огледа раните си. Повечето бяха дребни.

Последната бе ужасна. Кръвта се лееше от ръката му. Захапката на чудовището бе достигнало до костта. Със здравата си ръка Лейн откъсна парчетата от скъсания ръкав и започна да омотава раната, пристягайки бинта с помощта на зъбите си. Етер прие човешката си форма и хладно огледа бойното поле.

Ледената земя бе осеяна с каменните останки на драгойли. На места се бяха скупчили облаци от дъха им — всичко бе оцапано с гъстата им, черна кръв. Етер скрита разрушения череп на един от близките зверове, любопитна да види какво в устите им ги прави толкова уязвими. Вътре се показва натрошен скъпоценен камък, същия тип като използвания от Епидим. Метаморфът бързо отстъпи, тъй като споменът от ужасяващия ефект на кристала още бе пресен.

Обърна се към Лейн. Туниката и наметалото му, по принцип бели, бяха изцяло покрити с ярки червени петна. На поне дузина места разкъсаната тъкан обграждаше рани. Обгореният от киселината крак все още съскаше на места. Козината бе почерняла, а където бе разядена, по кожата бяха изникнали мехури. Най-тежка бе раната на ръката му. Притискаше я с лявата си ръка, но въпреки това заплашително количество кръв продължаваше да се лее на тънки струйки.

— Раната на ръката ти... смъртоносна ли е? — попита Етер.

— Губя твърде много кръв.

— Не мога да те излекувам. Никога не съм очаквала нуждата от подобно действие — рече тя. — Но мога да я затворя.

Промени една от ръцете си в огън. Той кимна и свали превръзката. Етер прокара огнен пръст по раната, моментално обгаряйки я. Болката трябва да бе непоносима, но Лейн само затвори очи и я понесе както изтърпяваше всичко друго — мълчаливо.

Сражението значително бе изтощило оцелелите. Слънцето отново залязваше, скоро мракът щеше да е непрогледен. Лейн се потопи във воински сън. Етер натрупа купчина дърва и накладе огън, приемайки пламенливата си форма и пристъпвайки сред жаравата, когато пламъците се издигнаха. Айви бе потънала в безпаметен сън. Не беше така с Миранда.

Тя лежеше, облегната на дървото, а умът ѝ далеч не можеше да се определи като изпаднал в покой. Събитията от живота ѝ отново и отново изникваха пред очите ѝ, съпроводени от нашепнати мисли и

съжаления. Напливът образи и гласове бе объркващ и неясен. Всички гласове бяха далечни, завалени, приглушени. Всички образи бяха неясни и мигновени. Придружаваше ги усещане за олюляване, за падане, сякаш съзнанието ѝ бе достигнало определена необратима граница, бентът се бе прокъсал и цялата ѝ същина се изливаше.

Внезапно един остър глас надделя над останалите.

— Отвори очи, Миранда — рече той.

Мигновено другите гласове утихнаха, образите изчезнаха, всичко това прогонено от изречените думи. Тя изпълни заръката. Болката в рамото ѝ я нямаше, студът го нямаше, умората я нямаше. Горичката изглеждаше някак мъглява, окъпана в бледосиня светлина. Всичко бе неподвижно и най-крехкият повей на вятъра не докосваше листата на единственото дърво, което все още притежаваше. Видя спътниците си — Айви лежеше наблизко, Лейн зърна пред себе си, а пред него огнената снага на Етер. Всичко бе застинало, дори огнените езичета не помръдваха, застинали в покой. Миранда се изправи. Пред нея стоеше мъж. Познаваше го. Оскъдни бели коси, простовати черни дрехи, а очите му бяха затворени.

— Ти... ти си свещеникът — изрече тя.

— Като такъв ме познаваше, да — потвърди мъжът.

— Мъртва ли съм?

— Не си жива, но и мъртва не си. В известен смисъл бе отдръпната.

— Защо? Как? Защо си тук?

— Все уместни въпроси. Част от присъствието ми тук се дължи на това да им отговоря. Случват се важни неща, Миранда. Наближава кръстопът — следващите няколко крачки ще имат монументално значение. Не мога да ти кажа накъде трябва да пристъпиш, нито какво предстои, но мога да ти предам нужното знание, за да проявиш мъдрост при избора.

— Не разбирам. Защо сега? Защо аз? Защо ти? — попита девойката.

— Седни — каза той, сочейки към един дънер отляво. Тя го стори и свещеникът се присъедини.

— Позволи ми да започна с уточнението, че не съм просто духовник, разгневен от пацифистичните ти наклонности. Това бе единствено роля, която определих като подходяща за отвеждането ти в

правилната посока. Истинското ми име — или поне онова, с което най-често бивам назован — е Орийч.

— Ако не си свещеник, какво си тогава?

— Труден въпрос. Най-простото описание на ролята ми в света е ръка на съдбата. През по-голямата част от времето историята е оставена да се развива сама. Понякога възниква императив, нещо, което трябва да бъде сторено, за да остане посоката вярна. Моя отговорност е това да се случи.

— Говориш за пророчеството — рече Миранда.

Той въздъхна.

— В известна степен е възможно да се погледне в такъв аспект — неохотно се съгласи Орийч.

— Но в това няма никаква логика. Ти не ми помогна. Не ме напъти! Изгони ме обратно на студа.

— И ти казах да идеш в Крайдол, където срещна Лейн. Не е много, знай, но трябваше да се случи тогава, инак редица далеч по-важни неща нямаше да бъдат възможни. Вършил съм същото за всеки един от Избраните. Лейн ме познава като старец на име Бен. На другите бях известен под други имена. Ако бях свършил работата си по-добре, тази среща нямаше да е необходима, но е очевидно, че нещата не се развиват точно според планираното. Вярваш в неща, в които не трябва — и не знаеш неща, които трябва. Настъпи времето да поправим това.

— Значи ще отговориш на всичките ми питання?

— Не, не на всички. Тук съм единствено да те уведомя за това, което вече знаеш — и което нямаше да узнаеш, ако пътят не се бе променил.

— Защо? Защо сега?

— Необратимата граница бе достигната. Избраните вече не подлежат на промени. Свърхъссредоточието настъпи.

— Какво? Не! Как е възможно това! Открихме само трима — рече тя.

— Аз преброявам четирима.

— Лейн, Етер и Айви — изброи девойката.

— И ти — добави старецът.

Сърцето на Миранда подскочи при тези думи.

— Не е възможно! Няма как да бъда Избрана! — ужасено изрече момичето.

— Душата ти е чиста... — поде той.

— Но произходът ми не е божествен. Родителите ми бяха обикновени хора. Смъртни.

— Не е нужно да си родена от божества, за да имаш божествен произход. Съществуването ти в този свят трябва да е дело на божествената воля — разясни той.

— Тогава как? Как е възможно да съм божествено дело?

— Не съм сигурен, че действително би искала да узнаеш. Отговорът не е толкова... вдъхновяващ — предупреди Орийч.

— Кажи ми — настояваше Миранда.

Той отново въздъхна.

— Боговете са много неща. Могъщи, мъдри, но повече от всичко са нетърпеливи за промяна. Затова се интересуват разпалено от смъртните. Един ден родителите ти привлякоха интереса на две от божествата. Въпросните божества спореха дали любовта произтича от тялото, или от ума. Бе сключен облог и когато стана ясно, че въпреки разделящата ги война, родителите ти все още продължаваха да се обичат, наместо да изгуби облога, по-безскрупулното от божествата предпочете... да наклони везните в своя полза. Не мога да бъда конкретен и същевременно дискретен, но е достатъчно да кажа, че физическият аспект на съответната емоция бе демонстриран непогрешимо при следващото посещение на баща ти. Ти бе родена девет месеца по-късно.

— Родена съм заради божествена измама в облог? — невярващо изрече девойката.

— В известен смисъл — извинително каза той. — Именно по тази причина до съвсем скоро възможността да заемеш мястото на сразен Избран не бе обмисляна. Божествените обстоятелства около раждането ти бяха скрити дори и от останалите богове, за да не се разчуе измяната.

Миранда прогони абсурдната мисъл от ума си.

— Не бях родена с белега — каза тя, протягайки лявата си длан.

На мястото на тънката бяла линия и върха, оставени от меча преди месеци, дланта ѝ бе покрита с черен белег. По рождение.

— Това не е аспект на тялото. Белегът е аспект на душата. Появява се в момента на зараждане, в момента, в който бъдеш посочена. При повечето Избрани този момент настъпва едновременно с раждането. В твоя случай бе мигът, в който докосна дръжката на меча.

Откритият от теб мечоносец трябваше да бъде един от Избраните. Казваше се Раса. Когато бе сразен, духът му остана в меча. Когато ти докосна оръжието, душата ти му бе разкрита. И той те избра да заемеш мястото му. Така протече зараждането. При останалите може да е протекло по различен начин. Може би тихомълком, може би придружено от драстична промяна на тяло и съзнание — обясни старецът.

— Но... дори и ако аз също съм Избрана, все още сме четирима. Не трябва ли да се съберат и петимата Избрани?

— Това е едно от множеството недоразумения, които носиш. Свръхсъсредоточието представляваше нещо много повече от пет определени същества, намиращи се в определен радиус по същото време. Да, срещала си и последния Избран, но отсъствието на въпросното същество не означава, че решението не може да бъде взето. Но си разбрала правилно последиците на Свръхсъсредоточието. От този момент нататък не може да има замени. Ако се случи фаталното или някакво предателство, не ще изникне нов Избран. Изключително важно е целостта на групата да се запази. Всеки ден пътят към победата се затваря завинаги. Всеки от вас има роля, която трябва да изпълни.

— Кой е последният Избран? — попита тя.

— Не мога да ти кажа.

— Защо не? — възрази момичето.

— Слушай. Това е изпитание, целящо да определи достойността на хората ти и твоя свят. Не е задължително Избраните да съществуват. Друга твоя глупава идея е, че Избраните са тук, за да подсигурят успеха. Това просто не е така. Създаването ви предоставя възможността за успех. Минимумът, необходим за неутрализирането на тази заплаха.

— Защо им е на боговете да ни изправят едни срещу други? Какво би могло да докаже това? Само ни затрудняват да сложим край на бранта?

— Именно тук се крие най-опасната ти заблуда. Войната не е причината за създаването на Избраните. Войната е единствено симптом на болестта. Помисли за действията на Етер. Тя се интересува единствено от унищожението на д'кароните. Това е същинското призвание на Избраните. Затова сте единени.

Подложени сте на изпитание срещу д'кароните. Те са дело на други богове. Не принадлежат на този свят. Не принадлежат на това екзистенциално поле. Войната е само оръжие от арсенала им, брилянтна тактика. Карат ни да се бием едни срещу други, вършейки работата им вместо тях. Боговете изобщо не се интересуват от войната между хората или които и да е други от създанията им. За тях това представляват роднински боричкания. Но с д'кароните нещата стоят по съвсем различен начин.

Ти и всички люде от света ни сте се превърнали във фигури върху игрална дъска. Съществуването е привилегия. Аз съществувам единствено да поддържам баланса. Забранено ми е да те превеждам през изпитанията ти. Ако не сме в състояние сами да защитим света си, значи не го заслужаваме — обясни той.

Миранда се мъчеше да приеме чутото. Прекратяването на войната бе най-важното нещо за нея. Бе й се струвало като най-неотменимата задача на света. Сега, след като знаеше истината, предишното значение стана някак безлично. Невъзможно бе да проумее всичко наведнъж.

— Съжалявам, че това трябваше да бъде стоварено върху раменете ти. Тежестта не бе предназначена за теб, но искам да знаеш, че прие предизвикателството далеч по-добре, отколкото можехме да се надяваме.

Девоичката бавно поклати глава.

— Как може да казваш това? Толкова често бях на косъм от смъртта. Отново и отново бях залавяна. Дори не можах да спася живота на Мин! Как бих могла да бъда една от Избраните? — викна тя.

— Знай това. Искрата у теб е божествена. Всяко твое дело е проява на божествена воля. Запомни го. Почти е време да се върнеш към задачата си. Ако имаш още въпроси, ще се постарая да отговоря на онези, на които мога. Не забравяй, че не ми е разрешено да отговарям на въпроси, които биха те отклонили от призванието ти.

— Какво стана с другите? С останалите Избрани? — запита Миранда.

— Лейн и Етер се запазиха, знаеш какво се случи с Раса. Останалите попаднаха в ръцете на д'кароните. Съдбите им е по-добре да останат неназовани.

— Пророчеството казва толкова много неща... дори чух, че петима ще влязат в последното сражение... но че само четирима ще напуснат. Това истина ли е? Един от Избраните е обречен, ако искаме да успеем?

— Пророчеството... нека ти кажа нещо за пророчествата, Миранда. Не изготвяме план за всеки поотделно. Сами оформяте живота си. Аз и останалите като мен не се опитваме да запазим път, който сме избрали за вас. Вие сами избирате пътя си. Нашата задача се свежда до това да се уверим, че пътят е чист. Когато някой пророк поглежда напред или запитва духовете — и говори за трагедия, която трябва да предотвратиш, или за грешка, която да отбегнеш, помни, че твоите решения са те отвели там. Да се довериш нему означава да изгубиш доверие на себе си, да размишляваш над случилото се, преди да се е случило. Живей живота си сега. Бъдещето ще дойде така или иначе.

— Не отговори на въпроса ми — каза момичето.

— Бъдещето не трябва да бъде узнавано.

— А миналото? Баща ми... как умря, кога умря? — поинтересува се Миранда.

— Мога да ти кажа за миналото. Мога да ти кажа за настоящето. Но не и това. От днес всяко твое решение ще има последици. Днес направи избор, който заплете нова нишка.

В мига, в който тези думи се отрониха от устата му, покоят около нея започна да потръпва, леденият бриз започна да става доловим, а болката в рамото ѝ изникна отново.

— Престъпих правомощията си. Върни се към делото си, Миранда. Погрижи се за приятелите си.

Словата му бяха странни, изглежда умишлено. Замисли се над тях. Опитваше се да скрие нещо от нея — или да ѝ подсказе? Против волята си усети да се връща сред останалите. Светът заля сетивата ѝ. Раздиращата болка също. Цветовете пак приеха познатите си оттенъци. Огнената снага на Етер започна да се лее отново. Бледият златен цвят,

багрил небесата на запад, когато затвори очите си, сега сияеше на изток. Бе спала през цялата нощ.

Отново затвори очи и насочи концентрацията си върху раздробеното рамо. Костите започнаха да се движат и наместват, съпроводени с познатото болезнено жилване. Не след дълго отново можеше да си служи с него. Опря ръка на земята, за да си помогне да се изправи. Пръстите напипаха нещо твърдо сред снежните кристалчета. Талисманът на Мин. Девојката го привърза край врата си, преди да се изправи.

Движението ѝ накара Етер да напусне мястото си сред припламващите въгленчета и да приеме човешката си форма.

— Ти, човеко. Излекувай Лейн — долетя заповедта ѝ.

Миранда кимна и се обърна към потъналия в транс воин. Фактът, че все още се намираше в това състояние, говореше красноречиво за сериозността на нараняванията му. Но преди да е пристъпила към работа, очите му се отвориха.

— Първо се погрижи за Айви — рече той.

Миранда го послуша. Прегледа тялото на спящата за някакви наранявания. Мускулите бяха пренапрегнати. На места дрехите ѝ бяха обгорени. Бе претърпяла някакво голямо натоварване, но нямаше нищо сериозно, което да изисква целение.

— Какво ѝ се случило? — попита девојката.

— Предостави нагледна илюстрация до каква степен застрашава каузата ни — избесня Етер.

— Не е в опасност. Беше в същото състояние, след като се изправи срещу магьосника пред форта. Изплашена ли беше? Да не е побягнала?

— Позволи на гнева си да я лиши от малкото самоконтрол, с който разполагаше. Злоупотреби със силата, предоставена ѝ като Избрана, опитвайки се да ме унищожи — каза Етер.

— Никога не бях виждал по-разрушителна мощ — рече Лейн.

Миранда го огледа. Нараняванията му бяха много и сериозни, но не непосилни за целебните ѝ умения. Не след дълго всички рани бяха затворени и без следа от белег. Дори дългото, черно обгаряне по ръката му бе отстранено. Когато приключи, девојката се зае и със собствените си болестки. Приключила и с това, не ѝ оставаше с какво друго да залисва ума си. Премести жезъла в десницата си и пое дълбок

дъх. Бавно обърна ръката си. Черният белег се открояваше съвсем ясно върху дланта ѝ.

— Етер, трябва да ти кажа нещо важно — каза Миранда.

— Искрено се съмнявам.

— Става дума за нещо сериозно, Етер... Свръхсъредоточието настъпи — каза Миранда.

— Това не е подходяща тема за шеги, човеко — сурово отбеляза метаморфът.

— През нощта бях посетена от личност, наричаща се Орийч... — започна Миранда.

— Замълчи. Нямах право да изричаш това име. Толкова значима фигура не би изгубила и момент от ценното си време с някой като теб — смъмри я Етер.

— Познаваш го? — попита девойката.

— Разбира се. Орийч е говорителят на боговете. Пазителят на целта — отвърна формолеещата. В думите ѝ се долавяше нещо доста наподобяващо почит.

— Той ми се яви. Каза, че Свръхсъредоточието е настъпило — увери я Миранда.

— Защо ще го казва на теб, обикновена смъртна, вместо на мен или на Лейн?

— Бях Избрана. Погледни ръката ми — рече тя, вдигайки длан.

— Видях обезобразяването ти. Разположението му върху плътта ти е истинска обида за древните.

— Не, погледни! — настояваше Миранда.

Етер насочи поглед към дланта. Очите ѝ се стесниха.

— Невъзможно. Не си нито толкова умна, нито толкова могъща, за да фалшифицираш подобен знак. Това със сигурност би те унищожило. Значи трябва да е така. Ти... от всички създания на този свят, точно *ти* си била Избрана. Един обикновен човек. Само ще ни бъдеш в тежест. Съдбините несъмнено не се интересуват от ориста на света си, за да поверят закрилата му на безполезните ти мишци — промърмори тя, добавяйки след миг: — Получила си място край мен, това е сигурно, но по никакъв начин не съм убедена, че Свръхсъредоточието е настъпило. Ако беше така, онзи звяр, Айви, чудовище, което по-скоро щеше да унищожи мен и себе си, наместо да

приеме истината, щеше също да се сражава на моя страна. За доброто на всички ни трябва да вярвам, че грешиш. Инак всичко е изгубено...

Лейн мълчаливо нарама Айви и отново се отправи на юг.

— Лейн, има и още. Войната представлява повече, отколкото мислиш.

Малтропът мълчаливо продължи.

— Не можеш просто да отведеш Айви на юг. Тя е Избрана, никога няма да спрат да я търсят — каза Миранда.

— Лейн, макар да е истина, че трябва да се отървем от това тегнене преди появата на последния Избран, което ще я фиксира като част от групата, би било добре да притежаваме пълна информация за местонахождението на този звяр. Ако не за друго, поне за да ни служи като крайно средство — неохотно се съгласи Етер.

— Не ме интересува Свръхсъсредоточието. Не ме интересуват Избраните. Ще отнема главата на всеки, който подири нейната — каза Лейн.

— Не бива да изоставяш призиванието си — напомни му метаморфът.

— Имах само едно призвение. Да откупвам обратно животите на онези, които бяха ограбени от живот. Сега имам друго — да се погрижа това създание да умре от естествената смърт, която останалите от хората ми не получиха и може би... може би... да я видя как намира друг и запазва вида ни за още едно поколение. Не ме е грижа за останалия свят. Живях много повече години от полагащите се на един смъртен. Не ми е останало нищо, заради което да живея. Това място и всичките му обитатели могат да изпукат. Нищо не може да ми предложи.

— Смяташ онази смесица върху раменете ти за една от твоя вид? — навъси се Етер.

Лейн не каза нищо.

— Какво друго би могла да бъде? — запита Миранда.

— Приех формата ѝ. Тя наистина е сходна с Лейн. В много по-голяма степен, отколкото кръвната връзка може да обясни. Малкото изменения, които я правят нещо различно от близък, са грубовати, очевидни, дори неловко извършени. Тя е продукт на тремавите усилия на посредствен практикант на черните изкуства. Не мога да кажа до каква степен е била променена. Не е останало достатъчно от

оригиналната ѝ форма, за да притежавам изходна база за сравнение — изрече тя с фактуален тон.

Лейн спря.

— Изглежда дори не е била довършена — продължи Етер. — Най-много ме притеснява това, че все още носи белега. Той би трябвало да я е унищожил в същия миг, в който са започнали работата върху нея.

— Какво още знаеш за нея? — запита Миранда.

— Най-старата тъкан в тялото ѝ е само на няколко месеца. Или това е най-старата промяна, направена от манипулаторите... или това е възрастта на оригиналната форма. Също така Лейн със сигурност е шаблонът, върху който е изградена тази фалшификация. Имаше петно кръв на пода на стаята, в която тя бе съхранявана. Кръвта беше се разпаднала почти до неузнаваемост, но несъмнено принадлежеше на Лейн.

— И си могла да узнаеш толкова? — удиви се девойката.

— Простовато човешко създание. Мога да узная *всичко* относно дадена форма само с едно докосване, стига въпросната форма да не е била изменяна като нея — отговори Етер.

Лицето на Лейн бе останало същото. Нищо не издаваше какво се случва в ума му. Мигновена, проблеснала надежда му бе отнета — нещо, което в рамките на един ден го бе убедило да остави каузата, която го бе движила с десетилетия. Сега надеждата бе заменена от съмнение, неяснота. Положи Айви на земята, коленичейки край нея и поглеждайки към спящото ѝ лице. Бавно изтегли меча си. Миранда затаи дъх, без да е сигурна какво ще последва. Лейн се приведе и убоде пръста ѝ. Самотна червена капка обагри бялата козина. Сетне поряза собствения си пръст и загледа как капката се търкаля. Мечът бе прибран и Айви още веднъж се озова на раменете му. Продължи на юг.

— Вие, смъртните, със сигурност сте отровили ума му — отвратено каза Етер.

Миранда не ѝ обърна внимание:

— Лейн. Разбирам как се чувстваш. Но помисли. Не можеш просто да я скриеш. Тя не знае какво си планирал за нея. Няма да остане щастлива, когато узнае, че се каниш да я оставиш.

— Не ме интересува дали ще е щастлива. Единствената ми грижа е да оцелее — отвърна малтропът.

— Зная какво се случи, когато тя се уплаши прекалено, а ти си видял случилото се, когато се е разгневila. Само въпрос на време е отново да се случи нещо подобно. Онези приятели, на които възнамеряваш да я оставиш, ще бъдат ли в състояние да се оправят с нея? Със сигурност няма да могат да я скрият и не след дълго агентите на д'кароните ще са подире ѝ — разсъждаваше Миранда.

— Тогава ще я отведе на място, където няма да бъде открита. Ще я отведе при онези, които ще могат да се оправят с нея.

— Ентуел — каза девойката.

Умът ѝ си припомни прекараното там време. Рай, със сигурност най-щастливият период от живота ѝ. Съвършеното място за Айви. Но нямаше да свърши работа. Щеше само да доведе до загуба на време и да ги остави с незавършена група.

— Как възнамеряваш да се озовеш там? Пещерата е ужасяващо място. Каква гаранция изобщо имаш, че пътят е отворен? Мислиш ли, че можем да си позволим да стоим в пещерата в продължение на месеци, чакайки водата да се оттече? — каза Миранда.

Лейн отново спря.

— Лейн, най-добрият начин тя да се озове в безопасност е да се погрижиш света, в който живее, да е безопасен. Давам ти думата си, че ще я пазя с цената на живота си. Докато съм жива, тя също ще живее — закле се тя.

— Каква утеха. Слабоватата откъм тяло защитава слабоватата откъм ум. На твое място, човеко, щях да съсредоточа усилията си да пазя собствената си крехка форма. В крайна сметка гуцърът ти бе далеч по-подходящ закрилник от теб и... — каза Етер.

— Не смей да довършваш това изречение! — просъска девойката.

— Слушай, човеко, не си мисли, че скорошният статус на мой съмишленик те прави равна на мен. Не ще търпя нещо различно от почит — предупреди метаморфът.

— Почит? Какво си сторила, та да си я заслужиш? Унижаваш всички около себе си. Не те е грижа за когото и да било. *Побягваш* бързичко от всяка битка, в която изникне дори и най-слабата заплаха за теб! — беснееше Миранда.

— Още не съм се изправила срещу нещо, което да стори повече от това да ме забави, а целта ми налага да отбягвам подобно забавяне

на всяка цена. Ти, от друга страна, не отдаваш никакво уважение на целта, която получи съвсем наскоро. Погледни се. Жив скелет. Истинско събитие е след битка да не се намираш на прага на смъртта. Вчера не си яла, а с тази котва около врата на Лейн се съмнявам, че в скоро време той ще предостави храна. Измъчват те неизброими слабости. Ще сториш добре да се заемеш с тях, преди да понечваш да предлагаш помощ на онези, които те превъзхождат във всяко едно отношение.

— Мога сама да се грижа за себе си. За разлика от теб, зная какво е болка и трудност. Понасям това всеки ден — каза девойката.

— Незначителните неща, които представляват болки и затруднения в нищожния ти животец, бледнеят пред предстоящите изпитания. Не си мисли, че... — заговори Етер.

— Тишина — властно изрече Лейн.

Те моментално се подчиниха. Лейн рядко се обръщаше и към двете. По тази причина думите му имаха далеч по-голяма тежест. Не последва обяснение от негова страна, не беше и нужно. Групата мълчаливо продължи напред. Не след дълго бремето на ситуацията се стовари с цялата си яснота върху Миранда. Стомахът ѝ къркореше, усещаше дразнещата слабост, която ѝ говореше, че не е просто гладна — направо умираше от глад. Зарови из торбата. Разполагаше само със стилуса, вкочанен картоф, два ножа и манерка. Всичко останало бе отнесено от водата или изразходено. Пренесе грудката под плаща си. Много стар трик — телесната ѝ топлина щеше да го стопли достатъчно, за да стане за ядене.

Етер я наблюдаваше с безстрастния си взор, преценявайки я мълчаливо.

Времето напредна. Слънцето започна да гасне, въздухът стана по-студен. Миранда стисна талисмана, който Мин бе носила. Липсваше ѝ. Дори отсъствието на стъпките ѝ правеше света да изглежда кух. По лицето ѝ потекоха сълзи. Бързо ги обърса, по-скоро за да си спести подмятане от Етер, отколкото за да не им позволи да замръзнат. Напразно. Още преди да е свалила ръка, формолеещата бе подхванала атаката си.

— Ето тъга. Определено най-безцелната емоция — тихо каза тя. Миранда не я удостои с отговор, но Етер продължи.

— Каква полза има от оплакването на мъртвите? Страхът те предпазва от опасности, а гневът те мотивира да предприемеш нещо. Тъгуването не допринася с нищо. За смъртните смъртта е неизбежност — факт, чиято непоклатимост не ви убягва в нито миг от съществуването ви. Промяната на поведението, съпровождаща проявата на нещо очаквано и неизбежно, говори за презрително невежество към малкото ви знание за бъдещето.

— Мин ми беше приятелка. Тя значеше нещо за мен.

— Е, вече я няма. Прекараното в мисли за нея време е изгубено — заяви Етер.

Миранда отвори уста да възрази, но преди да го е сторила, Айви се размърда. Протегна се и се прозина, докато биваше внимателно полагана на земята от Лейн. Огледа се сънливо, бавно осъзнавайки къде се намира.

— Какво стана... какво става? — запита тя, по-скоро себе си.

Бавно паметта от последните съзнателни мигове се възвърна. Отчаян, ужасен лик изникна върху муцуната ѝ.

— Чудовището! Дойде отново, нали! Какво направи? — викна тя.

Очите ѝ трескаво започнаха да се стрелват наоколо. Мястото бе различно. Нямаше врагове. Никой не изглеждаше ранен... но някой липсваше.

— Къде е Мин? — ахна тя.

Не беше нужно Миранда да отговаря. Погледът в очите ѝ бе достатъчен.

— Не... НЕ! Загинала е! Мъртва е! — проплака Айви, а викът ѝ бе последван от поток сълзи и хленчове.

Както по-рано, интензивността на тъгата ѝ скоро зарази Миранда. Лейн и Етер останаха незасегнати, но хлипащото създание бе неутешимо. Девојката трябваше да се бори със собствената си слабост, примесена с тази на Айви. Предложи ѝ рамото си, докато същевременно потискаше собствените си сълзи. Някъде дълбоко в съзнанието си се молеше Етер да замълчи. Изглежда тъгата не предизвикваше реакция като тази от страха или гнева, но щяха да бъдат достатъчни само няколко от пропитите с отрова слова, за да превърнат това в далеч по-избухлива ситуация. Засега метаморфът

стоеше безмълвно и ги наблюдаваше със студения си, преценяващ взор.

Бяха нужни няколко минути, преди Айви отново да е в състояние да примеси думи сред хлипанията.

— Видя ли чудовището? Видя ли го? — попита тя с подсмърчане.

— Нямаше... не беше... — поде Миранда, колебавайки се.

— Чудовището *дойде*. Зная, почувствах идването му. Какво направи то? Как изглеждаше?

— Беше... — опита се да заговори Миранда. Не знаеше какво да прави. Можеше ли да каже истината? Съвсем не, но и не можеше да подхрани страховете на Айви с лъжа. За добро или лошо, решението бе направено вместо нея.

— *Ти* си чудовището — изтърси Етер.

Лейн и Миранда ѝ хвърлиха вбесени погледи.

— Какво? — запита Айви.

— Айви, чуй ме, тя... — започна девойката, но женският малтроп я сряза.

— Не! Искam *тя* да ми каже — рече Айви, обръщайки се към Етер. — Ти говореше с мен преди чудовището да *дойде*. Изричаше отвратителни неща. Какво стана после?

Впи решителен поглед в метаморфа. Сълзи все още се стичаха по бузите ѝ, но знаеше, че Етер щеше да ѝ каже онова, което Миранда щеше да скрие от нея.

— Крехкият ти ум не можа да понесе истината. Изгуби контрол върху божествения дар, който ти бе предоставен, превърна се в беснеещ звяр и се опита да ме убиеш. Провали се, същевременно успявайки да разрушиш по-голямата част от създанията, които ни бяха нападнали.

— Но... аз не можех... как съм могла? — рече Айви, борейки се да осъзнае казаното.

— Не е ли очевидно? Какво мислиш са ти правила в онова място? Превръщали са те в оръжие. Очевидно са успели.

Айви поклати глава и погледна умоляващо към Миранда, надявайки се да чуе нещо противоречащо. В отговор получи единствено извинителен поглед.

— Но съм помогнала, нали? Убила съм нещата, които искаха да ни наранят? Няма да ме прогоните, нали? Мога да остана с вас, нали? — молеше се Айви.

— Решението вече бе взето. Ще бъдеш отведена на юг, след което ще продължим задачата си необременени от идиотизма ти — информира я Етер.

— Не. Миранда не би направила това.

— Решението не принадлежи на човека — уточни метаморфът.

— Щом си била ти, тогава не трябва да те слушам. Ти си лоша — рече Айви, скръствайки ръце.

— Ако се бе случило исканото от мен, сега щеше да гниеш в подземията на онзи разрушен форт. Лейн е този, който сметна това за необходимо.

Айви погледна към виновния. Отговори ѝ студеният поглед на Лейн.

— Защо? Нещо лошо ли съм сторила? — попита тя, поглеждайки с очи, отново наливащи се със сълзи.

— Нещо лошо? Ти си заплаха! Ти... — поде Етер.

— Мълчи! Зная какво мислиш. Искам да чуя какво мисли той — каза женският малтроп.

— Много добре. Чуй го от устата на Лейн. Съобщението остава същото — обяви метаморфът.

Айви впери очи в тези на Лейн. След дълго мълчание, той заговори:

— Представляваш опасност за самата себе си. Няма да позволя да умреш.

— Но... — заекна Айви. — Ще внимавам! Ще стоя скрита! Ще правя каквото ми казваш! Не ме прогонвай!

— Няма да те бавя, няма да те развличам. Няма да се държа мило. Нужното да бъде сторено ще бъде сторено — заяви Лейн.

С тези думи се обърна рязко към планината. Полъх на вятъра бе донесъл миризмата на отдавна отлаганото ядене. За пореден път демонстрира главозамайващата си скорост.

С насълзени очи Айви го наблюдаваше как се отдалечава. Извърна се към Миранда, изтичвайки при нея като смърнено дете. Докато девойката я утешаваше, Етер ги наблюдаваше осъдително. Изражението ѝ показваше размишление, обогатено с щипка погнуса.

Миранда се замоли тя да прояви разбирането и приличието да замълчи докато Айви се възстанови. Не представляваше изненада, че молитвите останаха нечути.

— Обясни — настоя тя.

— Етер, моля те, дай й малко време — примоли се Миранда.

— Не. Ти. Обясни следното. Защо това създание има такъв ефект върху теб? Несъмнено е източник на огромна мистична мощ, способна дори да налага емоциите си върху останалите, но ти се държиш по същия глупав начин и в отсъствието на ефекта.

— Не бих очаквала *точно ти* да го разбереш, Етер, но хората имат нужда един от друг. Имаме нужда да се грижим за другите, както и те да правят същото за нас. Лейн се е противопоставял на това през по-голямата част от живота си, но сега, когато най-накрая е открил друг от вида си, вече не може да го отрича. Той се нуждае от нея. Ние се нуждаем от нея. И тя се нуждае от нас.

— Ммм. Всъщност е доста забележително. Истинската причина за тези чувства, както и причината да са почти изцяло ограничени до смъртните, е всъщност много проста. Обичта между мъжки и женски индивид е просто начин да се подсигури продължаването на рода, а обичта към другите е начин за запазване на вида. Малко по-нисшите от хората създания посвещават цялото си съществуване на тези дейности. Създанията, които притежават достатъчно интелигентност, за да се отклонят, биват заблуждавани от природата. Да не можеш да обясниш нуждата, а да я цениш дълбоко — това говори достатъчно красноречиво за фундаменталния й характер.

Миранда и Айви я пронизаха с еднакъв неприязнен поглед. Малтропът се обърна към девойката.

— Истина ли е това? Наистина ли съм ви нужна?

— Светът се нуждае от теб, Айви. Ти си много важно създание — рече Миранда.

Айви подсмръкна.

— Светът. Не. Как?

— Ти си Избрана — рече момичето.

— Зная. Често го повтаряха, докато бях там, а и вие с Етер спорихте за това, когато ме открихте. Какво означава това?

— Означава, че ти, Лейн, Етер, аз и още една личност сме единствените, които могат да спрат хората, започнали войната —

обясни Миранда.

— Наставниците?

Девојката кимна.

— Не мога да ги спра. Не мисля, че и ти би могла да го сториш. Много са и умеят да правят неща, които никој не трябва да умее да прави — рече Айви с потръпване.

— Трябва да опитаме, защото ако ние не го сторим, няма кой друг — каза целителката.

— Но ако това е истина, защо Лейн иска да ме отведе? И защо Етер не ме харесва?

— Лейн се тревожи, че ако умреш, той ще остане последен от вида си. Етер... Етер смята, че има други, които са по-подходящи от теб за тази задача.

Лицето на метаморфа стана видимо по-сурово при това деликатно изразено обяснение. Но поне за момента запази мълчание. Известно време Айви също мълча. Изглеждаше сразена, объркана и втрещена.

— Къде ще ида? Кой ще се грижи за мен?

— Ако отидеш на юг, Лейн твърди, че има приятели там.

— Не! Никакви приятели! Каза, че Етер била приятел, а тя ме мрази. Той трябваше да бъде приятел, а иска да ме отпрати — рече Айви, поклащайки глава.

— Единствената друга възможност е място на име Ентуел. Прекрасно място с прекрасни хора. Със сигурност ще бъдеш в безопасност, но е трудно да се иде там. Дълго пътуване през опасна пещера. А стигнеш ли веднъж, напускането е трудно — каза Миранда.

Девојката знаеше, че това нямаше да помогне с нищо, но не можеше да понесе да я лъже. Тутакси стана ясно, че идеята да пълзи през пещера никак не допада на Айви.

— Трябва да говориш с него. Да го накараш да ми позволи да остана. Не се доверявам на приятелите му, нито искам да влизам в пещери — умолително изрече женският малтроп.

— Чуй я само. Трябва да е добре обучена. Съвършено играе ролята си — намеси се Етер.

— За какво говориш? — гневно каза Айви.

— Етер, недей — предупреди я Миранда.

— Ти си подставено лице на врага. Не можеш да сториш нищо, ако не си край нас. Затова молиш да останеш. Девойката с размекнато сърце и още по-омекнал ум ти съчувства, но аз не съм тъй сляпа.

— *Не съм една от тях! Казах ти, че не съм една от тях!* — изфуча Айви, стъпвайки тежко към Етер и насочвайки разгневен пръст към лицето ѝ.

Гневът ѝ бе припламнал внезапно. Хаосът от емоции в нея охотно го обгърна. Всичко бе за предпочитане пред ужасяващата несигурност.

— Етер, не! Какво ти става?! Опитваш се да го предизвикаш отново? Да ни убиеш ли искаш? — сопна се Миранда, гневът ѝ удвоен с този на малтропа.

Айви се обърна към нея с шокирано и наранено изражение.

— Мислиш... мислиш, че бих могла да ви убия? Никога... никога не бих...

Гневът на Миранда изчезна едновременно с този на Айви.

— Страхуваш се от мен. Тогава... тогава може би е по-добре да си ида. Но... но... — каза тя, отпусвайки се на земята.

Постави ръце над очите си, отново хленчейки тихо. Миранда постави ръка върху рамото ѝ, но бе отблъсната.

— Не. Просто ме остави на мира — рече тя.

Лейн се завърна с чифт снежни зайци. Розовина по зъбите му издаваше, че вече е получил порцията си. Айви отказа да яде и макар Лейн да отстъпи и да позволи запалването на огън, на който Етер да се възстанови, а Миранда да опече храната си, дори изкусителната миризма на печено заешко не съблазни разстроената Айви.

Миранда се чувстваше ужасно. Възможно бе това да се дължеше на влиянието на Айви, но знаеше, че дори и случаят да не бе такъв, пак щеше да се чувства ужасно. Тя беше единствената в света, за която бедното създание бе почувствало, че означава нещо. Сега доверието бе изчезнало. Не можеше да каже или направи нищо, с което да подобри нещата.

Девойката се намести, доколкото това бе възможно на твърдата земя, надявайки се да е достатъчно уморена, за да заспи напук на пламтенето в ума си. За пореден път молитвите ѝ останаха нечути. На моменти отваряше очи. Малко след като видя Лейн да се оттегля да почива по неговия си начин, чу Айви да се размърдва. За миг усети

погледа ѝ върху себе си, проверявайки да види дали е заспала. Останала с утвърдително впечатление, Айви се извърна.

— Хм... Етер — засрамено рече тя.

Метаморфът седеше сред пламъците. Очите ѝ бяха затворени, усърдно отбягвайки създанието.

— Зная, че не ме харесваш, но... имам чувството, че не би ме излъгала. Не се интересуваш от чувствата ми.

— Изключително притеснена съм за чувствата ти. Убедена съм, че ако се развилнеят, това ще докара гибелта на всички ни — отговори Етер.

— Ето защо не ме харесваш. З-заради... заради чувствата ми — рече Айви.

— Заемат първото място сред внушителен списък провали.

— Значи, ако... ако контролирам емоциите си, няма да ме мразиш толкова.

— Защо ми говориш? Знаеш, че нищо няма да произтече от това — изтъкна Етер.

— Не искам. Искам да узная какво да направя, за да остана.

— Била си създадена със специфичната цел да инфилтрираш Избраните.

— Не бях! — сопна се Айви, овладявайки се бързо. — Не бях, но зная, че няма да ми повярваш. Какво мога да направя, за да ти покажа, че грешиш?

— Нищо. Не можеш да опровергаваш истината.

Миранда усети безсилието и раздразнението да си пробиват път към повърхността, но всеки път биваха изтласквани обратно. Внимателно надникна през примижали очи. Айви бе коленичила пред пламъците с притиснати една към друга длани. Умоляваше.

— Тогава ми кажи как мога да *ти* помогна, как мога да *ги* изоставя.

— Опит за доказване на лоялност чрез предателство. Единствено изключително нисш интелект би породил подобна мъртвородена концепция.

Айви си пое дълбок дъх. Миранда усети нов приплам на гняв да се заражда и уталожва.

— Ами Лейн? Какво мога да сторя, за да убедя него?

— Отново абсолютно нищо. Неговите тревоги, и то основани на правота, се отнасят до това, че ще докараш смъртта си, ако бъдеш оставена без надзор. Преценката му е размита от същия недостатък, който те прави такава тежест. Грижи се за теб. Дори и ако му бъдеше предоставена разумна, очевидна и неоспорима причина да промени мнението си, пак не би го сторил, уверявам те. Това бе сред първите неща, които отбелязах за смъртните. Емоцията ги лишава от разсъдък — рече Етер.

— Тогава... Ти не си емоционална, нали? Какво би направила, ако беше на мое място?

— Да сложа край на живота си — без колебание отвърна метаморфозиращата.

— Защо не искаш да ми помогнеш?! — викна Айви, задавена от буцата в гърлото си.

— Айви — рече Миранда, присядайки.

Малтропът се извърна бързо, опитвайки да скрие сълзите си.

— Ти не трябваше да чуваш това — каза тя.

— Слушай, Айви. Искам да знаеш, че съжалявам за казаното. Нямах това предвид.

— Напротив. Просто беше прекалено мила, за да го кажеш преди. Затова не се обърнах към теб. Ти щеше да си мила. Нямах да бъдеш честна.

— Добре тогава. Честност ли искаш? Страхувам се. Страхувам се, когато изгубиш контрол. Но най-вече се страхувам да не те изгубим. Лейн също се страхува от това. Казах го и по-рано. Нуждаем се от теб. А дори и да не беше така, пак не бих искала да бъдеш наранена.

— Какво да направя? — умоляващо изрече малтропът.

— Да се научиш да се контролираш. Това ще дойде с времето.

— А Етер?

— Не мисли за Етер. Тя си е такава и не може да се промени, както и ти не можеш да промениш същината си. Не взимай думите ѝ присърце. Тя още не се е научила да общува с хора.

— Нито имам намерението да придобивам подобни отблъскващи умения — вметна упоменатата.

— Ами Лейн? — попита Айви.

— Лейн... Лейн знае, че вършеното от нас е много опасно. Склонен е да рискува живота си. Но не и твоя. Вярвам в теб. Зная, че ако сториш всичко по силите си и работим заедно, тогава ще сторим нужното. И ще можем да се пазим един друг. Просто трябва да го накараме да види това — рече Миранда.

— Значи ако успея да докажа, че мога да се грижа за себе си, ще може да остана?

— Не бих могла да кажа със сигурност, но... вероятно.

— Тогава ще го сторя! — реши Айви.

— Добре, нуждаем се от теб — каза Миранда.

С пооблекчена душа и искрица надежда за запазването на групата, девойката отново се приготви за сън. Този път той бързо натисна клепачите ѝ. Небето все още бе черно, когато Айви я разбуди. Имаше странно изражение — смес от вълнение и страх.

— Шестима. Човешки войници, на няколко мили разстояние — задъхано рече тя.

— Стандартен патрул, отправил се на юг. В момента се отдалечават, но после ще завият насам. След няколко часа — обясни Лейн.

— Аз ги подуших първа. Усетих, че идват — рече женският малтроп.

— Още не можем да тръгнем. Скоро — и бързо — каза Лейн.

— Ако са се отправили на изток, тогава къде ще идем? Към планините? — попита Миранда.

— Не. Това ще ни забави. Запад. Сетне на юг през полята — отвърна асасинът.

Лейн извърна муцуна на юг, подушвайки въздуха. Етер зае мястото си до него. Прие вихрената си форма, привличайки лек бриз. Айви бързо се намести между тях, старайки се да имитира Лейн колкото се може по-удачно. Етер се премести от другата страна, но Айви отново се промъкна.

— Сега — изрече лисугерът.

Айви кимна. Втурна се към Миранда и взе ръката ѝ, дърпайки я напред. Четиримата се втурнаха през полето, следвайки налаганата от Лейн скорост. Нямаше достатъчно светлина, за да се види какво има пред тях. Единствено водачът им изглежда знаеше. Айви все така се старееше, дори до безразсъдство, да се намира до него. Етер фучеше

напред без никакви усилия под формата на вятър. Миранда едва си поемаше дъх, като полагаше всички усилия да не изостане. Ако не бе крепката и настойчива помощ на Айви, девойката изобщо нямаше да поддържа същата бързина. Женският малтроп изглеждаше уверен и съсредоточен. Без да каже дума, Лейн промени посоката си. Сега вървяха на юг.

Внезапно Айви застина. Извърна глава и втренчено впери поглед в чернотата на запад. Лейн спря и се обърна. Погледът му достатъчно ясно подчертаваше нуждата незабавно да продължат напред, но тя не обърна никакво внимание. Потръпваше леко. Етер спря, увиснала във въздуха над нея, гледайки отвисоко във всеки един смисъл. Тогава тя също се обърна към мрака.

— Д'карони — рече тя, стрелвайки се към източника на Айвиния страх.

— Остави я. Продължавай — настоя Лейн.

— Не... Трябва да останем заедно. Трябва да се пазим едни други. Ще бъде убита! — реши Айви.

Без да дочака следваща реплика, Айви затърча, все още сграбчила Миранда. Зад тях бързите крачки на Лейн едва се чуваха. По някакъв начин той успяваше да спринтира почти безшумно. Същото не можеше да се каже за Айви, чиито стъпки хрущяха гръмко върху заледената земя. Женският малтроп хвърли поглед назад и видя, че Лейн бързо стопява разстоянието помежду им. Миранда се бе вкопчила в нея с едната си ръка, а с другата стискаше тояжката и торбата. Нозете ѝ едва докосваха земята.

— Той ще ни настигне — нервно каза Айви.

— Не бива да бързаш толкова. Трябва да сме предпазливи. Изчакай го, можем да го направим заедно — изрече Миранда с малкото дъх, който можеше да пощади за тази цел.

— Не. Ако ни настигне, ще ме спре. Тогава няма да мога да му покажа, че мога. Вече ще трябва да тичаш сама. Обещай ми, че ще ме последваш.

— Обещавам — съгласи се девойката.

Малтропът я пусна и удвои скоростта си. Понесла единствено съпътстващата я сопа, вече търчеше почти с бързината на Лейн.

Миранда затича с все сили. Миг по-късно Лейн изхвърча край нея, оставяйки я с впечатлението, че всъщност стои неподвижна.

Гръмовните стъпки на Айви заглъхнаха в далечината. Миранда се озова сама наред мастиленочерна нощ, краката ѝ треперещи от умора, дробовете ѝ замръзнали от нощния въздух. Земята започна да се издига.

На върха на хълма намери Лейн. Опитва се да го подмине, но той я сграбчи. Без да изрече думица, посочи към земята, която се спускаше в нанадолнище. Изглеждаше странно. На повечето места на север твърдта представляваше замръзнала маса, престояла неразтопена в течение на дузина зими. Земята отвъд хълма бе различна. Бе разхвърляна, сякаш почти е била разорана. Сред леда и снега се виждаше пръст, което означаваше, че земята е била разравяна след последния снеговалеж.

— Какво е това? — запита девойката.

Лейн посочи. Миранда напрегна очи. Парчета сива земя изглежда се движеха. Плуваха издутини. Проследяването им отведе погледа ѝ до Айви. Тя стоеше абсолютно неподвижно в средата на полето, а ако можеше да се съди по непрекъснатото усиливащата се синя аура край нея, очевидно се бе вцепенила от движещата се земя. С нарастването на страха ѝ аурата ставаше по-ярка, позволявайки дори и на Мирандините очи да обхванат част от полето. Хълмът, на който стояха, ги обгръщаше. В средата му имаше ниска структура, издигната от древно на вид сиво дърво. Имаше огромна врата с панти в дъното като подвижен мост, лек дим се издигаше от четвъртития комин.

Бавно, една по една, издутините спряха да се приближават и потънаха в земята.

— Какво са? — прошепна Миранда.

— Не зная — отвърна Лейн.

Айви колебливо направи нова крачка към форта. Щом кракът ѝ докосна земята, няколко от издутините отново се надигнаха и започнаха да се движат към нея. Женският малтроп застина и купчините потънаха.

— Айви! Не мърдай! — викна девойката.

Айви не можеше да спре да трепери. И последната издутина потъна, вече намираща се само на няколко крачки от нея. Погледна към приятелите си. По лицето на Миранда имаше загриженост. Лейн бе спокоен както винаги. Нито капка от страха, който пулсираше из вените ѝ. Чувстваше как отново я обзема паника. Пръстите ѝ стиснаха

тоягата. Не днес. Обърна се към вратата и се затича. С периферното си зрение зърна безброй издутини да нагърчват земята. Прогони ги от ума си и продължи. Щеше да се докаже.

Миранда наблюдаваше втрещена. Всяка стъпка призоваваше половин дузина от заплашителните вълни. Стъпките. Издутините се издигаха само когато краката на Айви тропваха по земята. Трябваше да се ориентират по вибрациите.

Внезапно, точно на пътя на Айви, едно от отговорните за къртичините създания изникна от земята. Представляваше отвратителна гледка. Тя спря точно пред създанието. Пред нея се виеше червей, сивата му кожа изградена от дебели плочки по подобие на броня. Бе дебел колкото кръста ѝ и по-дълъг от височината ѝ. Предната му част се разтвори като цвете, разкривайки четири челюсти. Проблеснаха остри като игли зъби. Страхът отново си проправи път до гърлото ѝ, настанявайки се и в ума ѝ. Инстинктивно повдигна сопата си.

— Айви, не! — изкрещя Миранда.

Оръжието се стовари със съкрушителна мощ. Когато бе издигнато отново, лежащото отдолу наподобяваше смачкана пура. Нишка жълто се смеси със синята ѝ аура, а по лицето ѝ плъзна усмивка. Обърна се да види дали приятелите ѝ са видели победата. Съзряната гледка изтри наченките на усмивка. Като вълна, разпръскваща се по повърхността на езеро, създанията започнаха да изникват около нея.

Лейн не чака повече. Втурна се в полето. Тъй като заплахата бе разкрита, можеше да се придвижва без изненади. Червеите бяха хиляди — но с всяка стъпка се разместваха като вълна, оставяйки малка ивица свободна земя. Когато такава нямаше, биваше създавана ръчно с бърз замах на острие.

Очите на Айви се стрелнаха от заобикалящата я заплаха към приближаващия се спасител. Колкото и да бе ужасена от околната опасност, далеч повече се страхуваше да не бъде изоставена от хората, които я бяха измъкнали от затвора. Не можеше да рискува. Не можеше да рискува да бъде спасена. Това щеше да я лиши от вероятно единствената възможност да се докаже. Червеите се стрелваха към краката ѝ, но тя бе бърза. Движенията ѝ станаха плавни, целенасочени. Грациозността ѝ по нищо не отстъпваше на Лейновата прецизност.

Накрая скочи с цялата си сила към вратата и се хвана за една от дъските. Хвърли тоягата във въздуха и залази нагоре по вратата, улавяйки оръжието си, когато то премина край нея. Цялата маневра бе изпълнена с такава лекота и тренираност, че изглеждаше хореографирана. Опря пети в горната част на вратата, а гърба си в камъка, и натисна.

Вратата бе огромна. Щяха да са нужни впряг коне за отварянето ѝ, но под (и без това неестествената ѝ сила) обогатена от страха и отчаянието, дебелият порта започна да скърца. Но не достатъчно бързо. Лейн почти бе стигнал до нея. Започна да нанася трескави удари със сопата, натрошавайки дървото. Накрая вратата се разчупи на две. Парчето, над което бе застанала, падна на земята, смазвайки червеите, събрали се да нападнат последното място, където бе стъпила. Айви се спусна в постройката през дупката — далеч не толкова грациозно, колкото изкачването ѝ.

Миранда стоеше неподвижна на ръба на полето, незабелязана от червеите, струпали се около огромното парче дърво, превръщайки го в купчина трески за секунди. Лейн успя да прескочи люлеещата се маса и се покатери във форта. Сега оставаше и тя да стори същото. Когато не останаха повече неща за разрушаване, червеите бавно потънаха в земята със същата лекота, с която биха се потопили в някой вир. След секунди не се виждаше нищо — с изключение на няколко бразди, оставени от гнусните създания при изникването им от земята.

Девојката знаеше, че не е в състояние да притича край чудовищата по подобие на останалите. Но бе ясно, че червеите нападаха всичко, което разтърси земята. Колкото по-силна вибрация, толкова по-яръстна атака. Припомни си наученото от Крит, преподавалото ѝ земна магия джудже. Съсредоточи се върху намираща се далеч вляво точка и започна да влива волята си в земята. Още преди да е усетила успеха на магията си, червеите вече се отправяха натам. Когато достигнаха източника на труса, започнаха да се мятат наоколо, търсейки причинителя му.

Не след дълго глухите и слепи създания започнаха да се нахвърлят едно върху друго. Миранда запази труса достатъчно дълго, за да достигне до вратата и да се покатери, въпросното дело донякъде затруднено от тояжката в ръката ѝ.

* * *

Образът изчезна. Очите на Дийкън се затвориха. Върна се към задачата си. Бе успял да се сдобие с голямата торба златни монети на селото. Това представляваше цялото богатство на Ентуел — с изключение на малката купчина на Соломон — и по някаква странна причина бе най-слабо пазената ценност. Монетите бяха пръснати по масата. Някои от тях се бяха паднали ези. Други показваха гърба си.

— Ези — рече той, хвърляйки шепа монети във въздуха.

Паднаха на масата с дрънчене, до една с лицевата част. Поклати глава. Не беше достатъчно. Знаеше дузина заклинания, които щяха да накарат монетите да паднат с желаната от него страна. Не бе приложил никое от тях. Не бе омагьосал монетите. Бе променил единствено вероятността. Но не беше достатъчно. Не доказваше, че магията е успешна. Ези. Тура. Би могло да бъде или едното, или друго. Или...

Насочи цялата си подготовка, всичките години на обучение към изглаждането на заклинанието. Грабна монетите от масата и ги вдигна в ръце. Затваряйки очи, младежът ги хвърли във въздуха. Те издрънчаха. Подскачаха. Търкаляха се. Въртяха се. Накрая утихнаха. Бавно отвори очи. Някои от тях се намираха на пода. Други върху стола. Повечето бяха на масата. Но всяка бе застанала на ръба си. Това бе достатъчно.

Драсна още няколко реда в разхвърляната купчина страници върху масата и се втурна към вратата. Когато бе в състояние да вмъкне и рационална мисъл покрай вълнението, Дийкън спря и вдигна торбичката си. Трябваше да вземе определени неща.

* * *

Миранда се спусна в тъмното помещение. Когато създаде светлина, откри, че този форт се отличаваше от останалите не само по външен вид. Предишните бяха представлявали огромни зали с килии край стените. Тук решетките липсваха. Целият етаж представляваше една огромна стая, прекъсната единствено от дървените подпори. И

четирите ъгъла бяха закрити със стени от летви, които не достигаха до тавана.

Макар килии да липсваха, помещението далеч не бе необитаемо. Гъмжеше от разнообразни чудовища — от такива с големината на малък кон до зверове, стигащи тавана. Бяха подредени в редици и стояха застинали. За миг Миранда помисли, че са статуи, но ако бяха, вниманието към детайла бе неестествено. Козина се раздвижваше от долитация отвън вятър, очи проблясваха на светлината. Формите им се отличаваха с извратно сходство: масивно черно създание, наподобяващо тигър с бичи рога и шипове, изникнали между козината му, ястреб с насочена надолу опашка, която преливаше в скорпионска. Повечето от тях приличаха на творения, сякаш създадени чрез подбирането на най-страховитите телесни части от няколко животни и обединяването им в едно тяло. Най-голямото чудовище наподобяваше десет огромни змии, чиито опашки бяха свързани към туловище с две октоподови човки.

Щом се изясни, че не представляват заплаха, Лейн престана да обръща внимание на ужасиите и изчезна надолу по стълбите в другия край на стаята. Това място споделяше поне две характеристики с останалите фортове. Притежаваше същата заобиколна стълбищна система и се простираше на същата дълбочина — ако не и повече.

Миранда се опита да го последва, но усети нещо нередно. Долавяше могъщо заклинание. Много силно, напомнящо постоянен натиск върху ума ѝ. Интензивността му почти я объркваше. Това трябва да бе почувствала и Етер. Вероятно Айви също го бе усетила.

На пода пред всяко създание бе поставена табелка, върху която бе изгравирано студено, аналитично название. *Подсилен равнинен хищник, ревизия II. Отровна граблива птица, ревизия VI.* Под всяко название бе изписано и друго, по-грубо, сякаш надраскано впоследствие. *Дебнещ разгромител. Иглоястреб.* Атмосферата бе като тази в музей, изложеното бе повод за гордост. Девойката се обърна към вратата, отърси се от влиянието на магията и последва останалите.

* * *

Дълбоко в недрата на форта, много етажи по-надолу, Айви тичаше покрай рафтове, поставки и фигури, към които не смееше да погледне. Ужасът вече прогаряше ума ѝ. Трябваше да открие Етер и да я отведе далеч от това място. Това щеше да докаже на Лейн, че е в състояние сама да се защитава и да помага на останалите. Така той щеше да ѝ позволи да остане. Спринтираше надолу етаж подир етаж през все по-големи зали.

Накрая я видя: Етер стоеше пред масивна, тежка врата. Бе приела човешката си форма и изглежда размишляваше над нещо. Извърна се към малтропа, а върху лицето ѝ бе изписано бледо разочарование.

— Какво правиш тук, глупачке? — запита Етер.

— Трябва да се махнеш. Ще бъдеш наранена. Ще бъдеш убита! — настойчиво рече Айви, сграбчвайки я за ръката.

Метаморфът се отдръпна.

— Успокой се, животно. Нито тук, нито където и да било в света съществува нещо, което да ме заплаши. Още по-малко сега. Д'кароните са си отишли. Само създанията им са останали.

— Така ли? Тогава... тогава няма нужда да стоим тук. Можем да се махнем... преди да са се върнали — изрече Айви с облекчен глас. Пронизителната синя аура около нея започна да избледнява.

— Не. Тук има черна магия. Могъща. Не мога да ѝ позволя да продължи работата си.

— Напротив! Можеш! Можем да вървим! Моля те! Преди нещо да се е объркало! — примоли се Айви, а синята светлина бликна отново.

— Жалка си — процеди Етер.

— Какво беше това? — сепна се малтропът, обръщайки рязко глава.

— Не чух нищо.

— Тогава се превърни в нещо с по-добри уши. Нещо шумоли из стаята — настоя Айви.

Етер не ѝ обърна внимание, обръщайки се отново към вратата. Първата врата, на която бе попаднала от влизането си във форта. Каквото лежеше отвъд, очевидно биваше смятано за по-ценно от всичко предхождащо го. Около вратата имаше множество цепнатини, дори и решетъчен отвор за наблюдение. Лесно трябваше да се промуши през него във ветрената си форма, но нещо я бе отблъснало.

Заклучваща магия с впечатляваща сила, която не ѝ позволяваше да продължи. По вратата бяха изписани руни, несъмнено източник на магията. Развалянето ѝ нямаше да е лесна задача.

Докосна вратата, отдръпвайки се почти мигновено. Защищаващата я магия и далеч по-могъщата, привлякла я тук, бяха... неестествени. Отекваха с познат тон, но същевременно ужасно извратен, покварен.

Айви неспокойно пристъпи от крак на крак, чувствителните ѝ уши бяха напрегнати към тишината, едновременно дирейки и страхувайки се да доловят драскането, което бе чула по-рано. Бавно започна да забелязва заобикалящите я неща, които до този момент усърдно бе избягвала. Етажът бе изпълнен със спретнати редици рафтове. Върху тях бяха подредени различни телесни части с възходящо качество и детайл.

Най-близо до нея се намираха ред черепи. Първият беше човешки, думата *Човек* бе издълбана в табелка под него. Следваха го осем други, споделящи общото заглавие *Изменен интелектуален доминант*, като всеки от октадата притежаваше индивидуален номер „ревизия“. Под табелката бе издраскана думата *Близник*. Отвратителната гледка бе повторена и върху останалите рафтове и дори върху стената, където бе окачен драконов череп, следван от най-малко петнайсетина изменения, последните от тях напомнящи на драгойли.

Айви се мъчеше да овладее страха си.

— Защо се бавиш толкова! Разбий вратата! Стори нужното, за да можем да се махнем от това място! — молеше се тя.

— Първо трябва да определя какво се крие зад вратата, за да мога да приема най-подходящата за него форма.

— Работилница и лаборатория.

— Откъде би могла да знаеш това? — намръщи се Етер.

— Пише го на вратата! — рече Айви, сочейки към странните символи, докато изричаше отново думите. — Работилница и лаборатория. И някаква рецепта. Моля те, Етер, просто направи каквото искаш да правиш — или кажи на мен и аз ще го сторя. Не понасям това място.

— Как го разчете? Защо им е да те учат на езика си? — обвинително запита Етер.

— Не зная, може би не са възнамерявали! Има ли значение? Просто отвори *вратата*! — настоя тя, съпровождайки последната дума с мощен ритник по едноименната.

Избухна оранжево сияние и Айви извика от болка наред енергиен пукот. Отхвърча назад, плъзвайки се чак до стълбите в другия край на стаята. Обгръщалата я и осветявала стаята синя аура бе изчезнала. Простена замаяно, просната по гръб.

Етер погледна към вратата. Бе увиснала на една панта, другата бе счупена. Защитавалото я заклинание бе изчезнало. Стрелна с поглед Айви, поклащайки леко глава. Прие каменната си форма и прекоси прага, крачейки сред пълен мрак.

* * *

Миранда се мъчеше да настигне Лейн. Прогнилите дъски скърцаха под тежестта ѝ. Всяка стъпка вдигаше облак прах. Девојката се зачуди защо подобно огромно място е било изградено от дърво, след като останалите фортове бяха каменни. Внезапно, точно когато се канеше да изникне от поредното стълбище, я улови ръка. Покри сияещия кристал в тояжката ѝ, затулвайки светлината. Глас прошепна в ухото ѝ:

— Угаси светлината и пази тишина.

Беше Лейн. Тя се подчини и тутакси ги обгърна непрогледен мрак. Той зашепна отново, словата му съвсем малко по-силни от бесните удари на сърцето ѝ.

— Остани тук и не помръдвай — предупреди я той.

Девојката изпълни заръката му. Не чуваше нищо. Не чу как Лейн се отделя от нея. Не го чу как прекосява стаята сред тъмнината. Следващият дочут от нея звук бе секнало изквичаване. Няколко мига по-късно гласът отново шепнеше в ухото ѝ.

— Запали светлината отново — бавно — напъти Лейн.

Ясната, синьо-бяла светлина на жезъла ѝ постепенно се усили достатъчно, за да може девојката да види как маллтропът пуска малко прилепоподобно създание на земята. Не можа да го разгледа по-подробно, тъй като Лейн го премаза с пета. Асасинът затвори очи и се вслуша напрегнато, преди да продължи.

— Какво беше това? — попита момичето.

— Наблюдател. Срещал съм ги само няколко пъти преди. Скоро очаквай противници.

С това Лейн поднови преследването си. Миранда все още бе объркана от казаното, но го последва с цялата си възможна бързина. Около форта не бе имало нищо чак докдето стигаше поглед, но щом малтропът не бе отделил време да обясни, значи не бе разумно да го разпитва. Беше предупреждение, а в последните дни предупреждението си беше лукс.

Миранда едва пристъпваше на долния етаж, когато мистериозната заплаха стана ясна. Иззад дървените прегради в ъглите на стаята се измъкна по един плащ. Сетне още един, и още един. Станаха десетки. Безтелесните одежди бързо закръжиха около нея, промъквайки се между и над рафтовете. Момичето създаде пламък, единственото наистина ефективно оръжие срещу тези призраци, но моментално го угаси. Ако възнамеряваше да използва огън тук, трябваше да бъде изключително внимателна. Дървото бе остаряло и сухо. Щеше да пламне дори по-лесно от плащовете.

Втурна се към прага подир Лейн. Тичайки, постави жезъла зад гърба си и накара една скъсана част от наметалото си да се увие около него. Вече с две свободни ръце, бръкна в торбата си и извади ножовете. Като отбягна удара на призрачна лапа и разсече в отговор, девойката достигна стълбището и продължи надолу. Създанията се движеха почти безшумно — като се изключи ужасяващото пронизително пицчене, което понякога надаваха. Нямаше как да разбере на какво разстояние от нея се намират, а веднъж оттеглили се от обсега на светлината, черните наметала се сливаха с мрака.

Миранда се съсредоточи върху движението напред. Не трябваше да позволи да бъде обградена, преди да е достигнала останалите.

* * *

На моменти Етер чуваше зад себе си писък на плащ, но не обръщаше внимание, насочвайки го към далеч по-достойна за нея цел — заобикалящото я. Вратата бе последвана от дълго стълбище, отвеждащо към помещението. Пламъците в каменна камина хвърляха

слабо сияние. Над нея имаше котел, където бълбукаше зловонна течност. Срещу огъня, едва забележима на слабата светлина, стоеше дъска с руни. Несъмнено беше източникът на забележителното количество сурова енергия, изпълващо това място.

Стойки придържаха книги със свършено подробни скици на десетки зверове, озаглавени и описани в същите странни руни, които бяха маркирали вратата. Точно край стълбището имаше тесен улей в пода, който изглежда нямаше приложение. Голяма платформа се издигаше в центъра на помещението. Върху ѝ лежеше понастоящем неразпознаваемо създание, разделено с хирургическо умение. По повърхността на платформата се виждаха бледокафяви кървави петна. Високи буркани съдържаха по-голямото количество от течността, някога циркулирала из вените на създанието. Комплект инструменти бяха подредени грижливо върху табличка. Закривените остриета и острите като игли клещи извикваха видения, които биха ужасили съзнанието на някой нормален разсъдък.

Всичко в помещението излъчваше вманиачена педантичност — и впечатлението, че животът не значи нищо за създателя на това място. Очите на Етер се насочиха към отсрещната стена. Моментално у нея бликна ярост. Там, като захвърлени играчки, стояха редица неназовани абоминации. Бяха неподвижни, подобно на всички онези, край които бе минала по-рано. Но тези се отличаваха. Не приличаха на нищо, което бе част от този свят. Продукти на побъркан разсъдък или на изкривена реалност, създанията нанасяха обида върху самото съществуване на Етер — купчини пипала, щипци и паешки крака, чиято конфигурация сквернеше логиката.

Избраната бавно пристъпи към тях, приготвяйки се да ги унищожи, когато иззад нея изникна ярка светлина и се появи удивителна сила. Обърна се и видя как диск от чист мрак се разлива из въздуха. Продължи да се разраства, докато ръбът му не се потопи в улея на пода. Средата на диска бавно се раздели като дим, разкривайки снагата на мъж. Той пристъпи напред и прекрачи портала. С оглушителен гръм дискът изчезна.

Етер го огледа. Беше слаб, почти хилав. Дрехите му бяха от скъп плат, без броня, оцапани с разнообразни неопределими течности. Около врата му висеше голямо парче начупен кристал, излъчващо бледо синьо сияние. Косата му бе прошарена, като черното

преобладаваше. Кожата му бе бледа. Дълги, тънки пръсти бяха обвити около горната част на сребристо оръжие. Бе с големината на жезъл, но преливаше в острие. Четири подобни оръжия висяха на гърба му, завършващи с по четири дребни кристала, светещи в синьо. Бе една глава по-нисък от настоящата форма на Етер.

Стоящият пред нея мъж не представляваше заплаха на външен вид. Същото не можеше да се каже за излъчването му. Не гледаше Етер, а я анализираше. Очите му бяха напрегнати, пронизващи. Нямаше и следа от страх. Създаваше впечатление за властност, за превъзходство.

— Метаморфът. Наблюдателят спомена само за малтропа. Обучаването му да разпознава метаморф в елементална форма ще бъде интригуващо предизвикателство — отбеляза той.

— Ти ли си отговорен за създаването на тези уроди? — отсечено запита тя, насочвайки пръст към въпросните създания.

— Да — потвърди той.

— Тогава е мой дълг да те унищожа. Ти си покварил самата природа — оповести Етер.

— Да, да. Щом казваш. Ако желаеш да се бием, настоявам да го сторим извън това място. Прекалено близо е до стаята с архивите ми, а не съм сигурен дали съм създал копия на всичките си бележки.

— Етер, нещо се случва горе! Мисля, че останалите се нуждаят от помощта ни! Трябва... — долетя гласът на Айви от прага, но секна рязко.

Мъжът се обърна.

— Добре дошла у дома, глезанке — рече той почти мило.

Етер побърза да се възползва от ситуацията. С все сила замахна с каменния си юмрук към главата му. Четирите жезъла на гърба му светкавично се удължиха, разделяйки се на сегменти. Изникнаха насекомopodobни крака. Ръбът им достигна пода и се вклини. Пестникът ѝ издрънча върху телата им. Преди да е успяла да нанесе втори удар, три от оръжията на странника се увиха около нея като метални стоножки. Две се омотаха около глезените ѝ, впивайки краката си в нейните, забождайки опашките си дълбоко в пода. Третото се вкопчи с крачетата, най-близки до главата му, започвайки да ѝ нанася удари с опашката си по подобие на скорпион.

Миранда най-накрая настигна Лейн. Няколко дузини наметала лежаха разпарцалосани на пода, но още десетки стояха между него и следващото стълбище. До този момент бяха спазвали дистанция, нападайки както преди. Сега бе различно. До едно яростно се опитваха да попречат на малтропа да прекоси вратата. Успяваха.

Проправяйки си път насам, девойката бе изпитала ноктите им неведнъж — знаеше, че ако мечът и умението на Лейн не се окажат достатъчни, собствените ѝ остриета нямаше да са от голяма полза. Трябваше да си послужи с огън, но първо да се погрижи за древната кутия за прахан, която ги заобикаляше.

— Задръж ги настрана от мен само за няколко мига — рече тя, затваряйки очи с убеждението, че той ще го стори.

Лейн промени захвата си, държейки създанията настрана, наместо да се опитва да ги повали. Планът на Миранда бързо се изясни. Температурата на стаята спадаше рязко. Докато извличаше топлината от стените, пода и тавана, по тях започна да се образува скреж. Не прекрати заклинанието, докато дървото не побеля.

— Сега не им позволявай да избягат — рече тя.

Насочи цялата извлечена топлина, в комбинация с цялото количество, което умът ѝ можеше да създаде веднага, към виещите се плащове. Те пламнаха веднага, надавайки хор нечовешки писъци. Мятах се наоколо като захвърлен върху огън лист хартия, поваляйки рафтовете. Втурнаха се към двамата Избрани, но не направиха опит да се измъкнат през вратата, която защитаваха. Миранда отрази няколко с набързо издигнат магически щит, а Лейн разкъса останалите с мощни разсипания. Малко бе необходимо за довършването на вече наранените от огъня създания. Отпуснаха се на пода, където димяха и съскаха сред леда.

Не след дълго от армията платни призраци бе останал облак задушлив дим и купчина въглени. Лейн бързо се впусна към вратата, следван от Миранда. Мистичната умора ѝ напомни за съкрушителното заклинание, което бе почувствала по-рано.

Айви си припомни защо е дошла тук и се втурна надолу по стълбите, за да помогне на Етер. Стоножките бяха започнали да я отслабват. Ударите на стоманената опашка с лекота дълбаеха каменното ѝ тяло, а проклетите неща бяха прекалено бързи, за да ги удари. Когато малтропът я достигна, мъжът направи знак на другите две оръжия. Те се подчиниха на безмълвната команда, отправяйки се нагоре, поставяйки вратата на мястото ѝ. Сетне впиха крачета в дървото и стената, залоствайки вратата с тела.

Сиянието около Айви отново бе пронизващо синьо. Обикаляше предпазливо около мъжа, който не направи никакво движение, с което да се защити, а бавно отиде до лавица на една от стените. Отвори поставена отгоре ѝ кутия и започна да прибира някакви предмети от нея. Същевременно разговаряше небрежно с Айви, която напразно удряше с оръжието си атакуващата стеножка.

— Виждам, че носиш тояга. Притежаваш силата за подобно оръжие, но бих очаквал по-елегантно. Не сме те обучавали да боравиш със сопа.

— Млъкни! — викна Айви. — Ти беше там. Ти беше един от наставниците!

— Ммм. Наставници. Мой малък експерименте, аз съм много повече от твой наставник.

— Как ме нарече? — каза тя. Думата изглежда я засегна дълбоко.

— Експеримент. Изменен Избран, ревизия IV. Четвърти опит, единственият дотогава с известен успех, макар че и две, и три също притежават известна полезност — а използвайки теб като прототип, пет се очертава като изключително обещаващ.

— Какво искаш да кажеш? — изкрещя тя, втурвайки се до него, продължавайки да вика в лицето му. Аурата около нея рязко почервения.

— Един момент, моля — спокойно изрече той, напълно равнодушен. Извади от джоба си кристал с големината на малък камък и го вдигна.

Етер се бе изморила да отбива атаките на стеножките и прие ветрената си форма. Завихри се към непознатия, който протегна кристала напред. В мига, в който Етер докосна камъка, тя нададе

болезнен вик. Кристалът засия с ярко и бяло сияние. По-голямата част от вихрената ѝ снага потъна в камъка. Ефектът бе очевиден. Интензивността на вихъра ѝ бе намаляла значително.

Тя се отдръпна, отслабена от сблъсъка. Кристалът продължи да сияе и докато мъжът го прибираще в джоба си. Щракна с пръсти и трите стоножки плъзнаха по стените към тавана, където Етер се възстановяваше. Четирите малки скъпоценни камъни, сияещи като очи върху главите на създанията, бяха от същия тип кристал като онзи, който бе изсмукал силата ѝ — както Етер скоро узна. Напразно се залута из стаята в опит да им избяга: многоножните създания сякаш бяха навсякъде.

— Аз съм Димънт. Мога да се похваля с изработката на едни от най-добрите живи оръжия, сред които ти си уникална. Наистина трябва по-често да работя с Епидим. Директната връзка между тяло и дух бе гениална. Позволяването най-базовите мозъчни функции да използват огромния енергиен резервоар на душата превръща дори и най-немощния ум в способен на разруха — каза той.

— Не съм експеримент! Аз съм Айви! Не си ме направил! Няма как! — беснееше Айви.

— Айви, а? Е, тялото е мое дело. За душата трябва да отдадем дължимото на природата.

Етер не можеше да избегне постоянните атаки на създанията. Скоро усети, че не може да се удържа повече и се спусна на земята. Едно от тварите падна до нея. Ветрената ѝ форма бясно се завъртя около живото оръжие. Последваха няколко хаотични мига, сетне тишина. Вместо три създания сега имаше четири. Стоножките прекратиха нападенията си, тъй като не бяха сигурни кое е противникът им.

Айви се обърна към мъжа и се усмихна. В настъпилата тишина отекна странно дрънчане, последвано от трополенето на една от стоножките надолу по стълбите. Това показваше влизането на Лейн. Лицето на Димънт се изопна, но не от страх, а от суровост. Половината от вратата падна, хлъзвайки се надолу по стълбите. Четирите живи оръжия бързо долазиха до него.

Лейн скочи към Димънт, но бе пресрещнат от две стоножки. Етер се възползва от откраднатата си форма и се заплете с друго оръжие, а последното се зае с Миранда. Айви оголи зъби и атакува, страхът

изцяло заменен от гняв. Очевидно се намираше на ръба на трансформацията в хаотичната форма, която бе унищожила драгойлите. Червената аура бе ослепяваща.

— СПРИ! — нареди Димънт.

Аурата моментално угасна. Плъзна мрак. Миранда накара жезъла си да засияе. Не можеше да си позволи да чака очите ѝ да се адаптират. Лейн се справи с първия си противник. Етер все още се занимаваше със своя. Айви стоеше с объркан, замаян лик.

— Колкото и да ми се иска да видя описаната от Епидим реакция, не бива да я допускам тук. Този форт е приютил единствената физическа форма на множество от творенията ми, не желая да го разрушавам, освен ако не е абсолютно наложително — рече Димънт. — Сега всички ме чувайте внимателно. Не смятам, че това място е подходящо за залавянето ви. А с изключение на човека, бяха ми дадени стриктни заповеди да не ви убивам. Затова настоявам да напуснете. Ако го сторите бързо и доброволно, няма да ви нараня.

Димънт се отправи към дълъг сандък в ъгъла на стаята. Последен замах на Лейновото острие довърши противника му. Втурна се към Димънт, но сандъкът се отвори и от него изскочиха още десет стоножки. Миранда, която още не бе намерила нещо в мистичния си арсенал, което да се справи с едно от създанията, сега трябваше да се оправя с шест. Лейн бързо се справи с две от своите, но оставащите три се държаха на разстояние, което не позволяваше ефективен удар, така че го затрудняваха. Етер успя да унищожи противника си и бързо се понесе към Димънт.

Макар тези създания да притежаваха множество умения, интелигентността не бе сред тях. Не можеха да различат приятел от враг, а тъй като Димънт бе заел да прибира разхвърляните из стаята бележки, книги и инструменти, нямаше кой да ги насочва.

Етер скочи върху крака на Димънт. Острите като игли крачета потънаха дълбоко в плътта му, а тя събра цялата сила, която бе на разположение на абоминацията. Опашката мълниеносно проби кожата му. Преди да е потънала по-дълбоко, три от живите оръжия скочиха върху ѝ и я откъснаха. Гъста черна кръв потече от гърба на Димънт, а Етер бе разпъната от чудовищата.

Леко кимване бе достатъчно създанията да се отдръпнат от останалите и да атакуват обездвижения метаморф. Етер внезапно прие

отново каменната си форма, пръсвайки металните стоножки. Втурна се към Димънт. С плавно движение той размахна един от инструментите, които бе взел, забивайки го в гърдта ѝ. Тънко като рапира назъбено острие, украсено с кристални нишки. Те отвеждаха до дръжката, към която с деликатни метални щипци бе захванат скъпоценен камък. При допир мрежата фини нишки засвети и кристалът засия ярко.

Етер отскочи назад и сграбчи зловещото оръжие, правейки панически и безплодни опити да го изтръгне от гърдта си.

— Това е душоизвлекател, прост инструмент. Нищо повече от уяснен и пречистен тиров кристал. Някоя по-нищожна душа би била извлечена. Затворена изцяло вътре. Подозирам, че ти надвишаваш капацитета на кристала. Ще видим — обясни той.

Движението на Етер се забави. Айви наблюдаваше сякаш от много далече. Заповедта на Димънт я бе разтърсила из основи. Сякаш умът ѝ бе изтласкан настрани. Нищо не я спираше да помръдне, но не разполагаше с волята да го стори. В далечината дочу Миранда да проплаква от болка. Пръстите ѝ стиснаха дръжката на тоягата. Главата ѝ бавно се обърна. Съществата бяха наобиколили приятелката ѝ. Девойката успя да ги прогони с магията си, но бързо бяха заменени от други. Губеше битката. Устните на Айви се свиха. Стисна зъби.

Димънт прекоси касапницата. Чудовищата покорно му направиха път. Достигна вратата на върха на стълбището. Този ужасен човек, този враг, който излагаше приятелите ѝ на риск, бе на път да избяга. Тази мисъл прогаряше съзнанието на Айви. Най-сетне женският малтроп си върна контрола.

С могъщ удар на сопата смаза стоножките, атакуващи Лейн. Той се отскубна и затича нагоре по стълбите, замахвайки към генерала. Три от създанията се хвърлиха на пътя на острието. То ги разреже и проряза жестока рана в ръката на Димънт. Всички останали стоножки се втурнаха да извлекат Лейн настрана от господаря им. Мъжът сграбчи ръката си, лицето му най-сетне показало болка. Тя бързо премина в гняв.

— Поздравления. Мотивира ме да наруша пряка заповед — просъска той.

Направи жест към изписаната с руни плочка, преди да се втурне навън. Едно от живите оръжия се метна към нея, натрошавайки я на парчета. Сякаш цялата постройка се натроши едновременно с нея.

Дъските изскърцаха, виковете на хиляда отвратителни чудовища отекнаха едновременно.

Заклинанието, парализиращо безбройните зверове от горните етажи, бе разрушено. И те се разбуждаха.

Мощен тропот разтърси тавана. Котелът над огъня се наклони, разливайки смрадливото си съдържание и пръсвайки пламъците. Оставената на мира от стоножките Миранда съсредоточи ума си. Повдигна течността и я насочи към купчината създания. Когато бяха нақвасени, я замрази. Сетне се опита да използва останалото да потуши пламъците, но течността само изсъска и потъмня. Затова девойката насочи съзнанието си директно към задачата. Сякаш водени от невидима ръка, пламъците бяха плъзнали директно към опорните греди. Те вече се огъваха и прасяха под тежестта. Съсредоточи се да задържи дървото.

— Миранда, бързо! Трябва да вървим! — викна Айви, гневът ѝ бързо заменен от страх.

— Трябва да овладее огъня. Помогни на Етер — успя да промълви девойката. От челото ѝ течеше пот заради горещината и огромното усилие.

— Защо? Тя харесва огън. След като наставникът го няма, ние също можем да вървим — настояваше тя.

— С това нещо... в гърдите ѝ... не се знае какво ще се случи. Не можем да си позволим... да я изгубим... за каквото и да било... време — Миранда с мъка изричаше думите. Пламъците бавно си проправяха път, гредите започваха да се разцепват. Момичето удвои усилията си.

Айви изтича до неподвижната Етер. Сграбчи и дръпна извлекателя, но ръцете, които толкова настойчиво се бяха опитвали да го издърпат, сега правеха изваждането му невъзможно. След като Айви погледна към бързо поддаващите греди, паниката взе решение вместо нея. Приведе се и нарами каменната форма. Хвана нозете ѝ с едната ръка, а с другата все още стискаше тоягата. Тежестта бе огромна. Напрегна се отчаяно и подхранените от страх мускули издигнаха метаморфа от земята. Обърна глава към Миранда. Погледите им се срещнаха.

— Ще те последвам... кълна се — рече девойката.

Айви се отправи към стълбите. С всяка крачка набираше скорост. Излезе на следващия етаж. Самата възплътена лудост лежеше пред нея.

Ненаименувани кошмари, бълващи огън зеви, ужасяваща черна мъгла и неподдаващи се на описание субстанции изпълваха стаята от край до край. В центъра имаше купчина накълцани чудовища, отвеждаща до Лейн, намиращ се край другите стълби. Мечът му бе обагрен с различни оттенъци кръв.

Тя се втурна напред с все сили, но отворената от него пролука бе започнала да се затваря. Ушите ѝ кънтяха от множеството неестествени викове. Краката ѝ работеха сами. Нямахше надежда да прогони страха. Надяваше се единствено да предаде настойчивостта и целта си на нещото, което скоро щеше да я лиши от разсъдък.

* * *

Лейн заби меча си до дръжката в поредното туловище и рязко го отдръпна. Сетивата му биваха атакувани от всяка възможна посока. Нямахше как да определи на какво бяха способни създанията. Нямахше две сходни. Не разполагаше с възможност да научи движенията им, да планира, да мисли. Инстинктите му сами намираха пътя до върха на меча, насочвайки го към местата люспи, козина, кожа или черупка, които щяха да страдат най-много от удара му. Чернотата, затруднявала първите му сблъсъци с тях, сега бе прогонена благодарение на сиянието на Айви. Ехтящите ѝ стъпки разтърсваха все по-силно дъските. Миранда не беше зад нея.

В момента, когато можа да отдели внимание да я погледне, видя промяната ѝ. Очите ѝ се замъглиха. Втурна се напред с невъзможна скорост. Синият оттенък на аурата ѝ изчезна, заменен от ослепяващо бяло. Последните няколко създания пред нея бяха пометени от силата на движението ѝ. С една крачка скочи нагоре по стълбите и край Лейн. Прескачайки площадката, стъпи направо върху стената на виещото се стълбище. Оттам се изстреля на горния етаж, без да е докоснала и едничко стъпало.

Дребни стрелкащи се създания бяха премазани под нозете ѝ. Огромни чудовища биваха подминати. Сега Лейн следваше нея. Държейки се колкото се може по-близо, разсичаше всеки звяр, който се приближеше достатъчно, за да представлява заплаха, за когото и да е от двама им, както и всички останали, които острието му можеше да

досегне. Изцяло уникални създания, обединени единствено от целта си. Същества, сътворени да убиват. Прототипи, провалени опити, изоставени проекти. Първите и последните от вида си. Скачаха към него от всички страни. Въздухът бе пропит с вонята им, с кръвта им. Поразяваше колкото се може повече. Трябваше. Умът му бегло и светкавично се насочи към Миранда. Всяко ниво чудовища, което оставеше зад себе си, все още лежеше пред нея.

Далечно проскърцване и пукот се понесоха из постройката. Подът под краката им се размърда. Далеч отдолу, същински потоп от натрошена дървесина, пламтящи въглени и разрушени създания се изсипа през все по-разширяваща се дупка в тавана.

* * *

Миранда бе отхвърлена назад. Огънят я заобикаляше, отдавна изплъзнал се от контрола ѝ. Мъчително се изправи на крака, неволно изпълвайки дробовете си със задушлив дим и изблъсквайки настрана раздиращата болка от пламъците, които весело скачаха към коленете ѝ. Девойката прецени ситуацията, в която се намираше. Стълбището бе блокирано от останките на етаж, към който отвеждаше. Наранени, но все още в състояние да я застрашат създания започнаха да се надигат от отломките.

Над нея подпорите на следващия етаж поддаваха. Миранда запрати и последното си късче воля към усилието да запази тавана непокътнат. Животът ѝ бе изгубен. Нямаше значение. Можеше да се надява единствено да предостави шанс на останалите. Пламъците се катереха по нозете ѝ, димът стягаше гърдите ѝ, а полуоцелелите зверове се приближаваха на заплашително разстояние. Със сила, за която не бе подозирала, че притежава, момичето съумя да заздрави тресящия се под.

* * *

Лейн и Айви излязоха на последното ниво. Намиращите се там масивни чудовища бяха прекалено големи, за да бъдат пометени

настрана от Айви, въпреки инерцията, която тя бе набрала по време на цялото си безпрепятствено изкачване. Лейн успя да се промъкне пред нея точно когато една от заплетеното кълбо змии, изпълващи стаята, се опитваше да я захване с уста. Жилото на мечата му принуди чудовището да се отдръпне от пътя на Айви. Приближавайки вратата, тя приведе рамо, изравнявайки каменната снага на Етер с масивната порта.

Със сила, която бе трудна за проумяване, засилилата се героиня блъсна вратата, използвайки вкаменения метаморф като таран. Дъските направо бяха дезинтегрирани при сблъсъка, вратата бе разрушена изцяло. Айви се олюля от удара, загубвайки равновесие и строполявайки се на замръзналата земя. Каменното тяло на Етер, макар и покрито с пукнатини от сблъсъка, се плъзна и спря невредимо точно отвъд стената. Лейн изскочи от вратата, последван от поток чудовища и огромна колона черен дим.

* * *

Много от създанията притежаваха уменията да бълват огън и по тази причина фортът бе пламнал на няколко места. Вече ставаше ясно, че отвратителното място е построено именно с тази цел: да се самоунищожи с все цялото си съдържание, наместо да попадне в ръцете на врага. Миранда, все още намираща се в самото сърце на постройката, усети, че работата ѝ е приключена, че останалите са избягали. Започна да отпуска захвата на изтомявания си ум. Щом го стори, подобно на водопад край нея започнаха да се сипят дъски, пепел и неестествена фауна. Дъските, върху които стоеше, както и онези над главата ѝ започнаха да поддават.

Накрая се разтрошиха.

* * *

Аурата на Айви угасна, докато Лейн притичваше край нея, обръщайки се към създанията, изскочили от форта. С мощен полъх сгорещен въздух и дим, цялата структура се срина в ямата, където бе изградена, изчезвайки в черния пушек. Червени и оранжеви пламъци

го разсичаха на места, хвърляйки отблясъци върху помраченото от нощта поле.

Разрухата на форта имаше поне един плюс: охранявалите го червеи се самоунищожаваха, хвърляйки се сред пламъците в опит да нападнат източника на мощния трус. Оранжевото сияние откри силуетите на единствените оцелели от срутването: змиечудовището, рогатия тигър и скорпионестия ястреб. Лейн стоеше нащрек, приготвил меч.

Айви държеше главата си, замаяна, но в състояние да се изправи на крака. Погледна гледката пред себе си, съзирайки, но не разбирайки. Разсъдъкът ѝ се бе върнал, но напрегнатите няколко минути бягство не бяха оставили спомен, слели се в смес звук и светлина. Не бе сигурна колко време е минало, нито дори дали изобщо е минавало. За последно помнеше, че се намира във форта — сега не се виждаше никакъв форт. Пронизителен писък се разнесе от небето. Тя погледна точно навреме, за да види как острата черна опашка профучава край главата ѝ. Отскочи настрана, падайки отново.

Размазаният ѝ взор бе насочен към огромно туловище, за чието игнориране бе положила особени усилия при влизането си във форта. Лейн стоеше пред нея, изправил се срещу черна форма, която се движеше напред със страховита скорост. Асасинът бавно пристъпваше встрани. Всеки път, щом го стореше, атакуващото го създание се извърташе леко, насочвайки се към него и далеч от Айви. Тя извърна очи към небето. Едва видим силует се изви и се понесе към нея. Пръстите ѝ подиряха тоягата, която се бе изхлузила от ръката ѝ при падането.

Колкото и силни да бяха очите ѝ, черният силует на сокола оставаше незабележим върху нощното небе. Ушите ѝ помръднаха, прогони всичко друго. Органите на слуха ѝ бяха далеч по-чувствителни от зрението. Съвсем слабо долови свистенето на въздуха край перата на чудовището. В последния момент издигна сопата си, грабнала я с две ръце, стискайки зъби и затваряйки очи. Движението ѝ бе преценено добре. Звярът бе насочил смъртоносното си острие към сърцето ѝ. Силата бе достатъчна да спре голямото колко юмрук жило. Създанието бясно запляска с криле, опитвайки се да избяга.

Айви сграбчи тоягата, размахвайки я и стоварвайки я върху земята. Безпомощното експериментално чудовище бе размазано.

Огромното, коткоподобно създание изрева към Лейн. Той внимателно прецени бързината му. Разстоянието между тях бързо се топеше. Накрая малтропът се хвърли настрана. Огромното чудовище бе по-бързо и ловко в сравнение със създанието, на което дължеше големината и рогата си, но само малко. Бърз замах с меч коства на чудовището един рог, но мощен удар с лапа се промъкна край меча и поряза стомаха. Лейн се отдръпна, но белезите останаха. Вторият замах намери врата на хищника. Лисугерът се оттегли. Сразеното създание се загърчи за миг, преди да утихне.

Айви отново се изправи, стъпвайки върху покойния сокол и откъсвайки оръжието си, заедно с голяма част от опашката, все още забита в тоягата. Подуши жилото, което почти бе пронизало сърцето. Миризмата на мощен токсин опърли ноздрите ѝ. Обърна се към Лейн. Преживяното би било достатъчно да проясни ума ѝ. Ясно осъзнаваше къде се намират и опасността на ситуацията. Припомни си и с каква цел бе дошла тук. За да докаже на Етер и Лейн, че е достатъчно силна, за да остане. Прогони неспирното усещане за страх в стомаха си и се изправи срещу оставащото чудовище.

Сега, когато нямаше покрив, който да го ограничава, то се издигна в цял ръст, използвайки дузината змии като крака. Движеше се със заблуждаваща скорост, тъй като дори и когато всичките му нозе оставаха на земята, движенията им му позволяваха да се плъзга наоколо. Целта му бе вкаменената снага на Етер.

С големи скокове Айви се втурна към чудовището. Лейн го обикаляше, опитвайки се да прецени правилния метод за атака. Ала дузина очи проваляха възможността от изненадващо нападение. Айви не споделяше подобни притеснения и почти веднага бе наказана. Когато влезе в досег, три от крайниците се стрелнаха към нея. Преди да е успяла да реагира, две змии вече се бяха увили, стискайки достатъчно силно, за да я принудят да изпусне оръжието. Бързо я понесоха към тракащата човка, скрита зад множеството нозе.

Лейн се стрелна. Бе се изправял срещу змии. Можеше да разчита движенията им. Знаеше кога, как и къде щяха да нанесат удар. Напрягна всички сетива. Атаките бяха много и мълниеносни. Малтропът ги избегна до една. Най-добре беше да остане близо. Така съществуваше опасността чудовището да удари себе си. Когато достигна основата на пипалата, стиснали Айви, Лейн ги разсече.

Змиите паднаха на земята, последвани от учудващо малко кръв. Загърчиха се в болка, позволила на Айви да избяга, но не умряха. Раната се затвори. Туловището на масивното създание се стовари на земята в опит да улови измъкващата се хапка, но наместо това разсече едно от отрязаните си пипала.

Айви пролази на безопасно разстояние. Ослепителната синя аура издаваше страха, проправил си път до повърхността на съзнанието ѝ. Сграбчи тоягата си, а една от отделените змии я последва. Насили се да се изправи срещу нея, атакувайки слабо. Състоянието ѝ лиши удара от точност, драсна звяра, но това бе достатъчно. Иглоострата опашка на сокола предаде капчица от отровата си на създанието. То се сгърчи и замята, съскайки от болка, сякаш прободено с нажежено желязо. Когато Айви осъзна какво се бе случило, синята аура започна да избледнява, заместена от усмивка.

Лейн се бореше да се отдалечи от чудовището. Две атаки бяха довели единствено до освобождаването на още две змии-пипала. Слагайки край на екзистенцията им, малтропът се оттегли на безопасно разстояние, за да обмисли нова стратегия. Айви изглежда не бе научила нищо от последната си атака, защото отново връхлиташе стремглаво връз звяра. Лейн я последва, приготвяйки се да я освободи от хватката, която несъмнено щеше да последва от глупавото ѝ втурване.

Когато първата змия се метна към нея, Айви ловко отстъпи настрана и заби връхчето на опашката дълбоко в безногото ѝ тяло. Ефектът на пълната доза отрова бе ужасяващ. Отдръпвайки оръжието си, оставяйки върха на жилото в змията, Айви извърна очи. Плътта на чудовището почерняваше и съхнеше. Паяжина от черни нишки плъзна по тялото на звяра, откроявайки пътя на вените, които бързо пренесоха отровата до сърцевината на туловището. Само след няколко удара на сърцето цялото създание трепереше и ревеше в хор от агонизиращо съскане.

Когато чудовището утихна, Айви огледа резултата. Създанието изглеждаше разрушено, сякаш векове гниене го бяха свели до купчина кости и мускули. Лицето ѝ ясно изразяваше, че не бе сигурна какво да мисли за постижението си. Погледна към Лейн, който се приближи към нея.

— Аз... направих го, Лейн! Етер е добре! И убих това... това *нещо*! Не е нужно да ме защитаваш! Не е нужно да... — думите ѝ затихнаха.

Отчаянието ѝ нарастваше. Едва доловим звук от небето привлече вниманието на Лейн. Тихо шумолене, като прелитането на бухал. Асасинът насочи очи към източника на звука. Разместване сред дима показва, че заплахата действително имаше. Айви внезапно го сграбчи за рамото и го обърна към нея.

— Къде е Миранда? Избягала е, нали? Последвала ни е, нали!? **КАЖИ МИ, ЧЕ НЕ Е УМРЯЛА!** — умолително изрече тя.

Лейн мълчеше. Айви падна на колене, обърнала се към димящата яма, където приятелката ѝ бе намерила покой. Както преди, тъгата ѝ нямаше никакъв видим ефект, за разлика от останалите емоции. Наоколо нямаше никой, достатъчно слаб или състрадателен, за да получи емоцията. Бедното създание започна да хлипа, а Лейн възобнови огледа си.

— Тя... Не може да е мъртва. **ЗАКЛЕ МИ СЕ, ЧЕ ЩЕ МЕ ПОСЛЕДВА.** Миранда не би излъгала. Не би направила обещание, което не е в състояние да изпълни. И всичко е по негова вина — каза тя, скачайки на крака.

Очевидно бе изтощена. Червени нишки проблясваха наоколо, когато изморената ѝ душа реагира на гнева, който се надигаше. Очите ѝ се насочиха към небето над огнената яма с далеч по-голяма яснота от тези на Лейн. Оголила зъби, тя се наклони и запрати тоягата си. Оръжието изчезна в мрака, преди да се удари в нещо и да полети към ямата.

Необикновена форма се спусна сред оранжевото сияние над дупката. Димът, яхнал драгойл, какъвто не бяха съзирали досега. Бе по-малък и по-маневрен. Наместо ципести, крилете бяха покрити с пера. Вратът бе по-дълъг и по-тънък, завършващ с глава, която изглеждаше като кръстоска между орлов и драконов череп. Очевидно генералът страдеше много от получените рани. Дишането му бе мъчително.

— Оцеляването ти... ме притеснява. Възможността ти да ме откриеш... е още по-притесняваща — рече той. — С риск да... разгневя колегите си... ще трябва да приема... по-директна роля... в гибелта ти... **УБИЙ ГО!**

Думите припламнаха в ума ѝ. Обърна се рязко и несръчно към Лейн. Усети да се придвижва към него. Той държеше оръжието си хлабаво, но в защитен захват. Не искаше да ѝ повдига острие. Айви усети омраза с нечувствана досега интензивност да пламти в нея. Спря. С огромни усилия насочи очи към фигурата в небето. Мъчеше се да си възвърне контрола върху тялото. Лицето на Димънт бе сурово.

— Изглежда... душата ти е по-силна... от тялото. Много добре... в такъв случай... ще контролираме нея.

Пръстите му обгърнаха кристала, който висеше около врата му. Айви тутакси се строполи на земята, бездвижна.

— Издигни се — заповяда Димънт.

Айви се подчини на фундаментално ниво. Тялото ѝ се издигна като марионетка на конците, докато не се изравни с генерала, високо над полето.

— Обърни се към мен — нареди той.

Тя се подчини.

— Покажи ми гняв — нареди генералът.

Червените нишки светлина започнаха да се вият, лицето ѝ се изкриви в изражение на ярост.

— Още. ОЩЕ! Не ме интересува дали ти е останал... НАМЕРИ! — заповяда Димънт, стискайки юмрук около кристала.

В лика ѝ се примеси болка, а очите ѝ придобиха могъщо златисто сияние. Накрая пълната мощ на злокобната ѝ трансформация бе освободена. Това бе първият подобен изблик, наблюдаван от Димънт, който запрати драгойла му настрана. Когато язденото чудовище си върна баланса, показваната от създанието му сила извика усмивка на лицето му.

— Значи и смъртната душа може да представлява достойна занимавка — заключи той.

Усмивката му бързо изчезна, когато острие прониза врата на чудовището му. Възползвайки се от разсейването, Лейн бе хвърлил меча си. Крилете на драгойла припляснаха инстинктивно още няколко пъти, сетне звярът се разби в земята край димящата яма. Все още жив, все още стиснал кристала, генералът изпълзя от купчината отломки, която бе яздил. Когато асасинът се приближи, Димънт изкрещя към все още поробената Айви:

— ПОГЛЕДНЕШ ЛИ ТЕЗИ СЪЗДАНИЯ, ВИЖДАШ НЕ ИЗБРАНИ, А ДЕМОНИ. УБИЙ И ДВАМАТА!

Докато тя се насочваше да изпълни възложената ѝ задача, Димънт измъкна кристал от джоба си и го строши върху заледената земя. Отвори се портал, наподобяващ онзи, през който бе влязъл.

Айви се хвърли към Лейн. Той се претърколи настрана и тя издълба дълбок улей в земята на мястото, където бе стоял само преди мигове. Асасинът спринтира към лазещия генерал, но Димънт изчезна през портала, точно когато Лейн го застигаше.

За кратко Айви насочи вниманието си към каменната форма на Етер. Издигна се високо във въздуха и се стрелна към неподвижната Избрана, удряйки я с достатъчна сила, за да блъсне двете с нея, както и значителна част от полето, в димящата яма. Миг по-късно се появи отново, изревавайки от болка, притиснала ръка над гърдите си — белегът прилагаше наказанието си. Когато болката утихна, Айви се обърна към Лейн.

Той вдигна оръжието си и се приготви за сражение, знаейки отлично, че това е битка, която не може да спечели.

Сред ослепителен червен блясък, Айви го връхлетя. С уменията и прецизността на дълголетен воин лисугерът блокира, но ударът бе прекалено силен. Мечът се строши на две, а Лейн бе отхвърлен назад. Избраната се преви от болка, белегът на гърдите ѝ се отличаваше ярко през парцаливите одежди. Асасинът с мъка се изправи на крака. Кръв течеше от дузина стари наранявания и още толкова нови. Айви заплашително се носеше над земята, без да откъсва очи от него. Зад нея беснеещите пламъци потъмняваха. Огънят замираще.

— Айви. Не искаш да сториш това — рече Лейн.

Айви се сниши до земята. Не бе ясно дали се уморяваше, или причината бе друга. Ръцете ѝ бяха отпуснати край тялото ѝ, стиснали пестници. Лейн не помръдваше. Очите ѝ съзираха приятел, но душата ѝ съглеждаше нещо друго. Пречупени през думите на генерала, образите достигаха до съзнанието ѝ като извратени чудовища. Чувстваше единствено нуждата да ги унищожи.

— Погледни ме. Чуй ме. Подуши ме. Не съм ти враг — каза той.

Скоро тя се изправи нос в нос с него. Леещата се около нея сурова енергия прогаряше Лейн, но той все така не помръдваше. Нямаше смисъл. Ослепителните кълба светлина на мястото на очите ѝ

се взираха дълбоко в неговите, сякаш изпитваха увереността му. Частици истина си пробиха път до ума ѝ. Тя подуши въздуха. Разпознаваше миризмата. Аурата ѝ започна да потъмнява, леко загатване за разпознаване изникна на лицето ѝ. Бавно повдигна ръка, за да докосне лика му.

Внезапно изпращяване долетя откъм ямата. Всички очи се насочиха към източника на звука. Летейки над дупката, поглъщайки последните пламъци, стоеше Етер. Сиянието и мощта на изграждащия тялото ѝ пламък напомняше на онези при първата ѝ поява, по нищо не отстъпваха на огненочервената аура, обгръщаща Айви. Държеше над главата си масивно, пламтящо, почерняло парче дърво. Бившата врата на форта.

— Махни се от него, животно! — изкрещя тя.

— Етер, не! — предупреди Лейн, твърде късно.

Огромният снаряд изсвистя из въздуха. Асасинът се гмурна настрана, засипан от димящи въглени и пепел, разпръснали се от сблъсъка на вратата с Айви. Още преди всички отломки да са се посипали върху земята, Етер продължи атаката си. Символът върху челото ѝ пламтеше още по-ярко дори и от пламъка, но причиняваната от него болка не успяваше да измести гнева от лика ѝ. Хвърли се към Айви, обсипвайки я с удари.

Олюлявайки се, Айви понесе множество от тях. Неочаквано се изстреля нагоре, преминавайки директно през снагата на Етер. Пламъците се пръснаха и се събраха отново. Издигайки се, Айви изпищя, бързо усетила наказанието на белега. Етер прие ветрената си форма и запрати мощен вихър право нагоре. Малтропката биваше изтласквана все по-нагоре и по-нагоре.

— Етер, спри! — настоя Лейн.

— Тя доказва веднъж завинаги, че е пионка на врага, нож, жадуващ да се впие в гърбовете ни. Не мога да я убия, тъй като това ще означава гибелта ми, но възнамерявам да се погрижа никога повече да не ни заплаши — беснееше Етер.

С тези думи се върна в пламенливата си форма. Цялата мощна колона въздух се промени едновременно с нея. Айви потъна в огъня. Етер продължи нападението. Разровената, заснежена земя започна да съска и да ври. Един ярък символ, белегът на метаморфа, засенчваше пламъците със сиянието си.

Внезапно причиняваната болка стана прекомерна. Етер спря, вкопчвайки се в него с две ръце и изревавайки. Очите на Лейн се извъртяха към небето. Айви летеше надолу. Падайки, насочи краката си за удар. Етер тъкмо се бе възстановила, когато бе блъсната. Огнената ѝ снага се пръсна на цяла галактика въгленчета. Контролираната от Димънт Избрана се стовари върху земята със сила, оформила кратер, издигайки цяла вълна димяща кал и разтопена земя.

Сега нейният белег въздаде справедливост за атаката. Пръстите ѝ се вкопчиха в сияещата дамба върху гърдите, проглушителен вик разцепи въздуха. Формата на Етер тронаво се съедини: изтощението вече личеше. Замъглени от болката, очите на Айви се насочиха към нея. Метаморфът бързо прие водната си форма. Айви се втурна към нея, но Етер потъна сред стопения лед. Айви се плъзна и спря сред кишата, оглеждайки се побесняла за целта си. Водата се надигна и я погълна, обгръщайки я с вълна разтопен сняг.

Формата на Етер се отдели от водната маса, обхванала Айви, бързо превръщайки я в лед. Течността около беснеещия малтроп също започна да застива. Айви се мятеше, бавно обездвижвана. Само муцуната ѝ се подаваше над водата, когато последната замръзна изцяло.

Белегът на Етер димеше, а на лицето ѝ бе изникнала лека усмивка на задоволство. Но изчезна бързо. Не бе доволна. Трансформира се в камък. Подобно вълна, разпростряла се от сърцевината ѝ, заледената вода последва метаморфозата. Скоро единствено носът на Айви остана да се вижда. Етер се преви — силата, която бе извлякла от пламъците, почти се бе изчерпала.

Белегът върху челото ѝ продължаваше да пламти и когато Етер се отправи към Лейн. Внезапно спря. Обърна се към пленената Айви. Тънки пукнатини, пропускащи алено сияние, пълзяха по импровизирания затвор. Етер вдигна ръка и напрегна съзнание. Пукнатините започнаха да се запълват. Ръката ѝ започна да трепери. Цепнатините изникнаха отново. Айви пръсна каменния пашкул и скочи върху другата Избрана. Обсипваше я с удари, всеки раздробяващ скалната снага на все по-малки късчета. Белегът над сърцето ѝ пропукваше заради силата, с която се опитваше да я накаже заради проявените действия.

Лейн скочи на Айвиния гръб. Допирът му бе достатъчен да прекъсне контрола на генерала и да я накара да осъзнае, че не се бе изправила срещу враг. Обзе я объркване, примесено с гняв. Силата ѝ бе изчезнала, душата ѝ напрегната до крайност. Отдръпна се от камарата натрошен камък, която някога бе представлявала съюзник. Яростта започна да се оттича. Това елиминираше и неутрализиращия ефект, който гневът оказваше върху болката от белега. Чиста, пронизваща същината ѝ агония се разля по гърдите ѝ. Преди съзнанието ѝ бе познавало само гняв, сега сетивността му бе сведена до болка. Без да разполага нито със силата, нито с волята да стои изправена, Айви се отпусна в ръцете на асасина.

Лейн положи на земята изпадналото в несвяст създание. Облаците на източния небосвод бяха обагрени от първите лъчи на зората. Малтропът се огледа. Сякаш самият ад се бе изкатерил от недрата на земята. Дим все още се издигаше от ямата, превърнала се в дълбок гроб за техен спътник. Миризмата на смърт лъхтеше от безчетните провалени експерименти, димящи сред отломките.

Очите му се насочиха към Айви. Бе жива, но на самата граница на живота. За разлика от предишните изблици, този път не бе пощадена от физическите наранявания, получени по време на битката. Драскотини, цепнатини и изгаряния обсипваха тялото ѝ. Пестниците ѝ бяха окървавени. Подувания указваха местата, където бе поемала удари. Лейн се приведе да я вдигне на раменете си, но острата болка в стомаха му припламна мъчително. Имаше счупени ребра, кръв се лееше щедро от раните в гърдите. Трудно бе да напълни дробовете си с въздух. Движенията на държалата меча ръка бяха съпроводени от стържеща агония.

Изправи се и намери парчетата на меча си. Разкъсвайки няколко ивици от одеждата си, овърза счупеното острие към счупената си ръка, пристягайки здраво, така че да зарасне правилно и да му предостави поне някаква защита. След като прибра другото парче, Лейн отново се извърна към ямата. Бавно се приближи към ръба ѝ. Пое си болезнен дъх.

Нямаше я вече.

Миранда.

Бе неизбежно. Тя се бе развила изключително, бе научила много, но още не бе готова. Това не бе животът, който тя трябваше да изживее.

Това не бе смъртта, която трябваше да я сполети. Ала бе поела по този път още от мига, в който бе напуснала своя свят и направила първата си крачка в неговия. И сега беше мъртва. Жестоката болка в гърдите и ръката му напомниха защо я бе потърсил отново. Ако не друго, се нуждаеше от уменията ѝ. Преди да бъдат привлечени тук, бяха побягнали. На ръба на разкриването. Дори и ако колоната дим, протягаща се към виделеещото се небе не представляваше достатъчен маяк, огненият стълб, призован от Етер, щеше да пришпори нозете на всички патрули, намиращи се на достатъчно разстояние, за да го съзрат.

Той бе единственият, който бе в състояние да се държи на крака. И то съвсем бегло. Без целител можеше и да оцелее битката, но нямаше да остане жив още дълго. Ето защо не биваше да има битка. Бе наложителна друга тактика.

Вече ги дочуваше да се приближават. Ехтене на копита. Пое през полето, оставяйки Айви далеч зад себе си. Не биваше да я достигнат. Очите му се насочиха към приближаващите се силуети. Шестима ратници, яхнали коне. Целият патрул бе дошъл да провери. Добре. Това значеше, че бяха неопитни. Правилно би било да оставят поне един, който да отиде за помощ, ако заплахата се окаже достатъчно голяма, за да го изисква. Тогава вече нещата биха се усложнили. Бъдеха ли тези мъже повалени, в течение на известно време нямаше да има кой да ги замести, както и нямаше да бъдат доставяни съобщения.

Той се приготви.

* * *

Най-старшият от патрула яздеше колебливо. Бе получил нареждания да не доближава този сектор от полето. Около това място имаше широк радиус, навлизането в който бе забранено, но новините за случилото се тук със сигурност щяха да оправдаят нарушението. Не бе виждал такива опустошения от фронта насам.

Спирайки за кратко да огледа местността за следи от армията, заповядано да стори това, очите му се насочиха към няколко неопределими форми. Най-близката бе просната фигура на известно разстояние от димящата яма, която изглежда бе източник на случилия се катаклизъм. Когато се приближи повече можа да види, че формата прилича на малтроп. Не бе съзирал такъв от години. Зла поличба бе намирането му тук.

Зад себе си чу един от подчинените да се отделя от останалите.

— Спри! — излая той.

Юздите на всички коне — без един — бяха дръпнати. Командирът стисна зъби и зави назад. Последният от хората му бе изостанал, превил се върху коня си. Останалите войници стояха изпънати.

— Войнико! — изръмжа той.

Когато не последва реакция, командирът се приближи до него. По бронята на проявилия неподчинение се стичаше кръв. Гърлото му бе прерязано.

— ЗАЩИТНА ФОРМАЦИЯ! — заповяда командирът.

Мъжете се засуетиха да подредят конете си в нужното разположение, а началникът им трескаво диреше нещото, нанесло удара с такова умение. Подчинените му почти бяха заели позиции, оформили стегнат, насочен навън кръг с едно свободно място. Докато насочваше коня си, командирът зърна нещо да се промъква край конете.

— РАЗПРЪСНИ! — нареди той.

Силуетът скочи и рязко изви назад главата на един от подчинените му, прокарайки острие, което сякаш изникваше от ръката му, по гърлото на войника. Сетне изчезна. Що за демон беше

това? Тялото на убития се изсуши от седлото. Той бе най-добрият стрелец в групата.

Мечът на командира бе изтеглен. Каквото и да беше това създание, намираще се зад коня.

— АТАКА! — излая той, втурвайки се край коня.

Подчинените се обърнаха към него, но командирът бе вперил поглед в трупа на своя другар по бран, нищо друго. Стрелите от колчана на мъртвеца липсваха. Потракване на дърво привлече вниманието му наляво. Опашките на разчупените по средата стрели тъкмо падаха на земята. Преди да е успял да зърне това, което хората му бяха видели, чу звук на свистяща стрела, но без да е предхождан от извъняване на тетива. Един от преследвачите се преви и падна от животното си. Сетне друг.

— ОТСТЪПВАЙ! — изрева командирът. Твърде късно.

И последният от хората му падна назад, отчупена стрела щръкнала от сглобка в бронята му. Тогава, със същата внезапност, с която бе сполетяла подчинените му войници, остра болка го потопи в необратим мрак.

* * *

Свършил си работата, Лейн си пое нов мъчителен дъх. Беше чудовище, знаеше това. Всеки, който би се надявал да оцелее при подобен живот, трябваше да представлява такова. Ето защо искаше това да бъде спестено на Айви. Неспирно подсещан от раните си за тяхното съществуване, малтропът се зае да тършува из екипировка на ратниците. Стрелите се бяха пречупили лесно. Прекалено лесно. Бързо откри, че цялата екипировка и оръжия бяха с подобно ниско качество. За кратко обмисли да вземе един от мечовете, за да замени своя, но докато ръката му не се излекува, щеше да се нуждае от изключително леко оръжие. Всеки от мъжете носеше кинжал. Взе три, сетне пренесе останалите неща, които можеха да му бъдат от евентуална полза, в дисагите на най-здравия на вид кон.

Поемайки дълбок дъх, Лейн вдигна Айви на раменете си и я метна върху коня. Пригответи се да се качи на седлото и да потегли, но тогава го сполетя мисъл. Очите му се насочиха към натрошената Етер.

Силно желаете да се отърве от нея, но силата ѝ, колкото и да злоупотребяваше тя с нея, не можеше да се отрече и пренебрегне. Подобна мощ можеше да му е от полза.

И по-важно, ако бе все още жива и я остави, Етер със сигурност щеше да го потърси, след като се възстанови. А случеше ли се това, щеше да има нишка войници, които да я следват. По-добре да я държи там, където щеше да нанася най-малко вреда. Насипа повечето от поголемите парчета отломки, едно от които все още носеше проблясващата слабо дамба на Избран. Повечето от другите останки нямаше как да бъдат отличени от земята и камъните в полето.

Яхна коня и се отправи на изток. Тъй като обхождащият зоната патрул бе мъртъв, тази посока бе най-малко вероятно да крие сблъсъци, поне в близко бъдеще. За по-малко от ден щеше да достигне подножието на планините. Сетне щеше да поеме към Върнест. Там имаше оръжейник, който щеше да е в състояние да изкове наново острието на Дезмър. Малтропът би предпочел да се оборудва от някой от складовете, но не можеше да си позволи нови сблъсъци, преди да е открил убежище за Айви, където и той да възстанови силите си. Пое на път.

* * *

Дийкън нервно поглеждаше през рамо, докато се приближаваше към кристалната арена. Гневни викове и трополещи нозе вече указваха, че делата му са били разкрити. Сега или никога. Пристъпи вътре. Розовата светлина на утрото изчезна, за да бъде заменена от величествено звездно небе. Гледката изобщо не приличаше на тази, с която бе свикнал. Азриел имаше навика да създава образ на звездите, съзирани от родината ѝ, а не тукашните.

Азриел бе най-древният магьосник в Ентуел. В действителност тя го бе основала. В продължение на стотици години бе живяла в секция на скритото селище, изградена изцяло от същите кристали, които чародеите използваша, за да подсилят заклинаването си. Въпросната арена позволяваше безусилното създаване на заклинания, а също я поощряваше от лапите на времето. Вековете ѝ бяха донесли несравнимо знание в мистичните изкуства. Също така изпълняваше

ролята на финално изпитание за всеки маг, който желаше да бъде наричан майстор. Тази ѝ роля я правеше не само почитана фигура, а и обект на страхопочитание.

Видя я да седи в далечината, лениво взираща се в небосвода, отворила в скута си книга с магии. Косата ѝ бе бяла, фигурата ѝ бе стройна и грациозна. Беше облечена в черна роба, украсена с бели пламъци, танцуващи върху плата, сякаш горяха в действителност.

— Дийкън — рече тя, без да свежда поглед. — Пак ли всяваш смут?

— Да... Но... моля ви. Останалите ще бъдат тук скоро. Умолявам само за няколко мига далеч от тях, през които да обясня.

Тя извъртя глава към него, заинтригувана. Разсеяно махване на ръката ѝ скри пейзажа, оставило ги сред черна бездна.

— Не ще ни открият, докато не го пожелае. Кажи ми. Какво те подтикна да изоставиш традициите ни?

— Миранда — заяви младежът.

— Ще ми простиш, че не проявявам изненада — рече тя с широка усмивка.

— Наблюдавах я. Откакто напусна Ентуел.

— Не е лека работа — кимна Азриел. — Но е далеч от обяснение.

— Тя е Избрана! Доказано е. Вярвам, че е говорила със самия Орийч. Също така изучавах думите на Черупката. Онези, които позорно изтръгнах от него в отсъствието на останалите. Смятам, че се отнасят за мен. Смятам, че трябва да ѝ помогна.

— И как възнамеряваш да го сториш? — запита тя.

Дийкън измъкна вързоп страници от торбата си и с треперене ѝ ги подаде. Азриел разпери пръсти и листовете се подредиха пред нея като върху бюро. Докато четеше, лицето ѝ придоби повече сериозност.

— Вървиш по тънък лед, Дийкън — рече тя.

Продължи да чете.

— Остроумно. Проницателно. Но недовършено. Предлагаш някои наистина иновативни методи. Изкусни решения на вековни проблеми, ала няма да е достатъчно. Приети за даденост са множество условия, които може изобщо да не възникнат. Непрактично е. Няма да проработи.

Младежът измъкна една последна страницата. Словата бяха изписани набързо, руни бяха задрасквани и вписвани отново. Азриел се зачете, хвърляйки поглед към предишните страници. Ликът ѝ стана замислен.

— Осъзнаваш, че това не е ясно. Дори и при безпогрешно прилагане на описаните методи, успехът остава относителна вероятност, а не неизменно развитие. Трябва да продължиш работата си. Нацелил си нещо. Работата ти е брилянтна, дори революционна, но безотговорна. С достатъчно отделено време би могло да възникне невероятно откритие.

— Не мога. Престъпих мерките на наказанието си, за да стигна дотук. Със сигурност години наред няма да получа правото да продължа.

— Тогава изчакай. Принос от подобен мащаб твърдо си заслужава чакането. Когато разкриеш постигнатото, името ти ще бъде изричано редом с най-значимите ни визионери — каза Азриел.

— Не разполагам с времето. Последните видени образи показваха, че Миранда се намира в много отчаяна ситуация. Възможно е вече да е късно. Но трябва да опитам. С помощта на арената ще съм в състояние да я открия, без значение в какво състояние се намира, бих могъл и да си послужа с части от това заклинание, но не мога да сторя и двете. Вие сте единствената, освен мен, която владее достатъчно сива магия, за да ми помогне.

За момент Азриел мълчеше. Мислеше. Когато заговори, гласът ѝ звучеше мрачно.

— Ако го сториш, без значение от резултата, това ще е последната магия, която ще направиш в Ентуел. Използването на заклинание в тази форма, неизпробвано, върху себе си, показва незачитане на принципите, което е невъзможно да бъде пренебрегнато. Няма да ти бъде позволено да практикуваш мистичните изкуства. Припомни си своя ментор — предупреди тя. — Гилиъм изгуби живота си заради неизпробвано заклинание, и то далеч по-безопасно от това.

— Склонен съм да приема тези последствия — без колебание изрече той.

— Много добре. Да не губим време — каза Азриел. Въздухът затрепери, докато чародейката създаваше първата от описаните процедури.

Лейн продължаваше да язди. Колоната дим от разрушения форт бе видима дори и от това разстояние, а той току-що бе достигнал леса в подножието на планината. Много от предпазливостта бе пожертвана в името на бързината. За щастие бе останал незабелязан. Макар войнишките оръжия да бяха от най-ниско качество, същото не важеше за конете им. В съвременните дни конете оцеляваха по-често от ездачите, така че бушуващата бран не се бе отразила особено на нечифтокопитните създания. Широките копита застъпваха добре сред снега, а мощните дробове спокойно се изпълваха с леден въздух. Дори и така, конят бе претоварен и изморен. Лейн го накара да забави ход, когато обгръщащите ги дървета се сгъстиха достатъчно, за да не позволят откриването им.

Нямаше частица от тялото му, която болезнено да не моли за отдих. Не помнеше кога за последно се бе хранил. Резките връз гърдите му все още процеждаха кръв, напомняйки за себе си все по-силно. Нямаше да зараснат добре. Много от костите му бяха счупени. Състояние, което се бе научил да търпи — преди в живота му да се появи Миранда. Сега отново трябваше да си припомни забравеното, тъй като девойката бе мъртва. Уменията ѝ щяха да му липсват. Тя щеше да му липсва. Мислите му се насочиха към нея, но той ги прогони. Разсейването бе нещо, което в никакъв случай не можеше да си позволи. Не и сега.

Не можеше да го подуши, чуе или съзре, но нещо не бе наред. Бе се научил да се доверява на това чувство. Наблюдаваха го.

Времето и прекосеното разстояние не намалиха усещането. Тръпки по гръбнака. Смъртно раздвижване в ума. Вече нямаше съмнение. Бавно спря коня си. Нуждаеше се от тишина. Затворил очи, вдъхна дълбоко. Усещаше близките животни, цял спектър от миризми, но сред тях нямаше нищо заплашително. Усещането постепенно изчезна. Породеното от него притеснение само се увеличи. Който и да го преследваше, бе достатъчно наблизо, за да разбере, че е разкрит, както и достатъчно опитен, за да остане невидян. Съвсем малко от познатите му създания бяха способни на подобно постижение, а само едно изглеждаше вероятен виновник.

Сега не бе времето да се занимава с него. Трябваше да продължи.

Малко след като поднови ездата, ушите му доловиха далечен гръм. На юг това би предвестило приближаваща буря. Не и тук. Не толкова далеч на север. Прогони това от съзнанието си. Каквито и странни сили да бяха отговорни, намираха се далеч зад него или още не бяха негов проблем. Местността бе станала скалиста. Лек, но постоянен снежец започваше да се сипе, запратен в болезнен повей от неспирния вятър откъм планината. Чу звук от вътрешността на дисагите си. Шепот.

— Лейн? — долетя треперещият глас на Етер.

Гласът ѝ звучеше странно, сякаш не идваше от устата ѝ, а от нищото. Лейн изръмжа утвърдително.

— Животното. Тя оцеля ли?

— Да — отвърна асасинът.

— И предполагам си помъкнал ненужното ѝ туловище с нас — рече Етер.

Лейн не отговори.

— Така си и знаех — продължи метаморфът. — Размишлявах над вманиачеността ти към нея. Наблюденията ми показват, че смъртните, в старанието си да продължат съответния си вид, биват тласкани да се намират и защитават едни други. Названието на този недъг е любов. Дори и необременените от смърт не остават незасегнати от въпросния феномен. Нужно е за поддържането на менталното им състояние. Убедена съм, че ти, в малка степен, си позволил да бъдеш заразен от тази умствена поквара. Целта ѝ е Айви.

В света на смъртните това може да представлява нещо, достойно за възхищение, но застрашава каузата ни. Желаш да се отървеш от нея, което е добре, но настойчивостта ти да я отведеш безопасно на юг в най-добрия случай представлява забавяне, а в най-лошия: заплаха. Тя ще продължава да бъде бремене във всеки миг на съществуването си. Макар да не можем да я убием лично, в наш интерес — както и на света — е да я оставим да умре.

— Предложиш ли нещо подобно дори само още веднъж, не очаквай да съзреш нов изгрев — предупреди Лейн.

— Подозренията ми биват потвърдени. Много добре. Макар да вярвам, че времето може да е в състояние да те излекува от това умопомрачение, то не е сред нещата, с които разполагаме. Тогава

трябва да се възползваме от болестта ти. Ако наистина е необходимо да обичаш някого, ще ти позволя да използваш мен за целта. По този начин ще намериш отдушник на болестта си, без това да застрашава призванието, за което си създаден.

— Предлагаш да обичам теб вместо Айви?

— Именно. Получаваш разрешението ми. Можеш да започнеш веднага, ако желаш.

Преди Лейн да успее да реагира, разнесе се тих лек кикот. Айви. Тя помръдна.

— Ти... — кискане. — Ти го обичаш. Казваш всички онези приказки как емоциите били лоши, а го обичаш — задавено изрече Айви, мъчейки се да повдигне натежалите си клепачи.

Лейн спря коня точно навреме, за да може тя да се плъзне на земята. Продължи да се кикоти.

— Ох. Ето защо не ме харесваш. Той ме предпочита пред теб — рече тя, най-сетне съумявайки да отвори очи.

Хвърли кратък поглед наоколо, лицето ѝ бе объркано.

— Къде е тя? В кон ли се е превърнала? — запита Айви, изправяйки се на крака и моментално залитайки към четириногото, за да запази равновесие.

— Сякаш бих приела формата на товарно животно, за да *те* нося — изсумтя Етер.

— Какво по...! — възкликна Айви, пристъпвайки несигурно към дисагите, откъдето бе долетял гласът.

Когато съзря съдържанието им, започна да се смее неудържимо. Обгърна я бледожълто сияние. Лейн усети приятна топлина да се разлива по счупената му ръка и посечената гръд. Повдигна част от превръзките, за да види как раните бавно се затварят. Когато смехът ѝ престана, целението също бе преустановено.

— Тя е купчина камънаци! — едва си пое дъх Айви, обърсвайки сълзица от смях.

— *Ти* ми стори това! — възрази метаморфът.

— Аз ли? — лисаната прихна, едва успявайки да сдържи смеха си. — Много... съжалявам. ХА-ХА-ХА!

Лейн отново почувства как раните му заздравят. Не знаеше какво са ѝ сторили д'кароните, но със сигурност не се ограничаваше единствено до страх и гняв. В редкия случай, когато по-позитивна

емоция биваше изпитана с нужната интензивност, ефектите бяха благотворни. По времето, когато и последният пристъп смях бе утихнал, гръдният му кош вече бе само леко изтръпнал, а ръката отново можеше да му служи.

— Замълчи! Замълчи! — заповяда Етер. — Как се осмеляваш да изпитваш радост от предателството на собствените си съмишленици!

— Съжалявам. Просто ти винаги изтъкваш как нямаш емоции и как си по-добра от нас, а сега си безпомощна и влюбена! — изкиска се тя.

— Проклет човек, как може да се остави да умре. Поне тя можеше да се оправя с теб! — ревна Етер.

Гневът на Лейн моментално припламна. Колко глупава можеше да бъде? *Искаше* да предизвика Айви? Създанието спря да се киска, но не изглеждаше разгневено.

— Миранда не е мъртва — заяви тя. Огледа се, отново изглеждайки объркана. — Къде е тя?

— Вече ти казах — отвърна метаморфът.

— Не, не е мъртва. Беше тук. Говорих с нея... къде изчезна? — попита Айви.

— Глупав скот, сънувала си — рече Етер.

— Не! Много рядко сънувам, а когато го правя, винаги е свързано с музика. Лейн, къде е тя?

— Остана във форта — мрачно отговори асасинът.

— Искаш да кажеш, че се е *върнала* във форта, нали? Защото току-що беше тук. Не трябва ли да я изчакаме да ни настигне? Колко далече е?

— Трябва да продължим — каза Лейн.

— О! Добре. Убедена съм, че тя скоро ще ни намери — рече Айви, покатервайки се на гърба на коня зад Лейн, прегръщайки го през кръста и отпускаяки брадичка на рамото му.

— Как ѝ направих това? — попита женският малтроп, когато продължиха. — Не го помня, значи съм била трансформирана. Гневна или уплашена бях?

— Гневна — отговори асасинът.

— Играеше по свирката на... — поде Етер.

— Етер, нито думица повече — тихо нареди Лейн. — Айви, трябва да пазим тишина.

— Щом казваш — веднага се съгласи тя. Обърна се да прошепне подигравателно към Етер. — Скараха ти се.

С напредването по-навътре в планините, конските нозе пристъпваха все по-уморено. Скоро трябваше да оставят животното. Докато яздеха, Айви търсваше из дисагите с провизии. Наяде се и предложи да нахрани и Лейн, но той отказа. Дори предложи малко храна на Етер, която бе потънала във вбесено мълчание. Първото умно нещо, сторено от метаморфа от много време насам.

Лейн не знаеше как или защо Айви е останала с впечатлението, че Миранда е оцеляла, но трябваше да се възползва от илюзията и да покрие колкото се може по-голямо разстояние. Докато Айви бе щастлива, пътуването се улесняваше неимоверно.

За да останат незасечени, пътуваха нагоре по склона на планината, колкото се може по-директно, отбягвайки пътищата. Конят се справяше умело, но сега достигнаха частите от склона, които трябваше да бъдат преодоляни по-скоро с катерене, отколкото с вървене. Лейн отвърза парчето меч, което бе използвал като шина и раздвижи все още болящата, но функционираща ръка. След като пренесоха възможно най-голямо количество екипировка върху гърбовете си, трябваше да се погрижат и за Етер.

— Естествено ще е необходимо да бъде носена, докато се възстановя достатъчно, за да съм в състояние да приема по-мобилна форма — заяви тя.

— Защо камъни? Толкова ли е трудно да се превърнеш в нещо друго? — попита Айви. — Поне опитай нещо по-леко.

— Безмилостната поредица стръвни удари, с които ме засипа, комбинирана с огромното количество енергия, похабена от моя страна в опита за отблъскването им, ме остави в незавидно състояние. Бих предпочела да остана в сегашната формация, докато не спаднат рисковете за приемането на пламенната ми форма — с преувеличено спокойствие заяви Етер.

— Когато те срещнах за пръв път, беше катерица. Защо не го сториш отново? Тогава ще си по-лесна за носене, а и ще си сладка! — предложи Айви.

— Не възнамерявам да правя каквото и да е, което би ти донесло облекчение или развлечение.

— Хубаво — изпуфтя Айви. — Но това ни прави квит.

— Трудно — отвърна метаморфът.

Лейн срязва дисагите. Айви ги нарама колкото се може по-удобно, след което групата започна да се катери. Първоначално напредваха бавно, но женският малтроп усвояваше бързо. Скоро започна да демонстрира ловкостта, която бе показвала и преди. Не след дълго двамата се катереха със същата бързина като по стълба. Уви, дългата нощ побърза да ги покрие, донасяйки болезнен студ и далеч по-силен снеговалеж от предвидения от Лейн. Катеренето представляваше коварна дейност и преди. Сега в още по-голяма степен. Но двамата малтропи продължиха.

Айвините пръсти се бяха вкочанили, но тя не каза и дума. За нея това представляваше част от теста. Още един начин да покаже на Лейн, че не е нужно да стои скрита. Още един начин да си извоюва правото да остане с него — и с Миранда. Защо Етер я смяташе за мъртва? Припомни си девойката във форта. Огън навсякъде около нея. Лейн каза, че я бяха оставили там, но това не можеше да е истина. Не беше сън. Беше прекалено реално. Миранда беше там. Бе й казала да не се притеснява, че ще я последва. Не би излъгала.

Лейн не я изпускаше от очи, следейки я да не се подхлъзне. Преди да се забърка в това, рядко бе пътувал с други. Когато Миранда стана негова постоянна спътница, пряко волята ѝ или не, той беше принуден да се придвижва далеч под възможностите си, за да се съобразява с нея. Никога не бе пътувал рамо до рамо с личност, която в такава степен се доближаваше до уменията му. Дори и когато изнемогата започна да личи в очите ѝ, Айви не изостана. Дори и когато снегът обсипа бялата ѝ козина и зажили очите ѝ, тя съумя да поддържа същото темпо. Достоеен представител на умиращ вид.

Скоро наклонът се изравни, а миризмата на горяща дървесина указва приближаването им до покрайнините на някакво населено място. Мракът и вихрещият се сняг го скриваха от очите им — по-важно, скриваха тях от очите на обитателите. Прикрити по такъв начин, бе настъпило времето да решат следващата си стъпка. Свалиха багажа си и приклегнаха на земята. Лейн мълчаливо потъна в мисли, докато Айви се увиваше с окъсаните останки от наметалото си.

— Защо спряхме тук? — запита тя с потръпване. — Надушвам огън, но от наставниците ми няма и следа. Може би тукашните хора ще споделят огъня си.

— Хората не биха споделили нищо с нас. Слушай внимателно. Не им позволявай да те видят. Човеците ни мразят. Биха те наранили със същата готовност като д'кароните — прошепна Лейн.

— Но защо? — поинтересува се Айви, шептейки по примера му.

— Така са научени. Винаги е било така. Такива са всички.

— Миранда не ни мрази.

— Миранда беше различна — рече Лейн. — Не очаквай да срещнеш друга като нея докато си жива.

— Миранда бе заслепена от дълг, състрадание и наивност. Рядко човешко същество, притежаващо потенциал, но ѝ липсваше обективността, за да го впрегне в употреба. Почти се изкушавам да тъгувам за загубата ѝ, ако подобно действие не бе абсолютно безсмислено — добави Етер.

Айви хвърли гневен поглед към източника на гласа. Отваряйки торбата, тя я бутна, разсипвайки съдържанието.

— Опа — изрече тя.

Безтелесният глас на метаморфа започна да протестира, но Айви продължи, сякаш не бе обърнала внимание.

— Тогава защо сме тук? — прошепна тя.

— Един от местните жители притежава уменията да поправи меча ми — отговори Лейн.

— Той човек ли е? — запита Айви.

— Да — отвърна асасинът.

— Значи ще те мрази. Как ще го накараш да ти помогне?

Лейн мълчеше. Още не притежаваше отговор. Насред свистенето на вятъра, купчината изсипани камъни се бе раздвижила, съединявайки се с трополене в купчина. Внезапно промениха формата си във вода, оплисквайки снега и попивайки в него, стопявайки голяма част. Вирчето започна да се надига, оформяйки хуманоидната снага на Етер, за да прелее в плът и дрехи. Метаморфозата създаваше впечатление за изтощеност, сякаш още няколко часа почивка преди опита щяха да ѝ се отразят добре.

Етер стрелна Айви със заплашителен взор, карайки я да потръпне и да вдигне ръце, очаквайки овъзмездително действие.

— Дай оръжието на мен. Аз ще се погрижа да бъде поправено — заяви метаморфът.

Лейн прецени предложението. Етер не се отличаваеше със склонността да помага. Очевидно това бе опит да избути Айви. Офертата щеше да бъде разумен вариант, ако Етер бе притежавала възможността да се слива не на външен вид, но и в поведенчески аспект. Случаят обаче не беше такъв. Неохотно извади счупения на две меч. Нуждаеше се от него.

— Искрено се съмнявам, че ще си в състояние да го сториш. Но докато измисля по-подобаващ метод, ще получиш опита си. Слушай добре. Ковачът се нарича Флин. Говори директно с него. Ако мечът бъде взет от някой посредник, няма да бъде върнат бързо, ако изобщо бъде. Уведоми го, че заплащането ще бъде предоставено след приключване на поправката. При никакви обстоятелства не трябва да разкриваш, че си Избрана, да използваш или да заплашваш с насилие. И най-важното, не изглеждай като нещо различно от човек.

— Дело с изключителна простота — рече Етер.

Отправи се към града. Когато се бе отдалечила достатъчно, Айви заговори.

— Смяташ ли, че тя ще успее да го стори?

— Не. Но сцената, която несъмнено ще създаде, ще послужи като удачна диверсия. Остани тук и се скрий — отвърна Лейн.

Той бързо изчезна в мрака. Айви се изкикоти тихичко, насочила очи към населеното място, очаквайки безславното завръщане на побесняла Етер. На моменти нещо я разсейваше. Ухото ѝ потръпваше и малтропът поглеждаше през рамо. Долавяше звук, едва чуващ се край вятъра. Кон. Айви приклепна по-надалеч зад преспата.

Лейн предпазливо се промъкваше из покрайнините. Никога не бе идвал лично, но бе ясно коя от малкото сгради е нужната. Вече можеше да чуе повишения глас на Етер, мъмреща младата жена, която посрещаше клиентите. Малтропът бързо се покатери на покрива. Нямаше прозорци, близо до стръмния връх имаше отвори, които да отвеждат дима от пещите. Протичаше пронизително вербално сражение. Точно сега можеше единствено да слуша. Да наблюдава. Щеше да е лесно да намери Флин и да го заплаши, но отдавна бе научил, че изработените под заплаха дела даваха слаб резултат. Хора като Флин живееха отделени от обществото. Имаха си посредници. Именно към тези индивиди трябваше да се насочи първоначално. Чрез

тях щеше да бъде уредена среща, която щеше да успокои главната цел, да я подготви.

Докато слушаше, спомените от стотици подобни нощи нахлуха в ума му. Преди да приеме задачата, отвела го до Миранда, това бе нещо нормално. Така бе провеждал бизнес. Хрускащите стъпки на приближаващ кон го накараха да се отдръпне. Вятърът духаше откъм звука. Пое дълбок, бавен дъх. Никаква миризма от коня или ездача, но наскоро горящата дървесина и съскащ метал долови познат мирис. Една от жените вътре.

Миризмата не бе съвсем позната, но бе надувал подобни. Кръвта не беше същата, но имаше сходство. Бе трудно да определи коя жена беше, но вътре имаше само две, без да се брои Етер. Миг по-късно, след като отправи вихрена обида към целия човешки род и посрещачката конкретно, Етер изхвърча от помещението, последвана от младата жена. Миризмата ѝ бе отделена от тези на останалите и Лейн вече можеше да е сигурен. Тя щеше да е целта. Кръстенето продължи още минута, след което девойката затръшна вратата.

Стиснала острието с достатъчна ярост, та по ръката ѝ да плъзне кръв, Етер се отправи към края на града, където Айви изчакваше. Докато тя крачеше по пътя, край нея мина ездач. Погледът на мъжа за миг се задържа върху острието. Искрицата на разпознаване не можеше да бъде сбъркана. Очите на Лейн се присвиха. Мъжът се бе омотал срещу студа, единствено една ивица под челото му бе открита. Носеше броня, чиято повърхност не бе осквернена от нито една дракотина, единствено напудрена от снега. Шлемът висеше на седлото, тъй като не можеше да бъде нахлузен върху дебелия качулка и шала.

Лейн още веднъж огледа улицата. Не се виждаше никой, всички врати бяха затворени. Мъжът отведе коня си към малка конюшня зад една от сградите. Лейн тихо скочи върху покрива ѝ. Когато пътникът изникна отново, малтропът скочи и го тласна назад, поваляйки го по гръб и притискайки коляно към гърлото му. Рязко дръпна шала.

— Дезмър — просъска той.

— Доста време мина — изграчи полуелфът.

Лейн вдигна краката си от шията му и издърпа бившия си съдружник на крака.

— Следвал си ме.

— Не би могъл да знаеш това — отвърна Дезмър с невярващо изражение.

— Отричаш ли? — запита Лейн.

— Не, но няма как да знаеш. Бяха взети стъпки... освен ако не си го почувствал, нали? Чудатата способност да усещаш, когато те наблюдават. Бях забравил за нея — осъзна той.

— Защо си тук? — пожела да знае малтропът.

— Погледни ме, Лейн. Ако не е очевидно, значи съм проявил небрежност.

Лейн привика в ума си видяното по-рано, но не откъсваше очи от тези на Дезмър. Полуелфът го познаваше по-добре от всеки друг на света, а в настоящия момент не бе ясно дали може да му се има доверие. Отделно от безукорната броня, припомни си, че бе видял познат щит да виси на седлото, също позната дръжка надничаше от ножницата. На бедрото му висеше меч. *Онзи* меч. Виновникът, подел всичко това.

— Защо се преструваш на Избран?

— Працане в грешна посока. Щипка истина към котела с лъжи — отвърна Дезмър. — Изключително ефективна тактика.

— С каква цел? — запита малтропът, чието търпение се изчерпваше.

— За да помогна на новите си съдружници, разбира се.

Ръката на Лейн стисна дръжката на един от откраднатите кинжали.

— Значи си станал пионка на д'кароните.

— Със сигурност това не те изненадва. Не трябваше ли да се очаква. Единствено д'кароните — плюс цялата Съглашенска армия, която контролират — предлагат умения и възможности, равняващи се на твоите. Потърсих ги и предложих услугите си. Изпълняването на въпросното дело, като същевременно остана жив, се оказа трудна задача. Когато доказах намеренията си, прегърнаха идеята. Това също се оказа предизвикателство, но достойно за мен, смея да твърдя. Всички от тях ме приеха. Всички без Тригора. Тя все още ми има зъб, но я държат стегнато. Лишена е от активна служба и е преместена в столицата. Странно.

Но да оставим това настрана. Споделих с тях известно количество ценна информация. Също така предложих идеята да се

престоря на Избран. Щях да създавам впечатлението, че поддържам Съглашението, което да намали вероятността обикновените хора да повярват на истинските Избрани. Също така се смяташе, че ролята ми би привлякла останалите от вас.

— Защо ме следиш? — попита Лейн.

— Защо им е да ме приемат сред себе си, ако не да те открия? — рече Дезмър.

Лейн изтегли оръжие и допря острието до гърлото му.

— Кажи тогава. Какво възнамеряваш да направиш, след като ме откри?

— Много малко — отвърна полуелфът.

— И защо да ти вярвам?

— Човек би се надявал, че годините съдружие и познанство биха били достатъчни — леко се усмихна Дезмър.

Острието увеличи натиска си.

— Не струваш достатъчно, Лейн.

Малтропът леко завъртя острието.

— Говоря сериозно. Няма интерес към само един или двама от вас. И със сигурност не искат смъртта ти. Не бяха особено изчерпателни откъм детайлите, но искат не по-малко от четирима — петима, ако е възможно — и то вкупом. При никакви обстоятелства някой от вас не бива да бъде убит.

Асасинът отдръпна острието.

— Защо? — запита той.

— Не ми казаха. Дадох ми единствено имената и описанията на тези, за които трябва да се оглеждам — каза полуелфът, разтривайки врат. — И твоето име беше там, разбира се. Знаят много за теб. Също така са взели на прицел метаморфа, както и нещо, което наричат „Четвърти“, друг малтроп. Беше с теб. Подозирам, че и метаморфът също. Липсата на Миранда е очевидна. Ако питаш мен, бих казал, че планът им е да се изправят срещу пълната сила на Избраните. Не мога да ти кажа защо.

— Кажи ми защо да не те убия.

— Бих се отнесъл към преждespoменатите години съдружие, но по-убедителен е фактът, че разполагам с възможността да подавам погрешна информация на множеството ти врагове из Съглашенската армия. Дадох ми предмет, чрез който да ги държа в течение на делата

си. Наскоро ги уведомих, че ще проверя за следи от теб в този град. Би ти било от полза да докладвам, че не съм открил нищо и че продължавам. По-малка полза би имало от липсващо уведомление, подсказващо нуждата от допълнително разследване.

Лейн се замисли над думите му.

— Не мога да кажа, че зная какво са планирали за теб. Тъй като си попадал в лапите им преди, предполагам си наясно какво да очакваш. Склонен съм да предположа, че ново залавяне ще бъде последвано от сходно третиране — както за теб, така и за останалите.

— Как ме преследваше? Как така не можах да те засека? — рязко запита Лейн.

— Д'каронските мистици притежават редица уникалности. Повечето занимаващи се с прикриване магьосници насочват вниманието си към невидимостта. Но един чудак е отделил усилията си към обезщумяването на движенията. Веднъж приет сред тях, открих цели тонове руни и заклинания, посветени на оставането незасечен от всички сетива. Зрение, обоняние, дори сетива, за които не бях и чувал. Сетива, които не мога и да си представя. И кристалите, Лейн. Само какви възможности! — възкликна Дезмър. — Наистина са вдъхновяващи. Бях в състояние да обогатя оръжията ти с пасивна защита, но тези кристали са в състояние да задействат активни, агресивни магии. А наличните им техники позволяват изключително бързата изработка на оръжия.

Този меч е дубликат на шедьовъра, който носеше рицарят. Направих го за дни. Не седмици, дни! В момента работя над няколко нови остриета. Раздялата с тях ми причинява болка. Революционно. Особено едно от тях е достойно единствено за твоите ръце, Лейн. Когато бъде приключено, ще го получиш. Никой друг няма да е достатъчно достолепен да го носи. Върхът на изкуството ми. Не ме интересува дали ще разсече гърлото ми миг след като попадне в захвата ти. На такова острие подобава да вкуси кръвта ми.

— Достатъчно! Как ме последва? — попита малтропът.

— Интуиция. Познанство. Тайна-две, които избирам да не разкривам.

Очите на Лейн се преместиха към врата му. Сетне отново се върнаха върху неговите.

— Много добре — рече асасинът, правейки крачка назад.

— Чакай — каза Дезмър.

Лейн се спря на ръба на сянката.

— Как строши меча ми? — попита полуелфът.

— Провали ме в битка.

— Бил е счупен от друг меч? — поинтересува се Дезмър, почти изгарящ от нетърпение да чуе отговор.

Лейн пристъпи напред, поставяйки ръка на рамото му.

— Бе строшен от ръката на друг Избран.

И малтропът се стопи в мрака.

— Избраните... Едва челядта на боговете е могла да го строши... Това мога да приема. Много добре. Но слушай. Не позволявай на онзи преструван Флин да ти вземе и медна монетка за поправката. Техниките, които ще открадне, ще го обогатят *достатъчно*.

Думите му отекнаха в мрака, но Дезмър знаеше, че са били чути. Бавно влезе обратно в конюшната. Опипа врата си, накрая дърпайки нагръдника напред, за да погледне. Зъбът, който бе взел от Миранда, зъбът на Лейн, трябваше да виси около врата му. На зъба и на донесеното от девойката заклинание се дължеше голяма част от успешното проследяване. Осъзнавайки какво се бе случило, полуелфът се изкикоти и поклати глава.

— Със сигурност не е изгубил форма — рече той, приготвяйки коня си, за да продължи.

* * *

Лейн се върна на мястото извън града, където останалите изчакаха. Имаше повече въпроси, отколкото можеше да бъдат зададени, повече предупреждения, отколкото можеше да бъдат отправени, но не разполагаха с време. Не беше разумно да оставя Айви и Етер насаме. Когато ги откри, двете си разменяха остри реплики, но поне шепнешком — това трябваше да им се признае.

— Ето те. Кажи й каквото каза и на мен. Че искаше тя да послужи за диверсия — настоя Айви, траквайки със зъби.

— Не поощрявай лудостта й — заяви Етер.

— Истина е — изрече с равен глас Лейн. — Ти изпълни задачата си. Ситуацията е под контрол.

Айви изплезе език към Етер, която стоеше със сурово изражение, изгубила дар слово.

— *Разчитал* си на провала ми? — сопна се тя. — Как си могъл да повериш нещо толкова важно на такава малка вероятност?

Лейн продължи:

— Ще изчакаме до затварянето на работилницата. Един от намиращите се вътре човеци може да бъде склонен да ни помогне.

— Изключително слабо вероятно. Всички присъстващи там изглеждаха обединени в желанието си да предотвратят целесъобразната поправка на оръжието — предупреди Етер.

Лейн замълча. Приклекна и бавно потъна в транса, който заменяше съня. Айви се сгуши до него, отпускатки глава на рамото му. Скоро тя заспа. Етер ги гледаше с нарастваща отврат. Седна на земята и прие формата на вода, малко след това — лед.

Минаха няколко часа. Дал почивка на тялото, умът на Лейн оставаше активен. Бе затворил очи, но ушите му стояха неизменно нащрек. В съзнанието му се носеха мисли. Размишляваше за опасностите, които все още му предстоят — за делата, които все още го чакаха. Бавно изникна съмнение.

Трябваше да убие Дезмър. Не можеше да му се има доверие. Не трябваше да чака тук, губеше ценно време. Трябваше да изостави Етер. Бе непредвидима и неконтролируема. Преценката му го предаваше.

Уменията му му изневеряваха. Краят наближаваше, и то бързо. За пръв път в живота си имаше нещо, за което да живее, нещо различно от желанието за мъст, но то замъгляваше ума му. Правеше грешки. Ако продължеше да ги допуска, щеше да бъде убит. Ако бъдеше убит, Айви щеше да умре. Последната истинска надежда за вида му, може би последният жив негов представител, щеше да изчезне.

Малтропът се опита да прокуди тези мисли. Съмненията бяха равнозначни на смърт. Ако имаше нещо, което бе научил през живота си, то бе, че миналото си е минало. Единствено бъдещето имаше значение. Ако индивидът не вярваше в избора си, значи вече бе изгубил. Трябваше да се съсредоточава върху задачите си. Най-голямата опасност на войнския сън се състоеше от заплахата да бъде погълнат от най-мрачните аспекти на ума, мислите, които рядко изникваха на повърхността. Потъващите прекалено дълбоко често се събуждаха с изгубен разсъдък или изобщо не го правеха.

Отдалечен звук от отварянето на врата сигнализира края на трансa. Тялото бързо се събуди, отърсено до голяма степен от изтощението. Лейн се издигна на крака, загърбвайки схванатостта и вкочанението. Айви се сепна от рязкото изправяне и го погледна сънено.

— Какво става? — попита тя.

— Стой скрита. Скоро ще се върна — рече той.

Преди да е успяла да възрази или отговори, Лейн вече бе изчезнал. Движенията му почти не бяха засегнати от понесените рани. Още няколко часа транс щяха да го възстановят напълно. Докато беззвучно се промъкваше от сянка в сянка, споходи го познато и приятно чувство. Дебнене на цел. Това му бе познато. Това бе животът му.

Покачи се на покривите. Заради снега на земята щеше да оставя стъпки. Не се знаеше колко време щеше да отнеме поправката. Бе възможно непринадлежащите следи да разбудят подозрения. Това щеше да затрудни оставането скрит. Върху покривите присъствието му нямаше да остави следи за обикновения наблюдател. Скоро откри търсеното. Миризмата ѝ бе най-силна тук. Това бе домът ѝ. Бе влязла само преди мигове. Заслуша се напрегнато. Не бе сама. Вътре имаше две деца, както и още една жена. В продължение на още няколко секунди се заслуша. Оплакваша се, че са гладни. Малтропът

светкавично се стрелна към задната част на къщата, спускайки се на земята. Откри ниска врата, вече покрита наполовина от преспите зад дома. С плавно движение пхна острието на счупения меч и го повдигна.

Това повдигна райбер и тежестта на снега започна да натиска вратата. Лейн се промъкна през отвора и тихо затвори, поставяйки отново райбера. Помещението представляваше плитко мазе. Бе изпълнено почти до тавана с дървесина — целта му беше именно складирането ѝ. Плъх притича по пода, а малтропът пое към вратата сред пълния мрак. Дочуваше тракане на тежък съд. Вратата се отвори и целта му се появи, за да вземе няколко цепеници.

Лейн се прилепи към стената, скрит от светлината на капака. Докато тя коленичеше, за да натовари ръце, малтропът се промъкна в кухнята. Преминаващият през центъра на къщата каменен комин можеше да се похвали с наръчкан огън. Отговаряше за по-голямата част от светлината, за отоплението изцяло и за приготвянето на храната. На места горяха маслени лампи. Кухнята бе добре снабдена с тенджери, тигани и ножове. Шкафове бяха приютили глинени съдове. Сносно осигурен дом. Тясна вратица от едната страна на плота отвеждаше до килерче, изпълнено с корени, зеленчуци, хляб и опушени меса.

Асасинът се промъкна вътре и тихо затвори след себе си.

В другото помещение децата спореха гръмко. Жената им викна, отваряйки тъмния килер и стъпвайки вътре, понесла лампа. Лейн невидян премина зад гърба ѝ и бавно дръпна вратата. Звукът привлече вниманието ѝ, но малтропът с лекота остана зад нея, отскубвайки лампата с едната си ръка и запушвайки устата ѝ с другата.

— Мълчи — прошепна той, докато угасяше лампата.

Тя се подчини наред потъналото в мрак помещение.

— Когато си била малка, родителите ти са ти разказали приказка. Разказали са ти за деня, в който са придобили свобода в замяна на услуга. Въпросната услуга била семеен дълг. Трябвало да се предава от поколение на поколение до деня, в който е трябвало да бъде изплатена. Този ден настъпи днес. Разбираш ли ме?

Тя кимна.

— Добре. На пода до себе си ще намериш парчетата от меч. Много специален меч. Виждала си оръжието преди и си отказала да го

приемеш. Ще го отнесеш при работодателя си, Флин, и ще му го покажеш. Трябва да бъде изкован наново. Няма да срещнеш затруднения в убеждаването му да го стори. Трябва да бъде готов за не повече от седмица. Трудно ще бъде да го убедиш да се раздели с него, но това не е твоя задача. Просто трябва да се погрижиш той да започне работа върху оръжието, да разбереш кога ще бъде готово и да го донесеш тук, когато бъде завършено. Стори това и дългът ще бъде изплатен. Остана ли доволен, ще узнаеш. Тогава децата ти няма да чуят същата приказка. Съгласна ли си?

Тя кимна отново.

— Добре — каза гласът.

* * *

Когато вратата се отвори, тя бързо се извърна, за да види лицето на непознатия, но той бе изчезнал. Жената разшири отвора, за да влезе повече светлина. На пода имаше меч. Докато децата, две момчета, се гонеха из къщата, по-възрастната жена влезе в кухнята. Върху лицето на младата имаше занесено, разтревожено изражение.

— Момчетата са гладни, надявам се... Наред ли е всичко? — попита тя.

— Майко, наглеждай ги още мъничко. Имам да свърша нещо — рече младата, навеждайки се да вдигне и събере парчетата.

След като внимателно ги прибра, жената отново си облече дебелия дрехи и излезе. Пое по пътя, който изминаваше всяка сутрин до личната работилница на Флин. Само тя и неколцина от чираците знаеха къде се намира. Беше разположена близо до града, но спотаена в малка пещера край входа на стара мина. Флин бе изключително потаен относно работата си и ценеше уединението. Дори бе пренасочил комина на ковачницата си към шахтите, за да не би някой да види дима и да го открие по него. Веднъж дневно тя и чираците донасяха нужните му ресурси и проектите за деня, тъй като се случваше ковачът да не напуска работилницата си с дни. Потърси ключа, копия от който притежаваха само тя и работодателят ѝ. Отключи вратата, бутна я и влезе. Вътре бе ужасяваща жегата, а въздухът

бе изпълнен дим благодарение на слабата тяга на неефикасните комини.

— Какво има, Джесика? — викна Флин.

Той бе набит, брадат мъж, вечно оцапан с въглища и някаква боя. Седеше пред отрупана, зле осветена маса, издълбавайки сложни линии върху широкото острие на тежка брадва.

— Нося меч, с който да се заемете.

— Имам достатъчно работа, госпожичке. Достатъчно за месеци напред. Махни го — нареди той.

— Моля ви, сър. Това е ужасно важно.

— Важно? — объркано изрече той. — Колко важно? Бе ми предложена сумата от хиляда и петстотин златни монети за тази брадва, предназначена за най-големия син на барона. Смея да кажа, че това е доста важно.

— Става дума за меч. Нуждае се от поправка.

— Поправка? Небеса, момиче! Не поправам мечове! За тази цел си имам чираци! Би трябвало да знаеш!

— Моля ви, само му хвърлете един поглед, сър.

Флин раздражено повдигна очи. Отчаяният лик на главния му асистент бе достатъчен да го убеди, че не става дума за нещо, което лесно да бъде захвърлено настрана.

— Дай — рече той, отупвайки ръце.

Джесика постави груба кърпа в ръцете му и я разгърна. В мига, в който светлината заля оръжието, вниманието на Флин моментално бе погълнато. Повдигна острието и огледа руните. Обръщайки къса, внимателно се вгледа в счупването, прокарвайки нокът по слоевете.

— Това... е произведение на Дезмър. Откъде го взе? — бързо запита той.

— Бе оставено от посредник. Работата трябва да бъде приключена за седмица. Ще го получи от мен.

— Седмица? Глупости. Шедьовър като този трябва да бъде проучен. Нужни са ми месеци. Не. Години. Трябва да го имам. Намери собственика и му направи предложение. Каквата цена поиска. Не. По-добре го доведи тук. Трябва да знай къде е намерил оръжието. Да. Трябва да се срещна с него.

— Убедена съм, че ще го срещнете. Не съм убедена, бе бихте могли да избегнете това — отвърна тя.

— Да, добре. Отлично — разсеяно рече майсторът на оръжия.

Флин понесе оръжието като новородено и го постави на работната си маса, която разчисти с един замах на ръчището си. Безценни оръжия и инструменти изтракаха по пода, а той внимателно положи обекта на внезапната си обсебция. Асистентът отвори вратата и пристъпи навън. Бледата, премигваща светлина от вътрешността на работилницата освети пъртината, която бе проправила през все още сипещия се сняг. Няколко крачки по-нататък имаше самотен чифт стъпки. Нищо не отвеждаше до тях, нито се отдалечаваше. Бяха насочени към вратата.

Тръпки на страх я полазиха. Десетилетна тежест се отрони от раменете ѝ. Той бе стоял там. Бе видял, че работата ще бъде свършена. Семейният дълг бе почти изплатен. Жената бързо пое към дома си.

* * *

Флин оглеждаше меч с полудял взор. След като пипнешком порови в едно чекмедже, разпиля по масата малка купчинка пергаменти. Взе перо и мастилница и започна да преписва руните от острието върху хартията, сетне скицира формата на острието. Лекият повей хладен въздух остана незабелязан. Хвана дръжката и прецени тежестта ѝ, плъзвайки палец по острието. Когато отново посегна към перото, ръката му не го намери. Купчината листове също бе изчезнала.

— Не. Къде е! — изръмжа той, поставяйки внимателно меч върху масата, след което се наведе, за да потърси на пода.

След като разбута лежащите там инструменти, Флин се изправи отново. Мечът бе изчезнал. На негово място стоеше лист със следните думи: *Поправи меч за седем дни, запази наученото като отплата. Провали се и изгуби и двата си трофея.*

Прочитайки последния ред, ковачът хвърли паникьосан поглед към витрината над вратата. Бе празна. Беше съдържала малък кинжал. Първото от оръжията на Дезмър, което бе намерил. Извлечените от него техники бяха променили живота му. Оръжията, които бе започнал да произвежда, нищо повече от бледи имитации, далеч надминаваха останалата конкуренция, а бе усвоил съвсем малка частица от уменията. По-тънките нюанси бяха започнали да се разкриват едва

през този месец. Отново се обърна към работната си маса. Счупеният меч, кинжалът и бележките го чакаха. Полазиха го ледени тръпки. Седна, приведен над работата си, сякаш да я запази от грабливи ръце и възобнови делото си.

* * *

Лейн бързо се върна при останалите. Стигайки на въпросното място, завари там само Айви. Бе очаквал нещо подобно. Бе скръстила ръце, челото ѝ бе свъсено, на лицето си носеше раздражено изражение. Лейн знаеше защо. Етер го бе последвала, бе го усетил. В една или друга форма бе наблюдавала случилото се. Ако бе разполагал с възможност, щеше да сложи край на това, но по времето, когато осъзна, нуждата от тишина беше прекалено голяма.

— Покажи се — остро нареди той.

Пронизващият вятър се завъртя и прие формата ѝ, преляла в плът.

— Уменията ти са отлични, макар да подлагам делата ти на съмнение.

— Защо ме последва? — сурово запита асасинът.

— С оглед на скорошните ми затруднения, сметнах за нужно да ти илюстрирам величината на собствените си умения.

— Казах ѝ да не го прави, но тя не ме слушаше — троснато рече Айви.

— Нямам време за това — изръмжа Лейн. — Слънцето скоро ще изгрее. Нуждаем се от някакво по-безопасно място. Това ще ни забави.

— На север има къща. Обгорена и празна — предложи Етер.

— Видя ли я? — попита лисугерът.

— Огледах всичко, което поселището и заобикалящите го възвишения предлагат, няколко мига след като се превърнах във вятър — отбеляза метаморфът.

— Ще видим — каза Лейн. — Отведи ни до нея. Пеш.

Етер започна да стъпва из преспите. Разстоянието бе малко, но вихрите и снега затрудняваха придвижването. Над раменете на метаморфа се спусна по-дебело наметало. Краката ѝ потънаха в снега, обути в леки ботуши, за да изникнат отново, стъпили в по-подходящи

за крачене обуца. Често отстраняваше чувствителността към глад и студ, които тормозеха смъртната ѝ обвивка, но вихрената форма бе отнела по-голямата част от малкото сила, която си бе възвърнала. Трябваше да остане в сегашната конфигурация в продължение на още няколко часа, преди отново да опита нещо подобно. Голямо облекчение бе произтекло от съгласието ѝ да остане в тази форма.

Пръснатите постройките станаха още по-редки. На голямо разстояние от тях, точно покрай табелата на града, действително се издигаха останките от къща. Две от стените все още стояха. Макар покрит със сняг и нещо, което очевидно представляваше парчета от покрива, подът се държеше. Лейн я прецени. Разположението ѝ бе такова, че стените скриваха останалата част от руините сравнително добре, отдалечеността от пътя бе значителна. Не представляваше идеалното скривалище, но беше малко вероятно да открият по-добро. Продължи огледа си, откривайки капак към мазе, останало сравнително непокътнато от пламъците. Кимна. Айви се вмъкна вътре, последвана от Етер.

Мазето бе плитко, както повечето подземни помещения в каменистата, замръзнала земя в планините. Светлина и сняг се процеждаха през ъгъл в пода, пречупил се под тежестта на отломките. Изглежда мястото не бе докосвано след пожара.

Лейн приклекна близо до средата на пода. Айви последва примера му. Асасинът бавно започна да потъва в транс, което бе значително улеснено от липсата на неспирен вятър, който да фучи в ушите му.

Айви се огледа. Все още бе изморена, но новото място я интригуваше. На места се виждаха сандъци, рафтове бяха покрити с гърнета — някои строшени, някои цели. Долавяше смес миризми, които не можеше да определи. Бавно се отдръпна от Лейн и внимателно отвори един сандък, често поглеждайки към асасина, страхувайки се да не бъде смърнена.

Когато мъмрене не последва, тя започна да рови из съдържанието. Стари, плесенявали одеяла. Навъси се и ги остави настрана. Опитвайки се да премахне миризмата от носа си, Айви подуши въздуха. Нещо привлече вниманието ѝ. Предпазливо последва миризмата. Из ума ѝ плъзна гъдел. Етер я наблюдаваше.

— Какво има пък сега? — попита метаморфът.

— Надушвам... колофон.

— И какво от това?

— Не зная... аз... А, ето!

Далеч в ъгъла, под една полица, сред редица кутии, се намираше малък калъф. Айви отключи закопчалките и го отвори, намирайки цигулка. Пръстите ѝ потръпваха, докато я поемаше. Бе погълната от вида ѝ. Върху лицето ѝ бяха изписани яснота, съсредоточеност и осъзнаване, които не бе демонстрирала преди. Етер се приготви да протестира, когато малтропът прокара пръст по една от струните, но замълча. Част от нея проявяваше интерес към това поведение. А и искаше да стане свидетел на гълченето, което неминуемо щеше да последва от страна на Лейн.

Асасинът бавно се изтръгна от плиткия транс, привлечен от звуците на тихи ноти, предизвикани от настройването на струните. Бързо бяха нагласени с правилния опън. Движенията на Айви бяха опитни. Очевидно това ѝ бе познато. Подръпването бе тихо. Със сигурност не заглушаваше виещия във вихър. За момента Лейн го изтърпя. Още няколко умели завъртания на ключовете и струните звъннаха с правилния тон. Айви посегна в калъфа и взе лъка и колофона. Смаза тетивата. Изписаното върху лицето ѝ спокойствие бе невероятно. Накрая докосна струните с лъка.

— Достатъчно — предупреди Лейн.

Не му обърна внимание. Лъкът погали струните и дълга, мека, ясна нота бе отронена, последвана от друга. Движенията ѝ бяха целенасочени и безупречни. Започна бавна, скръбна, плачеща мелодия. Едва доловима. Постепенно се оживи. Стана по-весела, по-бърза. Пръстите ѝ танцуваха върху струните. Жълтата аура, обгръщала я по време на смеха ѝ, се появи отново. Върху лика ѝ разцъфна чиста радост.

Лейн отново усети топлина в остатъка от раните си. Интензивността ѝ се усили паралелно с усиляването на звука. Скоро асасинът започна да се страхува, че е възможно да бъдат чути. Постави ръка на рамото ѝ. Тя подскочи.

— Лейн, кога се събуди? Чу... чу ли ме? Мога да правя това! Идва само и го усещам правдиво! — рече тя. — Етер, видя ли? Етер?

Етер имаше занесен, почти втрещен вид.

— Тя е... артистът, геният, за когото се говори в пророчеството. Един от оригиналните. Проклета да е. Тя е... била е една от нас.

— Какво? Какво искаш да кажеш? — попита Айви.

— Петимата оригинални Избрани били създадени от боговете. Мечодържецът, водител на хората. Онзи с кръвта на лисица, повелител на всички оръжия. Аз самата, нямащо равно на себе си мистично същество. Стратегът, разчитащ следи. Последният е артист и гений — изрече тя, почти страхувайки се от думите си.

— Аз съм геният? — каза Айви.

— Възможно е това да е сред знанието, което е било поставено принудително в ума ти, но ефектът... е по-задълбочен от всичко, което съм виждала.

— Значи си се отнасяла зле към мен, а аз съм същата като теб!

— Не си *нищо* подобно. *Никога* не би могла да си като мен. Всичко това означава единствено, че противникът ни притежава възможността да превърне чисто и съвършено създание в... теб, а когато умреш, заменилият те ще бъде безполезен като Миранда — каза Етер.

— Хей... ХЕЙ! — възрази Айви.

— Млъкнете и двете! — изръмжа Лейн. — Ще останем тук, докато мечът ми бъде поправен. Ако ще се мъчите да си издерете очите през цялото време, някакви мерки ще трябва да бъдат предприети.

Айви се сви като сгълчано хлапе, сядайки в ъгъла, спускайки качулка ниско над очите си. Муси се, докато умората не я надви и тя не се унесе. Етер търпеливо изчака бавното, равномерно дишане на съня да я обгърне. Лейн все още бе буден.

— Доста е студено. Огън би бил от полза. За вас двамата, разбира се — предложи Етер.

— Не можем да рискуваме светлината и дима — отвърна малтропът.

— Ако те са риск, мога да ги елиминирам.

Известно време той не отговори.

— Би било от полза — съгласи се накрая.

Етер се надигна и събра няколко парчета дърво. Прие слабовата огнена форма и седна върху купчината. Миг по-късно дървесината започна да потъмнява, плъзна топлина, но пламъците на снагата й

приеха потръпващ черен цвят. Не се издигна никакъв дим. Не след дълго мазето стана годно за обитаване, дори удобно.

Лейн не се потопи отново в транса. Раните му бяха изцелени и бе останала само умората, а с нея той можеше да се оправя. Айви бе заспала дълбоко, предоставяйки на Етер най-близкото до уединение с Лейн, което позволяваха обстоятелствата.

— Защо? — попита Етер.

Лейн премести взор върху нея, но не каза нищо.

— Защо това създание получава вниманието ти, а аз не? Не желая чувствата, които пилееш върху й да бъдат заради мен, а за твое добро. Няма логика да задръстваш ума си с нея по подобен начин. Какво нейно качество би могло да я прави желана? Което аз да не притежавам десетократно повече?

— Тя е от същия вид като мен. Нищо чудно двамата да сме последните. Трябва да я защитавам.

— Тя няма нищо общо с вида ти. Аз имам. Била е изменена и покварена да наподобява вида ти. Всъщност нямаш сходност, не и по начина, по който използваш думата. Не си роден от малтропи. Баща ти е бил божество — навъси се тя.

— Аз съм каквото ме е направил животът, както и тя.

Етер обмисли думите му, бързо игнорирайки ги като пореден симптом на щетите върху себепреценката му, породени от прекараното сред смъртни време.

— Онзи, когото наричаш Дезмър, бе наблизко. Видях го, когато те последвах. Не мога да си представя, че не си бил наясно — отбеляза метаморфът.

— Бях.

— Със сигурност не е съвпадение.

— Не беше. Той работи за д'кароните, предоставяйки се за Избран. Работи върху залавянето ни.

— И все още е жив? Вече е невъзможно да отречеш, че сантименталността ти е отнела разсъдъка и преценката — обвини го Етер.

— В настоящия момент може да му се има доверие, че ще постави собствените си интереси пред тези на д'кароните. Това означава, че ще ги води по фалшиви дири, докато цената, която са склонни да платят, не се повиши достатъчно. Междувременно му

отнех възможността да ме преследва — рече Лейн, изваждайки зъба, който бе висял около врата на Дезмър.

— Много добре — отстъпи тя.

— Чуй ме. Търпя те, защото в сраженията запълваш празнина, която аз не мога. В състояние си да нанасяш и понасяш магическа атака. Това е единствената причина, поради която не бе изоставена. Не се нуждаеш от съвета ти. Няма нужда да отсъждаш решенията ми, да изследваш разсъжденията ми или да преценяваш какво ме мотивира. Запази си критиката и аз ще сторя същото — предупреди Лейн.

Етер се изкикоти.

— Постигнала съм съвършенство. Заинтригувана съм какви възможни критики би могъл да имаш към мен.

Лейн мълчеше.

— Говори — настоя Етер.

Малтропът си пое дълбок дъх.

— Получила си почти безбрежен потенциал и си разполагала с цяла вечност за усъвършенстването му. Това би трябвало да те направи неуязвима. Наместо това си изгубила времето да се убеждаваш, че *вече си* такава. Продължаваш да прахосваш енергията си, изразходвайки я до последна частица при всяка изникнала възможност. Не всяко сражение изисква океан от пламъци. Можеш да приемеш формата на всеки звяр или човек, но в абсолютно всички случаи избираш да хабиш силата си, подхранвайки гнева на елементите. Миранда притежаваше нищожна фракция от силата ти, но умееше да я използва. Постигна целта си и пак ѝ бе останало достатъчно да избяга — до последната битка. Приключваш всяка битка в съвсем малко по-добро състояние от Айви. Тя поне не може да се контролира. Ти го правиш умишлено. Може би най-лошо от всичко е пропиляната възможност за промъкване. Приличаш на човек до мига, в който си отвориш устата, обезсмисляйки уменията си. Как си могла да съществуваш от зората на времето и да си останала толкова невежа относно поведението на най-влиятелните създания? — изрече Лейн.

Това бе рядка демонстрация на емоция, за която съжали моментално. Безсмислено беше. Нищо от казаното не бе чуто. Етер мълчеше. Лейн отвори торбата си и изяде дажбата. Слънцето изгряваше. Когато краткият ден приключеше щеше да потърси нещо, с което да попълни припасите. Дотогава щеше да има само чакане.

Времето минаваше бавно. Всеки от тримата се бе научил на търпение. В работата на Лейн то много често бе означавало разликата между провал и успех. Прекарваше времето си в анализиране на информацията, предоставяна от сетивата. Малка група д'карони прекоси града, но не се задържа. Дезмър бе удържал на думата си.

Етер умееше да чака. Цяла ера не бе правила нищо друго. Що се отнасяше до Айви, спомените ѝ гъмжаха от напрегнато очакване на поредната мъчителна сесия. Нужно бе единствено да си припомни, че завинаги бе освободена от този страх — и чакането ѝ се струваше блаженство.

Докато чакаха, всеки от тримата бе потънал в мисли. Лейн мислено прекосяваше пътя, който щеше да поеме на юг. Най-бързият: надолу по планината и на юг край подножието. Най-безопасният: право през планините към границата. Не. Компромис: надолу по планината, през тясната ивица низини към Рейвънууд, сетне на юг през въпросната гора. Лесът се простираше почти до границата, предоставяше отлично прикритие, а и нямаше да ги забави.

Айви прекарваше по-голямата част от времето си плъзгайки пръсти по магарето на цигулката, докато вятърът не се усилише дотолкова, че Лейн да ѝ позволи да свири. Тогава тя потъваше в мелодията — докато не се умори или докато вихърът не утихнеше. Понякога Етер излизаше навън, за да донесе още подпалки, тъй като асасинът предупреди, че изчезването на прекалено много отломки може да събуди подозрение. Но предимно размишляваше, гледайки как Лейн слуша музиката на Айви. Наблюдаваше как Айви спи и размишляваше.

Веднъж нощно, докато ловуваше, Лейн се отбиваше и да провери напредъка на Флин. Всеки ден ковачът вземаше допълнителни мерки, за да подсигури работилницата си. Въоръжени пазачи. Допълнителни ключалки. Това не спираше малтропа. Да се промъква край подобни неща представляваше втора природа за него. Винаги се озоваваше вътре, неусетен и наблюдаваше как Флин работи. На шестата нощ стана ясно, че оръжието ще бъде завършено в дадения срок. Мечът отново бе цял. Ръбът бавно получаваше формата си, руните грубо бяха изгравирани. Оставаше само лека довършителна работа. Лейн се върна в убежището.

— Утре потегляме — заяви той.

— Убеден ли си? Не може ли да изчакаме още мъничко? Миранда със сигурност не е далече — помоли Айви.

С напредването на дните все повече говореше за Миранда. Бе уверена, че човекът е още жив, че с всеки изминал миг се приближава все повече към тях.

— Ще тръгнем на запад, обратно към мястото, където я оставихме — каза Лейн.

Айви изглеждаше доволна. Лейн не оспорваше убеждението ѝ. Малтропът се нуждаеше от всяка частица надежда, която то предоставяше.

Денят настъпи. Лейн вече бе съобщил последното си изискване на жената, за която сега знаеше, че се нарича Джесика, уведомявайки я да вземе меча и да го остави в мазето за дърва. Внезапно, докато прикриваше и последните доказателства за пребиваването им, разпозна миризма. Накара Айви да замлъкне и се отправи към счупения ъгъл на пода. Надничайки навън, видя, почти напълно закрыта от вихреция се сняг, позната форма да стои край кон. Тригора.

Нещо не бе наред. Беше сама. Нямаше нито един Елитен. Дори самата тя не носеше бронята си, а бе облечена в обикновени северняшки одежди. Единствено оръжието, което държеше в ръка, загатваше за ранга ѝ. Изглежда подозираше нещо. Лейн си припомни думите на Дезмър. Телоран не му се бе доверила. Искаше да проучи града, който полуелфът бе отминал. Липсата на униформа показваше, че е тук неофициално. Асасинът не хаби повече време в обмисляне на мотивациите ѝ. Тя бе страховит проследяващ. Щеше да ги намери, ако останеха още дълго.

Дневната светлина още не бе угаснала. Би било невероятно рисковано да излезе. Заради присъствието ѝ от първостепенна важност бе да си вземе готовото със сигурност оръжие. Трудно бе да я надвие и с равностойно въоръжение. Изправеше ли се срещу ѝ едва ли не с празни ръце, единствено с калпавите кинжали, поражението щеше да е сигурно. Погледна към другите. Загрижеността му не остана незабелязана.

— Какво има? — попита Айви, мъдро прошепвайки думите си.

— Тригора е тук. Трябва да вървим — рече той, изваждайки кинжал. — Остави всичко.

Етер се трансформира във вихър и се сля с ледения повей отвън, след което се върна и отново прие предишната си форма.

— Нуждаеш се от диверсия. Смятам, че мога да предложа такава, която ще ти се понрави — предложи Етер.

Лейн се извърна към нея, мълчейки.

* * *

Тригора се оглеждаше. Всички местни твърдяха, че не бяха видели нищо. Мъжът на име Флин не можеше да бъде открит, а асистентката му изглеждаше нервна, когато я разпита. Това бе повече от достатъчно да разбуди интереса на генерала. Дезмър бе минал през града. Бе докладвал, че няма и следа от Лейн. Предишният му доклад бе заявил с увереност, че малтропът се е отправил нагоре по планината. Трябва да се бе придвижвал към това място. С коня си Дезмър със сигурност би стопил разстоянието между тях, дори и ако трябваше да използва пътя. Или бе изпреварил Лейн и е бил прекалено глупав, за да го дочака, или криеше нещо. И в двата случая това бе доказателство за предателството му.

Бе й отнело три дни да достигне това място, както и четири дни и използването на всички възможни връзки, за да избегне от значителния персонал, натоварен да я държи заета в столицата. Проклетият Багу я бе затворил във военната командна зала след пътуването си до проектовия форт. Искаше я под ръка — или в ръка. Бе очевидно, че уменията й биват прахосвани там, но той не се интересува. Така че не се ли върнеше с трофей, последиците щяха да бъдат сериозни.

Бе прекарала много години в пресекулчесто търсене на асасина, когото сега познаваше като Лейн. Знаеше, че е умен, умел. Но понастоящем нещата се бяха променили. Вече не беше сам. Ако Димънт бе прав — а Тригора никога не бе получавала доказателства за обратното — тогава с Лейн имаше поне още двама. Един от тях бе проектът. Това ограничаваше възможните му убежища, ако все още бяха наблизо. Преценката й ги сведе до едно. Качи се на коня и се отправи към крайчеца на селището, за където й бяха казали, че има разрушена къща.

* * *

Лейн се стрелна с цялата бързина и потайност, на която бе способен. В далечината, връщайки се от работилницата на Флин,

вървеше Джесика, омотала се дебело срещу неспирния вятър. Носеше меч. Малтропът успя да се промъкне зад нея.

— Дългът ти е платен — прошепна той, изтръгвайки оръжието от ръцете ѝ.

Дъхът ѝ секна, тя потръпна. Когато отвори отново очи, тайнственият странник бе изчезнал.

* * *

Тригора приближи убежището. Имаше три дири. Две отвеждаха на запад, към стръмния склон. Една отиваше към града. Чу глухо проскърцване по склона. Заради вятъра бе трудно да определи броя на нозете, отговорни за шума. Избра по-близката плячка, тръгвайки енергично надолу по склона. След известно разстояние дирите се разделяха. Но съзряното от нея бе невъзможно, тъй като и в двете посоки се простираха следи от два чифта крака. От лявата диря още долитаха стъпки. Когато тръгна подире ѝ, следите от два чифта нозе неусетно бяха увеличени с още един. Илюзии? Не, следата бе истинска. Щеше да получи отговор, когато я проследи до източника. Удвои скоростта си. Скоро сред навявания сняг изникнаха силуети. Едната фигура със сигурност бе Лейн. Другата принадлежеше на жена. Последната трябва да бе проектът.

Проектът бе променлив. На Тригора бе казано, че въпросният проект притежава всички физически характеристики на Лейн. Бяха се допитвали до нея относно кои негови елементи да бъдат подчертани. Също така бе уведомена за по-уникалните аспекти, но до този момент не го бе виждала, не ѝ бяха позволявали. Трябваше да бъде нащрек. Повече от обичайното.

— Спрете! — викна тя, когато се приближи достатъчно, за да бъде чула.

Тримата спряха и се обърнаха едновременно. Лейн пристъпи напред, ярост блеснала в очите му. Останалите изглеждаха неестествено спокойни.

— Свали оръжието, Лейн. Вече нарушавам заповеди. Не се съмнявай, че бих убила теб и останалите — предупреди Телоран.

Свиреп рев изригна от гърлото му и малтропът се спусна към нея. Правеше всичко грешно. Бе вдигнал меч си високо, оголил тялото си. Дори движенията му изглеждаха по-схванати и по-бавни от това, на което бе способен. Разполагаща с предостатъчно време да реагира, Тригора блокира атаката и контрира с лек замах през гърдите му. Бликна кръв, но капките се проясниха, сетне замръзнаха.

Следващите му атаки бяха идентично безплодни, а тези на генерала предизвикаха сходен резултат. Накрая тя се отегчи от безсмислената битка. Заби дълбоко оръжието си в гърдите на създаването, за което знаеше, че няма как да бъде истинският Лейн. Още щом първият от вложените в острието кристали докосна плътта, околната част се превърна във вода, пропуквайки в немилостивия студ. Останалите спътници се отдръпнаха, сякаш те също са били ударени. Скоро цялото тяло се бе разплискало на земята, намокряйки глезените на Тригора.

Миг по-късно другият малтроп, проектът, се стопи. Жената се усмихна леко, преди да стори същото.

* * *

Лейн, Етер и Айви търчаха надолу по склона. Асасинът се движеше няколко крачки пред останалите. Благодарение на някаква манипулация върху формата си, Етер с лекота го следваше. Внезапно дочувайки стъпките ѝ да се олюляват, Лейн се извърна. Десетина крачки по-назад метаморфът бе спрял. Айви бе до нея, възползвайки се от възможността да си почине.

— Откри първата примамка — успя да промълви Етер.

Лейн насочи поглед назад, бяха оставили зад себе си почти половината планина. Покритите с лед върхове на вечнозеления лес в подножието на моменти надничаха из веявиците. Диверсията работеше. Ако Тригора можеше да бъде забавена само още няколко минути, вятърът щеше да прикрие следите им. Дирята щеше да изчезне. Очите му се преместиха върху Етер. Изглеждаше изморена, Айви също. Погледът на метаморфа се насочи към късче козина, закачило се на недалечен храст. Стискайки го, Етер бързо се възплъти в

кошута — по-проста форма, по-подходяща за терена. Миг по-късно тримата отново поеха на път с подновена скорост.

* * *

Далеч зад тях, Тригора проследи друга следа. Същите три фигури, които се бяха стопили. Единствената разлика бе дървена кутия, която проектът държеше под мишница. Този път непознатата жена пристъпи напред да атакува, докато проектът се скри зад гърба на Лейн, вдигнал лениво меч си. Атаката бе слаба, или поне така изглеждаше. Тригора издигна оръжието си, но бавният удар с opakото на ръката я разтърси, сякаш се бе сблъскала с масивна тояга. Следващият замах издрънча върху меча. Тригора бързо парира. Ръбът на оръжието й само драсна ръката, която все по-видимо се вкаменяваше. Скоро срещу генерала стоеше жива статуя. Острието се стрелкаше отново и отново, но не успяваше да пробие скалистата снага.

Тригора си припомни каквото знае за този противник, метаморфа. Извъртя острието и нанесе удар с плоската страна. Каменната ръка посрещна удара с лекота. Телоран бързо прокара острието по вдигнатата ръка. В него бяха инкрустирани кристали, позволявайки й да използва магия. Всеки път, когато някой от тях докоснеше противницата й, тя изпищяваше от болка. Накрая отстъпи, тъй като вече не бе в състояние да търпи страховития глад на кристалите. Поразената ръка се разрони. Скоро и останалата снага я последва. Преди да му бъде нанесен удар, мнимият Лейн също се разсипа на прах.

* * *

Тримата Избрани бяха потънали дълбоко в гората, намиращата се в подножието на планините. Етер отново се олюля. Не бе нужно да обяснява защо. Безмълвно забързаха отново. На запад. Тригора вече се намираше достатъчно далеч, за да не може да ги настигне, но не биваше да я подценяват. Разполагаше с цялата армия. Продължиха да

тичат, докато можеха. Айви първа забави ход. Скоро след това Етер стори същото. Накрая и Лейн отстъпи. Всяко мускулче по тялото му крещеше настойчиво за отдых. Гладът никога не го бе безпокоил, но знаеше, че ако скоро не се нахрани, ще отслабне. Не можеше да си го позволи. Обърна се към останалите. Етер бавно прие човешката си форма. Айви бе седнала в снега, опитвайки да си поеме дъх.

— Почакайте тук. Ще потърся нещо за ядене — рече той.

Стрелна се в гората. Не му отне дълго време да открие глиган. Отнесе го при другите. Айви седеше кръстато, потръпвайки, сякаш всеки момент щеше да рухне. Върху лицето на Етер бе изписано непознато изражение на дълбока умора. Опитваше се да го скрие, проваляйки се безславно. Лейн хвърли плячката на земята. Айви изморено я погледна.

— Не съм гладна — промълви тя.

— Яж. Трябват ти сили — нареди асасинът.

— Просто съм... уморена. Трябва ми сън — отвърна Айви.

— Яж. Ще събера и дърва.

— Не е необходимо — отбеляза Етер.

Лейн им хвърли суров поглед. Както често ставаше при него, очите му бяха далеч по-красноречиви от думите. Спътничките му бавно се подчиниха. Изтощението на Айви бе повече от очевидно. Яде без следа от ентузиазма, който обичайно показваше. Вниманието ѝ за кратко се насочи към Етер, когато въпросната прие огнената си форма сред повече мъждукане от обичайното. Когато се убеди, че останалите са сторили нужното, Лейн последва примера им, изяждайки дела си от улова, след което се потопи във воински сън.

* * *

В укрепената столица на замразената земя едно познато лице чакаше нетърпеливо. Пред него се простираше огромно бюро, покрито с карти, указващи движенията на силите, купчини депеша от различни пратеници, както и голям пясъчен часовник. Зрънцата бавно се оттичаха в долната половина на стъкленницата, изпълнена едва наполовина. Тежката врата се отвори и в помещението пристъпи Епидим, понесъл нащърбената си алебарда.

— Викали сте ме, Багу — каза той.

— Седнете — заповяда генералът.

Епидим се подчини с нетърпелива въздишка, настанявайки се с преувеличена предпазливост в срещуположния на бюрото стол.

— Мислехте ли, че няма да узная? — просъска Багу.

— Зависи коя от множеството ми тайни сте разкрили — саркастично отвърна Епидим.

— Къде е тя?!

— Отново апелирам да бъдете по-конкретен. Разполагам със значителен обем знание относно местоположението на женското население.

— Знаете, че генерал Телоран е ограничена до границите на столицата! Понастоящем не се намира там — беснееше Багу.

— Да... това не е ли всеизвестно? Тя се срещна с Димънт, след което се отправя на югозапад преди няколко дни — отвърна генералът, осъзнавайки причината, поради която е бил призован.

Стаята сякаш ставаше неприятно гореща в унисон с гнева на Багу.

— По дяволите, Епидим, *отнесете се сериозно към това!* Тригора все още остава ключов елемент в плановите ни. Трябва да бъде държана под контрол.

— Ако бяхте оставили каишката отпусната, кучето не би се дърпало — подигравателно отбеляза Епидим.

— Запазете мъдростите си за моментите, в които бъдат поискани, генерале, и намерете Телоран — нареди Багу.

— Както желаете — съгласи се Епидим. Изправи се и пое към вратата.

Напускайки стаята, алебардоносецът прекоси с енергична крачка обширната зала, вървейки към масивните порти.

— Какво ви води насам, генерале? — запита властният глас на слабоват възрастен мъж, седнал в другия край на помещението.

— Не ви касае, ваше величество. Не се тревожете — небрежно отвърна Епидим.

— В последно време изглежда нищо не ме касае — горчиво отбеляза кралят. Към него се приближаваше прислужник, понесъл поднос с храна.

Епидим спря внезапно и се обърна към особата.

— На ваше място, кралю мой, щях да се отнасям с... внимателен тон към генералите си. Не са рядкост монарсите, свалени заради липса на доверие в онези, които ги защитават — предупреди той.

— Не моята съдба ме притеснява, а тази на поданиците ми. Моите предшественици отпуснаха юздите на армията в отчаяните времена, надявайки се, че помощта ви ще доведе до бързия край на войната. Не е останал никой от живелите тогава. Може би е дошло времето отново да поема нещата в свои ръце — отвърна кралят.

— Генерал Епидим, заемете се със задачата си. Ердрик, няколко думи — нареди Багу от вратата на кабинета си.

По лицето на излизания Епидим плъзна широка усмивка. Багу излезе от леговището си и впи неотклоним поглед в краля.

— Получената от нас войска представляваше сразена сила. Гръбнакът ѝ бе пречупен. Поражението бе неминуемо. Нашите хора ви предоставиха всички тези години, предоставиха ви шанса за победа — напомни му Багу.

— Мирът е за предпочитане пред войната. Ако поражението е цената, склонен съм да я платя — с мрачна увереност заяви кралят.

— Твърдите, че се притеснявате за поданиците си, а бихте пожертвали свободата им, когато победата е толкова близо — навъси се Багу.

— Свободата им не ми принадлежи, за да я жертвам. Нито изобщо са я притежавали. Моите и техните предци я принесоха в жертва на бранта, от своя страна поверена на вас — рече кралят.

— Много добре, но когато говорите за прекратяването на войната, правете го със следната мисъл: силите ни са мощни, непреклонни и многочислени. Живеят единствено, за да ми се подчиняват. Отнемете ли им настоящите цели, в коя посока мислите ще се насочат остриетата им? — заплашително запита генералът.

Кралят не каза нищо.

— Помнете, ваше величество. Имагинерната ви власт е илюзия, поддържана единствено за благо на народа ви. Единствената истинска власт лежи в ръката, която държи меча — предупреди Багу.

С това се върна в кабинета си. Сразеният крал все така мълчеше.

Няколкото часа сън не бяха сторили нищо особено за възвръщането на силите им, но времето бе ценно. Или поне трябваше да бъде. Лейн се събуди първи. С внимание подуши въздуха. Наученото го разтревожи. Не че бе надушил преследвача, точно обратното: *не беше*. Духащият откъм планините вятър щеше да донесе и най-леката миризма до ноздрите му. Ако Тригора бе тръгнала подире им, щеше да я надуши. Но нямаше и следа от нея.

Скоро пропукващият тихо огън се надигна и прие човешкия облик, който Етер бе избрала за себе си. Метаморфът застана до асасина.

— Предполагам трябва да продължим — рече тя.

Лейн мълчеше, душейки повторно. Не бе типично за нея, Телоран бе най-старият му враг. Далеч по-стар от най-стария му съюзник. Още отдавна малтропът бе узнал, че познаването на врага е далеч по-ценно от опознаването на някой приятел. При неговата работа това бе урок, който или биваше усвояван изцяло, или изобщо не бе.

Познаваше я добре. Презираше прикриването. Това бе едно от нещата, които Тригора мразеше най-силно у него, смятайки го за нищо повече от прикрит страхливец. Тя бе ловец. Ако не можеше да я подуши, значи не се бе отправила по посока на вятъра.

— Тя не ни следва — заяви асасинът.

— Д'каронският генерал? Подозирах — отвърна Етер.

Лейн втренчи суров поглед.

— Една от примамките ми не бе унищожена. Подозирам, че тя вярва, че е заловила един от нас — отвърна метаморфът.

— Знаела си това през цялото време — просъска малтропът.

— Настойчивостта на преследването подтикваше Айви да се придвижва със значителна бързина. Колкото по-бързо се отървем от това бреме, толкова по-добре — обясни Етер.

В съзнанието на Лейн изникнаха мисли. Обърна се към спящата Айви. Събуди я с потупване по крака. Тя се разсъни почти мигновено. Страхливо се огледа и тронаво се издигна.

— Спала съм прекалено дълго, нали? Тя сигурно е наблизил! Трябва да побързаме, да вървим! — настоя тя.

— Засега има време. Айви, искам да ми изпееш нещо — пожела той с нехарактерно мил глас.

— Искаш да... пея? Никога не съм пяла. Защо ме молиш за това? — почти нервно отвърна Айви.

— Угоди ми — рече Лейн.

— ... Не зная какво да изпея. Не е разумно да ме караш да правя нещо, което не съм вършила преди. Защо си решил, че изобщо мога? Аз... аз свиря на цигулка — предложи тя.

Докато тя говореше, лицето на Лейн придоби по-познати черти, едва забележимата промяна, която малцина се бяха научили да разчитат. Гняв. Етер го наблюдаваше, в невъзможност да разчете подобни нюанси на емоцията. Внезапно, с едно-единствено плавно движение, свършило още преди Етер да го осъзнае, асасинът измъкна кинжал и го заби дълбоко в гърдите на Айви. Етер потръпна. Двете с Айви извикаха едновременно, като викът се различаваше единствено по гласа. Айви се отпусна на земята, борейки се за дъх.

Етер се олюляваше. Когато се окопити, очите ѝ се срещнаха с тези на Лейн. Гневът му вече бе видим дори и за нея.

— Обясни — изрече той, с омраза капеща от думите му.

Айви бавно се надигна от земята. Страх, болка — всякаква емоция бе напуснала лицето ѝ. Чертите ѝ придобиха безличен, трениран лик на незаинтересованост, съвпадащ изцяло с този на Етер. Устите им се отвориха едновременно и двете заговориха като една.

— Трябваше да бъде направено, Лейн. Тя те унищожаваше — изрекоха в неестествена хармония.

Внезапно снагата на Айви се пръсна в повей вятър, а забитият в гърдите ѝ кинжал издрънча на земята.

— Къде е? — настоя Лейн, изтеглил меча си.

— Прогони я от ума си. Тя бе отрова. Правеше те невнимателен, заради нея допускаше грешки.

Малтропът замахна към нея с невероятна скорост. Етер успя да приеме вихрена форма, отхвърчайки настрани, преди отново да се материализира като човек зад гърба му.

— Тя може да е последната от вида ми. Мой дълг е да я защитавам! — беснееше Лейн.

— Дълг? Дългът ти се отнася към света. А ти го изоставяш! Губиш скъпоценни мигове в запазването на вражески опит да те поквари. Всеки би могъл да види, че нещата отдавна не опират до дълг. Вманиачил си се! Привързал си се! Това е... — тя не довърши вика си.

— Обич! — отвърна Лейн.

— Да, обич! А тя не я заслужава! Тя е скот! Слаба! Невежа! Непостоянна! Ти и аз знаем, че има само едно създание, достойно за теб! Аз съм могъща! Аз съм вечна! Споделяме всичко! Цел! Произход! А бивам избутана настрана от един провален експеримент с интелекта на дете — беснееше метаморфът. Прие формата на Айви. — Бих могла да бъда всичко, което поискаш от мен. Малтроп ли искаш? Така да бъде? Човек? — формата ѝ се промени в тази на Миранда. — Ще го имаш! Бих могла да се превърна във всеки, получил от теб това, което ми бива отказано! — викна тя, приемайки обичайната си човешка форма и сграбчвайки отчаяно наметалото му. — Искam единствено доверието ти. Уважението ти! Привързаността ти! Искam само да бъда единствената за теб! Да получа мястото сред мислите ти, което ми се полага по право!

Пръстите на Лейн стиснаха оръжието. Омразата и гневът го обливаха на пулсиращи вълни.

— И ти ми говориш за вманиачаване? Дори не знаеш какво е обич, а я изискваш от мен? Не може да бъде поискана. Не разбираш. Айви ми е като дъщеря. Ти... Дори няма да се опитвам да ти обяснявам. За мен си мъртва. Кажи ми къде е!

— Не ще допусна да се самоунищожиш заради онази абоминация! — изпищя Етер.

Лейн оголи зъби, стиснати толкова силно, че проскърцваха.

— Мисли! — просъска той през тях. — Тя е Избрана, а ти си я предала. Всичко, което ще ѝ се случи оттам насетне, лежи върху раменете ти. Каква цена ще изиска от теб съдбата, ако с нея се случи нещо? Как ли ще те накаже скъпоценният ти белег, ако тя загине?

Етер мълчеше. Съзнанието ѝ не можа да игнорира думите на Лейн. Бавно осъзна действията си — а последиците от тях ѝ се изясниха още по-болезнено. Вече на няколко пъти бе усетила прогарянето, остра, внезапна болка в главата, идваща откъм челото. Бе я игнорирала. Дори сега усещаше постоянно тъпо дразнене.

— Богове... откриха начин да ме унищожат. Трябваше да бъда унищожена в мига, в който я отведох настрана. Ако я убият... Трябва да я намерим. Отведох я заедно с част от другите примамки. Тригора трябва да я заловила! Трябва да я открием, преди да е станало прекалено късно! Докато не поправа грешката си, животът ѝ е мой! — провикна се Етер, чист страх обагрил гласа ѝ.

Превърна се в огън и се стрелна високо във все още тъмното небе.

* * *

Айви трепереше и се мъчеше да си поеме дъх. Все още се опитваше да проумее какво се бе случило, но не ѝ бе останало много време за размишления. Жената, онази, от която Лейн бе побягнал, беше наблизо. В началото бяха се отдалечили на голямо разстояние от нея, спринтирайки, но сега тя яздеше кон. Айви трябваше да се напруга до крайност, за да се държи пред нея. Страхът, вкопчил се още от времето, в което бе видяла какво се случва с приятелите ѝ, все още не я пускаше. През цялото преследване бе полагала неспирни усилия да не му позволи да погълне разсъдъка ѝ и да я превърне в чудовището. Това щеше да ѝ позволи да избяга, нямаше съмнение. Ала я притесняваше, че когато се събудеше — ако изобщо го стореше — щеше да се намира на непознато място. Така че трябваше да бяга.

Намираще се върху влажна алея в голямо поселище. Луната бе затулена от гъстите облаци. Въпреки големината на мястото, наоколо имаше малко хора. След десетилетията бран бе трудно да се открие град, който да не изглежда обезлюден. Поне това ѝ носеше полза. Бе ѝ позволило незабелязана да се добере до тази сенчеста, боклучива уличка. Айви приседна, опирайки гръб на студена и влажна каменна стена, стиснала за утеха очуканата дървена кутия. Вляво се простираше проход, отвеждащ зад една от сградите. Отдясно, на няколко десетки крачки — заледената градска улица.

Айви бързо осъзна колко глупаво бе да идва тук. Лейн бе подчертал, че местата с човеци трябва да бъдат избягвани, но тя не можеше да стори нищо. Чувстваше се привлечена към тях, сякаш мястото ѝ бе сред тях. Сега съжаляваше за решението си. Всяка

достигнала до чувствителните ѝ уши стъпка биваше пречупена от ума ѝ като приближаването на Тригора. Дишайки дълбоко, малтропът отчаяно се опита да прочисти ума си. Не можеше да се насили да повярва на видяното. Приятелите ѝ просто бяха изчезнали. Опита се да прогони стъпките, изживявайки в ума си случилото се. Изчезването на Лейн бе изглеждало толкова познато. Жената не го бе очаквала, още по-малко предизвикала. Но ако не тя, тогава кой? Лейн ли го бе сторил? Магия ли владееше?

Изпита странен гъдел по гръбнака си. Извърна се към входа на алеята. Времето сякаш се забави. Върхът на излъскан меч улови малкото налична светлина, когато изникна. В дребното отражение върху острието очите на Айви се срещнаха с тези на другата. Тригора. Молейки се да не е била забелязана, Айви отстъпи назад колкото се може по-тихо, свивайки зад тъгла на алеята. Приклякайки, насочи очи към земята, където бе седяла. Стъпките отекнаха по-наблизо. Твърдта отрази синьо-бялото сияние от кристалите в острието на генерала.

Айви се извърна, погледът ѝ се насочи по дължината на прохода, нозете ѝ бяха готови за бяг. Секунда по-късно сърцето ѝ се сви. Пред нея имаше само още няколко крачки мръсен, заснежен калдъръм, свършващ до стена, издигнала се до покривите на обгръщащите я високи сгради. Задънена уличка.

Извърна се отново, но времето бе изтекло. Светлината на меч изглеждаше болезнено ярка сред чернотата на алеята. Тригора го държеше в готовност, очите ѝ студено изучаващи малтропа, преценявайки способностите на стоящия пред нея звяр. Айви стисна клепачи и закри лицето с кутията, отстъпвайки към стената зад себе си.

— Как... как... не! Моля те, не — истерично заекна тя, синята аура на страха усилваща се напук на отчаяните ѝ усилия.

— Мълчи! — нареди Телоран. Гласът ѝ бе тих, но властен.

— Не, не тук. Не тук. Моля те. Има хора. Ако се променя, може да пострада — през сълзи се примоли Айви, колкото на Тригора, толкова и на себе си.

— Тишина! Чуй ме, създание! — изрече елфът с приглушена настойчивост. Припомни си това, което знаеше за нея. Димънт бе споменал за име, което си бе измислила. — Айви!

При звука на името си, Айви спря и бавно погледна към преследвачката си.

— Айви... Айви ли ме нарече? Наставниците никога не ме наричаха така.

Малтропът вдъхна дълбоко миризмата на Тригора.

— Била си там. Когато ме заловиха. Но не си една от тях, нали?

— Аз съм генерал от Северното съглашение и съм се заклела да го защитавам. Сега ми кажи къде са другите. Обещавам ти, че не таим намерения да нараним когото и да е от вас.

— Къде са? Ти ГИ УБИ! А сега ме лъжеш в лицето и ми казваш, че не искате да ни нараните! — сопна се Айви. Изблик червено сияние освети алеята, когато преповтори в ума си сцената.

— Не беше мое дело — рече Тригора.

— Не лъжи! НЕ МЕ ЛЪЖИ! — кипна Айви. Дълбоко в себе си знаеше, че Тригора не би могла да е отговорна. Но въпреки това емоциите ѝ, не получили облекчение в страха, потърсиха гняв. Тя се извърна, смъмрайки се. — Не тук.

Зъбите ѝ се стиснаха, дървената кутия проскърцваше в ръцете ѝ. Замъчи се да овладее емоциите си. Последното нещо, което искаше, бе да се промени тук, наред град.

Много бавно червената аура започна да избледнява. Тригора наблюдаваше предпазливо. Първоначално се бе съмнявала в описанията на притежаваната от Айви сила. Същината и интензивността бяха ѝ изглеждали малко вероятни, дори невъзможни. Но сега имаше повод да промени мнението си. Не беше магьосница, но не бе нужно да си мистик, за да почувстваш количеството сурова енергия, както и скоростта, с която бе призована. Не биваше да подхожда лековато. Противопоставяйки се на инстинктите си, Телоран прибра меч в ножницата.

— Айви, погледни ме. Не съм тук, за да те нараня, не съм наранила и приятелите ти — каза Тригора, показвайки празните си ръце.

Присвитите очи на Айви сякаш я пронизваха.

— Ако не си била ти, тогава кой? И защо Лейн бягаше от теб? — попита тя, гневът ѝ отслабваше, но все още бе осезаем. Бе примесен със значителна доза подозрение.

— Не мога да отговоря — отвърна Тригора.

— Не ми казвай това! Ти си една от тях! Не може просто да ме оставиш! Ти... — впусна се Айви.

— Чуй ме! — нареди Тригора.

Айви отново застина. Гласът на Телоран се отличавахе с характеристиките на мъмрещ родител. Авторитетът и властността надделяха над емоциите. Възползвайки се от възможността си, Тригора продължи.

— Не съм единствената, която те търси. Всъщност вярвам, че преследвайки те, сама съм се превърнала в цел. Не можем да си губим времето тук, крещейки една на друга. Позволи ми да те отведа далеч от любопитни очи и уши. След като се озовем зад укритието на заключени врати, спорът може да продължи. Дотогава искам да пазиш тишина, да бъдеш спокойна и да стоиш скрита. Разбра ли? — нареди генералът.

Айви бавно кимна. От гнева ѝ не бе останала и следа. Чувстваше се принудена да се подчини — не по неестествения начин, по който Димънт бе наложил волята си върху ѝ, а движена от внезапно уважение, граничещо с благодарност. Сякаш ролята на напътстваща ръка бе оставена незапълнена след изчезването на Лейн и сега отново биваше заета. Имаше и нещо друго. Долавяше някаква... принадлежност. Сякаш Тригора бе парче от пъзел, дълго време останало неположено. Водителството ѝ се усещаше някак правдиво.

Айви приклепна сред мрака.

Тригора си вдигна качулката и бързо излезе на улицата. Бе поела огромен риск, разговаряйки по подобен начин с нестабилното създание. До този момент късметът ѝ се усмихваше. Внимателно зае позицията на улицата, входът към алеята, която криеше търсенето от нея. Ако паметта не ѝ изневеряваше, в града имаше сравнително голяма и сносна странноприемница, която щеше да свърши работа. Наблизо минаваше възрастен мъж. Тригора му направи знак. Не беше нужно да го пита дали е ветеран. Носеше белезите и куцата походка на човек, който се бе сражавал, докато армията не бе в състояние да извлича повече полза от него.

— Войнико! — повика го тя.

Старецът се приближи.

— Никой не ме е наричал така от известно време, милейди — отвърна той.

— Веднъж на служба, винаги на служба. Имам задача за теб.

Очите му се разшириха, когато видя лицето ѝ.

— Вие сте генералът. Генерал Телоран. Думи не ми стигат да изразя каква чест е за мен! — възторжено изрече той. — На младини бях сред кандидатите за служба сред неповторимите ви Елитни! Това беше преди тресорските свини да ми скапят крака! Искам да знаете, че не минава нощ, в която да не проклинам името на онзи капитан от Подронието, отнел ви толкова много от тях.

Тригора вдигна пръст, за да прекрати пороя боготворене.

— Отбелязано и оценено, войнико, но съществува въпрос от неизразима военна важност, изискващ бързина, тактичност и дискретност — особено последното. Знаеш ли странноприемницата на няколко пресечки разстояние?

— Бирницата на Палин?

— Именно — отвърна тя — След миг ще отведе там затворник за разпит. Иди и се погрижи да ме очаква подходяща стая, когато пристигна. Масивна врата, ключалки от вътрешната страна, без прозорци. Ще влезем през задния вход. Пътят до стаята трябва да е свободен от любопитни очи.

— За мен е чест отново да служа на короната, генерале — отвърна той, обръщайки се и поемайки с цялата бързина, която можеха да му предоставят раняваните нозе.

Тригора бързо се оттегли обратно в алеята. Създанието стоеше в сенките. Липсата на неестествена аура около него показваше, че за момента бе спокойно.

— Когато ти кажа, бързо и тихо ще прекосим пътя и ще влезем в отсрещната алея. Тогава ще те отведе до една стая. Ще мълчиш, докато не ти кажа да говориш — напъти Тригора.

Айви кимна. Докато генералът напрегнато изчакваше старецът да извърши заръчаното, не откъсваше очи от Айви. Създанието неспокойно пристъпваше от крак на крак, вперило поглед в отсрещната алея. Все така притискаше кутията към гърдите си. Минаха още няколко мига.

— Защо чакаме? — прошепна Айви.

— Потърпи. Ако тръгнем прекалено рано, пътят няма да е чист — каза Телоран.

Айви кимна. След малко Тригора прецени, че е минало достатъчно време.

— Сега — нареди тя.

— Още не. Изчакай — отвърна Айви шепнешком.

— Казах... — започна да я мъмри елфът.

Айви не ѝ обърна внимание, оттегляйки се по-навътре в сенките. Миг по-късно Тригора също чу хрущящите стъпки, които чувствителните уши на Айви бяха доловили. Генералът на свой ред се отдръпна. Едър мъж с парцаливи дрехи премина тежко, влачейки алебарда с прикрепен към острието кристал. Поспря за кратко пред алеята.

— Познавам го — почти беззвучно произнесе Айви. Гласът ѝ потрепваше, припламна синя светлина.

— Спокойно — предупреди Телоран.

Тромавата фигура отмина. Елфът проследи изчезването ѝ. Епидим. Късметът я бе изоставил по-рано от желаното. Внезапно долови движение край себе си. Айви се стрелна. Наместо да вика подире ѝ думи, които неизменно биха били игнорирани и привлекли Епидимовото внимание, Тригора задържа дъха си и се замоли създанието да бе усвоило някои от проклетите умения за прикриване на Лейн. Дълги, грациозни стъпки, намиращи стабилна опора в земята въпреки хлъзгавината на калдъръма. Скоро бе потънала дълбоко в отсрещната алея.

Тригора бавно доближи входа на алеята. Епидим се бе отдалечил на значително разстояние и продължаваше да върви в същата посока. Стъпвайки внимателно, Телоран също прекоси улицата. Едва се бе удържала да не се изправи пред него и победоносно да обяви залавянето на Айви, но за момента създанието далеч не бе в ръцете ѝ. Ако можеше да извлече само частица информация, тогава и другите Избрани щяха да ѝ паднат. Останалите генерали нямаше да могат да сторят друго, освен да ѝ позволят да заеме полагащото ѝ се място на фронтовата линия. Дори Багу щеше да отстъпи, след като ренегатите му бъдеха предадени.

— Добре ли се справих? — настойчиво запита Айви.

Тригора не обърна внимание на странната реакция и тихо продължи. Странноприемницата се намираше недалеч, ако бе запомнила правилно. Вървейки, започна да подрежда въпросите си, подготвяйки техники. Инстинктът ѝ разтревожено изтъкваше неочакваната покорност, дори отдаденост на пленницата ѝ. Предупреждаваше я относно Епидим и несъмнено замисляното от него

предателство. Понастоящем не можеше да стори нищо относно тези притеснения. Бяха отбелязани и отложени настрана. Звукът на оживен смях и гръмки разговори оповести приближаването до единствената сграда в тази част на града, която нямаше западнал или изоставен вид. Телоран пристъпи към яката дървена врата и я бутна. Не беше заключена.

Двете влязоха бързо, затваряйки и заключвайки след себе си. Опиващата миризма на пиво и печено месо за миг разсея Айви. Очите ѝ се задържаха към вратата в далечния край на дългия, мрачен коридор. Копнееше да се намира от другата страна. Изключително силно ѝ се искаше да подуши, опита и чуе случващото се отвъд. Решителна ръка върху рамото ѝ я върна към действителността. Една от вратите бе отворена. Отвеждаше в голяма, но съвсем безлюдна стая. Помещението бе с размери колкото малка банкетна зала, заето единствено от маса и два стола. Двете влязоха.

Тригора залости вратата и опита здравината ѝ, преди да се обърне към Айви. Малтропът вече се бе настанил, внимателно поставяйки кутията си на земята, преди да склочи ръце и да се усмихне като отличен ученик. Генералът се опита да определи възможната причина за пълната инверсия на доверието. Преди създаването да избяга, бе подлагано на преобучение. Димънт бе казал, че процесът още не е завършен, но че вече са поставени известни предпазни мерки. Може би това бе една от тях. Във всеки случай най-добре беше да се възползва, докато имаше възможност.

— Къде са другите? — запита Тригора.

— Страхувах се, че са умрели... но това стана пред очите ти, а ти все още настояваш да узнаеш къде са, така че предполагам са още живи. Не зная. Ти знаеш ли какво им се е случило? — попита Айви. Докато говореше, нервността ѝ изчезна напълно, сякаш бърбеше с приятел.

— Вярвам, че те, заедно с неколцина други, срещу които се изправих, бяха примамки — каза Телоран.

— Да. Да! Етер направи няколко. Каза, че тя била истинската и че трябва да я последвам — рече Айви, гласът ѝ ставайки напрегнат.

— Остави това. Накъде се бяхте отправили, преди да се разделите? Защо бяхте във Върнест? — бързо запита Тригора, надявайки се заобиколи гневната реализация за предателството.

— Ами... Мечът му се счупи... Мисля, че аз го счупих. Бяхме се отправили на юг. Лейн искаше да съм в безопасност, така че ме отвеждаше натам, но трябваше да занесе меча си на поправка, преди да поемем към Тресор.

— Значи Лейн е в съюз с тресорците — рече Тригора. Отдавна бе хранила това подозрение, то бе подклаждало голяма част от презрението й към асасина.

— Има приятели там. Дължат му услуги, ако не се лъжа.

— Би ли продължил на юг без теб? Има ли и друга причина да отива там? — настоя елфът.

— Не мисля. Единствената причина бе, че не искаше да се тревожи за мен, докато се опитва да сложи край на войната — обясни Айви.

— Как възнамерява да стори това?

— Не зная. Но ще го стори. Той е удивителен — малтропът едва не изпадна във възторг.

Тригора потисна вълна гняв, породена от почитанието.

— Смяташ ли, че ще осъзнае липсата ти?

— Разбира се! — рече Айви.

— И че ще дойде за теб?

Айви закима енергично.

— А метаморфът? — продължи Телоран.

— Ами... да — дойде обезсърченият отговор. — Няма да остави Лейн — Айви се огледа, преди да прошепне със заговорнически тон: — Тя го харесва.

— А Миранда? Истина ли е, че тя... — започна да пита генералът.

— НЕ Е МЪРТВА! — отвърна Айви, изпреварвайки думите. — Всеки казва, че е, но аз говоря с нея. Зная, че е още жива, Лейн също го знае.

Това беше нещо ново. И ако бе истина, променяше значително нещата. Но нещо в припряността й накара Тригора да повярва, че това бяха самозаблудите на наивен ум. Все пак си струваше да бъде отбелязано.

— Много добре. Разкажи ми за Етер. Какви неща умее? — продължи Телоран. Останалите разполагаха само с оскъдни детайли за

мистичното същество, а умението за създаване на копия изобщо не бе споменавано.

— Не зная. Много неща. Не искам да говоря за нея — възрази Айви. — Не желаеш ли да знаеш за мен? Аз също умея много неща!

— Метаморфът — настоя Тригора.

Айви изръмжа и скръсти ръце.

— Не! — нацупи се тя.

— Това не е игра, Айви. Прави, каквото ти казвам — предупреди властно Тригора.

— Но... Хубаво. Може да се превръща във вода и огън, и прочие. Също така може да се превръща във всичко, което докосне. Понякога отнема време. Изморява се бързо, защото пресилва всичко и... мрази кристали. Един от — тя поспря — наставниците заби кристал в гърдите ѝ и тя щеше да умре, ако не бях аз. Аз...

— Теб ще обсъждаме после. Първо довърши за Етер. Кристалите винаги ли работят? Не разполага ли с някаква защита срещу тях? — рече Тригора, вкарвайки във фокус разсеяния ум на Айви.

Тя отново изръмжа.

— Не. Не мисля така... чакай. Да. Превърна се в едно от сребристите лазещи неща, което имаше кристал на главата и това вече не я притесняваше. Значи...

— Ако приеме формата на създание, притежаващо имунитет срещу този тип атака, получава и имунитета му — разсъди Тригора.

— Да... предполагам. Свършихме ли с нея? — почти умоляващо изрече създанието.

— Много добре. Какво искаш да ми кажеш? — отстъпи Тригора. Това бе най-нереалният разпит, който някога бе провеждала. В алеята сякаш се бе опитвала да жонглира с кутийка прахан и факла, а сега развличаше закадняяло за внимание дете. Започваше да се чуди колко от информацията, придобита от този увреден ум, бе достоверна.

— Мога да свиря, да танцувам, също мога и да пея. Искаш ли да чуеш? — изтърси Айви.

— Сега не е моментът. Къде си научила тези неща? — попита елфът. Със сигурност това не бе част от предоставеното ѝ обучение.

— Не зная откъде, просто ги зная. И съм много добра. Гледай! — рече Айви, внезапно вдигайки калъфа от пода и започвайки да го отваря.

Още преди да е отворила закопчалките, мечът на Тригора бе в готовност.

— Спри! — предупреди тя.

Айви потръпна, сепната.

— Хей! Просто исках да ти посвирия на цигулка! — навъси се тя.

— Създание, докато сътрудничиш, ще ти позволя да се държиш по желан от теб начин, но не забравяй, че си мой затворник. Доверието е приемливо, но покорността е задължителна. Не съм твоя приятелка, а съм те заловила — изръмжа Тригора, насочила меча си на косъм от гърлото на Айви.

— Не би ме наранила — небрежно рече тя.

— Бих сторила всичко необходимо, за да постигна целите си. Смятай това за последно предупреждение! — решително изрече генералът.

Бе свикнала на вяност, подчинение и страх. *Нямаше* да бъде пренебрегната.

— Но ние би трябвало да сме приятели. Не го ли усещаш и ти? Двете трябва да си помагаме — каза Айви, объркана от заплашителното действие.

— Не. Вярваш в това единствено, защото ти е било сторено нещо по време на създаването ти — кипна Тригора. Логиката настояваше да спре, да прекрати това си поведение. Не можеше да се насили да я послуша.

— О, какво ли знаеш ти. Погледни само каква грозотия носиш на ръката си. Кой би носил подобно нещо? — рече Айви със същия вбесяващ тон, сочейки към протегнатата ръка, държаща меча.

Тригора погледна към издутината под ръкава, която Айви бе посочила.

— Няма да се подиграваш на лентата ми — изрече Тригора, навивайки ръкав, за да открие лента от злато, гравирана с руни, здраво обгърнала ръката ѝ. — Тя ми бе връчена преди да се закълна във вяност на четиримата генерали. Тя символизира почетната ми позиция начело на величествената армия на тази прословута земя. Денят, в която я махна, ще бъде денят, в който ще опозоря кралството и началниците си. Не е напускала кожата ми от деня, в който ми бе връчена.

Айви изви глава, за да погледне руните по-добре.

— Да угаси пламъците и задуши светлината? Какво означава това? — объркано запита тя.

— Какви ги бръщолевиш? — просъска генералът.

— Това пише. Има и други руни, но това казват малките. Искаш да кажеш, че не... — поде Айви, но внезапно нещо привлече вниманието ѝ. — Той е тук — изрече тя, отново поглъщана от ужас.

Тригора се извърна към вратата. Внезапен гръмовен удар разтърси пантите. Втори ги откъсна. Парчетата полетяха из стаята, последвани от грамадното туловище на Епидим. Айви се сви зад Тригора, която бавно прибра оръжието си.

— Какво правиш? Той ще ни убие! — изпищя малтропът.

— Предизвика недоволството на известно количество влиятелни индивиди, Телоран — направи ѝ забележка с типичната си хладина той.

— Също така залових един от Избраните, нещо, което споменатите индивиди не съумяха да сторят. Смятам, че това заслужава да бъде отбелязано — контрира тя.

— А, да. Айви, както я наричат. Димънтовият проект. Кажи, как така съумя да не палнеш късия ѝ фитил толкова дълго? — попита Епидим.

— Остави това. Съществува голяма вероятност останалите да приближават, а не смятам за разумно да се изправяме срещу тях тук — рече Тригора.

— Защо говориш с него?! Той е зъл! Да вървим! — каза Айви.

— Виж ти... зверчето ти се доверява? Забележително постижение — призна мъжът.

— Слушаш ли ме? Трябва да се преместим на по-удобна за отбрана позиция — каза полуелфът.

Епидим продължаваше да се взира в треперещата Айви.

— Не се беше разбързала особено преди появата ми. Пък и се съмнявам, че ще намерим по-удобна позиция от града — отговори Епидим.

— Преди появата ти владеех ситуацията с поне някакво подобие на тактичност. Можехме да останем незабелязани. Също така това не е форт, Епидим, тук има цивилни — запротестира Телоран.

— Цивилните жертви са част от войната — отвърна той.

Тригора не отстъпваше:

— Виждал си на какво са способни. Целият град може да бъде разрушен.

— Приемлива загуба — последва логичният ответ.

— Приемлива? Стотици люде ще изгубят живота си в замяна на два? Предполага се, че трябва да защитаваме тези хора!

— Цел, най-добре изпълнена чрез отстраняването на угрозата, заплашваща свободата им. Интересна е склонността ти да търсиш морално превъзходство в мига, в който се появя. Човек би могъл да заподозре, че имаш други мотиви. Някой не толкова разбран началник би съзрял дори неподчинение. Но треперещият прототип зад теб ти предоставя известно доверие. Позволи ми да усмиря настоящата ни пленница. Сетне дори ще ти позволя да ми кажеш какво си научила, наместо просто да си го взема — рече Епидим.

— Какво? Не. НЕ! — изпищя Айви.

Понечи да побегне, но тъй като умът ѝ все още бе съсредоточен върху потискането на емоциите, за да не посее разруха наоколо, не бе достатъчно бърза. Кристалът в острието на алебардата докосна главата ѝ. Стрелна се ярка, ослепителна мълния, съпроводена с енергиен пукот.

Миг по-късно Айви се стовари в несвяст на земята, потопена в дълбок и нежелан сън.

* * *

Недалеч на юг Етер нададе пронизителен болезнен вик. Строполи се на земята, вкопчила пръсти около белега на челото си. Далеч назад, Лейн наблюдаваше. За последните няколко часа тя го бе водила, преследваща Айви чрез някакъв мистичен метод, но повей на вятъра бе донесъл миризмата на женския малтроп и Етер вече не бе необходима. Мирисът бе примесен с други. Стотици хора. Намираше се в град. Ако усетът му за посока не го мамеше, мястото се наричаше Фолбрук.

Две миризми се открояваха. Първата бе онази, която не бе доловил на юг. Тригора. Другата принадлежеше на мъж, когото бе познавал под името Ардън, но вече знаеше, че в действителност е генерал Епидим. Двама генерали. Ситуацията вонеше на клопка, но нямаше какво да стори. В продължение на още няколко мига наблюдава небето. Утринта оцветяват облаците в бледозлатно. Ако генералите наистина бяха подготвени за него, мракът и метаморфът щяха да представляват приветствани, ако не и незаменими, съюзници. За момента не разполагаше и с двете. Единственият късмет бе близостта на мястото. Айви сигурно се бе опитвала да ги намери, за да измине такова разстояние.

Опитите за прикритие бяха отдавна изоставени. Лейн спринтираше из полето. Обученият му ум откриваше десетки грешки. От дълбоките, ясно различни стъпки, до близостта до оживения път, осъзнаваше невнимателността си, но не разполагаше с време за друго. Очите му се насочиха към града, отбелязвайки входовете и изходите и припомняйки си запомненото за покривите и задните улици. Формулирайки скромния план, който му бе по силите. Преценявайки разположението на войниците, къде биха се събрали и как би могъл да ги избегне. Определяйки къде би могла да се намира тя. Не можеше да губи време в търсене. Ако това действително бе капан, трябваше да знае с точност местоположението ѝ, преди изобщо да е доближил покрайнините.

Скоро откри димящата форма на Етер. Тя стоеше, опитвайки се да се овладее. Състоянието ѝ бе почти неописуемо. Изглеждаше като

застинала в преход между камък и огън. Огнени нишки пълзяха по черна каменна снага, засилвайки до бяло на всеки няколко секунди.

Чувайки приближаването му, тя се извърна. Очите ѝ, пламтящи като два въглена, показваха смес от страх, отчаяние и гняв. Видът му бе достатъчен да я изстреля отново във въздуха, пламъците възвърнали си пълната сила.

* * *

Писъкът на Етер не бе останал нечул от генералите. Привлече вниманието на всички обитатели в града. Доскоро безлюдните улици сега бяха изпълнени с жителите, които бранта бе пощадила. Из тълпата пълзеше шепот. Разказваха се истории за чудовище или демон, наскоро всяло смут в друг град. Бе нападнало един от хората на краля. Същото чудовище ли бе това?

Тригора и Епидим излязоха на улицата една крачка след последния клиент на странноприемницата.

— Убедена ли си, че само двама идват за нея? — замислено изрече Епидим, невъзмутен от нарастващото около него неспокойство.

— Метаморфът и асасинът — каза Тригора. — Сила, която се колебае да посрещна без подкрепления.

— Ще има подкрепления. За начало ще предоставим малко евтино месо — рече Епидим.

Внушителният боец си проправи път през тълпата към средата на улицата.

— Внимание! Приближаващите създания са врагове на Северното съглашение! От този момент бивате привлечени на служба към великата Съгласненска армия. Отбранявайте тази сграда с цената на живота си! — излая той.

Страхът и съмнението тутакси отстъпиха на същински хаос. Някои трескаво диреха нещо, с което да се въоръжат. Повечето търчаха панически, търсейки някаква защита от касапницата, която несъмнено щеше да последва.

— Да не си се побъркал? Тези люде няма да удържат повече от миг срещу им! — запротестира Тригора.

— Един миг е всичко, от което се нуждае — заяви Епидим.

С това мъжът изчезна в кръчмата. Очите на Тригора се насочиха към небето. Въздухът бе нажежен от мощната топлина, излъчвана от висящата над улицата форма. Изгарящите бели цепки, служещи за очи, се впиха в елфа. Вили, отломки и всичко друго, което пощурялата тълпа бе в състояние да намери, напразно летяха към метаморфа. Преминаваха през огнената ѝ снага, без да я наранят, за да паднат след това подпалени.

— Ти! Елфе! Доведи малтропа или ще погинеш — заповяда Етер.

Тригора стисна зъби, издигайки меч.

— Така да бъде — прогърмя метаморфът.

Огнената форма мигновено се стрелна към земята. Сблъсъкът отхвърли тълпата, насъбрала се под нея. Светлината на пламъците изчезна и метаморфът изчезна сред хората. Тригора издаде рязка заповед да се отдръпнат, но това не бяха войници. Думите ѝ останаха нечути. Половината тълпа се опитваше да избяга, а другата — да се впусне в битка. Гръмовни стъпки надвиха дори рева на множеството. Каменното тяло на Етер безпроблемно се понесе през тях, опитващите се да я спрат биваха пометени като сухи листа.

Оръжието на Тригора бе изкусно издигнато в позиция да отрази атаката, но силата срещу ѝ граничеше с тази на разбеснял се бик. Етер нанесе удар с опакото на ръката си, блъсвайки острието настрана. Сграбчи елфа за ръцете, притискайки ги към тялото ѝ и издигайки я във въздуха. Безпомощната Тригора бе блъсната в стената на странноприемницата. Това я остави без дъх.

— ДОВЕДИ Я! — настоя Етер.

Проправеният от нея тунел сред хората бавно бе започнал да се изпълва. Местните се приближаваха. Стотици ръце я сграбчиха, опитвайки се да освободят обичния си генерал.

Обединената им мощ не направи никакво впечатление на елемента. С още едно мощно блъсване, Етер повтори искането си.

— ДОВЕДИ Я! — викна тя.

— Никога няма да я имаш — немошно отвърна Тригора, мъчително поемайки си дъх.

С вбесен рев Етер се обърна, запращайки Телоран в тълпата. Силата на сблъсъка пръсна останалите нападатели.

— Внимателно, метаморфе, още ми е нужна — долетя гласът на Епидим.

Очите на Етер се стрелнаха към покрива на странноприемницата, където той стоеше със самодоволно изражение.

— А и подозирам, че това дребно създание все още е нужно на теб — продължи генералът, издигайки мускулеста ръка, в която бе стиснал китката на безжизнената Айви.

Когато юмрукът му стисна по-силно, белегът върху челото на Етер припламна. Тя се отпусна на колене. Тълпата се хвърли отгоре ѝ. Епидим се усмихна, отпускатки Айви отново на покрива. Обърна се, вдигнал високо алебардата си. Тясна ивица синьо-бяла светлина се издигна нагоре. На земята Тригора биваше асистирана да се изправи на крака и бързо се отправяше към беснеещата тълпа. Слабостта на Етер надали щеше да трае дълго. Трябваше да се възползва веднага.

— Отдръпнете се! Бързо! — нареди тя, разблъсквайки хората.

Побеснялата сган неохотно започна да се отдръпва. Внезапно от средата на тълпата лъхна рязък повей. Когато пълчището най-сетне се раздели, Етер я нямаше. Елфът стисна меча си. Бе избягала, приемайки формата на вятър. Не се знаеше къде е и дали изобщо беше наблизко.

— Разпръснете се! Ако още е тук, искам да бъде намерена! — заповяда Тригора. — Но *не* я нападайте! Оставете това на мен!

Местните бързо се подчиниха. Тригора вдигна глава към покрива, за да види дали Епидим не е съгледал къде е отишла Избраната, но очите му бяха вперени към северния хоризонт. Знаейки, че е безсмислено да го пита, Тригора се зае лично.

Усмивката на Епидим стана по-широка. Няколко тъмни форми бяха се появили на хоризонта. Обърна се към тълпата. Хаосът бе поутихнал. Жалко. Хаотичността винаги правеше нещата по-интересни. Нищо. Задаваше се още. За момента по-плодоносно щеше да е да насочи мислите си към реакцията на метаморфа, проявена при увесването на Димънтовия проект. Нараняването на един от Избраните бе показало директна корелация с болката на друг. Това бе теоретизиран ефект от предателството между Избрани, а ако можеше да има такова, то тези двете бяха най-вероятната двойка.

Моментално изникналият въпрос бе очевиден. Дали този трансфер на наказание достигаше до последната крайност? Ако убие създанието в краката си, щеше ли метаморфът също да умре?

Интригуващ въпрос. Логиката показваше, че щеше да последва такъв резултат. За кратко обмисли да тества хипотезата. Идеята бе бързо изоставена. Единственият наистина резултатен план, разработен за разправата с тях, се базираше върху запазването им живи. Щеше да задоволи любопитството си с втора демонстрация на ефекта. Сведе поглед към създанието. То потръпваше леко. Толкова скорошно възстановяване бе забележително. Забележително, но без значение, тъй като повторното усмиряване щеше да е напълно достатъчно. Обърна алебардата си, доближавайки кристала до главата ѝ.

Внезапно отекна удар, оръжието едва не бе избито от ръката му. Генералът овладя захвата си, но преди да е успял да идентифицира източника на атаката, последва втора. Острие ужили ръката му със сила, достатъчна да лиши обикновен човек от крайника. Епидим небрежно отдръпна десница и се обърна да види кой го напада. Съзирането на Лейн не го изненада. Следващите две атаки на асасина бяха блокирани.

— Метаморфът, чудовището, сега и ти. Това прави трима Избрани на едно място. Трябва да внимавам, за да не предизвикам нещо преждевременно — загадъчно изрече той.

Лейн не му обърна внимание, обсипвайки го с удари. Епидим ловко ги отразяваше, без да се впечатлява от раната в ръката си.

Битката на покрива накара Тригора да изостави претърсваната алея. Понечи да се втурне към странноприемницата, когато един от местните дотича до нея.

— Какво? Какво има? — рязко запита тя.

— Открихме я! — викна мъжът.

— Къде? Покажи! — нареди Телоран.

Той развълнувано посочи по протежение на улицата. Елфът се втурна в указаната посока. Не успя да направи и две крачки. Нещо улови крака ѝ и тя се строполи. Преди да е успяла да се обърне, мечът ѝ бе изтръгнат. Когато се претърколи, за да се изправи срещу противника си, Телоран се озова очи в очи със същия цивилен, но истината вече се бе изяснила. Вече ненужната дегизировка изчезна, бързо заменена от камък. С могъщ размах захвърли меча надалеч. Мощен удар потопи Тригора в безсъзнание.

Етер изпитваше остро желание да довърши започнатото, но ѝ предстоеше по-важна задача. Айви все още бе пленена, а докато това

не бъдеше променено, собствената ѝ смърт представляваше значителна вероятност. Инстинктите ѝ нашепваха да се издигне във въздуха и да се стрелне към покрива, но въоръжените с алебарда се бяха показали като заплашителни противници. По-добре щеше да бъде да избегне риска.

На покрива двете оръжия се сблъскваха. Раната върху ръката на Епидим бавно бе започнала да оказва влияние върху движенията му. Лейн внимателно променяше позицията си, придвижвайки се инч по инч, докато накрая съумя да застане между генерала и Айви. С другия малтроп в безопасност зад гърба му, атаките на Лейн станаха още по-напористи. Епидим се съсредоточи върху защитата. Не след дълго единствените удари бяха дело на Лейн, голяма част от тях предизвикали кръв. Въпреки това, Епидим не изглеждаше изплашен, дори бе развеселен.

— Такава отдаденост! Такава съсредоточеност! И всичко това заради дребното създание зад теб? Какво те мотивира така? Запазването на вида? Или нещо по-силно — размишляваше на глас Епидим, сякаш битката бе най-дребната от тревогите му.

Лейн игнорира думите му. Петната над северния хоризонт се бяха уголемили. Знаеше какво се задава. Всеки миг бе скъпоценен. Настъпваше, изтласквайки Епидим към ръба на покрива, ограничавайки вариантите му.

— Хладнокръвието ти е забележително. Целеотдадеността може да се сметне за добродетел. Но се чудя... Отделил толкова мисли на следващите мои и свои ходове, останала ли ти е възможност да си зададеш някой друг въпрос? Защо той държи да се сражава по моя начин, когато би могъл моментално да приключи битката с едно заклинание? — дразнеше го Епидим. — Играе ли си с мен? Забавя ли ме? Дали е тест? Част от по-голям план? Кажете ми, Лейн, тези мисли минават ли ти изобщо през ума, или си просто машина? Просто сбирщина части, отдали работата си на едничка цел?

Епидим вече не разполагаше с място за отстъпление. Под ботушите му се отрони сняг, посипал се от ръба на покрива. Лейн продължи да настъпва, но противникът му удържа.

— Е, ще ти предоставя отговор. Всичко това е само забавно запълване на времето... до началото на истинската веселба — усмихнато изрече генералът.

Почти като планиран театрален ефект, откъм улицата долетяха викове. Някои бяха такива на страх, други изразяваха вълнение. Сетне се разнесе плющенето на ципестите криле. Епидим скочи назад, размазано движение понесло го във въздуха. Бледи на утринната светлина сенки кръстосваха земята.

Драгойлите се виеха във въздуха. Трябва да бяха около дузина. Един по един се приземиха по улиците и върху покривите, от гърбовете им се запускаха фигури. Някои бяха близници, повечето с въоръжението на пехотинци, но имаше и въоръжени с лъкове. Голяма част от драгойлите носеха и вързопи, които се умножаваха при допира си със земята. Плащове. Десетки. Вече литнал високо в небето, Епидим се покатери върху гърба на чудовището.

— Хванете играчката на Димънт! Имаме ли нея, имаме всички — нареди той.

Чудовищата и ратниците се подчиниха незабавно, макар да беше ясно, че се покоряваха не на гласа му. Кристалът в оръжието му проблесна за миг, преди да се раздвижат. По един близник остана върху гърба на всеки от драгойлите. Останалите се втурнаха към странноприемницата.

Когато Лейн се върна до Айви, тя тъкмо се мъчеше да се изправи. Асасинът ѝ помогна.

— Можеш ли да бягаш? — запита той, вперил очи към драгойла, който кръжеше най-близо.

— Не мисля — завалено отговори Айви.

Вече три драгойла се виеха над тях. Лейн мълчаливо прецени вариантите. Имаше меч, два кинжала и нищо повече. Не можеше да се сражава с всички тези противници и същевременно да я защитава. Айви се олюляваше. Не можеше да я носи и да се надява да избяга. Имаше само едно решение.

Създанията атакуваха. Две се спуснаха към Лейн, третото се хвърли към Айви. Лейн се стрелна към нея, сграбчи я и я изблъска настрана. Дватамата се затъркаляха и спряха близо до ръба на покрива. Двете чудовища се сблъскаха. Първото изгуби ездача си, а второто се строполи. Засилилият се към Айви драгойл с все сила се стовари върху странноприемницата. Полуизгнилите плочи се разцепиха. Гредите простенаха.

Асасинът светкавично се изправи на крака. В ръката му се появи кинжал. Тези създания имаха слабо място, Дезмър го бе научил. Драгойлът без ездач се стрелна към улицата. Друг се мятеше бясно върху пропадащия покрив. Трето чудовище почти се бе възстановило. Ездачът му изграчи някаква команда на странен език. Създанието раззина паст, готово да избълва дъх черна миазма върху героите. Един стоманен проблясък по-късно кинжалът бе потънал дълбоко в гърлото на чудовището. То издаде ухораздирателен писък, размахвайки лапи и леейки разяждащия си дъх по покрива и ездача си.

Преди някой от останалите зверове да е успял да атакува, Лейн метна Айви през рамо и скочи на съседния покрив. Докато създанието зад него се разпадаше по сглобките, бълвайки черна отрова, покривът на странноприемницата най-сетне поддаде, отнасяйки обитателите със себе си.

На Лейн не му достигна съвсем малко. Асасинът се сблъска болезнено с ръба на покрива. Успя да се задържи, макар и с последни усилия, увисвайки над алеята, която гъмжеше от близници и плащове. Последните се издигнаха във въздуха, материализирайки мастиленочерни лапи в празните ръкави, раздирайки краката на Лейн.

Местните отдавна бяха изоставили боя, бягайки към покрайнините на града или каквото убежище успееш да намерят. Повиканите от Епидим подкрепления не обръщаха внимание на търчащите цивилни, тъй като се интересуваха единствено от посочените им цели. Само раненото тяло на Тригора получи известно внимание, повдигнато от стрелнал се драгойл, който я остави на гърба на чудовището, яздено от Епидим. Той тъкмо наблюдаваше с интерес как Лейн се мъчи да се издърпа на покрива, когато зашеметената му партньорка бе донесена.

— Какво е това? Интересно. Метаморфът все още трябва да се навърта наоколо — рече Епидим. Безразличната му хладина не го напускате, сякаш представляваше незаинтересован зрител. — Явно ще трябва да я изтласкам на открито. Точно сега не е времето за изненади.

Айви замаяно отвори очи. Скокът я бе дезориентирал. Съзряната гледка я шокира, светкавично възвръщайки ѝ концентрацията. Само на няколко десетки фута под нея се плискаше същински океан от плащове и близници. Протегна ръце и се вкопчи за ръба, издигайки се, бързо

обгръщана от синята аура. Ако толкова скоро не беше зашеметена, щеше да се е изкачила отдавна. Ужасеното създание приседна на покрива, стрелвайки очи към развиделяващото се небе, покрито с повече драгойли, отколкото се бе надявала някога да види.

Лейн се издърпа зад нея, крещейки.

— Залегни! — викаше той.

Думите му достигнаха до нея сякаш отдалеч, заглушени от виковете на близниците и писъците на драгойлите. Лейн изтича, вперил очи в чудовището, което пикираше насам. Сякаш времето забави ход, наблюдаващо надпреварата между звяр и герой. Асасинът посегна към последния си кинжал. Нямаше време да се прицелва, да чака за удобен момент. Запрати го. Оръжието прелетя ужасяващо близо до Айви, почти докосвайки ухото ѝ. Намери целта, потъвайки дълбоко в празната очна кухня на създанието. То изпищя и промени траектория, ноктите му раздрали ръката ѝ. Отхвърлената по покрива Айви проплака. Втори вик отекна в агонизираща хармония.

Вихрената форма на Етер се изстреля от алеята. Бе стояла сред създанията, мълчаливо поваляйки ги, докато останалите падаха едно върху друго в опитите си да достигнат стоящите отгоре Избрани. Силата на напора ѝ повлече наметала и близници. Още две чудовища се втурнаха към съюзниците ѝ.

Лейн изтегли меча си и нанесе дълбока рана на единия драгойл, но второто чудовище му избяга. Ноктите му се вкопчиха в рамото на Айви. Тя бе издигната във въздуха, крещейки от болка и страх. Синята светлина около нея бе почти ослепяваща, но започна да потрепва.

— Днес няма да мине, прототипе — отбеляза Епидим от мястото си в небето. Кристалът в алебардата му засия ярко, докато волята му я обвиваше.

Сиянието на аурата намаля, но само малко. Айви продължаваше да пищи и да се мята. Мигновено Етер се стрелна към нея, крещейки от болката, която биваше пренесена върху ѝ като наказание.

— Стрелци! — нареди Епидим.

Извъняха дузина тетива, но Етер не обърна внимание. Знаеше, че стрелите не я заплашват. Внезапна, раздираща болка плъзна по снагата ѝ, бързо надминавайки причиняваната от белега. Очите ѝ се насочиха към сияещия наконечник на една от стрелите. Проклети кристали. Прикачаха ги към стрелите по подобие на някои от

войниците на Багу! Това я принуди да губи ценно време, отбягвайки залповете, но веднъж заела се със задачата, умението на стрелците се оказва плачевно. Миг по-късно достигна целта си. Не остана незабелязано от Епидим. Бе подготвен за подобно развитие. Избраната се промени в камък в мига, в който се намираше над драгойла, стоварвайки се върху гърба на създанието и събаряйки ездача му. Сетне се зае да нанася удари върху чудовището, обагряйки лапи с черна кръв.

— Пусни я — нареди Епидим.

Стисналият Айви драгойл се подчини. Клетото създание полетя към земята, страхът ѝ бързо надминавайки дори значителните усилия на Епидимовата воля. Етер скочи от гърба на драгойла, политайки надолу като камък, какъвто всъщност беше, преди да приеме формата на вихър. Завъртя се около Айви, насочвайки и забавяйки падането ѝ. Малтропът не бе особено успокоен от това, тъй като главозамайващата височина и беснеещият вятър не влияеха особено благотворно на нервите ѝ.

— Мълчи, глупачке! След миг ще си на твърда земя. Спасих те... Аз те *спасих*! — поде Етер, внезапно осъзнавайки, че за пръв път след предателството си не бе почувствала никаква овъзмездителна болка. Грехът ѝ бе изкупен.

Отдихът от болка бе краткотраен. Носенето на Избраната я забави, същевременно отвеждайки я в обхвата на стрелците. Те не губиха време и побързаха да се възползват от обстоятелствата. Етер се стрелна към покрив, понесла безценния си товар, но скъсяването на разстоянието важеше и за стрелите. Не една стрела профуча през нея, пропускайки носеното създание на косъм.

Лейн скачаше от покрив на покрив, държейки се пред неспирния бараж драгойли. Мечът му с лекота разсичаше изкатерилите се близници, а на плащовете не достигаше бързина, за да го догонят. Метаморфът го зърна и се насочи към същия покрив, към който и той се бе отправил, към камбанарията на църква в единия край на града. Най-високата околна постройка, недостъпна за близниците. Асасинът бързо се стрелна нагоре по стената на кулата, сякаш изкачваше стълба. Малко след това долетя и Етер, отпускайки Айви.

— Какво става! Къде бяхте? Защо... ох! — заговори Айви, но бе прекъсната от осъзнаването на ужасната болка в рамото, до този

момент останала незабелязана заради шока.

— Разчисти път. Трябва да я отведем на безопасно място — нареди Лейн.

— Очакват ме по-важни дейности — каза Етер, извъръщайки очи към черната форма, понесла се към тях.

Лейн не хаби време в опит да я убеждава. Сграбчвайки Айви, асасинът скочи на стълбището на кулата и затвори капака, застопорявайки го. Секунда по-късно стените се разтърсиха от върхлитащите от всички посоки чудовища.

Айви се спъваше и се олюляваше, докато трескаво слизаше по стълбите. Болката бе ослепителна, зад нея се долавяше неясно усещане за осквернение, сякаш в ума ѝ имаше нежелано присъствие. Правеше нещата да изглеждат далечни, безразлични.

Накрая достигнаха дъното на кулата, влизайки в сенчестата зала на църквата. Вратата бе директно пред тях, но Лейн се отдръпна и започна да се движи край стената, придърпвайки и Айви. Това бе най-масивната постройка в града, една от малкото, изцяло изградени от камък и следователно предоставяща реална защита. Дори и сред гръмовните звуци на беснеещата отвън битка, Лейн дочуваше приглушените гласове на притеснените местни жители и ужасените хленчове на плачещи деца. Трябваше да отведе Айви в безопасност. Ако бъдеше съзрян от струпалата се тълпа, щеше да се разрази хаос. Не можеше да си го позволи.

* * *

Етер се понесе към целта си. Епидим полетя към нея. Стрели с кристален връх разсичаха въздуха от всички посоки, но Етер вече не защитаваше крехък смъртен. Разполагаща с цялото си внимание, стрелците не успяха да я засегнат нито веднъж. Генералът повдигна оръжието си, кристалът в острието засия ярко. Етер наблюдаваше, внимателно преценявайки силата му, бързината на движенията му. Трябваше да разчете всичко до съвършенство. Още миг и вече се намираше достатъчно близо. Оръжието на Епидим се стовари с неизмерима мощ. Метаморфът се стрелна нагоре. Острието профуча през въздуха на косъм от вихрената ѝ форма. Макар физическата заплаха да не я достигна, мистичното влияние на кристала притежаваше по-широко поле на действие, раздирайки самата същина на най-уязвимата ѝ форма.

Ветровитата ѝ снага се втвърди, стягайки се със стихийна сила и превръщайки се в камък. Стовари се върху врата на яздено от Епидим чудовище. Създанието се олюля под внезапната тежест, като за малко да падне.

Епидим понечи да нанесе втори удар, но Етер сграбчи дръжката на алебардата с каменните си лапи. За пръв път от началото на сражението, в очите на генерала проблесна тревога. Със сила, нетипична дори за масивното му тяло, той се опита да изтръгне оръжието от хватката ѝ, но Избраната стискаше здраво, очевидно надминаваща го по крепкост. Без да е изричана никаква команда, драгойлът се стрелна към земята, приземявайки се на улицата. Етер усещаше как хватката на противника ѝ отслабва все повече, същината на силата му потръпвайки при всяко мощно дърпане.

Вече нямаше съмнение. Епидим бе нищо без алебардата.

— Жалко създание! — изръмжа Етер, усещайки приближаващата си победа. — Ти си нищо. Разчитах на артефакт, на *инструмент*, за силата си? Как изобщо си могъл да си представяш, че с подобна слабост си в състояние да победиш продукт на боговете?

— Един велик мислител е казал... — започна да цитира Епидим в немощен опит да запази хладнокръвието, изпълвало го допреди

мигове. — Съсредоточаващият се върху слабостта на врага си е мъдрец, а забравилният силата му е мъртвец.

Проблясък на кристала зашемети Етер за миг, но това бе достатъчно за ордата близници и наметала, неусетно насъбрали се около тях. Заплашителната каменна форма на метаморфа не представляваше нищо пред стотиците нокти и мечове, сипещи удари отгоре ѝ. Тя храбро напрегна сили, за да довърши започнатото, но враговете бяха прекалено многобройни. Потъна сред пълчището. Ноктестите ѝ лапи за последно раздраха гърба на драгойла, преди да бъдат погълнати на свой ред.

* * *

Лейн водеше Айви по крайчеца на пътеката, която се виеше над залата. Раненото създание геройски потискаше сълзите си. Присъствието в главата ѝ бе изчезнало внезапно и случващите се събития отново притискаха ума ѝ с цялата си тежест, но тя успяваше да пази тишина и да потиска обгърналия я ужас.

Малки прозорчета обхождаха горната част на стената, точно под тавана. Два големи прозореца от цветно стъкло обграждаха пътеката, а помежду им имаше голям стъклопис. Двамата се промъкнаха към големия прозорец в края на пътеката. Бе счупен отдавна, долната му част бе заменена с дъски. Ако можеха да отделят една, щяха да са в състояние да се промъкнат вън от сградата. Разбира се, имаше и по-предизвикателни препятствия, стоящи на пътя им.

Виделите ги по-рано чудовища все още се хвърляха срещу кулата. Стените потръпваха с всеки удар. Скоро камбанарията щеше да се срути. Това не бе най-лошото. Множество войници бяха привлечени от атаките на драгойлите. Ратниците удряха по вратите и трошаха пониските прозорци. Намиращите се вътре хора крещяха за милост. Още не бяха видели Лейн или Айви и нямаха представа защо зверовете и людете заплашваха да разрушат убежището им. Знаеха само, че армия от чудовища се бе спуснала връз домовете им. Смесица от зверове и войници вилнееше из града, донасяйки разрухата от фронта до самите им прагове.

Лейн направи знак на Айви да остане на място. Тя се подчини, а закрилникът ѝ и се промъкна до прозореца, избягвайки хвърляната от него светлина. Избраната се бе свила в ъгъла, хванала раната си. Бе не по-малко ужасена от намиращите се отдолу хора, но не можеше да си позволи го покаже. Зарови страха дълбоко в себе си. Всяка просмукала се на повърхността нишка щеше да раздвижи аурата ѝ и щяха да бъдат видени. Лейн не искаше това, така че не биваше да го допуска.

* * *

Епидим се ухили, хвърляйки внимателни погледи към суматохата, докато слизаше от гърба на ранения драгойл и привикваше нов. Предпазливостта му не се оказа излишна. Едва се бе издигнал във въздуха, когато цялата маса нападащи сякаш се издигна. Под тях смътно можеше да бъде различена черна форма. Миг по-късно тя се издигна, блъсвайки ги из въздуха. В центъра на експлозията стоеше драгойл, но не приличаше на другите. Черното му туловище бе примесено със сребристи тонове, а ослепителна бяла светлина струеше от кухините, които трябваше да придържат очи.

Етер не губи време. С прилежащата на новата ѝ форма сила смаза противниците, достатъчно глупави да се доближат до нея, сетне се издигна в небето. Този път Епидим нямаше да избяга. Мълчалива команда прониза умовете на армията създания, докато врагът ѝ се опитваше да се отдалечи от новата ѝ беснееща форма. Всеки близник, всеки плащ и всеки драгойл се понесе като един, насочвайки се мигновено към новата цел.

Метаморфът пое дълбоко въздух и избълва огромен облак миазма, обсипвайки силите под себе си с разяждащата мъгла. Когато драгойлите се понесоха към нея, Етер изстреля втори облак към тях. Чудовищата останаха незасегнати, макар същото да не важеше за ездачите им, които зареваха на странния си език и полетяха надолу. Преди драгойлите не биха продължили без нови ездачи, но изглежда Епидим понастоящем бе поел по-директна роля в контролирането им, защото запазиха вниманието си върху Етер, дори и лишени от насочващи ръце.

Нямаше значение. Избраната бе прекарала цяла вечност в проучване как да използва максимално всеки аспект на дадена форма. Дори след кратките мигове, прекарани в тази, по нищо не отстъпваше на умение на останалите драгойли. Нещо повече, притежаваше преимуществото на по-развит интелект, нещо, с което противниците ѝ не разполагаха.

Първото от създанията се хвърли върху ѝ, но атаката му бе ловко отбегната. Етер атакува на свой ред, нанасяйки внимателно преценен удар, отделил главата от туловището. Останалите драгойли се скупчиха около нея. Уменията ѝ в тази форма бяха повече от страховити, но обемът на атаките бе по-голям, отколкото можеше да понесе.

Наместо да бъде обгърната както преди, тя се стрелна надалеч. Бе последвана. Метаморфът се понесе из въздуха с цялата грациозност, която позволяваше настоящата форма.

* * *

Неспирният порой удари, сипещ се върху църквата от всички страни, престана изцяло и внезапно при призоваването на създанията в защита на господаря. Лейн тихо отдели една от дъските и надникна навън. Съществата — всички до едно — бяха заети да преследват един от съвидниците си. Лесно бе да се види защо. Като никога метаморфът да употреби разумно силите си. Извърна се да помогне на Айви.

Сграбчи здравата ѝ ръка и я изправи на крака. Загубата на кръв беше започнала да ѝ влияе, трябваше да напруга сили, за да поддържа равновесието си. Очите ѝ бяха натежали. Ако нещо не се направеше за раните ѝ, скоро щеше да изгуби съзнание. Сетне щеше да последва и смърт.

Айви се препъна, едва не падайки. Лейн я улови, но наскоро настъпилата тишина това не остана нечуто. Умълчаните и сгъчкани местни отново зашумяха от гняв и страх. По-храбрите вече запалваха фенери и се отправяха към стълбите.

Лейн бързо разшири отвора. Времето бе срещу тях, вече нямаше смисъл да пазят тишина. Когато дупката стана достатъчно голяма, та през нея да може да се пролази, асасинът опита да изведе Айви на тесния перваз. Главата ѝ едва бе надникнала през разрушения

прозорец, когато полъх на леден въздух и поглед към главоzymaйващата височина извикаха спомена от принудителния ѝ полет само преди минути. Тя се отдръпна, отказвайки да го изживее отново. Трясъкът на отворена врата я сепна. Обърна се към звука, а Лейн пое нещата в свои ръце. Мятайки Айви през рамо, той се хвърли през отвора, хващайки се за ръба и спускайки се колкото се може внимателно.

Не беше достатъчно внимателно. Айви проплака от болка, когато достигнаха земята. През отвора надникнаха глави. Лейн усещаше погледите им върху себе си. Бяха забелязани. И двамата. Обърна се и насочи очи към западния хоризонт. Трябваше да избяга, да намери подслон, сетне да превърже раните на Айви. Дори да е твърде късно.

Раненото създание мълвеше неразбираеми реплики да бъде внимателен и да я предупреждава, когато опитва подобни неща. Асасинът загърби всичко, което бе усвоил, което се бе превърнало в негова втора природа. Сега не беше време за прикриване. Нямаше време за предпазливост. Последната истинска надежда за вида му умираше. Това не биваше да бъде допуснато. Не и докато все още си поемаше дъх.

* * *

Високо в небето Епидим наблюдаваше как Етер се стрелва между сгради, над покриви, през арки. Останалите драгойли, трوماви в сравнение с нея, се блъскаха в стени и един в друг. В ума му изникна мисъл, накарала го да извие очи към земята. Край сразеното тяло на бившия му драгойл, проснатата снага на Тригора слабо се раздвижваше. Когато един поглед нагоре потвърди, че метаморфът е ангажиран в другия край на града, Епидим насочи чудовището си на изток. Слизайки небрежно, той се приближи до немощния си съюзник и загледа как се мъчи да се изправи на крака.

— Метаморфът... — предупреди Телоран.

— В момента си има занимавка. Изненадваш ме. По принцип не се оставяш да те заблудят лесно. Аз би трябвало да зная.

— Спести си подигравките... Ами останалите?

— Когато ги оставих, бяха се свили в църквата — рече той. — Проектът на Димънт е ранен. Проследяването им няма да представлява трудност.

— Ако смяташ, че Лейн е лесен за проследяване, значи не си научил нищо от мен. Той притежава достатъчно умения, за да надмогне всяко ограничение. Трябва да го откриеш, преди да е напуснал града.

— Работата в тази насока вече е задействана. Лично ще се погрижа, веднага щом по-голямата заплаха бъде неутрализирана. Силата на Етер ме притеснява и... усети ли това? — рече той, нещо привлякло вниманието му.

Тригора хвана болящата я глава.

— Нищо не усетих. Къде ми е мечът? Ако нямаш намерение да го потърсиш, ще го сторя сама.

— Протаках прекалено дълго. Време е да се оттеглиш. Не мога да рискувам присъствието ти тук. Не и при тези обстоятелства — внезапно реши Епидим.

— Не и докато Лейн е толкова близо. И не и когато се изправяш срещу трима Избрани — възрази Телоран.

— Бих спорил, но наистина не разполагам с време. Това е предпазна мярка, която трябва да предприема — рече той.

С умело движение издигна алебардата си и удари все още слабата Тригора. Ударът бе придружен от проблясък в острието, издал заклинание, целящо да подсигури желания ефект.

Генералът се строполи на земята. Мълчалива заповед бе издадена на най-бързия от оставащите драгойли. Докато Епидим възсядаше своя, вторият драгойл прекрати преследването, долетя, сграбчи генерал Телоран и се отправи на север, стопявайки се бързо. Епидим се издигна високо във въздуха. Не след дълго зърна Лейн. Глупакът бе понесъл нараненото създание на гръб, тичайки открито. Генералът се стрелна надолу, но ударите на ципестите криле издадоха приближаването му. Метаморфът доближаваше. Успя да я избегне, но с петте преследващи я драгойла нещата стояха по различен начин. Бяха прекалено съсредоточени върху задачата да настигнат зададената им цел, за да отделят внимание на предотвратяването на сблъсъци.

Точно както Мин бе сторила в предсмъртната си битка, Етер използваше преследващите я зверове като таван. Поне три се

сблъскаха с драгойла на Епидим. Заплетените чудовища полетяха към земята. Оставаха само две, с които метаморфът лесно можеше да се разправи. Така и стори. Приземявайки се, тя с подозрение огледа купчината драгойли, докато си възвръщаше човешкия облик.

— Не мога да остана в тази форма. Притежава полезност, но се чувствам осквернена от нея — просъска Етер, убедена, че работата ѝ е приключена.

Тази увереност, тъй често докарвала падението ѝ преди, отново се оказа не на място. Част от купчината се раздвижи. Епидим се надигна изсред натрошените тела. Бе оцелял при падането, което бе помляло неестествено крепките чудовища. Със сигурност изглеждаше зле, тъй като едната му ръка висеше безжизнено, а глезенът му бе извъртян под неестествен ъгъл. Но докато се измъкваше, ръката му потръпна, раздвижи се и се възстанови. Дори не изглеждаше, че забелязва глезена, докато не се опита да стъпи. Миг по-късно поправи и него.

— Какво си ти? — изръмжа Етер.

— За момента? Човек — прегракнало изрече генералът.

Изхрани се и се закашля. Розови пръски обагриха брадичката му.

— След миг ще бъдеш нищо — заплаши метаморфът, приемайки каменната си форма и втурвайки се към него.

* * *

Лейн бе чул сблъсъка и с крайчеца на окото си видя как натрошената маса се приземява. Може би Етер бе надвила генерала веднъж завинаги, но това беше малко вероятно. Важното беше, че го бе заангажирала. Това предоставяше на асасина шанс да избяга. До ширещото се край града поле оставаха само няколко крачки. Далеч не бе безопасно, нямаше много прикритие, но от това щеше да има и полза. Веднъж да се озове извън града, щеше да бъде сигурен, че наблизо не се таи враг. Само да можеше да го достигне.

Зърна някакво бегло движение в сенките, привлякло вниманието му. Сетне още едно и още едно. Удвои усилията си, напрягайки до краен предел измореното си тяло.

С хор писъци самите сенки сякаш скочиха отгоре му. От всички страни към него замахваха нокти, принадлежащи на изпълващите улицата плащове, все още димящи от миазмата на Етер. Едно от създанията улови крака му и Лейн залитна. Когато успя да си върне равновесието, асасинът се оказа заобиколен от остатъците на наземните сили на Епидим. Те се носеха край него, разсичайки с призрачните си лапи. Малтропът застана над Айви и изтегли меча си, знаейки, че тези моменти забавяне може да са последните, изживени от смъртнораненото същество.

Специфичният им маниер на атака — хвърляйки се напред едно по едно, за да замахнат — преди му беше от голяма полза. Бе му позволявало да ги покосява, изчакващ благоприятен момент за бягство. Но сега трябваше да ги унищожи (или осакати) бързо. Ударите им идваха вбесяващо бавно, сякаш нарочно го бавеха.

Айви слабо простена. Лейн разсече пореден плащ. Поемаше дъх дълбоко и жадно, леденият въздух прогаряше дробовете му. Движенията на меча и тялото му бяха сякаш наблюдавани отдалече, нещо подобно на рефлекс. Докато се сражаваше, умът му трескаво работеше над плана за бягство — къде да иде, как да излекува нараняванията на Айви. Не можеше да допусне грешки. Нов замах, нов противник падна сразен. От факта, че Етер бе привела зверовете в такова състояние, имаше не само полза — представляваше рядък късмет, който правеше победата възможна.

* * *

Само на няколко улици от Лейн сблъсъкът на Етер с Епидим ставаше все по-яроsten. Етер знаеше, че бе изчерпала по-голямата част от силата, с която разполагаше. Ако бързо не положише край, не бе сигурна дали щеше да издържи. А генералът сякаш бе неизтощим. Тялото му изглежда губеше мощ, но Избраната знаеше, че могъществото му не идва от снагата, а от духа му. А той беснееше със същата интензивност, която бе притежавал и в началото на битката. Но въпреки това се ограничаваше. Ударите му изглеждаха не само добре прицелени, а и внимателно премерени. Етер избегна повечето, а останалите блокира, но знаеше, че той не би се държал по подобен

начин, освен ако не разполагаше с причина. Ала мотивацията му оставаше мистерия за нея и това я притесняваше.

Алебардата му описа бавен, широк размах, накарал я да отстъпи. Тогава Епидим бързо я заобиколи, умело отбягвайки атаката ѝ. Изтощението на Етер бе започнало да проличава. Нападенията ѝ ставаха по-чести и излъчваха отчаянието, което генералът бе очаквал. Направи още няколко крачки, наблюдавайки с широка усмивка как тя променя позицията си, за да компенсира. Отлично. Мълниеносно запрати оръжието си напред, изстрелвайки заслепяваща струя енергия, блъснала я право в гърдите. Етер полетя като комета, разбивайки стената зад себе си.

* * *

Чул пукота, Лейн приклекна и сграбчи ценния си товар, претърколвайки се настрани, миг преди служилата му за отбрана стена да се разбие. Озова се обграден от плащове. Два го сграбчиха за ръцете. Друг го стисна за гърлото. Малтропът се замята, но хватката им бе прекалено силна. Сред отломките на стената се изправи Етер. Бе обсипана с пукнатини, едва се държеше на крака. Когато и последните парчета от удара се посипаха на земята, Епидим прекрачи през дупката. Огледа делото си, усмихвайки се на купчината отломки и проблясъка на строшени фенери от близка витрина.

— Трябва да ми благодарите. Днес ви преподадох важен урок от изкуството на войната. Победата в един удар изисква не само мощ, но и планиране — подразни ги генералът.

Рязко и внезапно движение от страна на Лейн изтри усмивката от лицето му. Асасинът застъпи ръба на един от плащовете и освободи ръката си. Сетне съумя да блъсне другия в локва пламтящо лампено масло. Плащът бързо лумна и няколко мига пищя, преди да се отпусне безжизнено на земята. Това бе достатъчно за Лейн да си върне меча.

Останалите плащове, както и неколцина от оцелелите близници, най-накрая успели да достигнат до целта си, започнаха да се спускат към Лейн, но Епидим ги спря с мисъл.

— Чуй ме, Лейн. Много добре зная, че по-скоро би умрял, вместо да допуснеш да бъдеш пленен, както и по-скоро би пожертвал

собствения си живот, отколкото да изгубиш онзи на деликатното създание в краката ти. Уви, заповедите ми са пределно ясни. Докато не бъдат постигнати определени критерии, трябва да бъдете заловени живи. Всички. Вероятно бих могъл да те надвия. Вероятно би могъл да ме победиш. Нито едно от двете не би могло да се случи, преди скъпоценната ти Айви да угасне. Самият ѝ живот се излива в нозете ти. Всяка капчица кръв е незаменима. Използвай логиката, асасине. Позволи ми да я взема. Аз ще я излекувам, а ти ще избягаш. И двамата ще изпълним по-важната си цел. Инак и двамата ще се провалим — разсъждаваше Епидим.

— Не го слушай, Лейн. Убий го — нареди Етер. Мъчеше се да остане изправена, притисната от тежестта на собствената си скална форма.

— Тя я иска мъртва. Знаеш това — оспори генералът.

Оръжието на Лейн леко се сведе. Очите на Айви бяха втрещени в него, изцъклени и потрепващи. Асасинът си пое дълбок дъх, затворил очи. Сетне издиша, отвори ги и стисна по-здравомеча.

— Тъй да бъде — въздъхна Епидим, вдигайки алебардата си за предстоящата битка.

Пригответи се да нанесе удар по упорития герой, но нещо го накара да спре. Все още издигнал оръжие, д'каронът плъзна очи наоколо. Духаше силен вятър, по-силен от досегашния. Продължи да се усилва. Имаше нещо друго. Усещане. Присъствие. Премести алебардата и отсечено я заби в земята.

Вълна черна сила се разля от дръжката. Точно преди да достигне Айви, нещо я спря. Раздели се, подобно на вода, срещнала камък. За частица от секундата нещо друго бе видимо, сякаш воал бе отместен от лек вятрец.

Случилото се след това протече със скорост, която малцина бяха в състояние да проследят. Потръпващата мъгла бе привлечена от някаква невидима сила и изчезна изцяло. Ослепителен проблясък ги накара да извият поглед. Леденият вятър се втурна, веейки от всички посоки. Мъчейки се да възвърне зрение след ярката светлина, Епидим зърна две фигури пред себе си. Всяка бе обвита в девственобял плащ, а качулки закриваха лицата им.

Едната държеше парче от жезъл, приютило кристал, лък на едното си рамо и колчан стрели на другото. Втората стискаше кристал

в едната си ръка и странно, двуострийно оръжие в другата. Садистична усмивка разцъфна върху лика на Епидим, а в очите му блесна намек за чернотата, която се таеше в душата му.

— И бяха петима — изрече той с гласа на насъскан звяр. — **УБИЙТЕ ГИ! НЕ ПОЩАДЯВАЙТЕ НИКОГО!**

Войниците се втурнаха. Епидим се обърна към отвора, който бе пробил в стената преди мигове, хвърляйки се през него. Същевременно повдигна оръжието си. Ивица непоносима светлина се издигна към небето, разпръсквайки се над града и обгръщайки стените. Потрепваща бариера се издигна наоколо. Трима близници последваха господаря си, който отърча нанякъде.

Странникът с жезъла дотича до Айви. Другият се извърна към плащовете. Рязък замах с кристала изстреля лъч светлина, поразил най-близкия нападател. Плащът се превърна в стъкло, натрошавайки се на късчета при падането си. Втори плащ се приближи, само за да бъде ударен с втора мълния, която го раздра, оставяйки купчина конци. Бе ред на близник, превърнат в камък. Зад защитника първата фигура прилекна над Айви. Полумъртвото създание се замъчи да съсредоточи очи над облечената в бяло форма.

— Казах им. Казах им — изхрипа тя.

Жезълът бе приведен, приглушен глас изрече няколко тайнствени слова. Раните бавно започнаха да се затварят. Етер, все още едва в състояние да стои права, се довлече до двойката.

— Най-сетне. Най-сетне още като мен се надигат — повтаряше метаморфът.

По времето, когато Етер достигна останалите, улицата бе разчистена от врагове, а гърдите на Айви се повдигаха в бавния и дълбок ритъм на целебния сън. Защитникът се обърна — първоначално издигнал оръжия при приближаването на метаморфа, но бързо ги отпусна. Неизползваното острие бе мушнато под наметалото, качулката бе отметната, за да разкрие рошав, но ентусиазиран младеж.

— Етер, предполагам. Не мога да... — охотно заговори той.

— По-късно, Дийкън. Стената. Трябва да избягаме — посъветва втората фигура. Гласът ѝ звучеше познато.

Младият магьосник кимна и се затича, а очите на Етер се разшириха.

— Ти! Как!? — смаяно изрече метаморфът, безпрецедентно демонстрирайки въпросната емоция.

Целителят се изправи, отмятайки качулка. Пред метаморфа застана Миранда. Лейн се втурна към нея, за миг очите им се срещнаха. Сетне двамата си кимнаха. Асасинът взе спящата Айви и последва Дийкън. Етер, осъзнавайки изражението си, се окопоти.

— Как е възможно да си тук? Как си оцеляла? — настоя тя.

— Ще обясня, когато разполагаме с време. Останала ли ти е достатъчно енергия? — разтревожено запита девойката.

— Повече от достатъчно — излъга Етер. Опита се да се поизправи, но това само подчерта изнемогата ѝ.

Миранда не се заблуди.

— Ще ти помогна.

Етер се опита да отблъсне човека, но не разполагаше със силата да стори дори това. Прие човешката си форма и тежко се облегна на Миранда. Двете последваха останалите. Не вървяха дълго. Спътникът на девойката дотича обратно, задъхан.

— Лошо. Силата зад тази стена е... неизмерима. Никога не съм срещал нещо подобно. Ако искаме да напуснем това място, трябва да прекратим заклинанието от самия му източник. Трябва да спрем магьосника, който го поддържа.

Внезапен изблик мистична енергия привлече вниманието им. Всеки от тримата притежаваше достатъчна чувствителност за подобни неща. Без да кажат нито дума повече, Миранда и Дийкън се втурнаха към Епидим. Етер тръгна подире им, но едва не се строполи след няколко крачки. Бе се изчерпала. Можеше единствено да чака. Обърна се бавно и пое към страничната уличка. Там стоеше Лейн, приготвил меч си. Айви си почиваше в краката му. Асасинът бе напрегнал всеки мускул, готов да се втурне напред в мига, в който сиящата прозрачна стена бъде разрушена.

Миранда изтича в ширналата се пред нея градина. Трима близници запречваха пътя ѝ, а Епидим стоеше край купчина сразени драгойли. Повдигна алебардата си и призова нечестивото сияние, съпътстващо магията му. Камарата натрошени създания започна да се размества, вълни чернота разплискващи се из нея. Парчетата се издигнаха от земята, струпвайки се.

Дийкън повдигна кристала си и насочи ума си да спре замисленото от генерала. Миранда размахна жезъл и откос бяла енергия посече близниците. Те потръпнаха, олюляха се и се строполиха с проблясък, оставяйки празни брони, пълни с прах.

Когато Миранда се обърна към Епидим, стана ясно, че делото на врага им въобще не бе осуетено. Последните парчета от ужасяващ пъзел биваха намествани. Парчетата от натрошените драгойли биваха използвани за сглобяването на извисяващ се, хаотичен титан. Главите бяха съединени една до друга, подредили се като камъчета на огърлица, челюстите им бяха подредени по сходен начин отдолу. Крайниците бяха единени по краищата, предни и задни крака нахвърляни безразборно. Ноктите се трупаха един връз друг, всеки крак завършваше със заострен ръб. Парчетата от торса оформяха мозайка, чиято цялостност едва бе достатъчна да придържа крайниците. Излишните парчета се сляха в масивна, мятаща се опашка.

— Никога не съм усещал толкова силна воля. Текстурата на магията... Различна е. На фундаментално ниво. Има само един начин да сложим край на това — предупреди Дийкън.

Не бе нужно да казва повече. Миранда знаеше какво трябва да бъде сторено. Докато Епидим се катереше по чудовищния звяр, двамата магьосници атакуваха. Същото стори и противникът им. Създанието се стрелна по земята като насекомо. Зъбатите шипове, служещи му за крака, разсичаха камъните като глина. Движеше се трмаво, в бавни, дълги стъпки, но разкрачът и размахващата се опашка оставяха впечатлението, че се намира на всички места едновременно. Дийкън и Миранда се разделиха, надявайки се да раздвоят вниманието му.

Дийкън се държеше близко до сградите. Неспирно обсипваше Епидим с магии от всякакъв тип, но злокобният магьосник не им обръщаше внимание или ги унищожаваше преди да са го достигнали. Язденият от него звяр — ако нещо подобно можеше да бъде наричано така — обърна гръб на Дийкън, заплашвайки го с опашка. Главата си насочи към Миранда. Непропорционално дългият израстък се виеше сякаш със собствен разсъдък. В един миг профучаваше с дълъг замах, в следващия се стрелваше като скорпион. Бе по-бърза от него. Много по-бърза. Всеки удар биваше отразен на косъм от набързо издигнат

магически щит, но замахванията го натрошаваха, сякаш физическите атаки влияеха и на магията. А атаките ставаха все по-силни.

Дийкън знаеше, че ако иска да получи надмощие, трябваше да го забави. Да го обездвижи. Но как?

Миранда бе измъчвана от далеч по-големи тревоги. Главите, бълващи обединения си дъх, запращаха вихрушки черна мъгла. Умели повеи вятър защитаваха девойката, но градината бързо се изпълваше с мрачния облак. Насъбираше се в съскащи облаци сред калдъръма, а и всеки миг оставаше все по-малко свеж въздух, който да бъде използван за прогонване на опасността. Въздухът около нея се пропиваше. Усещаше как дразни кожата ѝ. Земята бе твърде опасна. Трябваше да се издигне във въздуха.

С все сила подскочи, примесвайки цялата левитация, която можа да създаде. Скокът се превърна в бавен летеж към покривите. Натрошените глави се стрелнаха, опитвайки се да я захаят, но девойката рязко се дръпна назад. Творението понечи да се стрелне отново, но внезапно спря.

Епидим се извърна да види какво го възпира. Един от краката на създанието бе потънал в земята. Почвата под другия заден крак се вкишавяваше, губейки твърдостта си, разделяйки се като течност. Тъмният магьосник осъзна какво предстои и заповяда на творението си да изтегли крака си, но Дийкън бе по-бърз, превръщайки размекнатата твърд не в смес от камък и пръст, каквато бе представлявала преди, а в плътна скала. Нозете бяха вклучени здраво. Докато Епидим насочваше алебардата си, за да се разправи с този новопоявил се, във въздуха просъска стрела, пронизала и без това зле ранената му ръка, напомняйки му за главната цел.

Битката се проточваше прекалено дълго. Трябваше да елиминира един от героите *сега*. Нареди на чудовището си да продължи напред. Главите се протегнаха и щракнаха с челюсти към Миранда, която приготвяше нова стрела. Мощна струя миазма изригна към нея, но вихър го запрати обратно към Епидим. Отвратителната мъгла заглосга тялото му, но генералът не обърна внимание. Миранда бе прекалено важна цел, за да се провали. С отвратителен пукот задните крака на звяра се отчупиха, позволявайки на чудовище и ездач да се стоварят върху сградата, върху която стоеше момичето. Слабите стени се огънаха, остарелият покрив полетя надолу.

Миранда се втурна към ръба и скочи към съседния покрив, изгубвайки стрелата си. Приземи се върху наклонените керемиди, хлъзвайки се и мъчейки се да се задържи. Накрая успя да се закрепи и се изправи, обръщайки се с лице към съборената сграда, сред която небалансираното създание се мъчеше да се задържи на непълните си крака. Някакво движение привлече вниманието ѝ. През строшения покрив видя ужасена жена да се мъчи да избяга от рушащата се къща. Очите на Миранда се плъзнаха из града. Черната киселина разяждаше стени, улици и покриви. Бедните обитатели на този град губеха домовете си. Животът им бе застрашен.

Хванала лъка в едната си ръка и жезъла в другата, девойката затвори очи и разтвори ума си, привличайки облаците, както бе сторила на водния изпит в Ентуел. Насочвайки действието си със знание и цел, без да става дума за значително увеличената сила, момичето привлече и умножи облаците за секунди. Миг по-късно проблесна мълния, разнесе се гръм и върху града се изсипа порой. Отваряйки очи, Миранда видя беснееща буря. Водата потуши и отми черната мъгла.

— Стигнала си далеч, Миранда. Много далеч — рече Епидим, отбелязвайки си новата демонстрация на умение.

Дийкън обви ума си около размятащата се опашка, насочвайки волята си около нея с всичките си усилия. Бе усъвършенствал манипулационните си умения в забележителна степен: можеше да повдига огромни камъни, дървета, наковални, но това представляваше най-голямото предизвикателство, срещу което се бе изправял. Съумя да стегне опашката, но някаква воля се противопостави на неговата. Младежът протегна кристала си, насилвайки се да запази контрол, ала бавно започваше да губи съревнование. С последно, отчаяно усилие успя да увие опашката около един от сакатите крака и я застопори там.

Епидим замахна на сляпо с алебардата, запратил ивица тъмна енергия към Дийкън. Младежът съумя да отскочи. Очевидно немислещ за опасността се промуши между нозете на чудовището, под главите, озовавайки се от страната на Миранда.

В небето танцуваха светкавици. Дийкън се провикна към Миранда.

— Не можем да му нанесем и един удар — потвърди той.

— Добре тогава. Нека му нанесем *хиляда* — реши девойката.

Думите бяха загадъчни, но Дийкън веднага разбра. Миранда постави стрела и я изстреля към небето. Тя се изви, почти изчезвайки от поглед. Тогава младежът издигна кристала си високо. Нишка огнена светлина бликна от него, прорязвайки въздуха, докато не срещна стрелата в най-високата точка на полета ѝ. Част от небето тутакси почерня, по-тъмно дори и от буреносните облаци. Чернотата се разпространи като рояк насекоми, пръскайки се в стотици, хиляди точки. Стрели.

Едновременно с падането на първата стрела, двамата герои се втурнаха към края на градината. Стрелите падаха като вълна, изпобождайки земята все по-близо до Епидим. Той вдигна алебардата си за миг, но сетне я отпусна. Вторачи намръщен взор към враговете си, които сега стояха точно пред мястото, от което започваше първият ред. Залпът се бе доближил и главите на чудовището също бяха уцелени... без това да предизвика някакъв ефект. Стрелите продължиха да засипват, изчезвайки при допир.

— Илюзии. Възнамерявате да ме заблудите с илюзии? — изфуча Епидим, искрено раздразнен от наивността.

Миг по-късно гневната гримаса изчезна, тъй като стрела, напълно истинска, се забодя дълбоко в рамото му. Роякът стрели действително бе представлявал илюзия, но не и изстреляната първоначално. Епидим се обърна към раната си и с изражение на неземно спокойствие я издърпа. Трябваше да го е убила, както и безбрежните атаки преди, но генералът упорито се бе вкопчил в живота. Върху окървавените му устни цъфна усмивка.

— Кога ще се научите, че е нужно много повече, за да ме надвиете? — попита той.

Внезапно започна да кашля и храчи, цялото му тяло раздирано от все по-силни пристъпи. Затвори очи и застина, борейки се да си възвърне контрол върху гинещото тяло. Звукът на нещо свистящо през въздуха към него, уви, не остана незабелязан. Умът му се протегна и забави проектила. Свободната му ръка се издигна и го грабна от въздуха. Изплю се и отвори очи. В ръката си държеше отчупената горна част на магически жезъл.

— Хвърляш си жезъла? Толкова бързо ли изпразни торбата с трикове, та прибягваш до това... — поде той. Така и не довърши изречението.

Целта се намираше в ръката на врага ѝ. Миранда насочи ума си към небето и призова същинската атака. Ослепителна мълния раздра облаците и удари кристала, продължавайки през държачия го мъж и язденото от него чудовище. Девојката задържа концентрацията си колкото можеше по-дълго, удължавайки времетраенето на мълнията до секунди. Навсякъде бе блиснала белота, проглушителен, продължителен рев кънтеше в ушите им.

Накрая не ѝ остана сила. Мълнията изчезна. Миранда отвори очи. Посрещна я мъгла. Дори и стиснала очите си плътно, интензивността на светлината пак бе съумяла да я заслепи. От стоялия пред тях само преди мигове звяр бе останало малко. Още по-малко бе останало от мъжа — овъглена обвивка, неразличима от каменните парчета и почернялата алебарда.

Миранда призова обратно жезъла си. Кристалът сияеше в бяло, подобреното дърво димеше, но заклинанието бе свършило работата си. Тъй като бе служил само като проводник, не беше особено повреден.

— Това беше... свирепо... и брилянтно — възхити се Дийкън, макар че коментарът му остана нечул, тъй като ушите им все още пищяха.

На Миранда ѝ се щеше тояжката ѝ да беше цяла, тъй като магията я бе лишила от възможността да стои изправена без чужда помощ. Но нямаше усещането, че всичко е свършило. Внезапната и пълна тишина около тях бе подтикнала най-храбрите от местните граждани да надникнат от прикритията си. Дийкън подръпна ръката на девојката, привличайки вниманието ѝ и слагайки качулката си. Стената бе паднала. Сега бе моментът да избягат.

Девојката се обърна да побегне, но внезапно зърна нещо с крайчеца на окоото си, накарало сърцето ѝ да застине. Увреденият кристал на алебардата бе засиял слабо. Миранда се обърна и видя оръжието да се откъсва от ронещите се пръсти на предишния си носител, издигайки се високо в небето. Очите на целителката се насочиха към земята, когато светкавица хвърли три сенки. Първата принадлежеше на алебардата. Втората бе хвърляна от някаква покварена гавра на човешка снага, стиснала оръжието. Третата бе собственост на младо момче, неблагоприятно навлязло сред градината. Миранда нададе вик.

— Не! Стой настрана! — настойчиво изкрещя девойката, но дори тя не можа да чуе гласа си. Със сигурност момчето също не го бе чуло.

Миранда извърна очи към небето, търсейки силуета, стиснал алебардата, но такъв нямаше, оръжието висеше само. Ала поредна мълния отново откри трите сенки, алебардата политайки към хлапето. Девойката създаде ярка светлина, удължила сенките и затича към детето. Поквареният силует съществуваше само като сянка, но внезапно сграбчи тази на момчето. То застина като поразено.

Магьосницата безпомощно гледаше как сянката на момчето бива някак откъсната. То се строполи, сетне бавно се надигна, сдобило се с нова. Протегна ръка и стисна алебардата. Изражението на невинност и страх тутакси бе заменено с хладния, безразличен интелект, така свойствен за Епидим. Не се бе променил.

С плавно, упражнявано движение, генералът призова черния диск, от който бе видяла да пристъпва Димънт. Преведе откраднатото си тяло през него, точно когато девойката го достигаше. Преди Миранда да е успяла да стори каквото и да било, нищотата във въздуха се затвори, плисвайки вълна черна енергия, повалила я на земята.

Дийкън мигновено се озова до нея, помагайки ѝ да се изправи. Ушите ѝ все още пищяха, очите ѝ още не се бяха адаптирали напълно, но видяното показваше, че не може да си позволи повече бавене. Хората вече излизаха на открито. Не знаеха какво бе причинило това, защо градът им бе разрушен. Страх, гняв и объркване замъгляваха главите им. Опасна комбинация, която се нуждаеше от нещо, върху което да се излее. Ако Миранда и приятелите ѝ се мотаеха наоколо, местните щяха да си намерят така търсеният отдушник.

Дийкън и целителката се втурнаха към края на града. Там Лейн бе открил яздените от тях коне и вече бе успял да натовари Айви на гърба на един от тях. Другият бе зает от Етер, която със сигурност не бе в стихията си.

— Каква идиотщина — да използваш едно тяло, за да контролираш друго... — промърмори тя, докато се опитваше да разгадае как да контролира коня.

— Аз ще го насочвам, ти ще яздиш зад мен — рече Миранда, покатервайки се на седлото. Етер неохотно се съгласи.

Дийкън пък се настани на коня, понесъл Айви. Младежът се затрудняваше с управлението му почти колкото Етер, но успя да се

справи. Само миг и вече бяха на път. Лейн вървеше пеш малко зад останалите. Разпръскващите се облаци изливаха светлината на издигащото се слънце връз тях, а в настоящия момент не бе особено желателно да бъдат видими. Дъждът, предоставил начин за сразяването на Епидим, бе измокрил животните до кости. След режещия мраз на севера, това си беше бърза рецепта за смърт. Трябваше да открият убежище — и то бързо.

След близо час действително намериха. За целта послужи гъста дъбрава, разположена в плитка долина. Бяха събрани дърва, бе запален огън (от който Етер побърза да се възползва), а не след дълго Лейн бе донесъл достатъчно улов. Когато топлината се върна в измръзналите им крайници и стана ясно, че не са преследвани, Етер не можеше да удържа повече езика си.

— Обясни — настоя тя.

Миранда замислено се взираше в земята.

— Струва ми се, че Миранда се нуждае от няколко мига. Бих се радвал да... — услужливо предложи Дийкън.

— Ти Избран ли си? — попита Етер.

— Не съм, но... — понечи да обясни младежът.

— Тогава не говори в наше присъствие. Миранда, отговори — отново настоя метаморфът.

— Напразно беше... — каза девойката, поклащайки глава.

— Какви ги мърмориш? — сопна се Етер, която не бе свикнала да бъде така открито игнорирана.

— Той беше обикновен човек! — гневно изрече Миранда през стиснати зъби, а очите ѝ бяха насълзени. — Ардън и Епидим не са били един и същи човек. Човека убих, но Епидим продължава да живее. Убих го без причина! *Без причина!*

— Оръжието — алебардата. Изглежда съхранява някакво същество. Именно то е врагът ти. Този Ардън е бил единствено гостоприемник — обясни Дийкън.

Лейн наблюдаваше от другата страна на огъня с поглед, който указваше, че знае как се чувства тя.

— Никога не бях отнемала човешки живот преди. Никога. Сега го сторих, без да постигна нищо. Бедният човек трябваше да умре, защото бях прекалено глупава да създа истината — с треперещ глас продължи девойката.

— Да. Убедена съм, че го смяташ за потресаваща трагедия, но ни спести емоциите си за друг път — подмина това Етер. — Настоявам за отговор.

— С риск да те разгневя повече, почитаема Избрана, струва ми се, че би било по-удачно аз да задоволя любопитството ти, докато Миранда... — поде Дийкън.

— Вече те предупредих веднъж — сурово изрече Етер.

— Всичко е наред. Дължа им обяснение — сковано каза Миранда.

И тъй тя започна да си припомня историята — история, за която тая пламенната надежда, че ще достигне и до вас. Тя започва от мига, в който останалите смятаха, че животът на Миранда е приключил, в най-дълбокото ниво на Димънтова менажерия. Ако имах сили, не щях да почивам, дордето и последното слово не бъдеше вписано. Но уви, годините превиват раменете ми. Имате думата ми. Щом следващият стилус заработи, остатъкът също ще бъде предаден. Истината е прекалено важна, за да бъде захвърлена в забравата на вековете.

Издание:

Автор: Джоузеф Р. Лало

Заглавие: Обединени от божества

Преводач: Радин Григоров

Година на превод: 2012

Издание: първо (не е указано)

Издател: MBG Books; Ем Би Джи Тойс ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Петя Малинова

ISBN: 978-954-2989-17-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9471>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.